JO NESBØ

CRIME

Cuțitul

VOLUMUL 12
DIN SERIA *HARRY HOLE*

Îți taie răsuflarea! Jo Nesbø a scris thrillerul perfect.

SUSPENSE MAGAZINE

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

CUŢITUL

— Seria HARRY HOLE #12 —

Original: *Kniv* (2019)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

virtual-project.eu

— 2024 —

Partea întâi

1

O rochie zdrenţuită atârna de creanga unui pin putrezit. Îi amintea bătrânului de un cântec din tinereţe, despre o rochie pusă la uscat pe o frânghie. Numai că rochia asta nu atârna în adierea caldă a vântului, ca în cântec, ci în apa rece ca gheaţa a unui râu. Zăcea pe fundul apei şi, chiar dacă ceasul arăta ora 17, era martie şi cerul de deasupra apei curgătoare era senin, ca-n prognoza meteo, nu mai avea ce lumină să ajungă acolo jos, filtrată de un strat de gheaţă şi patru metri de apă. Ceea ce însemna că ramura de pin şi rochia zăceau într-o semiobscuritate verzuie şi bizară. Bătrânul ajunsese la concluzia că era o rochie de vară albastră cu buline albe. Habar n-avea, poate că rochia fusese vopsită, depindea de cât de multă vreme stătuse atârnată de creangă. Iar acum rochia era prinsă într-un curent de apă care nu se mai oprea, spălând-o permanent, mângâind-o când râul curgea leneş, trăgând de ea când râul se umfla, sfâşiind-o astfel în bucăţi. Dacă privea totul aşa, atunci rochia aceea semăna un pic cu el, se gândea bătrânul. Acea rochie însemnase odinioară ceva pentru cineva, o fată sau o femeie, pentru ochii altui bărbat sau pentru braţele unui copil. Însă acum, exact ca el, era pierdută, abandonată, fără sens, prinsă în capcană, constrânsă, mută. Era doar o chestiune de timp până ce curentul acvatic avea să distrugă şi ultimele rămăşiţe a ceea ce a fost odată.

— La ce vă uitaţi? s-a auzit o voce din spatele scaunului pe care era aşezat.

Ignorând durerea din muşchi, bătrânul a întors capul şi şi-a ridicat privirea. Un client nou. Bătrânul uita acum mai mult decât pe vremuri, dar nu uita niciodată o faţă care vizita Simensen Hunting & Fishing. Clientul ăsta nu voia arme sau muniţii. Cu puţină experienţă, îţi dădeai seama din privirea lor care dintre clienţi erau erbivori, acea expresie prezentă la cei care îşi pierduseră instinctul criminal şi nu împărtăşeau secretul celuilalt grup: că nu există nimic care să facă un bărbat să se simtă mai viu decât să înfigă un glonţ într-un mamifer mare, cu sânge cald. Bătrânul bănuia că acel client căuta unul dintre cârligele sau undiţele care atârnau pe rafturile de deasupra şi dedesubtul ecranului mare de televizor de pe peretele din faţa lor, sau poate o cameră de luat vederi din partea opusă a magazinului.

— Se uită la râul Haglebu.

Răspunsese Alf. Ginerele bătrânului venea către ei. S-a oprit clătinându-se înainte şi înapoi pe călcâie, cu mâinile afundate în buzunarele adânci ale vestei lungi de piele pe care o purta mereu la muncă.

— Am instalat o cameră video subacvatică acolo anul trecut, cu echipa producătorului aparatului. Ca atare, acum avem transmisiune în direct nonstop, chiar de deasupra scării somonilor de la cascada Norafossen, ca să ştim exact când încep să urce în amonte.

— Şi când se întâmplă asta?

— Câţiva pornesc în aprilie şi mai, însă marea migraţie nu începe înainte de iunie. Păstrăvii îşi depun icrele înainte de somoni.

— Deci vă uitaţi destul de devreme, nu? Sau aţi văzut vreun peşte? s-a adresat clientul, zâmbindu-i bătrânului.

Bătrânul a deschis gura. Avea în minte cuvintele, nu le uitase. Însă nimic nu-i ieşea pe gură. A închis-o la loc.

— Afazie, rosti Alf.

— Cum?

— Atac cerebral, nu poate vorbi. Aţi venit după momeală de pescuit?

— După o cameră de luat vederi în sălbăticie.

— Deci sunteţi vânător?

— Vânător? Nu, categoric nu. Am descoperit nişte excremente lângă cabana mea din Sørkedalen, care nu seamănă deloc cu ce-am văzut până acum, aşa că am făcut câteva poze şi le-am pus pe Facebook, întrebând despre ce era vorba. Am primit imediat răspuns de la oameni care trăiesc la munte. Urs. Un urs! În pădure, la doar 20 de minute de mers cu maşina şi trei ore şi jumătate de mers pe jos de locul în care ne aflăm acum.

— Fantastic.

— Depinde la ce vă referiţi prin *fantastic.* Cum v-am spus, am o cabană acolo. Îmi duc familia acolo. Vreau să-l împuşte cineva.

— Eu sunt vânător, înţeleg perfect ce vreţi să spuneţi. Dar să ştiţi că până şi în Norvegia, o ţară unde nu e nevoie să mergi prea mult înapoi în timp ca să ajungi în vremurile când existau *o mulţime* de urşi, în ultimele două secole nu prea au mai fost atacuri mortale ale urşilor.

11, 11 oameni ucişi din 1800 încoace, îşi zise bătrânul. Ultimul omorât în 1906. Poate că îşi pierduse capacitatea de a se mişca şi de a vorbi, dar

îşi păstrase memoria intactă. Mintea îi era încă întreagă, în cea mai mare parte. Uneori se înceţoşa puţin şi atunci observa schimbul de priviri dintre ginere şi fata lui, Mette, şi îşi dădea seama că greşise ceva. După ce preluaseră magazinul pe care el îl construise şi îl administrase timp de 50 de ani, bătrânul se dovedise extrem de util. Acum, după ultimul atac cerebral, doar stătea acolo. Nu că ar fi fost ceva teribil. Nu, după ce murise Olivia, el nu mai avusese mari aşteptări de la ce-i mai rămăsese de trăit. Îi era suficient să fie aproape de familie, să primească o masă caldă în fiecare zi, să stea pe scaunul lui din magazin privind la ecranul televizorului, la un program nesfârşit fără sunet, în care lucrurile se deplasau în acelaşi ritm cu el şi unde cel mai dramatic eveniment care se putea petrece era primul peşte care urca să depună icre în amonte.

— Pe de altă parte, asta nu înseamnă că nu s-ar mai putea întâmpla din nou.

Bătrânul îi auzi vocea lui Alf. Se dusese la rafturile cu camere video de exterior împreună cu clientul.

— Oricât de drăgălaş ar arăta ele, toate carnivorele ucid. Aşa că da, în mod cert ar trebui să cumpăraţi o cameră video ca să vă daţi seama dacă s-a adăpostit undeva în apropierea cabanei dumneavoastră sau a fost doar în trecere. Acum e vremea când urşii bruni ies din hibernare şi sunt *lihniţi.* Fixaţi o cameră video acolo unde aţi găsit excrementele sau undeva aproape de cabană.

— Deci camera e în interiorul cutiei mici pentru păsări?

— Cutia pentru păsări, cum îi spuneţi dumneavoastră, protejează camera video de elementele naturii şi de animalele care se apropie prea mult. Aceasta este o cameră simplă, la un preţ rezonabil. Are o lentilă Fresnel care înregistrează radiaţia infraroşie de la căldura emisă de animale, oameni şi orice altceva emite căldură. Când nivelul de radiaţie deviază de la normal, camera începe automat să înregistreze.

Bătrânul asculta conversaţia doar pe jumătate, căci altceva îi atrăsese atenţia. Ceva ce se petrecea pe ecranul televizorului. Nu vedea clar, dar întunericul verzui căpătase o nuanţă mai deschisă.

— Înregistrările sunt stocate pe un card de memorie din camera video – le puteţi vedea pe computerul dumneavoastră.

— Ei, asta *chiar e* fantastic.

— Da, dar trebuie să vă duceţi să verificaţi personal dacă aparatul a

înregistrat ceva. Dacă veţi alege acest model puţin mai scump, veţi primi un mesaj text ori de câte ori camera înregistrează ceva. Sau mai există modelul ăsta, cel mai avansat, care continuă să folosească un card de memorie, dar trimite orice înregistrare efectuată direct către telefonul sau e-mailul dumneavoastră. Aşa puteţi sta în cabană permanent şi vă duceţi doar din când în când la cameră, să-i schimbaţi bateria.

— Dar dacă ursul vine noaptea?

— Camera dispune de LED-uri cu lumină neagră şi lumină albă. Lumina neagră e lumină invizibilă, ceea ce înseamnă că animalul nu se va speria.

Lumină. Bătrânul o vedea acum. Un fascicul luminos venind din amonte, de undeva din dreapta. Străpungea apa verzuie şi ajungea la rochie, ceea ce pentru o clipă îl făcu să se gândească înfiorat la o fată care revenea în sfârşit la viaţă şi dansa de bucurie.

— Astea sunt de-a dreptul SF!

Bătrânul a deschis gura de uimire când a văzut o navă spaţială în imagine. Nava era iluminată pe dinăuntru şi plutea la un metru şi jumătate de fundul apei. Curentul o izbea de un bolovan mare. Deplasându-se lent, nava s-a răsucit până ce lumina părţii din faţă a măturat albia râului, şi pentru o clipă, l-a orbit pe bătrân când fasciculul a atins lentila camerei de luat vederi. După aceea, nava plutitoare s-a prins în crengile groase ale pinului şi s-a oprit. Bătrânul şi-a simţit inima bătând cu putere. Era o maşină. Lumina din interior era aprinsă şi bătrânul a văzut că habitaclul era plin cu apă, până aproape de plafon.

Era cineva înăuntru. Cineva pe jumătate ridicat din scaunul şoferului îşi împingea cu disperare capul în plafon, încercând în mod clar să găsească aer. Una dintre crengile putrezite de pin care ţineau maşina pe loc s-a rupt şi imediat a fost luată de curentul de apă.

— Nu veţi obţine aceeaşi claritate şi acelaşi focus ca la lumina zilei, iar imaginile sunt în alb şi negru. Dar câtă vreme nu se depune condens pe lentile, iar obiectivul nu e blocat de ceva, vă veţi vedea cu siguranţă ursul.

Bătrânul bătea cu piciorul în podea, în încercarea de a-i atrage atenţia lui Alf. Bărbatul din maşină părea să inspire adânc înainte de a se afunda în apă. Părul lui tuns scurt se ondula în curentul de apă, iar obrajii îi ieşiseră în afară. Lovea cu ambele mâini în geamul portierei dinspre camera video, însă apa acumulată în maşină atenua forţa loviturilor.

Bătrânul pusese mâinile pe braţele scaunului şi încerca să se ridice, însă

muşchii nu-l ascultau.

Observase că degetul mijlociu de la o mână a bărbatului din maşină avea o culoare cenuşie. Bărbatul încetase să mai izbească în geam cu mâinile şi acum dădea cu capul. Părea că începe să cedeze. O altă ramură de pin s-a rupt şi curentul de apă a început să tragă de maşină ca s-o elibereze din capcană, însă copacul nu era încă pregătit să dea drumul prăzii. Bătrânul se uita fix la chipul furios lipit de interiorul geamului portierei. Ochi albaştri ieşiţi din orbite. O cicatrice vineţie, întinzându-se de la un colţ al gurii până spre ureche. Bătrânul a reuşit să se ridice de pe scaun şi să facă doi paşi nesiguri înspre raftul cu camere video.

— Scuzaţi-mă, îi zise în şoaptă Alf clientului. Ce s-a întâmplat, tată?

Bătrânul gesticulă înspre ecranul din spatele lui.

— Serios, peşti? rosti Alf cu jumătate de glas.

Bătrânul a clătinat din cap şi s-a întors spre ecran. Maşina. Dispăruse. Totul arăta la fel ca înainte. Albia râului, pinul mort, rochia, lumina verzuie filtrată de stratul de gheaţă. Ca şi cum nu se întâmplase nimic. Bătrânul a dat din nou cu piciorul în podea, arătând spre ecran.

— Uşurel, tată. Să ştii că e *prea* devreme pentru depusul icrelor, zise Alf, bătându-l amical pe umăr, după care se întoarse la client şi la camerele video.

Bătrânul îi privea pe cei doi bărbaţi care stăteau cu spatele la el şi se simţea cuprins de furie şi de disperare. Cum putea să explice ceea ce tocmai văzuse? Medicul îi spusese că, atunci când un atac cerebral atingea simultan zona din spate şi cea frontală a emisferei stângi a creierului, nu se pierdea doar vorbirea, ci adesea întreaga capacitate de comunicare, chiar şi prin scris sau prin gesturi.

Bătrânul s-a întors încet la scaunul lui şi s-a aşezat la loc. Privea apele râului, care continuau să curgă. Netulburate. Neschimbate. După câteva minute, bătăile inimii i s-au liniştit. Cine ştie, poate că de fapt chiar nu se petrecuse nimic? Poate că totul nu fusese decât o secvenţă a următorului pas către întunericul absolut al senectuţii. Sau, în cazul lui, către lumea colorată a halucinaţiilor. A privit rochia. Pentru câteva clipe, când crezuse că aceasta e luminată de farurile maşinii, a avut impresia că în rochia aia era îmbrăcată Olivia, care dansa. Iar în spatele parbrizului, înăuntrul maşinii luminate, zărise un chip pe care îl mai văzuse. O faţă pe care şi-o

amintea. Iar singurele feţe de care îşi amintea el erau cele pe care le văzuse în magazin. Îl mai văzuse pe acel bărbat de două ori. Văzuse de două ori ochii aceia albaştri şi cicatricea aia vineţie. În ambele ocazii, bărbatul cumpărase o cameră video. Recent, venise şi poliţia să întrebe despre el. Bătrânul le-ar fi putut spune poliţiştilor că era un bărbat înalt. Care avea privirea aceea. Privirea care spunea că el cunoştea secretul. Nu era erbivor.

2

Svein Finne s-a aplecat deasupra femeii şi i-a pipăit fruntea cu o mână. Era plină de sudoare. Ochii care îl priveau erau măriţi de durere. Sau de spaimă. În principal de spaimă, credea el.

— Te temi de mine? i-a şoptit el.

Ea a încuviinţat şi a înghiţit în sec. El o considerase mereu frumoasă. Când a văzut-o mergând spre şi dinspre casa ei, la sala de sport sau în metrou, aşezat la doar câteva locuri depărtare, lăsând-o să-l remarce. Ca să ştie. Însă nu o văzuse nicicând mai frumoasă ca acum, zăcând acolo neajutorată, pe deplin şi complet în puterea lui.

— Promit că se va termina repede, dragă, a continuat el.

Ea a icnit. Atât de înspăimântată! se gândea dacă s-o sărute.

— Un cuţit în burtă. După care se termină.

Ea a închis ochii şi două lacrimi i-au strălucit printre pleoape.

Svein Finne a râs încetişor.

— Ştiai că o să vin. Ştiai că nu-ţi pot da drumul. Era o promisiune, la urma urmei.

Îşi trecu un deget peste amestecul de sudoare şi lacrimi de pe obrazul ei. Îi vedea un ochi prin gaura mare, căscată în palma lui ca rezultat al unui glonţ tras demult de un poliţist, tânăr ofiţer pe atunci. Îl condamnaseră pe Svein Finne la 20 de ani de închisoare pentru 18 capete de acuzare legate de violuri şi abuzuri sexuale, iar el nu respinsese acuzaţiile în sine, ci doar descrierea lor ca fiind „abuzuri”, precum şi ideea că un bărbat ca el trebuia pedepsit pentru acestea. Însă în mod clar judecătorul şi juriul considerau că legile norvegiene erau mai presus de legile naturii. Bine, asta era opinia lor.

Ochiul ei îl privea fix prin gaură.

— Eşti pregătită, dragă?

— Nu-mi spune aşa şi încetează să mai vorbeşti de cuţite… scânci ea.

Mai mult rugăminte decât poruncă.

Svein Finne oftă. De ce se temeau atât de tare oamenii de cuţit? Era prima unealtă inventată de om, omenirea avusese la dispoziţie două milioane şi jumătate de ani ca să se obişnuiască cu ea, însă unii continuau să minimalizeze frumuseţea obiectului care le permisese să coboare din

copaci. Vânătoare, construire de adăposturi, agricultură, hrană, apărare. Cuţitul dădea viaţă în aceeaşi măsură în care o lua. Una nu putea exista fără cealaltă. Doar cei care apreciau asta şi acceptau consecinţele umanităţii lor, originile lor, puteau iubi cuţitul. Teamă şi dragoste. Din nou, două faţete ale aceluiaşi lucru.

Svein Finne a ridicat privirea înspre cuţitele gata de folosit, aflate pe banca de lângă ei. Gata să fie alese. Alegerea cuţitului potrivit pentru sarcina potrivită era importantă. Cuţitele acelea erau bune, făurite special, de cea mai înaltă calitate. Desigur, le lipsea acel amănunt pe care Svein Finne îl căuta la un cuţit. Personalitate. Spirit. Magie. Înainte ca acel poliţist tânăr şi înalt, cu claia aia de păr tuns scurt să distrugă totul, Svein Finne avusese o colecţie de 26 de cuţite.

Cel mai frumos dintre ele fusese cel javanez. Lung, subţire, asimetric, curbat ca un şarpe, cu mâner. Frumuseţe pură, feminină. Poate nu cel mai eficient, dar avea calităţile hipnotice ale unui şarpe şi ale unei femei frumoase, şi îi făcea pe oameni să execute exact ce le spuneai. Cel mai eficient cuţit din colecţie era un *Rampuri,* favoritul mafiei indiene. Dădea un soi de frison, ca şi cum ar fi fost confecţionat din gheaţă; atât de urât, încât te vrăjea. *Karambit,* modelat în formă de gheară de tigru, combina frumuseţea cu eficienţa. Însă era poate un pic prea calculat, ca o curvă machiată prea strident şi îmbrăcată cu o rochie prea strâmtă şi prea scurtă. Lui Svein Finne nu-i plăcuse niciodată. Le prefera inocente. Virginale. Şi, la modul ideal, simple. Precum cuţitul lui favorit din colecţie. Un cuţit *puukko* finlandez. Avea un mâner uzat, maroniu, fără o legătură reală cu lama, care era scurtă, cu o creastă şi muchia ascuţită curbată către vârf până devenea un punct. Cumpărase cuţitul în Turku, iar două zile mai târziu îl folosise ca să tranşeze situaţia cu o dolofană de 18 ani, care lucra singură la o benzinărie Neste de la periferia oraşului Helsinki. Încă de pe atunci începuse să se bâlbâie puţin, ca întotdeauna când avea un sentiment de anticipare sexuală. Nu era un semn că îşi pierdea controlul, ci, din contră, că dopamina începea să lucreze în organismul lui. Şi confirmarea că la aproape 80 de ani, nevoile lui erau aceleaşi. Avusese nevoie de exact două minute şi jumătate din clipa când intrase pe uşă – după care o lipise de tejghea, îi tăiase pantalonii, o însămânţase, îi luase cardul de identitate, văzuse pe el numele Maalin şi adresa – şi ieşise din nou. Două minute şi jumătate. Câte secunde durase efectiv

însămânţarea? Cimpanzeii petreceau în medie opt secunde făcând sex, opt secunde în care ambele maimuţe erau lipsite de apărare într-un univers plin de prădători. O gorilă – care avea mai puţini duşmani naturali – putea prelungi plăcerea până la un minut, însă un individ disciplinat aflat pe teritoriu inamic era nevoit adesea să sacrifice plăcerea pe altarul unui scop mai înalt: reproducerea. Ca atare, aşa cum un jaf bancar nu trebuia să depăşească niciodată patru minute, un act de însămânţare într-un loc public nu trebuia să depăşească niciodată două minute şi jumătate. Evoluţia avea să demonstreze că el avea dreptate, era doar o chestiune de timp.

Numai că acum, aici, erau într-un mediu sigur. În plus, nu urma nicio însămânţare. Nu că el n-ar fi vrut – voia. Însă de această dată ea avea să fie penetrată de un cuţit; n-avea sens să însămânţeze o femeie dacă nu exista şansa naşterii unei progenituri. Ca atare, individul disciplinat îşi economisea sămânţa.

— Trebuie să-ţi pot spune dragă, acum că suntem ca şi logodiţi, a şoptit Svein Finne.

Ea l-a privit cu ochii negri din cauza şocului. Negri, ca şi cum lumina lor se stinsese deja. Ca şi cum nu mai exista nicio lumină pe care să o reflecte.

— Da, *suntem* logodiţi.

A râs încet şi şi-a apăsat buzele groase pe ale ei. Imediat i-a şters buzele cu mâneca bluzei de flanelă, ca să nu rămână urme de salivă.

— Şi asta ţi-am promis… a continuat el, plimbându-şi mâna în jos, între sânii ei, către burtă.

3

Harry s-a trezit cu sentimentul că era ceva în neregulă. Ştia că n-avea să dureze mult ca să-şi amintească ce anume, că aceste binecuvântate momente de nesiguranţă erau singurele momente bune, înainte ca realitatea să-l izbească în faţă. A deschis ochii şi a regretat imediat. Avea impresia că lumina zilei, care îşi croia drum prin geamul murdar şi slinos către încăperea mică şi goală, îi atingea direct un loc dureros din spatele ochilor. A căutat rapid adăpostul întunericului în spatele pleoapelor închise şi şi-a dat seama că visase. Despre Rakel, evident. Începuse cu acelaşi vis pe care îl mai avusese de atâtea ori, despre acea dimineaţă petrecută cu mulţi ani înainte, la scurtă vreme după ce se cunoscuseră. Ea stătea cu capul pe pieptul lui, iar el o întrebase dacă a verificat ce se spunea, dacă era adevărat că el n-avea inimă. Rakel izbucnise în râsul acela atât de drag lui; era în stare de cele mai mari idioţenii ca să-i smulgă acel hohot. Apoi ea îşi ridicase capul, se uitase la el cu ochii calzi şi căprui moşteniţi de la mama ei austriacă şi îi răspunsese că era adevărat ce se spunea, dar că avea să-i dea inima ei. Şi o făcuse. Iar inima lui Rakel era atât de mare încât pompase sânge prin trupul lui, copleşindu-l şi făcându-l să se simtă din nou o fiinţă umană reală. Şi soţul ei. Şi tată pentru Oleg, băiatul introvertit, serios, pe care Harry ajunsese să-l iubească ca pe propriul fiu. Harry fusese fericit. Şi îngrozit. Din fericire, neştiutor în privinţa a *ceea ce* urma să se întâmple, dar nefericit de conştient că *ceva* avea să se întâmple, că el nu era menit să fie atât de fericit. Şi îngrozit de perspectiva de a o pierde pe Rakel. Deoarece o jumătate de inimă nu putea bate fără cealaltă jumătate, iar el era perfect conştient de asta, ca şi Rakel. Aşadar, dacă nu putea trăi fără ea, de ce fugise de ea în visul de azi-noapte?

Nu ştia, nu-şi amintea, dar Rakel venise să-şi ceară înapoi jumătatea de inimă, ascultase bătăile deja slăbite ale inimii lui, aflase unde era şi sunase la sonerie.

După care, în fine, venise lovitura. Realitatea.

Realitatea că el deja o pierduse.

Şi nu pentru că fugise de ea, ci pentru că ea îl izgonise.

Harry icni în căutarea aerului. Urechile îi erau sfredelite de un sunet, iar

el îşi dădu seama că durerea nu era doar în spatele ochilor, ci întregul lui creier era o sursă de durere imensă. Şi că acel zgomot declanşase visul înainte de a se trezi. Chiar suna cineva la sonerie. O speranţă stupidă, dureroasă, irepresibilă îl făcu să-şi ridice capul.

Fără să deschidă ochii, Harry întinse o mână către podea lângă canapea, căutând sticla de whisky. O doborî şi îşi dădu seama că era goală, după zgomotul pe care aceasta îl făcuse în timp ce se rostogolea pe parchetul uzat. Se luptă să-şi deschidă ochii. Se uită la mâna care atârna deasupra podelei ca o gheară lacomă şi la proteza cenuşie din titan care îi înlocuise degetul mijlociu. Mâna era însângerată. La naiba. Îşi mirosi degetele şi încercă să-şi amintească ce se întâmplase în noaptea precedentă şi dacă fuseseră implicate femei. Dădu la o parte cuvertura şi-şi examină trupul zvelt şi gol, care măsura 1,92 metri înălţime. Trecuse prea puţin de când o luase iar razna ca să-i apară urme pe corp, dar dacă avea să continue aşa, muşchii aveau să înceapă să-i slăbească săptămână după săptămână, iar pielea lui, devenită deja gri-alburie, avea să ajungă pergamentoasă, el avea să devină o fantomă şi, în cele din urmă, urma să se evapore de pe faţa pământului. Ceea ce, bineînţeles, era şi ideea din spatele băutului – nu?

S-a ridicat în şezut şi a privit în jur. Era tot acolo unde fusese înainte de a redeveni o fiinţă umană. Doar că acum era mai jos. Ironia sorţii, apartamentul de 40 de metri pătraţi cu două camere pe care îl împrumutase, apoi ajunsese să-l închirieze de la un coleg poliţist mai tânăr, era cu doar un etaj mai jos de cel în care locuise înainte de a se muta cu Rakel în casa ei din Holmenkollen. Când se mutase în apartament, Harry cumpărase o canapea extensibilă de la IKEA. Aceasta, împreună cu biblioteca plină cu viniluri, o măsuţă de cafea, o oglindă care continua să zacă rezemată de zid şi un dulap în hol constituiau întregul mobilier. Harry habar n-avea dacă toate astea se datorau unei lipse de iniţiativă din partea lui sau dacă încerca să se convingă că era doar temporar, că ea urma să-l primească înapoi după ce avea să se gândească mai bine.

Se întreba dacă avea să i se facă rău. În fine, probabil că depindea de el. Era ca şi cum corpul i se obişnuise cu otrava după câteva săptămâni şi devenise tolerant faţă de doza administrată. Şi cerea ca doza să fie crescută. Harry se uită la sticla de whisky goală, care ajunsese să se

odihnească între picioarele lui. Peter Dawson Special. Nu că ar fi fost bună. Jim Beam era o băutură bună. Şi mai venea şi în sticle pătrate care nu se rostogoleau pe podea. Însă Dawson era o marcă ieftină, iar un alcoolic însetat cu salariu fix şi un cont bancar gol nu-şi permitea să facă mofturi. S-a uitat la ceas: era 15:50. Mai avea două ore şi zece minute până la închiderea magazinului de băuturi.

A inspirat adânc şi s-a ridicat în picioare. Îşi simţea capul pe punctul de a exploda. Se clătina pe picioare, dar totuşi reuşea să stea drept. S-a privit în oglindă. Era un peşte de mare adâncime care se ridicase atât de repede încât ochii şi măruntaiele erau gata să-i dea pe-afară; atât de tare, încât cârligul îi sfâşiase obrazul şi-i lăsase o cicatrice roz în formă de seceră din stânga gurii până sus, către ureche. A pipăit pe sub cuvertură, dar nu şi-a găsit chiloţii, aşa că şi-a tras pe el blugii care zăceau pe podea şi a ieşit în hol. Pe geamul jivrat din uşă se profila o siluetă întunecată. Ea era, se întorsese. Însă el crezuse că soneria a sunat şi data trecută. Iar atunci fusese un bărbat de la compania de electricitate Hafslund, care venise să-i schimbe contorul cu unul nou şi modern care permitea monitorizarea consumului orar, astfel încât clientul să ştie când dăduse drumul la cuptor sau la ce oră stingea lampa de citit. Harry îi explicase că el n-avea cuptor şi, chiar dacă ar fi avut, nu avea niciun chef să dea de ştire cuiva când îi dă drumul şi când îl opreşte. Şi trântise uşa.

Însă silueta pe care o întrezărea prin geamul mat de data asta aparţinea unei femei. De înălţimea ei şi cu contururile ei. Cum de intrase în scara blocului?

Deschise uşa.

Erau două persoane. O femeie pe care n-o mai văzuse şi o fată atât de scundă, că nu ajungea cu capul la înălţimea geamului din uşă. Iar când văzu cutia de donaţii pe care fata i-o întindea în faţă, Harry îşi dădu seama că cele două probabil sunaseră la interfonul din stradă şi unul dintre vecini le dăduse drumul înăuntru.

— Strângem donaţii caritabile, rosti femeia.

Erau amândouă îmbrăcate cu veste portocalii cu emblema Crucii Roşii.

— Credeam că toamna se întâmplă, răspunse Harry.

Cele două îl priveau în tăcere. La început a interpretat privirea lor ca pe un gest de ostilitate, de parcă le-ar fi acuzat de fraudă. Apoi a înţeles că erau deconcertate, probabil din pricină că el era pe jumătate dezbrăcat şi

puţea a băutură la ora 16. Şi în mod clar habar n-avea de campania naţională de strângere de donaţii, promovată intens la TV.

Harry se întrebă dacă se simţea ruşinat. Da, se simţea. Puţin. Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor, unde ţinea de obicei numerarul când bea în oraş, căci experienţa îl învăţase că nu era înţelept să aibă carduri bancare.

I-a zâmbit fetei, care se uita cu ochii mari la mâna lui însângerată, şi a introdus o bancnotă împăturită prin deschizătura cutiei sigilate. A surprins imaginea unei mustăţi chiar înainte ca bancnota să dispară înăuntrul cutiei.

Mustaţa lui Edvard Munch.

— La naiba! a exclamat el, vârându-şi înapoi mâna în buzunar.

Gol. Ca şi contul lui bancar.

— Pardon?

— Credeam că era una de 200, dar v-am dat un Munch, 1000 de coroane.

— Oh…

— Pot să… ăă, o iau înapoi?

Cele două l-au privit lung, în tăcere. Fata a ridicat puţin capacul cutiei, ca el să vadă mai bine sigiliul de plastic montat peste logoul campaniei de caritate.

— Înţeleg. Ce spuneţi de nişte rest? le-a şoptit Harry.

Femeia i-a zâmbit ca şi cum el ar fi încercat să fie amuzant, iar el i-a răspuns cu un zâmbet ca s-o asigure că avea dreptate, în vreme ce creierul lui căuta cu disperare o soluţie. 299,90 coroane înainte de ora 18. Sau 169,90 pentru o sticlă de jumătate.

— Va trebui să vă consolaţi că banii vor ajunge la oameni care au cu adevărat nevoie de ei, a zis femeia, îndemnând-o pe fată înapoi spre scară.

Harry a închis uşa, s-a dus în bucătărie şi şi-a curăţat sângele de pe mână, simţind un junghi dureros în timp ce o făcea. Înapoi în living, a privit în jur şi a observat o amprentă însângerată pe cuvertură. S-a lăsat în patru labe şi şi-a găsit telefonul mobil sub canapea. Nu avea mesaje text, doar trei apeluri ratate din noaptea precedentă, unul de la Bjørn Holm, ofiţerul criminalist din Toten, celelalte două de la Alexandra, de la laboratorul de criminalistică al Institutului Medico-Legal. Ea şi Harry

deveniseră relativ intimi recent, după ce el fusese dat afară, iar judecând după ce ştia – şi îşi amintea – în legătură cu ea, Alexandra nu era genul care să invoce perioada lunară ca să-l respingă. În prima noapte, când ea îl ajutase să ajungă acasă şi căutaseră amândoi în zadar prin buzunarele lui după chei, ea spărsese broasca cu o uşurinţă deconcertantă şi îl depusese – şi se depusese – pe canapeaua extensibilă. Când el se trezise, ea dispăruse, lăsând în urmă un bilet în care îi mulţumea pentru servicii. Era posibil ca pe mâna lui să fi fost sângele ei.

Harry a închis ochii, încercând să se concentreze. Evenimentele şi cronologia ultimelor câteva săptămâni erau destul de ceţoase, însă ajuns la noaptea precedentă a constatat că în mintea lui era un gol. Un gol imens, de fapt. A deschis ochii şi s-a uitat la mâna dreaptă, care îl înţepa. Trei articulaţii sângerânde, cu pielea julită şi sânge uscat la marginile rănilor. Probabil că lovise pe careva cu pumnul. Iar trei articulaţii însemnau mai mult de-un pumn. După aceea observă sângele de pe pantaloni. Prea mult ca să fi provenit doar de la articulaţii. Şi nu semăna deloc cu sângele menstrual.

Harry a scos cearşaful de pe pilotă în timp ce îl apela pe Bjørn Holm. Când telefonul a început să sune, Harry a ştiut că undeva acolo se declanşase un sunet de apel sub forma unui anume cântec al lui Hank Williams, un cântec despre care Bjørn era convins că îl reprezenta ca ofiţer criminalist.

— Cum merg treburile? a întrebat Bjørn în dialectul lui vesel de Totem

— Depinde. Îmi poţi împrumuta 300 de coroane? a răspuns Harry, ducându-se în baie.

— E duminică, Harry. Magazinul de spirtoase e închis azi.

— Duminică?

Harry şi-a scos pantalonii şi i-a înghesuit alături de cearşaf în coşul cu rufe, care dădea deja pe dinafară.

— Fir-ar să fie.

— Mai voiai ceva?

— Tu m-ai sunat, în jurul orei 21.

— Da, dar n-ai răspuns.

— Nu, se pare că telefonul meu stă ascuns sub canapea de o zi şi ceva. Am fost la Jealousy.

— M-am gândit la asta, aşa că l-am sunat pe Øystein şi el mi-a zis că

eşti acolo.

— Şi?

— Aşa că am fost acolo. Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

— La naiba. Ce s-a întâmplat?

Harry îşi auzi colegul oftând şi şi-l imagină dându-şi ochii uşor bulbucaţi peste cap, cu faţa lui palidă ca o lună încadrată de o şapcă şi cea mai deasă şi roşie barbă din Poliția din Oslo.

— Ce vrei să ştii?

— Doar cât crezi tu că ar trebui să ştiu, a răspuns Harry, descoperind ceva în coşul cu rufe murdare.

Gâtul unei sticle ivindu-se de sub lenjerie intimă şi tricouri murdare.

A înşfăcat sticla. Jim Beam. Goală. Sau nu era goală? A deşurubat capacul, a dus sticla la buze şi şi-a dat capul pe spate.

— Bine, versiunea scurtă. Când am ajuns la Jealousy la ora 21:15, tu erai deja beat, iar până te-am adus cu maşina acasă, la 22:30, ai vorbit coerent despre un singur lucru. Despre o singură persoană. Ghici care?

Harry nu a răspuns. Era ocupat să se uite cruciş la sticlă, urmărind picătura care se scurgea în jos.

— Rakel. Ai leşinat în maşină, eu te-am cărat până sus în apartament şi asta a fost tot.

După viteza cu care se scurgea picătura, Harry îşi dădu seama că avea timp suficient la dispoziţie, aşa că luă sticla de la gură.

— Hmm. Asta a fost tot?

— Asta e versiunea scurtă.

— Ne-am bătut?

— Tu şi cu *mine?*

— După modul în care-l accentuezi pe *mine* se pare că m-am bătut cu cineva. Cu cine?

— E posibil ca noul proprietar de la Jealousy să fi încasat-o niţel.

— Încasat-o? M-am trezit cu trei articulaţii însângerate şi sânge pe pantaloni.

— Primul tău pumn l-a lovit în nas, aşa că a curs mult sânge. După aia el s-a ferit şi tu ai izbit zidul. De mai multe ori. Probabil că zidul ăla încă mai are sângele tău pe el.

— Dar Ringdal n-a ripostat?

— Ca să fiu sincer, erai atât de terminat că n-aveai cum să răneşti pe

cineva, Harry. Øystein şi cu mine am reuşit să te oprim înainte de a-ţi face singur mai mult rău.

— La naiba. Deci sunt interzis?

— Oh, Ringdal merita cel puţin un pumn. A lăsat să curgă tot albumul ăla *White Ladder* şi tocmai îl pusese din nou. Atunci ai început să urli la el că strică reputaţia barului, pe care susţineai că aţi construit-o tu, Rakel şi Øystein.

— Dar aşa e! Barul ăla era o mină de aur, Bjørn. Tipul a pus mâna pe el aproape pe gratis şi eu i-am cerut un singur lucru. Să ia poziţie împotriva porcăriilor şi să pună doar muzică decentă.

— Muzica *ta?*

— Muzica *noastră,* Bjørn. A ta, a mea, a lui Øystein, a lui Mehmet… Numai nu… numai nu nenorocitul de David Gray!

— Poate că ar fi trebuit să fii mai clar… Ăăă, micuţul a început să plângă, Harry.

— Ah, bine, scuze. Şi mersi. Şi îmi pare rău pentru noaptea trecută. La naiba, vorbesc ca un idiot. Hai să încheiem. Salut-o pe Katrine.

— E la lucru.

Convorbirea s-a încheiat. În acea clipă, într-o fulgerare bruscă, Harry a zărit ceva. Se întâmplase atât de repede că nu avusese timp să vadă despre ce era vorba, dar inima începuse brusc să-i bată cu asemenea putere, încât icni în căutarea aerului. S-a uitat la sticla pe care continua să o ţină cu fundul în sus. Picătura se scursese din ea şi acum sclipea pe gresia albă şi murdară.

Oftă. Se prăbuşi gol, simţind dalele reci sub genunchi. Scoase limba, inspiră profund şi se aplecă în faţă, lipindu-şi capul de podea ca într-o rugăciune.

Harry mergea de-a lungul Pilestredet. Bocancii lui Dr. Martens lăsau o urmă neagră în stratul subţire de zăpadă căzută peste noapte. Soarele de primăvară, coborât spre apus, încerca din răsputeri să topească zăpada înainte de a se afunda în spatele clădirilor cu patru şi cinci etaje ale oraşului. Harry asculta scârţâitul ritmic al pietricelelor din tălpile bocancilor frecându-se de asfalt, în timp ce trecea de clădirile vechiului spital universitar, unde se născuse cu aproape 50 de ani în urmă. Se uită la cele mai noi mostre de artă stradală de pe faţada Blitz, localul desuet care

fusese citadela mişcării punk din Oslo, unde Harry participase la petreceri obscure în tinereţe, deşi nu fusese niciodată punkist. Trecu de Rex Pub, unde se îmbătase până nu mai ştiuse de el în vremurile când beţia era privită altfel, berea era mai ieftină, oamenii mai înţelegători şi localul frecventat de mulţimi iubitoare de jazz. Numai că el nu făcuse parte nici dintre aceştia. Şi nici dintre sufletele renăscute care vorbeau păsăreşte în biserica penticostală de pe trotuarul opus. Trecu de Tribunal. Oare câţi infractori reuşise să aducă acolo ca să fie condamnaţi? Mulţi. Însă nu destui. Nu cei pe care îi prindeai ajungeau să-ţi bântuie nopţile, ci cei care scăpau şi victimele acestora. Cu toate acestea, prinsese destui cât să-şi facă un nume, o reputaţie. De bine, de rău. Iar faptul că fusese direct sau indirect responsabil de moartea câtorva dintre colegii lui făcea parte din acea reputaţie.

Ajunse în Grønlandsleiret unde, cândva în cursul anilor 1970, oraşul omogen etnic Oslo se ciocnise în sfârşit cu restul lumii, sau viceversa. Restaurante cu nume arăbeşti, magazine care vindeau legume şi mirodenii importate din Karachi, femei somaleze în hijab mergând duminica la plimbare cu cărucioarele, bărbaţii lor angajaţi în discuţii animate, la trei paşi în urma lor. Însă Harry recunoscu şi câteva localuri de pe când Oslo mai avea încă o clasă muncitoare albă şi acesta era cartierul ei. Trecu de Biserica Grønland şi merse mai departe către palatul de sticlă din capătul parcului. Înainte de a deschide uşa metalică grea, cu vizor, se răsuci pe călcâie. Privi peste Oslo. Urât şi frumos. Rece şi fierbinte. În unele zile îl iubea, în altele îl ura. Însă nu-l putea abandona niciodată. Desigur, putea lua o pauză, putea pleca pentru o vreme. Însă niciodată nu l-ar abandona de tot. Nu aşa cum îl abandonase ea pe el.

Paznicul îi dădu voie să intre şi Harry îşi desfăcu haina cât aştepta în faţa lifturilor. Oricum simţea că începea să transpire. Simţi vibraţia uşoară când uşa unui lift se deschise glisând în faţa lui. Îşi dădu seama că nu putea lua liftul, aşa că se întoarse şi urcă pe scări către etajul şase.

— Lucrezi duminica? se miră Katrine Bratt, luându-şi privirea de la ecranul computerului când îl auzi pe Harry intrând neanunţat în biroul ei.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Harry se aşeză greoi pe scaunul din faţa biroului ei.

Privirile li se întâlniră.

Harry închise ochii, lăsă capul pe spate şi îşi întinse picioarele lungi,

care ajungeau până la birou. Katrine moştenise biroul de la Gunnar Hagen odată cu funcţia. Decisese ca pereţii să fie zugrăviţi într-o nuanţă mai deschisă şi parchetul să fie ceruit, însă dincolo de asta, încăperea rămăsese ca înainte. Şi chiar dacă Katrine Bratt era noua şefă a Serviciului de Investigaţii Criminale şi mamă, Harry continua să vadă în ea rebela detaşată de la Poliţia din Bergen cu un plan, bagaj emoţional, şuviţe negre şi o haină neagră din piele înfăşurată în jurul unui trup care contrazicea ideea că în Bergen nu existau femei şi care îi determinau pe colegii lui Harry să se uite după ea puţin cam prea lung. Ea avusese ochi doar pentru Harry, iar asta avea în spate obişnuitele explicaţii paradoxale. Reputaţia lui proastă. Faptul că era deja luat. Şi faptul că el o considerase mai mult decât o colegă ofiţer.

— Poate m-am înşelat. Însă la telefon am avut impresia că micul tău tovarăş din Toten e fericit în concediul de paternitate, rosti Harry căscând.

— Este. Tu cum eşti? Eşti fericit cu…

— Separarea conjugală?

— Voiam să te întreb dacă eşti fericit că te-ai întors la Serviciul de Investigaţii Criminale.

Harry deschise un ochi.

— Şi că lucrez la anchete de nivel inferior?

Katrine oftă.

— A fost cel mai bun aranjament pe care eu şi Gunnar ţi l-am putut găsi, date fiind circumstanţele, Harry. La ce te aşteptai?

Continuând să ţină un ochi închis, Harry privi prin încăpere în vreme ce se gândea la aşteptările pe care le avusese. Ca biroul lui Katrine să emane mai multă feminitate? Ca el să capete de la ei aceeaşi libertate de mişcare pe care o avusese înainte de a demisiona din postul de inspector criminalist ca să predea la Academia de Poliţie, să se însoare cu Rakel şi să încerce să ducă o viaţă paşnică şi lipsită de băutură? Evident că nu puteau face asta. Însă cu binecuvântarea lui Gunnar Hagen şi ajutorul lui Bjørn, Katrine îl culesese literalmente din şanţ şi îi oferise un loc unde să meargă, ceva la care să se gândească în afară de Rakel, un motiv să nu se îmbete până la moarte. Când el fusese de acord să sorteze hârtii şi să parcurgă cazuri nerezolvate, dovedise doar că ajunsese să decadă mai rău decât crezuse că ar fi fost vreodată posibil. Cu toate astea, experienţa îl învăţase că era mereu posibil să ajungă şi mai rău.

Aşa că Harry mormăi:
— Îmi poţi împrumuta 500 de coroane?
Katrine îl privi disperată.
— Fir-ar să fie, Harry. De-asta ai venit? Nu ţi-a ajuns ziua de ieri?
— Nu merge aşa. Tu l-ai trimis pe Bjørn să mă culeagă?
— Nu.
— Atunci cum m-a găsit?
— Toată lumea ştie unde îţi petreci serile, Harry. Chiar dacă mulţi cred că e un pic ciudat să stai într-un bar pe care abia l-ai vândut.
— De obicei, nu refuză să servească un fost proprietar.
— Poate că nu, până ieri. Bjørn zicea că ultimul lucru pe care ţi l-a spus proprietarul e că eşti *persona non grata* pe viaţă.
— Zău? Nu-mi amintesc deloc de aşa ceva.
— Să văd dacă te pot ajuta. Ai încercat să-l convingi pe Bjørn să te ajute să reclami barul Jealousy la poliţie pentru muzică, după care ai vrut s-o sune pe Rakel şi s-o convingă să se răzgândească. De pe telefonul lui, căci îţi lăsaseşi telefonul acasă şi nu erai sigur că ar răspunde dacă o sunai tu.
— La naiba, rosti Harry, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi masându-şi tâmplele.
— Nu-ţi spun toate astea ca să te umilesc, Harry, ci doar ca să-ţi arăt ce se întâmplă când bei.
— Mersi mult.
Harry îşi împreună mâinile peste burtă. Observă o bancnotă de 200 de coroane la marginea biroului din faţa lui.
— Nu-ţi ajunge să continui beţia. Dar e suficient ca să te ajute să dormi. Pentru că de asta ai nevoie. De somn, zise Katrine.
El se uită la ea. Privirea i se înmuiase de-a lungul anilor, acum nu mai era tânăra furioasă care voia să se răzbune pe lume. Poate că asta se datora altora, echipei din departament şi fiului ei de nouă luni. Evident, asta poate creşte gradul de înţelegere şi îi face pe oameni mai blânzi. Cu un an şi jumătate înainte, în timpul cazului vampiristului, când Rakel era în spital şi el o luase razna, Katrine îl luase din bar şi îl dusese acasă la ea. Îl lăsase să vomite în baia ei impecabilă şi îi oferise câteva ore de somn lipsit de griji în patul pe care ea îl împărţea cu Bjørn.
— Nu, ripostă Harry. N-am nevoie de somn, am nevoie de un caz.
— Dar ai un caz.

— Am nevoie de cazul Finne.

Katrine oftă.

— Crimele la care te referi nu fac parte din cazul Finne, nimic nu arată că e vorba de el. Şi, cum deja ţi-am spus, de caz se ocupă oamenii care trebuie.

— Trei crime. Trei crime nerezolvate. Şi tu îmi spui că n-ai nevoie de cineva care poate dovedi ceea ce amândoi ştim prea bine – că Finne este cel responsabil?

— Ai cazul tău, Harry. Rezolvă-l şi lasă-mă să conduc lucrurile pe aici.

— Cazul meu nu e nici măcar un caz, e un omor domestic unde soţul a mărturisit crima şi avem motiv şi dovezi criminalistice.

— E posibil să-şi retragă brusc declaraţia, aşa că avem nevoie de ceva mai substanţial.

— E genul de caz pe care îl puteai aloca lui Wyller sau Skarre ori unuia dintre juniori. Finne e un prădător sexual şi un ucigaş în serie, iar eu sunt singurul tău detectiv cu experienţă în astfel de cazuri, la naiba!

— Nu, Harry! Iar ăsta e ultimul meu cuvânt în privinţa asta.

— Dar de ce?

— De ce? Uită-te în oglindă! Dacă tu ai fi condus Serviciul de Investigaţii Criminale, ai fi trimis un detectiv beţiv şi instabil psihic să vorbească cu colegii deja sceptici din Copenhaga şi Stockholm, care aproape sunt convinşi că *nu* e vorba de acelaşi autor în cazurile de crimă din oraşele lor? Tu vezi ucigaşi în serie peste tot, deoarece creierul tău e programat să vadă ucigaşi în serie.

— Poate că e adevărat, dar aici *este* Finne. Au toate caracteristicile…

— Destul! Trebuie să renunţi la obsesia asta, Harry.

— Obsesie?

— Bjørn mi-a spus că vorbeai mereu despre Finne când beai, spunând că trebuie să-l anihilezi înainte să ajungă el la tine.

— Când *beam?* Spune lucrurilor pe nume: când eram beat. *Beat.* O duminică bună.

Harry întinse mâna după bani şi vârî bancnota în buzunarul pantalonilor.

— Unde te duci?

— Undeva unde să-mi petrec ziua de odihnă.

— Ai pietricele în bocanci, curăţă-te ca lumea când mergi pe parchetul

meu.

Harry străbătu în grabă Grønlandsleiret către Olympen şi Pigalle. Nu erau primele lui alegeri pentru hidratare, dar erau cele mai apropiate. Traficul era atât de redus pe principala stradă din Grønland, încât Harry o traversă în dreptul unui semafor pe culoarea roşie, verificându-şi mobilul în acelaşi timp. Se întrebă dacă s-o sune înapoi pe Alexandra şi hotărî că era mai bine să n-o facă. N-avea chef. În lista de apeluri văzu că încercase s-o apeleze pe Rakel de şase ori între orele 18 şi 20 în seara precedentă. Se scutură cuprins de un fior. *Apel respins.* Uneori limbajul tehnologic se dovedea inutil de precis.

Pe trotuarul opus, Harry simţi brusc o durere în piept şi inima începu să-i bată mai rapid, ca şi cum îşi pierduse mecanismul de control al vitezei. Avu timp să gândească doar *infarct,* după care senzaţia dispăru. N-ar fi fost cea mai urâtă moarte. O durere în piept. Căzut în genunchi. Capul lovind trotuarul. Sfârşit. Doar câteva zile de băut în acest ritm şi scenariul n-ar mai fi fost atât de nerealist. Harry continuă să meargă. Întrezărise puţin finalul. Acum văzuse mai bine decât mai devreme. Însă totul trecuse, ca un vis odată ce te trezeai.

Harry se opri în faţa localului Olympen şi privi înăuntru. Pe vremuri, locul ăla fusese unul dintre cele mai dure baruri din Oslo, însă între timp se transformase atât de mult, că Harry ezită să intre. Se uită la clienţii dinăuntru. Un amestec de hipsteri şi cupluri elegante, familii cu copii mici, cu timp puţin, dar cu suficienţi bani ca să-şi permită duminica un prânz la restaurant.

Îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Găsi bancnota de 200 de coroane şi încă ceva. O cheie. Nu cheia lui, ci cheia de la locul crimei domestice. Pe Borggata, în Tøyen. Nu mai ştia de ce ceruse cheia, cazul era aproape finalizat. Cel puţin, avea locul faptei doar pentru el. În întregime pentru el, căci celălalt aşa-numit detectiv însărcinat cu cazul, Truls Berntsen, n-avea de gând să mişte un deget. Primirea lui Truls Berntsen în cadrul echipei Serviciului de Investigaţii Criminale avusese prea puţin de-a face cu meritele lui şi se datora aproape exclusiv prieteniei acestuia cu Mikael Bellman, fostul şef al Poliţiei din Oslo, ajuns acum ministru al Justiţiei.

Truls Berntsen era complet inutil şi exista un acord tacit între Katrine şi

Truls, ca el să stea departe de munca de detectiv şi să se concentreze pe făcutul cafelei şi alte sarcini de bază la birou. Care, efectiv, însemnau că el avea să joace Tetris pe computer. Cafeaua nu avea un gust mai bun ca înainte, însă Truls reuşea acum să-l bată pe Harry la Tetris. Formau un cuplu total atipic în capătul îndepărtat al spaţiului de birouri, cu un panou mobil înalt de un metru şi jumătate între ei şi ceilalţi.

Harry se mai uită o dată înăuntru. Era un separeu gol lângă familiile aşezate chiar lângă fereastră. Un băieţel de la masă îl zări şi începu brusc să râdă şi să-l arate cu degetul. Tatăl, aflat cu spatele la Harry, se întoarse, iar el făcu instinctiv un pas înapoi, în întuneric. De acolo îşi zări reflectată propria faţă palidă, o imagine care se uni cu imaginea băiatului dinăuntru. În mintea lui apăru o amintire. Bunicul şi el, micuţ. Lunga vacanţă de vară, o masă de familie în Romsdalen. El râzând de bunicul. Expresiile îngrijorate ale părinţilor lui. Bunicul lui, beat.

Harry pipăi din nou cheia. Borggata. La cinci-şase minute de mers pe jos.

Îşi scoase telefonul. Se uită la lista de apeluri. Sună pe cineva. Se uită la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, aşteptând. Durerea începea deja să se estompeze, însemna că nu lovise prea tare cu pumnul. Însă era evident că nasul virgin al unui fan David Gray nu putea suporta o lovitură prea dură înainte să verse sânge.

— Da, Harry?

— *Da, Harry?*

— Sunt la cină.

— Bine, o să fiu scurt. Ne putem întâlni după cină?

— Nu.

— Răspuns greşit, mai încearcă.

— *Da?*

— Aşa mai merge. Borggata 5. Sună-mă când ajungi, ca să cobor să-ţi dau drumul înăuntru.

Harry auzi oftatul din rărunchi al lui Ståle Aune, prietenul său de mulţi ani şi psihologul consultant cu experienţă al Serviciului de Investigaţii Criminale în cazurile de omor.

— Asta înseamnă că nu e o invitaţie la un bar unde să plătesc eu şi că eşti, de fapt, treaz?

— Te-am lăsat eu *vreodată* să plăteşti?

Harry scoase un pachet de ţigări Camel.

— Obişnuiai să iei nota şi adu-ţi aminte ce făceai cu ea. Alcoolul e pe cale să-ţi epuizeze toate resursele financiare şi memoria. Ştii asta, nu?

— Da. E vorba de crima domestică. Cu cuţitul şi…

— Da, da, am citit despre ea.

Harry îşi vârî o ţigară între buze.

— Vii?

Auzi un nou oftat profund.

— Dacă te ţine departe de sticlă câteva ore.

— Minunat, zise Harry, punând capăt conversaţiei şi strecurând telefonul mobil în buzunarul hainei.

Îşi aprinse ţigara. Inhală adânc. Rămase cu spatele la uşa închisă a restaurantului. Avea timp să bea o bere acolo şi să ajungă la timp în Borggata, să-l întâmpine pe Aune. Se auzea muzică dinăuntru. O declaraţie de iubire veşnică. Ridică o mână în semn de scuze către o maşină şi se avântă pe şosea.

Faţadele vechi, proletare de pe Borggatta ascundeau apartamente nou construite, cu livinguri luminoase, bucătării deschise, băi moderne şi balcoane dând către curţi interioare. Harry credea că e un semn că şi zona Tøyen urma să se schimbe: chiriile urmau să crească, rezidenţii actuali aveau să plece, statutul social al acestei părţi a oraşului avea să se ridice. Băcăniile şi micile cafenele ale imigranţilor vor face loc sălilor de sport şi restaurantelor pentru hipsteri.

Psihologul părea stânjenit pe unul dintre cele două scaune fragile cu spătar împletit, pe care Harry le pusese în mijloc, pe parchetul deschis la culoare. Harry presupunea că postura se datora diferenţei dintre scaun şi trupul mătăhălos al lui Ståle Aune, precum şi faptului că ochelarii mici şi rotunzi ai psihologului continuau să fie aburiţi după ce el renunţase ezitând la lift şi urcase trei etaje pe scări, împreună cu Harry. Sau, poate, din cauza bălţii de sânge care zăcea ca un sigiliu mare, negru şi încremenit între ei. Într-o vacanţă de vară, când Harry era mic, bunicul îi spusese că banii nu se puteau mânca. După aceea, când se dusese în camera lui, Harry scosese moneda de cinci coroane de la bunicul şi o testase. Ţinea minte şi acum cum i se strepeziseră dinţii, mirosul metalic şi gustul dulce al monedei. Ca atunci când îşi linsese sângele după ce se tăiase singur. Sau

ca mirosul din locurile crimelor pe care avea să le vadă ulterior, chiar dacă sângele de acolo nu era proaspăt. Mirosul încăperii în care se aflau acum. Bani. Bani însângeraţi.

— Un cuţit… E ceva în ideea asta de cuţit. Oţel rece care străpunge pielea şi intră în trup. Pe mine mă bagă în sperieţi, cum ar spune tinerii, comentă Ståle Aune.

Harry nu replică. El şi Serviciul de Investigaţii Criminale îl folosiseră pe Aune drept consultant în cazuri de crimă de atâţia ani, încât nici măcar nu-şi mai amintea când începuse să se gândească la psihologul mai în vârstă cu 20 de ani ca la un prieten. Însă îl cunoştea pe Aune suficient de bine cât să sesizeze că afirmaţia acestuia de a nu şti că „mă bagă în sperieţi” era mai veche decât vârstele amândurora însumate era doar un moft. Lui Aune îi plăcea să se prezinte ca un venerabil conservator neafectat de spiritul vremurilor pe care colegii lui le vânau cu enormă disperare, în efortul de a părea „relevanţi”. Aşa cum Aune declarase odată presei: *Psihologia şi religia au un lucru în comun: în mare măsură, ele dau oamenilor ceea ce-şi doresc. Acolo, în beznă, unde lumina ştiinţei încă nu a pătruns, psihologia şi religia sunt libere să conducă. Iar dacă ele s-ar rezuma la ceea ce cunoaştem de fapt, nu ar mai exista slujbe pentru atâţia psihologi şi preoţi.*

— Deci aici soţul şi-a înjunghiat soţia… de câte ori?

— De 13 ori, răspunse Harry, privind în jurul lui.

Pe peretele din faţa lor se vedea o fotografie mare, alb-negru a peisajului cu zgârie-nori din Manhattan. Cu clădirea Chrysler în mijloc. O fotografie cumpărată probabil de la IKEA. Şi ce dacă? Era o fotografie reuşită. Dacă nu te deranja că o mulţime de alţi oameni aveau aceeaşi fotografie şi că unii oaspeţi se uitau cu dispreţ la ea, nu pentru că n-ar fi fost reuşită, ci pentru că fusese cumpărată de la IKEA, atunci de ce să n-o ai? Folosise aceeaşi replică faţă de Rakel, când ea spusese că i-ar fi plăcut să aibă un exemplar numerotat al unei fotografii semnate de Torbjørn Rødland – o limuzină albă atacând o curbă strânsă în Hollywood – care costa 80.000 de coroane. Rakel nu voise să admită că Harry avea dreptate. El fusese atât de fericit, încât cumpărase fotografia cu limuzina pentru ea. Îşi dăduse seama că ea îl păcălise, însă undeva în adâncul sufletului fusese nevoit să recunoască faptul că fotografia *era* mult mai reuşită decât o copie tipărită după ea.

— Era furios, zise Aune, desfăcându-şi nasturele de sus de la cămaşă, unde în mod normal purta papion, de obicei cu un model care putea fi încadrat între sobrietate şi amuzament, cum ar fi drapelul Uniunii Europene cu stele aurii.

Într-un apartament învecinat, un copil începuse să plângă.

Harry scutură scrumul de la ţigară.

— El spune că nu-şi aminteşte amănuntele legate de motivul uciderii ei.

— Amintiri reprimate. Ar trebui să-mi dea voie să-l hipnotizez.

— Nu ştiam că te ocupi cu aşa ceva.

— Cu hipnoza? Tu cum crezi că m-am însurat?

— Nu prea e nevoie de aşa ceva în cazul ăsta. Dovezile criminalistice arată că ea traversa livingul, îndepărtându-se de el, iar el a ajuns-o şi a înjunghiat-o mai întâi în spate. Lama a pătruns în partea de jos a spatelui şi i-a atins rinichii. Aşa se explică, probabil, de ce vecinii n-au auzit ţipete.

— Poftim?

— Locul e atât de dureros, încât victima paralizează, nu poate nici măcar să urle de durere, după care devine inconştientă aproape imediat şi moare, întâmplător, asta e metoda favorită a militarilor profesionişti pentru un aşa-zis omor discret.

— Zău? Ce s-a întâmplat cu vechea metodă de a te furişa pe la spatele cuiva, a acoperi gura cu o mână şi a-i tăia gâtul cu cealaltă?

— Depăşită – oricum, n-a fost niciodată prea bună. E nevoie de coordonare şi precizie. Nu ţi-ar veni să crezi dacă ai afla de câte ori soldaţii au sfârşit prin a-şi tăia propria mână lipită de gura victimei.

Aune se strâmbă.

— Presupun că soţul e un fost membru al trupelor de comando sau ceva de genul ăsta?

— Că a înjunghiat-o în acel loc este probabil o simplă coincidenţă. Nimic nu sugerează că el a încercat să mascheze crima.

— Încercat? Adică această crimă a fost mai degrabă premeditată decât accidentală?

Harry dădu încet din cap.

— Fata lor ieşise la alergat. El a sunat la poliţie înainte ca ea să se întoarcă acasă, astfel că noi eram pe poziţii afară şi am putut să o împiedicăm să intre să-şi vadă mama.

— De bun-simţ.

— Aşa se spune. Că el a fost un om de bun-simţ.

Harry îşi scutură din nou ţigara. Scrumul căzu în balta de sânge uscat.

— N-ar trebui să iei o scrumieră, Harry?

— Echipa de criminalişti şi-a terminat treaba aici.

— Da, dar totuşi…

— Nu m-ai întrebat nimic despre motiv.

— Corect. Motivul?

— Clasic. Bateria telefonului lui s-a terminat, l-a împrumutat pe al soţiei fără ştirea ei. A văzut un mesaj text pe care l-a considerat suspicios şi a verificat şirul de mesaje. Schimbul de mesaje se întindea înapoi în timp pe şase luni şi era în mod clar între ea şi un amant.

— L-a confruntat pe amant?

— Nu, dar raportul poliţiei spune că telefonul a fost verificat, mesajele au fost găsite şi amantul a fost contactat. Un bărbat cu 25 de ani mai tânăr decât ea. A confirmat că aveau o relaţie.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Soţul e o persoană cu nivel de educaţie ridicat şi o slujbă sigură, fără griji financiare, n-a avut niciodată necazuri cu poliţia. Familia, prietenii, colegii de muncă şi vecinii îl descriu ca fiind amabil şi manierat, tăria întruchipată. Şi, aşa cum ai spus tu, un om de bun-simţ. *Un om pregătit să sacrifice totul pentru familia lui,* scrie într-unul dintre rapoarte.

Harry trase cu sete din ţigara lui.

— Şi îmi ceri părerea pentru că nu crezi că acest caz a fost elucidat?

Harry scoase fumul prin nări.

— Cazul e simplu, dovezile au fost găsite şi asigurate, e imposibil să dăm greş, motiv pentru care Katrine mi l-a dat mie. Şi lui Truls Berntsen.

Harry îşi contorsionă colţurile gurii într-un rictus care semăna a zâmbet. Familia era înstărită. Dar aleseseră să trăiască în Tøyen, o zonă mai ieftină a oraşului, cu o mare parte din populaţie compusă din imigranţi, şi cumpărau lucrări de artă de la IKEA. Poate că le plăcea pur şi simplu acolo. Şi lui Harry îi plăcea Tøyen. Şi poate că fotografia de pe perete era originalul şi valora acum o mică avere.

— Aşadar îmi ceri părerea pentru că…

— …vreau să înţeleg, ripostă Harry.

— Vrei să înţelegi de ce un bărbat îşi ucide soţia fiindcă ea are o aventură pe la spatele lui?

— De obicei, un soţ ucide dacă ajunge să creadă că părerea altora despre el a avut de suferit. Iar când a fost interogat, amantul a declarat că ei doi păstraseră relaţia strict secretă şi că oricum aceasta era pe terminate.

— Deci poate că ea n-a avut timp să-i spună soţului înainte ca el s-o înjunghie?

— A făcut-o, dar el spune că n-a crezut-o şi că ea le-a trădat familia.

— Iată. Pentru un om care şi-a pus întotdeauna familia mai presus de orice, o astfel de trădare se resimte şi mai acut. Este un om umilit, iar când această umilinţă pătrunde suficient de adânc, poate determina pe oricine să omoare.

— Pe oricine?

Aune aruncă o privire înspre rafturile cu cărţi de lângă fotografia Manhattanului.

— Ficţiune.

— Da, am văzut, replică Harry.

Aune avea o teorie care spunea că ucigaşii nu citeau cărţi sau, dacă o făceau, alegeau doar non-ficţiune.

— Ai auzit vreodată de Paul Mattiuzzi?

— Mhm.

— Psiholog, expert în violenţă şi crimă. Îi împarte pe ucigaşi în opt grupe principale. Tu şi cu mine nu ne regăsim în niciuna dintre primele şapte. Însă există loc pentru noi toţi în cea de-a opta, pe care el o numeşte *grupa traumatizaţilor.* Devenim ucigaşi ca reacţie la un atac simplu, dar masiv, asupra identităţii noastre. Considerăm atacul ca fiind insultător, absolut insuportabil. Ne face neajutoraţi, neputincioşi, iar dacă nu i-am răspunde, n-am mai avea niciun drept să existăm, am fi emasculaţi. Şi evident că o trădare din partea soţiei te poate face să te simţi aşa.

— Cu toate astea, *oricine?*

— Un ucigaş traumatizat nu are trăsături de personalitate bine definite, precum cei din celelalte şapte grupe. În grupa asta – şi numai în ea – găseşti ucigaşi care citesc Dickens şi Balzac.

Aune inspiră adânc şi trase de mânecile hainei lui din tweed.

— Pentru ce îţi faci cu adevărat griji, Harry?

— Cu adevărat?

— Ştii mai multe despre crime decât oricine. Nimic din ce-ţi spun eu

despre umilinţă şi categorii de ucigaşi nu reprezintă o noutate pentru tine.

Harry ridică din umeri.

— Poate că am doar nevoie să aud pe cineva rostind cu voce tare toate astea încă o dată ca să le cred.

— Ce anume nu crezi?

Harry îşi scărpina părul scurt şi nearanjat – se vedeau acum şuviţe gri printre firele blonde. Rakel îi spusese că începea să semene cu un bursuc.

— Nu ştiu.

— Poate că la mijloc e doar orgoliul tău, Harry.

— Cum adică?

— Nu e evident? Ţi s-a dat cazul după ce a fost rezolvat de altcineva. Aşa că vrei să descoperi ceva care să arunce îndoiala asupra soluţiei. Ceva care să dovedească faptul că Harry Hole poate descoperi lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate descoperi.

— Şi dacă aşa stau lucrurile? rosti Harry, studiind vârful aprins al ţigării.

— Dar dacă eu m-am născut cu un talent extraordinar de detectiv şi mi-am dezvoltat instincte pe care nici măcar *eu* nu sunt capabil să le analizez?

— Sper că glumeşti.

— Nu prea. Am citit interviurile. Din ce a spus, soţul părea cu siguranţă destul de traumatizat. Dar apoi am ascultat înregistrările audio.

Harry privea în gol în faţa lui.

— Şi?

— Părea mai degrabă înspăimântat decât resemnat. Confesiunea este o formă de resemnare. După aceea nu prea mai are de ce să-ţi fie teamă.

— Pedeapsa, evident.

— El deja şi-a primit pedeapsa. Umilinţa. Durerea. Să-şi vadă iubita soţie moartă. Închisoarea înseamnă izolare. Calm. Rutină. Pace. Toate astea nu pot însemna altceva decât uşurare. Poate că la mijloc ar fi fata şi grijile lui legate de ce urmează să se întâmple cu ea.

— Şi că el o să ardă în iad.

— E deja acolo.

Aune oftă.

— Repet, ce anume vrei mai exact?

— Vreau să o suni pe Rakel şi să îi spui să mă primească înapoi.

Ståle Aune făcu ochii mari.

— *Asta* a fost o glumă, zise Harry. Am avut palpitaţii. Atacuri de

anxietate. Nu, nu e chiar în regulă. Am visat… ceva. Ceva ce nu pot descifra exact, dar care se întoarce mereu la mine.

— În sfârşit, o întrebare simplă. Intoxicaţie. Psihologia este o ştiinţă care nu se bazează pe multe date certe, dar corelaţia dintre consumul de substanţe intoxicante şi tulburările mentale reprezintă una dintre puţinele certitudini. De câtă vreme se petrece chestia asta?

Harry se uită la ceas.

— De două ore şi jumătate.

Ståle Aune râse forţat.

— Şi ai vrut să vorbeşti cu mine ca măcar să îţi poţi spune că ai căutat ajutor medical extern înainte de a reveni la automedicaţie?

— Nu e povestea obişnuită. Nu e despre fantome.

— Deoarece apar noaptea?

— Da. Şi nu se ascund. Le văd şi le recunosc. Victime, colegi morţi. Ucigaşi. Acum a fost altceva.

— Ai vreo idee ce anume?

Harry clătină din cap.

— Cineva care a fost închis. Îmi aducea aminte de…

Harry se aplecă în faţă şi stinse chiştocul ţigării în balta de sânge închegat.

— De Svein Finne zis Logodnicul, zise Aune.

Harry îl privi cu o sprânceană ridicată.

— Ce te face să crezi asta?

— E clar că tu crezi că a ieşit ca să pună laba pe tine.

— Ai vorbit cu Katrine.

— E îngrijorată în privinţa ta. Mi-a cerut o evaluare.

— Şi tu ai fost de acord?

— I-am spus că eu, ca psiholog, nu dispun de detaşarea necesară faţă de tine. Dar şi că paranoia poate fi un aspect al abuzului de alcool.

— Eu sunt cel care a reuşit să-l bage după gratii, Ståle. A fost primul meu caz. A primit 20 de ani pentru abuz sexual şi crimă.

— Ţi-ai făcut treaba. Nu există niciun motiv ca Finne să fi luat-o personal.

— A mărturisit abuzurile, dar a negat acuzaţiile de crimă, susţinând că noi am plantat dovezi la locul faptei. M-am dus la el la închisoare acum doi ani, ca să văd dacă ne poate ajuta cu cazul vampiristului, dacă ştia ceva

despre Valentin Gjertsen. Ultimul lucru pe care l-a făcut înainte de plecarea mea a fost să-mi comunice care e data exactă a eliberării lui şi să mă întrebe dacă eu şi familia mea ne simţeam în siguranţă.

— Rakel a ştiut despre chestia asta?

— Da. De Anul Nou am descoperit urme de bocanci pe parcela împădurită din faţa ferestrei de la bucătărie, aşa că am montat o cameră video.

— Putea fi oricine, Harry. Putea fi cineva care s-a rătăcit.

— Pe o proprietate privată, dincolo de o poartă de acces şi în susul unei alei cu pantă abruptă şi plină de gheaţă, la 50 de metri depărtare de stradă?

— Stai aşa, tu nu te-ai mutat de acolo de Crăciun?

— Mai mult sau mai puţin.

Harry împrăştie fumul cu o mişcare a mâinii.

— Te-ai întors acolo după aceea, la pâlcul de copaci? Rakel ştia?

— Nu, dar hai să fim serioşi, nu m-am transformat într-un hărţuitor. Rakel era suficient de înfricoşată, iar eu am vrut doar să verific că totul e în regulă. Şi, după cum se dovedeşte acum, nu era în regulă.

— Deci ea habar n-avea de camera video?

Harry ridică din umeri.

— Harry?

— Hmm?

— Eşti *sigur* că ai montat camera aia din cauza lui Finne?

— Vrei să spui dacă nu cumva am vrut să aflu dacă fosta mea soţie se vedea cu altcineva?

— Asta ai vrut?

— Nu, răspunse Harry cu fermitate. Dacă Rakel nu mă vrea, e liberă să încerce cu altcineva.

— Chiar crezi asta?

Harry oftă.

— Bine, rosti Aune. Ai zis că ai zărit pe cineva care arăta ca Finne?

— Nu, asta ai spus tu. Nu era Finne.

— Nu?

— Nu, eram… eu.

Ståle Aune îşi trecu mâna prin părul care i se rărea.

— Şi acum vrei un diagnostic de la mine?

— Haide. Anxietate?

— Cred că creierul tău caută motive pentru care Rakel are nevoie de tine. De exemplu, ca s-o protejezi de ameninţări externe. Dar tu nu eşti închis, Harry – tu ai fost dat afară. Acceptă asta şi mergi mai departe.

— În afară de „acceptă asta", poţi să-mi prescrii ceva?

— Somn. Exerciţii fizice. Şi poate că ai putea încerca să te vezi cu cineva care să-ţi ia gândul de la Rakel.

Harry îşi înfipse o ţigară în colţul gurii şi îşi ridică pumnul cu degetul arătător în sus.

— Somn. Beau până uit de mine în fiecare noapte. Bifat.

Ridică degetul mijlociu.

— Exerciţii fizice. Mă iau la bătaie cu diverşi în baruri pe care le deţineam pe vremuri. Bifat.

Urmă degetul cenuşiu din titan.

— Să mă întâlnesc cu cineva. Regulez femei, femei drăguţe, femei rele, iar după aia am conversaţii savante cu unele dintre ele. Bifat.

Aune se uită lung la Harry. După care scoase un oftat din rărunchi, se ridică şi îşi încheie nasturii de la haina de tweed.

— Ei bine, atunci ar trebui să fii în regulă.

După plecarea lui Aune, Harry a rămas pe loc, privind în gol pe fereastră. Apoi s-a ridicat şi s-a plimbat prin camerele apartamentului. Dormitorul cuplului era ordonat, curat, cu patul făcut. S-a uitat prin dulapuri. Garderoba soţiei ocupa patru dulapuri spaţioase, în vreme ce a soţului, doar unul. Un soţ de bun-simţ. Pe tapetul din camera fetei se vedeau dreptunghiuri în locurile unde culoarea era mai vie. Harry bănuia că fata scosese de acolo posterele din adolescenţă, după ce împlinise 19 ani. Totuşi, se mai vedea încă o fotografie mică, un tânăr cu o chitară electrică Rickenbacker atârnată de gât.

Harry se uită în colecţia mică de discuri de pe raftul de lângă oglindă. Propagandhi. Into It. Over It. My Heart to Joy. Panic! at the Disco. Chestii emo.

Aşa că fu surprins când porni pick-upul ca să asculte albumul aflat deja acolo şi auzi tonalităţile blânde, liniştitoare ale unui cântec care semăna cu o producţie timpurie Byrds. Însă în ciuda chitarei cu 12 corzi în stil Roger McGuinn, îşi dădu seama că era o producţie mult mai recentă. Nu

conta câte amplificatoare pe lămpi şi microfoane vechi Neumann foloseau, o producţie retro nu putea să păcălească pe nimeni. În plus, solistul vocal avea un accent norvegian distinct şi din voce simţeai că ascultase mai degrabă producţii vintage Thom Yorke şi Radiohead din 1995 decât producţii originale Gene Clark şi David Crosby din 1965. Se uită la coperta albumului care zăcea lângă pick-up şi, evident, numele de acolo păreau toate norvegiene. Privirea lui Harry se mută înspre o pereche de adidaşi din faţa garderobei. Purta şi el acelaşi gen. Încercase să-şi cumpere o pereche nouă cu câţiva ani înainte, dar încă de pe atunci firma încetase producţia acestui model. Se gândi la transcrierile interviurilor, în care atât tatăl, cât şi fata spuseseră că ea plecase din apartament la ora 20:15 şi se întorsese peste 30 de minute, după o tură de alergare către capătul parcului cu sculpturi Ekeberg, cu întoarcere pe lângă restaurantul Ekeberg. Hainele ei de sport se găseau pe pat, iar cu ochii minţii Harry văzu cum poliţiştii o lăsau pe biata fată să intre în casă şi o urmăreau cum se schimba şi îşi pregătea o geantă cu haine. Harry se ghemui şi luă de jos adidaşii. Pielea lor era moale, tălpile erau curate şi lucioase, nu fuseseră folosiţi prea multă vreme. 19 ani. O viaţă neuzată încă. Perechea lui se rupsese. Evident, îşi putea cumpăra una nouă, din altă serie de modele. Însă n-avea chef, căci descoperise singurul model pe care şi-l dorea. Singurul. Poate că adidaşii lui se mai puteau repara.

Harry se întoarse în living. Culese scrumul de ţigară de pe podea. Îşi verifică telefonul. Niciun mesaj. Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor. 200 de coroane.

<u>4</u>

— Ultimele comenzi, după care închidem.

Harry se uită lung la băutura din faţa lui. Reuşise să tragă de ea. De obicei le dădea peste cap fiindcă nu-i plăcea neapărat gustul, ci efectul lor. Cu toate astea, *nu-i plăcea* nu era expresia corectă. *Avea nevoie.* Nu, nici *avea nevoie. Trebuia să aibă. Nu putea trăi fără.* Respiraţie artificială, când jumătate din inima ta a încetat să mai bată.

Adidaşii ăia trebuiau să meargă la reparat.

Îşi scoase din nou telefonul. Harry avea doar şapte oameni în lista de contacte şi, pentru că aveau nume care începeau cu litere diferite, lista consta din litere unice, nu din nume şi prenume. Apăsă tasta R şi îi văzu poza de profil. Ochii aceia blânzi, căprui, care cereau să te uiţi la ea. Pielea caldă, netedă, care cerea să fie mângâiată. Buzele roşii care cereau să fie sărutate. Femeile pe care le dezbrăcase şi cu care se culcase în ultimele câteva luni – existase vreo secundă în care el *nu* se gândise la Rakel cât era cu ele şi *nu* îşi imaginase că ele erau ea? Oare simţiseră sau le spusese că le înşela cu soţia lui în timp ce le-o trăgea? Fusese în halul ăsta de crud? Aproape sigur. Deoarece jumătatea lui de inimă bătea mai slab cu fiecare zi, iar el revenise din viaţa sa temporară de fiinţă reală.

Se uită lung la telefon.

Prin minte îi trecu acelaşi gând pe care îl gândea în fiecare zi, mergând pe lângă cabina telefonică din Hong Kong, cu ani în urmă. Că ea *era* acolo. Chiar atunci, ea şi Oleg. În telefon. La 12 taste distanţă. Însă chiar şi acele momente se petrecuseră la multă vreme după ce Rakel şi Harry se cunoscuseră.

Se întâmplase cu 15 ani în urmă. Harry urcase cu maşina drumul sinuos şi abrupt către casa ei de lemn din Holmenkollen. Maşina lui scosese un geamăt de uşurare când ajunsese la destinaţie şi o femeie ieşise din casă. Harry întrebase de Sindre Fauke, în vreme ce ea încuia uşa de la intrare, şi abia după ce se întorsese cu faţa şi se apropiase, el observase ce drăguţă era. Păr castaniu; sprâncene mari, aproape dezordonate deasupra ochilor căprui; pometi ridicaţi, aristocratici, îmbrăcată cu o haină simplă, elegantă. Cu o voce mai profundă decât sugera aspectul exterior, îi spusese că persoana căutată era tatăl ei care nu mai locuia acolo şi că ea

moştenise casa. Rakel Fauke avea un mod relaxat, încrezător de a vorbi, cu o dicţie exagerată, aproape teatrală şi se uita drept în ochii lui. Când mergea, avea o postură perfect dreaptă, ca o balerină. El o oprise şi o rugase să-l ajute să-şi repornească maşina. După aceea o dusese unde avea treabă. Au descoperit că urmaseră Facultatea de Drept în aceeaşi perioadă. Fuseseră la acelaşi concert Raga Rockers. Lui îi plăcuse sunetul râsului ei; nu era un sunet la fel de profund ca vocea, ci limpede şi luminos, ca un şuvoi curat de apă. Ea mergea la Majorstua.

— Nu e deloc sigur că maşina asta o să ajungă atât de departe, spusese el.

Iar ea fusese de acord. Ca şi cum aveau deja idee despre ceea ce nu începuse încă între ei, ceea ce nu se putea întâmpla în realitate. Când ea a trebuit să coboare, el a fost nevoit să tragă de portiera ruptă din dreptul pasagerului, ocazie cu care i-a simţit parfumul. Trecuse doar o jumătate de oră de când se cunoscuseră şi el se întreba deja ce naiba se petrecea. Nu-şi dorea decât să o sărute.

— Poate ne mai vedem, zisese ea.

— Poate, replicase el, după care o privise cum dispare în lungul Sporveisgata cu paşii ei de balerină.

A doua oară se întâlniseră la o petrecere la Sediul Central al Poliţiei din Oslo. Harry aflase atunci că Rakel Fauke lucra la Departamentul de Relaţii Externe al POT, Agenţia de Supraveghere a Poliţiei. Purta o rochie roşie în acea seară. Stătuseră unul lângă celălalt, conversaseră şi râseseră. După care continuaseră să vorbească. El vorbise despre copilăria lui, despre sora lui, Sis, care suferea, după cum descria ea însăşi, de „un pic de Sindrom Down”, despre mama lui care murise când Harry era mic şi cum el trebuise să aibă grijă de tatăl lui. Rakel îi spusese că studiase limba rusă în cadrul Forţelor Armate, îi povestise despre perioada petrecută la Ambasada Norvegiei de la Moscova şi despre rusul pe care îl cunoscuse acolo şi care devenise tatăl fiului ei, Oleg. Şi că atunci când plecase din Moscova îşi părăsise şi soţul, care avea probleme cu alcoolul. Atunci Harry îi spusese că şi el era alcoolic, un lucru pe care ea probabil îl ghicise, văzând că el bea Coca-Cola la o petrecere a angajaţilor. El nu-i menţionase că în acea seară fusese mai ameţit de râsul ei – limpede, spontan, luminos – şi că ar fi fost dispus să spună cele mai mari tâmpenii doar ca s-o audă râzând. Apoi, către finalul serii, dansaseră. Harry *dansase.* Pe o versiune

încropită a melodiei *Let It Be* cântată la nai. Asta fusese dovada: se îndrăgostise iremediabil.

Câteva zile mai târziu ieşise la o plimbare de duminică împreună cu Oleg şi Rakel. La un moment dat, Harry o luase pe Rakel de mână, i se păruse un gest firesc. După o vreme, ea îşi trăsese mâna. Mai apoi, când Oleg juca Tetris cu noul prieten al lui mami, Harry simţise cum Rakel îl priveşte cu amărăciune şi ştiuse ce gândeşte ea. Că un alcoolic precum cel pe care îl părăsise era acum în casa ei, împreună cu fiul ei. Iar Harry înţelesese că trebuia să se arate demn de ea.

Reuşise. Cine ştie, poate că Rakel şi Oleg îl salvaseră de la sinuciderea din cauza alcoolului. Evident, lucrurile nu fuseseră un marş triumfal neîntrerupt după aceea, el mai căzuse lat de câteva ori, existaseră despărţiri şi separări, dar îşi găsiseră mereu drumul înapoi unul spre celălalt. Descoperiseră buna dispoziţie unul în celălalt. Iubire, cu I mare. Iubire atât de unică încât trebuia să te consideri al naibii de norocos dacă ajungeai să o trăieşti – şi să ţi se răspundă la fel – măcar o dată în viaţă. Iar în ultimii câţiva ani se treziseră în fiecare dimineaţă într-o armonie şi o fericire care erau deopotrivă atât de puternice şi de fragile, încât ajunseseră să-l înspăimânte de moarte. Ajunsese să se furişeze ca şi cum mergea pe un strat subţire de gheaţă. De ce cedase gheaţa? Pentru că el era ce era, bineînţeles. Nemernicul de Harry Hole. Sau „demolatorul”, cum îi spunea Øystein.

Putea urma din nou calea aceea? Să conducă din nou pe şoseaua abruptă şi sinuoasă către Rakel, ca să se prezinte din nou? Să fie bărbatul pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte? Bineînţeles că putea încerca. Da, putea face asta. Acum era la fel de bine ca oricând. De fapt, era momentul perfect. Existau, însă, două probleme. În primul rând, nu avea bani de taxi. Asta se putea rezolva uşor, căci avea nevoie de zece minute ca să ajungă pe jos acasă, unde Fordul Escort, a treia sa maşină, îl aştepta acoperit de zăpadă în parcarea din spatele blocului.

În al doilea rând, vocea interioară îi spunea că ideea era proastă.

Însă vocea putea fi amuţită. Harry îşi goli paharul. Pur şi simplu. Se ridică şi porni spre uşă.

— Ne mai vedem, amice! strigase barmanul în urma lui.

Peste zece minute, Harry stătea în curtea din spatele blocului din Sofiesgate, uitându-se circumspect la maşina parcată între plăcile de

snowboard care acopereau ferestrele de la subsol. Nu era chiar atât de acoperită de zăpadă cum se aşteptase, nu avea decât să urce, să înşface cheile, să pornească motorul şi să apese pedala de acceleraţie. Putea ajunge la ea în 15 minute. Să deschidă uşa masivă de la intrare către încăperea vastă care servea drept hol, living şi bucătărie, ocupând mare parte din parter. Avea să o vadă pe ea stând lângă blat, la fereastra care dădea înspre terasă. Ea avea să-i zâmbească crispat, să dea din cap înspre fierbător şi să-l întrebe dacă preferă tot cafeaua instant în locul unui espresso.

Harry oftă gândindu-se la toate astea şi atunci simţi din nou gheara din piept.

Harry alerga. În Oslo, duminica după miezul nopţii însemna că aveai străzile doar pentru tine. Adidaşii rupţi erau lipiţi cu bandă adezivă prinsă în jurul gleznelor. Harry o luase pe aceeaşi rută pe care fata din Borggatta spusese că o folosise, conform raportului. De-a lungul aleilor luminate şi potecilor în pantă din parcul cu sculpturi – un dar oferit oraşului de baronul imobiliarelor Christian Ringnes şi un omagiu adus femeilor. Totul în jur era neclintit, singurele sunete erau scoase de respiraţia lui Harry şi pietricelele smulse de tălpile adidaşilor lui. Alergă înspre locul în care parcul se nivela către Ekebergsletta, după care cobora din nou. Se opri în dreptul sculpturii în piatră albă *Anatomy of an Angel* de Damien Hirst, despre care Rakel îi spusese că era de fapt marmură de Carrara. Silueta graţioasă aşezată îl făcuse pe Harry să se gândească la *Mica Sirenă* din Copenhaga, însă Rakel – care, ca de obicei, citise despre ce urmau să vadă – îi explicase că sursa de inspiraţie fusese opera *L'Hirondelle* a lui Alfred Boucher, din 1920. Poate că aşa era, dar diferenţa consta în aceea că îngerul lui Hirst fusese tăiat de uneltele sculptorului astfel încât muşchii, oasele, creierul şi organele interne erau vizibile. Asta dorise să arate, că îngerii erau şi oameni pe dinăuntru? Sau că unii oameni sunt, de fapt, îngeri? Harry îşi înclină capul. Putea fi de acord cu cea de-a doua idee. După toţi aceşti ani şi toate prin câte trecuseră el şi Rakel, şi chiar dacă el o disecase la fel de mult precum îl disecase ea pe el, nu o vedea altfel decât ca pe un înger. Un înger uman. Capacitatea ei de a ierta – care în mod evident fusese o precondiţie pentru a fi împreună cu cineva ca Harry – era aproape nelimitată. Aproape. Însă era clar că el reuşise să descopere

acea limită. După care o încălcase.

Harry se uită la ceas şi continuă să alerge. Înteţi ritmul. Îşi simţi inima pompând mai tare sânge. Crescu viteza încă puţin. Simţi acidul lactic în muşchi, încă un pic. Simţi sângele inundându-i trupul şi eliminând toxinele. Limpezind ultimele zile, atât de urâte. Dând afară mizeria. De ce îşi imagina el că alergatul era opusul băutului, antidotul, când abia dacă îi dădea un alt fel de adrenalină? Şi ce dacă? Era o adrenalină mai bună.

Ieşi din pădure în faţa restaurantului Ekeberg, structura altădată modernistă, unde băuse primele beri cu Øystein şi Tresko în tinereţea lor şi unde Harry cel de 17 ani fusese agăţat de o femeie pe care şi-o amintea ca fiind realmente bătrână, dar care probabil avea puţin peste 30 de ani. Oricum, ea îl iniţiase în lumea sexului cu pricepere şi probabil nu fusese singurul. Din când în când se întreba dacă investitorul care renovase acel restaurant nu fusese unul dintre ei şi făcuse asta ca gest de recunoştinţă. Harry nu-şi mai amintea cum arăta femeia, ţinea minte doar şoapta ei în urechea lui, la final: *N-a fost deloc rău, tinere. Vezi tu, o să faci fericite nişte femei. Şi pe altele, nefericite.*

Şi pe o femeie anume, ambele.

Harry se opri pe treptele restaurantului închis şi întunecat.

Cu mâinile pe genunchi şi capul atârnând în jos. Simţea sucul gastric urcându-i-se în gât şi îşi auzea propria respiraţie şuierătoare. Numără până la 20 în vreme ce şoptea numele ei. *Rakel, Rakel.* Se îndreptă de spate şi privi în vale, către oraş. Oslo, un oraş tomnatic. Acum, primăvara, arăta ca şi cum se trezise din somn forţat. Însă pe Harry nu-l interesa centrul oraşului, el se uita spre culme şi casa ei, zona la marginea căreia, în ciuda luminilor şi a activităţii umane febrile, nu se găsea altceva decât craterul unui vulcan mort, piatră rece şi lavă solidificată. Privi iar cronometrul ceasului de la mână şi reîncepu să alerge.

Nu se opri până ce nu ajunse înapoi în Borggata.

Acolo îşi opri cronometrul şi studie cifrele.

Străbătu restul drumului spre casă în alergare uşoară. Când descuie uşa apartamentului auzi scrâşnetul pietricelelor frecate de podea şi îşi aminti ce-i spusese Katrine despre mersul cu picioarele ridicate.

Luă telefonul ca să mai pună câteva melodii din lista lui de pe Spotify. Acordurile trupei The Hellacopters ţâşniră din programul Sonos Playbar pe care Oleg i-l instalase de ziua lui şi care redusese peste noapte volumul

imens de viniluri de pe rafturile din spatele lui, un monument mort în memoria celor 30 de ani de colecţionare laborioasă, din care tot ce nu rezistase testului timpului fusese scos şi aruncat. În vreme ce introducerea haotică de chitară şi baterie a melodiei *Carry Me Home* făcea difuzoarele să vibreze şi el se apucă să scoată pietricelele adunate în tălpile adidaşilor, Harry se gândi cum fata aceea de 19 ani se retrăsese de bună voie în trecut cu viniluri, în timp ce el se întorcea fără voie în viitor. Îşi puse adidaşii jos, căută trupa The Byrds, dar n-o găsi în niciun playlist de ascultat – muzica anilor 1960-1970 era mai degrabă domeniul lui Bjørn Holm, iar încercările acestuia de a-l converti pe Harry la Glen Campbell eşuaseră. Descoperi melodia *Turn! Turn! Turn!* şi în câteva clipe încăperea răsună de ecoul chitarei Rickenbacker a lui Roger McGuinn. Însă *ea* se convertise. Se îndrăgostise de muzica aia, deşi nu era a ei. Era ceva în legătură cu chitarele şi fetele. Patru corzi erau suficiente, iar tipul ăsta cânta la 12.

Harry se gândi la posibilitatea ca el să fi greşit. Numai că părul de pe ceafă se înşela rareori, iar acum reacţionase când recunoscuse unul dintre numele de pe coperta albumului ca apărând în transcrierile interviurilor. Şi legă imediat acel nume de poza tipului cu chitara Rickenbacker. Harry îşi aprinse o ţigară şi ascultă soloul dublu de chitară de la finalul melodiei *Rainy Days Revisited.* Se întrebă cât avea să dureze până să adoarmă. Cât putea să lase telefonul fără să verifice dacă îi răspunsese Rakel.

5

— Ştim că ai mai răspuns la întrebările astea, Sara, zise Harry, uitându-se la fata de 19 ani aşezată în faţa lui, în camera mică de interogatorii ce părea o încăpere dintr-o casă de păpuşi.

Truls Berntsen era în camera de control cu braţele încrucişate la piept şi căsca. Ceasul arăta ora 10, începuseră interogatoriul de o oră şi Sara începea să dea semne de nerăbdare cât ei parcurgeau cronologia, dar nicio emoţie în afară de asta. Nici măcar când Harry a citit cu voce tare din raport despre rănile suferite de mama ei în urma celor 13 lovituri de cuţit.

— Dar, aşa cum am mai spus, ancheta a fost preluată de ofiţerul Berntsen şi de mine, şi noi am vrea să înţelegem totul cât mai clar. Aşadar, tatăl tău ajuta de obicei la gătit? Întreb deoarece trebuia să fie extrem de rapid ca să găsească cel mai ascuţit cuţit de bucătărie, trebuia să fi ştiut exact în care sertar se afla şi unde anume.

— Nu, el nu *ajuta,* rosti Sara, evident sâcâită acum. El *gătea.* Singura persoană care ajuta eram eu. Mama era mereu pe afară.

— Pe afară?

— Se întâlnea cu prieteni. La sala de sport. Aşa spunea ea.

— Am văzut poze cu ea, era în formă. Se menţinea tânără.

— Mă rog. A murit tânără.

Harry aşteptă. Lăsă răspunsul să atârne în aer. După aceea Sara făcu o grimasă.

Harry văzuse în alte cazuri cum o persoană care a pierdut pe cineva lupta cu durerea ca şi cum ar fi fost un duşman, o neplăcere iritantă care trebuia înfrântă şi alungată. Iar o modalitate de a realiza asta era să minimizezi pierderea, să discreditezi fiinţa decedată.

Numai că Harry bănuia că nu era cazul acum. Când îi propusese Sarei să-şi aducă un avocat, ea respinsese oferta. Spusese că vrea doar să termine cu povestea asta, căci avea alte planuri. De înţeles, avea 19 ani, era singură, dar adaptabilă, viaţa mergea înainte. Cazul fusese soluţionat, de aceea se relaxase. Îşi arăta adevăratele sentimente. Mai degrabă, lipsa de sentimente.

— Nu faci la fel de mult sport ca mama ta. Oricum, nu alergi.

— Nu? replică ea schiţând un zâmbet şi uitându-se în sus la Harry.

Era acel zâmbet arogant al unei tinere dintr-o generaţie care te cataloga drept slab dacă aveai un trup pe care cei din generaţia lui Harry l-ar fi socotit aşa şi aşa.

— Ţi-am văzut adidaşii de alergat. Abia dacă au fost folosiţi. Şi asta nu pentru că ar fi noi, căci modelul ăsta nu se mai fabrică de doi ani. Am şi eu acelaşi model.

Sara ridică din umeri.

— Am mai mult timp să alerg acum.

— Da, tatăl tău o să stea în închisoare 12 ani, aşa că o vreme nu va mai trebui să-l ajuţi la gătit.

Harry o privi şi văzu că îşi atinsese ţinta. Gura îi era larg deschisă de uimire şi clipea des, astfel că genele rimelate îi fluturau în sus şi în jos.

— De ce minţi? întrebă Harry.

— Cu… cum?

— Ai declarat că ai alergat de acasă până sus în parcul cu sculpturi, ai coborât la restaurantul Ekeberg şi apoi te-ai întors acasă, totul în 30 de minute. Am parcurs acelaşi traseu noaptea trecută. Am avut nevoie de aproape 45 de minute, iar eu sunt un alergător destul de bun. De asemenea, am vorbit cu ofiţerul de poliţie care te-a oprit când ai ajuns înapoi acasă. Mi-a spus că nu erai transpirată şi nici nu respirai sacadat.

Sara stătea acum dreaptă de cealaltă parte a mesei din casa de păpuşi şi se uita, fără să vadă ceva anume, la lumina roşie emisă de microfoane, care arăta că discuţia era înregistrată. Răspunse:

— Bine, n-am alergat chiar până sus.

— Dar până unde?

— Până la statuia lui Marilyn Monroe.

— Deci ai străbătut aceleaşi alei cu pietriş ca mine. Când am ajuns acasă, am fost nevoit să scot pietricele din tălpile adidaşilor, Sara. Opt cu totul. Însă tălpile adidaşilor tăi erau perfect curate.

Harry habar n-avea dacă fuseseră opt pietricele sau doar trei. Însă cu cât era mai detaliat, cu atât raţionamentul lui era de necontestat. Judecând după faţa fetei, strategia funcţiona.

— N-ai ieşit deloc să alergi, Sara. Ai plecat din apartament la ora pe care ai declarat-o poliţiei, 20:15, în timp ce tatăl tău suna la poliţie şi anunţa că a ucis-o pe mama ta. Poate că ai dat o tură în jurul blocului, suficient cât poliţia să ajungă, după care ai alergat înapoi, cum ţi-a cerut

el. Nu-i aşa?

Sara nu răspunse, ci continuă să clipească din ochi. Harry observă că pupilele i se măriseră.

— Am vorbit cu amantul mamei tale. Andreas. Pe numele său de profesionist Bom-Bom. Probabil că nu cântă vocal la fel de bine precum cântă la chitara lui cu 12 corzi.

— Andreas cântă…

Furia din ochii ei se estompă şi ea se opri.

— A recunoscut că v-aţi întâlnit de câteva ori, aşa a cunoscut-o pe mama ta.

Harry îşi privi carneţelul de însemnări. Nu pentru că nu ţinea minte ce era scris acolo – nimic –, ci ca să micşoreze intensitatea momentului, să-i lase fetei un moment de respiro.

— Andreas şi cu mine ne iubeam.

În vocea Sarei se auzea un tremur uşor.

— El nu spune asta. A zis că aţi participat la câteva… Harry îşi trase uşor capul înapoi ca să citească ce nu era scris în carneţel – „futaiuri cu fanele”.

Sara tresări.

— Dar se pare că tu nu l-ai lăsat în pace. A zis că există o graniţă fină între admirator fanatic şi hărţuitor, după experienţa lui. Că lucrurile erau mai simple cu o femeie matură, măritată, care accepta situaţia aşa cum era. Nişte senzaţii tari care să mai înviorεze rutina, să mai condimenteze puţin lucrurile. Aşa s-a exprimat. O cale de a condimenta lucrurile.

Harry se uită la ea.

— Tu ai împrumutat telefonul mamei tale, nu tatăl tău. Şi ai descoperit că ea şi Andreas aveau o aventură.

Harry îşi examina conştiinţa. Cum se simţea atacând cu buldozerul o fată de 19 ani fără avocat, o adolescentă îndrăgostită, trădată de propria mamă şi de un tip despre care reuşise să se convingă singură că-i aparţinea exclusiv.

— Tatăl tău nu doar că se sacrifică pe sine, Sara, e şi inteligent. Ştie că cea mai bună minciună este cea mai apropiată de adevăr. Minciuna e că tatăl tău a fost la magazinul local ca să cumpere diverse pentru cină înainte de a ajunge acasă, de a împrumuta telefonul mamei tale, de a descoperi mesajele şi de a o ucide. Adevărul e că în timp ce el era la magazin, tu ai descoperit mesajele, iar de atunci încolo bănuiesc că, dacă

schimbăm rolurile voastre în raport, obţinem o descriere destul de precisă a celor petrecute în bucătărie. V-aţi certat, ea ţi-a întors spatele ca să iasă, tu ştiai unde se află cuţitul, iar restul s-a desfăşurat mai mult sau mai puţin de la sine. Când tatăl tău a ajuns acasă şi a descoperit cele petrecute, aţi încropit acest plan.

Harry nu văzu nicio reacţie în ochii ei. Doar o ură intensă, neagră. Îşi simţea conştiinţa liniştită. Autorităţile dădeau arme unor puşti de 19 ani şi le ordonau să ucidă. Fata aceasta îşi ucisese mama şi era pregătită să-şi lase tatăl nevinovat să se arunce în faţa autobuzului pentru ea. Sara n-avea cum să devină una dintre fantomele care îl vizitau pe Harry în coşmarurile lui.

— Andreas mă iubeşte. Dar mama l-a ademenit de lângă mine. L-a sedus, ca eu să nu-l am. O urăsc. Eu…

Vorbea ca şi cum gura ei se umpluse cu nisip. Era pe punctul de a izbucni în plâns. Harry îşi ţinu respiraţia. Erau aproape de punctul culminant, cursa se desfăşura încă, mai avea nevoie doar de câteva cuvinte în plus pe bandă, însă plânsul determina o întârziere, iar în timpul acestei întârzieri avalanşa emoţională se putea opri. Sara ridică tonul.

— O urăsc pe nemernică! Ar fi trebuit să o înjunghii mai tare, ar fi trebuit să-i tai faţa aia încrezută de care era atât de mândră!

Harry se lăsă pe spate pe scaun.

— Mhm. Deci tu spui că îţi doreşti să o fi ucis mai lent?

— Da!

Mărturisirea crimei. Obiectiv atins. Harry aruncă o privire spre fereastra casei de păpuşi şi văzu că Truls Berntsen se trezise şi îi făcea semne cu degetele mari ridicate. Numai că Harry nu se bucura. Dimpotrivă, emoţia pe care o resimţise cu doar câteva secunde înainte fusese înlocuită de o tristeţe grea, aproape o dezamăgire. Nu era o senzaţie necunoscută, apărea adesea în sufletul lui după o lungă vânătoare în care anticiparea rezolvării cazului îi ridica moralul, anticiparea arestării ca un punct culminant, o speranţă că putea schimba ceva, putea face lumea un loc ceva mai bun. În schimb, cel mai adesea urma un soi de depresie post-caz asociată cu alcoolul şi zile sau săptămâni pierdute cu sticla.

Îşi închipuia că tot ce simţea semăna cu frustrarea unui ucigaş în serie, când crima comisă nu-i furniza o satisfacţie prelungită, ci doar o senzaţie

contrară orgasmului, care îl punea din nou pe urmele vânatului. Poate de aceea Harry simţi – pentru o clipă – o dezamăgire amară, ca şi cum ar fi schimbat locurile cu fata şi se afla acum de cealaltă parte a mesei.

— Am rezolvat povestea foarte frumos, zise Truls Berntsen în lift, urcând către Serviciul de Investigaţii Criminale.

— Am? ripostă sec Harry.

— Eu am apăsat tasta înregistrare, nu?

— Cu siguranţă sper asta. Ai verificat înregistrarea?

— Dacă am verificat-o?

Truls Berntsen ridică întrebător o sprânceană.

După care zâmbi:

— Calmează-te.

Harry îşi luă privirea de la cifrele luminate ale etajelor şi se uită în jos la Berntsen. Simţi că-şi invidiază colegul cu obrazul marcat de cicatrice, sprâncene proeminente şi râsul grohăit care îi adusese porecla Beavis, o poreclă pe care nimeni nu îndrăznea s-o rostească tare, probabil deoarece comportamentul pasiv-agresiv al lui Truls Berntsen te făcea să simţi că nu e bine să fii în raza lui de acţiune în situaţii critice. Truls era şi mai puţin popular decât Harry Hole în cadrul echipei Serviciului de Investigaţii Criminale, dar nu de asta îl invidia Harry. Invidia capacitatea lui de a nu-i păsa. Evident, nici lui Harry nu-i păsa ce credeau colegii despre el. Nu, era vorba de capacitatea lui Berntsen de a se debarasa de orice simţ al responsabilităţii practice şi morale faţă de treaba pe care ar fi trebuit să o facă un ofiţer de poliţie. Se puteau spune multe despre Harry, era conştient că mulţi comentau multe pe seama lui, însă nimeni nu putea nega că el era un ofiţer adevărat de poliţie. Era una dintre puţinele lui calităţi şi probabil cel mai mare blestem. Chiar şi când o dădea de gard în viaţa personală, cum făcea de când Rakel îl dăduse afară din casă, poliţistul din el pur şi simplu nu putea renunţa la misiune ca să se arunce cu capul înainte în anarhie şi nihilism, ca Truls Berntsen. Nimeni nu i-ar fi mulţumit lui Harry pentru că nu renunţa, dar era în regulă din punctul lui de vedere, căci nu urmărea recunoştinţă şi nu căuta mântuirea prin fapte bune. Căutarea lui neobosită, aproape obsesivă a celor mai îngrozitori infractori din societate reprezentase singurul motiv pentru a se da jos din pat dimineaţa, până o cunoscuse pe Rakel. Ca atare, era recunoscător pentru acel instinct de turmă sau ce o fi fost, îi oferise o ancoră în viaţă.

Însă o parte a lui ducea dorul libertăţii totale, distrugătoare, desprinderii de lanţul acelei ancore ca să fie zdrobit de ponton sau ca să dispară pur şi simplu în apele adânci şi întunecate ale oceanului.

Ieşiră din lift şi străbătură coridorul cu pereţi vopsiţi în roşu, care le confirma că erau la etajul corect, pe lângă birourile individuale, către *open space*.

— Hei, Hole! îl strigă Skarre din cadrul unei uşi deschise.

Fusese recent numit inspector şi primise vechiul birou al lui Harry.

— Te caută balaurul.

— Nevastă-ta? replică Harry, fără a se deranja să încetinească pentru a aştepta încercarea presupus furioasă şi nereuşită a lui Skarre de a riposta.

— Drăguţ, Skarre e un idiot, zise Berntsen zâmbind.

Harry nu ştia dacă era o mână întinsă, dar nu răspunse. N-avea nicio intenţie să-şi facă noi prieteni distruşi.

Coti la stânga fără a-şi lua la revedere şi păşi în biroul şefei de departament. Un bărbat stătea acolo cu spatele la Harry, aplecat peste biroul lui Katrine Bratt, însă ţeasta sa cheală cu doar o şuviţă ciudat de deasă de păr negru nu era deloc greu de recunoscut.

— Sper că nu deranjez, dar am auzit că sunt căutat?

Katrine Bratt îşi ridică privirea şi şeful poliţiei, Gunnar Hagen, se răsuci pe călcâie ca şi cum ar fi fost prins făcând ceva nepermis. Se uitară amândoi la Harry în tăcere.

Harry ridică o sprânceană.

— Ce e? Aţi aflat deja?

Katrine şi Hagen schimbară o privire. Hagen zâmbi.

— Dar *tu* ai aflat?

— Ce vrei să spui? întrebă Harry. Eu am fost cel care a interogat-o.

Creierul lui căută imediat un răspuns şi veni cu soluţia că avocatul poliţiei, pe care Harry îl chemase după interogatoriu ca să discute despre eliberarea tatălui, o sunase la rândul lui pe Katrine Bratt. Dar ce căuta acolo şeful poliţiei?

— Am sfătuit-o pe fiică să aducă un avocat, dar a refuzat, zise Harry. Şi am repetat invitaţia înainte de începerea interogatoriului, însă a refuzat din nou. Avem totul înregistrat. Mă rog, nu pe bandă, ci în computer.

Nu zâmbi niciunul şi Harry înţelese că se întâmplase ceva rău. Foarte rău.

— E vorba de tată? A făcut… ceva?

— Nu, răspunse Katrine. Nu e vorba de tată, Harry.

Creierul lui înregistră automat detaliile: Hagen o lăsase pe Katrine, care se afla mai aproape de Harry, să preia conducerea. Şi ea îi folosise prenumele când nu trebuia. Ca să îndulcească lovitura. În tăcerea care urmă, el simţi din nou gheara din piept.

Şi chiar dacă nu credea foarte mult în telepatie sau clarviziune, simţea acum că venea ceea ce gheara şi micile flashbackuri de până acum încercaseră mereu să-i spună.

— E vorba de Rakel, zise Katrine.

6

Harry îşi ţinu respiraţia. Citise undeva că e posibil să îţi ţii respiraţia până mori. Şi că nu mori din lipsă de oxigen, ci de la prea mult dioxid de carbon. Că oamenii nu-şi pot ţine de obicei respiraţia mai mult de un minut sau un minut şi jumătate, dar că un scufundător danez reuşise să şi-o ţină peste 20 de minute.

Harry fusese fericit. Însă fericirea e ca heroina; odată ce ai gustat din ea, odată ce ai descoperit că există, nu vei mai fi niciodată fericit cu o viaţă banală, fără fericire. Deoarece fericirea înseamnă mai mult decât simpla satisfacţie. Fericirea nu e naturală. E o stare excepţională, care te face să tremuri; durează secunde, minute, zile despre care ştii că nu pot dura. Iar amărăciunea generată de absenţa ei nu apare ulterior, ci concomitent. Deoarece odată cu fericirea apare viziunea îngrozitoare că nimic nu mai poate fi la fel, că începi deja să duci dorul a ceea ce ai, începi să-ţi faci griji în privinţa simptomelor de sevraj, a durerii pierderii, blestemându-te că deja conştientizezi ceea ce eşti în stare să simţi.

Rakel obişnuia să citească în pat. Uneori îi citea cu glas tare, dacă era ceva ce lui îi plăcea. Ca povestirile scurte ale lui Kjell Askildsen. Asta îl făcea fericit. Într-o seară, îi citise o frază care i se întipărise în minte. Despre o fată care trăise singură toată viaţa cu părinţii ei, în clădirea unui far, până ce sosise acolo un bărbat căsătorit, Krafft, de care se îndrăgostise. Iar atunci se întrebase în sinea ei: *De ce a trebuit să apari ca să devin atât de singură?*

Katrine îşi drese glasul, însă vocea ei părea amorţită.

— Au găsit-o pe Rakel, Harry.

Lui Harry îi veni să întrebe cum putea fi găsită o persoană care nu era dispărută. Dar ca să facă asta trebuia să respire. Aşa că respiră.

— Şi… asta ce înseamnă?

Katrine se chinuia să-şi controleze expresia feţei, dar renunţă şi îşi duse mâna la gură, care era deja schimonosită într-o grimasă. Atunci interveni Gunnar Hagen:

— Ce e mai rău, Harry.

— Nu! se auzi Harry rostind. Furie. Implorare. Nu.

— Ea…

— Opreşte-te!

Harry îşi ridică mâinile în faţa lui într-un gest de apărare.

— N-o spune, Gunnar. Nu încă. Lasă-mă… aşteaptă un pic.

Gunnar Hagen aşteptă. Katrine îşi acoperise întreaga faţă cu palmele. Plângea pe muteşte, însă umerii care i se zguduiau o trădau. Privirea lui Harry descoperi fereastra. Afară se vedeau mici insule albe-cenuşii de zăpadă şi petice de omăt pe cuprinsul maroniu al terenului din Botsparken. În ultimele zile începuseră să apară muguri pe crengile copacilor aflaţi de-a lungul aleii către închisoare. Peste o lună mugurii aceia aveau să revină brusc la viaţă, iar Harry avea să se trezească şi să descopere că Oslo era din nou invadat peste noapte de primăvară. Iar asta avea să fie cumplit de lipsit de sens. Fusese singur în cea mai mare parte a vieţii lui. Şi fusese în regulă. Acum nu mai era în regulă. Nu mai respira. Era plin de dioxid de carbon. Şi spera ca moartea să survină în mai puţin de 20 de minute.

— Bine. Spune!

— E moartă, Harry.

7

Harry îşi cântări telefonul mobil în mână.

La opt cifre depărtare.

Cu patru mai puţine decât în vremurile când locuise în blocurile Chungking Mansions din Hong Kong, acele patru blocuri-turn cenuşii care reprezentau prin ele însele o comunitate mică, cu hosteluri pentru muncitori sezonieri din Africa şi Filipine, restaurante, camere de rugăciune, croitori, birouri de schimb valutar, maternitate şi capele. Camera lui Harry era la etajul al doilea din blocul C.

Patru metri pătraţi de beton cu spaţiu pentru o saltea uzată şi o scrumieră, unde o pompă de aer condiţionat picura secundele scurse, cât el pierdea şirul zilelor şi săptămânilor în timp ce se afunda şi ieşea din ceaţa opiului inhalat, care decidea când vine şi pleacă. În cele din urmă, apăruse Kaja Solness de la Serviciul de Investigaţii Criminale ca să-l ia acasă. Însă înainte de asta, el intrase într-un ritm aparte de viaţă. În fiecare zi, după ce mânca tăieţei la Li Yuan sau se plimba de-a lungul Nathan Road şi Melden Row ca să cumpere o bilă de opiu într-un biberon de bebeluş, se întorcea pe jos, aştepta lângă uşile lifturilor şi privea lung înspre telefonul cu plată fixat pe perete.

Fugise de toate. De munca de detectiv criminalist, care îi consuma sufletul. De el însuşi, deoarece devenise o forţă distrugătoare care omora pe oricine din apropiere. Însă mai presus de toate, de Rakel şi de Oleg, deoarece nu dorea să le facă rău şi lor. Nu mai mult decât le făcuse deja.

În fiecare zi, aşteptând liftul, stătuse acolo şi se uitase la telefonul cu plată. Atingând monedele din buzunarul pantalonilor. 12 cifre şi i-ar fi putut auzi vocea, să se asigure că ea şi Oleg erau bine.

Dar n-avea de unde să ştie dacă *nu suna.*

Vieţile lor deveniseră haotice şi orice s-ar fi putut întâmpla de când plecase. Era posibil ca Rakel şi Oleg să fi fost atraşi în furtuna iscată după cazul „Omului de zăpadă”. Rakel era puternică, dar Harry văzuse asta întâmplându-se în alte cazuri de crimă, unde supravieţuitorii sfârşiseră ca victime.

Câtă vreme el *nu* suna, ei erau acolo. În capul lui, în telefonul cu plată, undeva în lume. Câtă vreme el nu ştia dacă erau mai bine – sau mai rău –,

putea continua să-i vadă în faţa ochilor, urcând panta muntelui din Nordmarka în octombrie. Acolo unde el, Rakel şi Oleg ieşiseră să se plimbe. Cu băiatul alergând înaintea lor şi încercând cu disperare să prindă frunzele care cădeau din copaci. Mâna caldă şi uscată a lui Rakel în mâna lui. Vocea ei, râzând, când îl întreba de ce zâmbeşte şi el clătinând din cap când îşi dăduse seama că zâmbise cu adevărat. Aşa că nu atinsese niciodată acel telefon cu plată. Câtă vreme rezista tentaţiei de a apăsa acele 12 taste, Harry îşi putea imagina mereu că totul putea fi aşa din nou.

Harry apăsă ultimele cifre din cele opt.

Telefonul sună de trei ori înainte ca el să răspundă.

— Harry?

Prima silabă exprima surpriza şi bucuria, a doua, surpriza amestecată cu o oarecare anxietate. Rarele ocazii când Harry şi Oleg se sunau reciproc se întâmplau seara, nu în miezul zilei de lucru. Şi chiar şi atunci discutau chestii practice. Evident, pretextul era uneori mai degrabă subînţeles, însă niciunul nu era prea înclinat să stea la telefon, aşa că discuţia lor era scurtă. Nu se schimbase nimic de când Oleg şi prietena lui Helga se mutaseră în nord, în localitatea Lakselv din Finnmark, unde Oleg făcea un an de practică înainte de ultimul an la Academia de Poliţie.

— Oleg, zise Harry, auzindu-şi propria voce înecată de emoţie.

Pentru că urma să toarne apă clocotită peste Oleg, iar acesta avea să poarte cicatricile arsurilor pe care urma să le primească tot restul vieţii lui. Harry ştia asta prea bine, căci era plin el însuşi de cicatrici similare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Oleg.

— E în legătură cu mama ta, zise Harry, după care se opri brusc, deoarece nu putea merge mai departe.

— Vă împăcaţi cumva?

Vocea lui Oleg suna plină de speranţă.

Harry închise ochii.

Oleg fusese furios când aflase că maică-sa rupsese relaţia cu Harry. Şi fiindcă nu primise nicio explicaţie legată de motive, furia lui se îndreptase mai degrabă asupra lui Rakel, decât a lui Harry. Nu că Harry ştia că fusese un tată suficient de bun ca să-i ia partea. Când apăruse în vieţile lor, Harry fusese discret ca părinte şi susţinător, era clar că băiatul nu avea nevoie de un tată de schimb. Iar Harry în mod cert nu avea nevoie de un fiu. Numai că problema – dacă aceasta fusese – era că Harry începuse să-l

placă pe acel tânăr serios şi îmbufnat. Şi viceversa. Rakel obişnuia să-i acuze pe amândoi că sunt la fel, poate că exista ceva adevăr în asta. După un timp – când băiatul era obosit sau nu se concentra – de pe buzele lui ieşea cuvântul *tată* în loc de Harry, asupra căruia conveniseră cu toţii.

— Nu. Nu ne împăcăm. Oleg, veştile sunt rele.

Tăcere. Harry îşi dădea seama că Oleg îşi ţinea respiraţia. Atunci Harry turnă apa clocotită.

— A fost declarată decedată, Oleg.

Trecură două secunde.

— Poţi repeta ce ai spus? rosti Oleg.

Harry nu ştia dacă avea să-i reuşească, dar o făcu.

— Cum adică „decedată'? întrebă Oleg şi Harry îi auzi disperarea metalică din voce.

— A fost descoperită în dimineaţa asta în casă. Pare crimă.

— Pare?

— Abia am aflat şi eu. Echipa de intervenţie e deja la faţa locului, iar eu sunt pe punctul de a pleca într-acolo.

— Cum…?

— Încă nu ştiu.

— Dar…

Oleg nu continuă, iar Harry ştia că nu exista continuare la acel „dar" atotcuprinzător. Era doar o obiecţie instinctivă, un protest de sine stătător, o respingere a posibilităţii ca lucrurile să fie aşa cum erau. Un ecou al propriului său „dar…" din biroul Katrinei Bratt, cu 25 de minute înainte.

Harry aşteptă cât Oleg se lupta să nu izbucnească în plâns. Răspunse la următoarele cinci întrebări ale lui Oleg cu aceleaşi vorbe: „Nu ştiu, Oleg". Auzi sughiţul din vocea băiatului şi îşi zise că, dacă acesta plângea, atunci el n-o să plângă.

Oleg rămase fără întrebări şi în conversaţia lor se lăsă tăcerea.

— O să-mi ţin telefonul deschis şi te sun imediat ce aflu mai multe. E vreun zbor…?

— E unul care pleacă din Tromsø la ora 13.

Respiraţia grea a lui Oleg stârnea ecouri în telefon.

— Bine.

— Sună imediat ce poţi, bine?

— Aşa o să fac.
— Şi… tată?
— Da?
— Nu-i lăsa…
— Nu, n-o voi face, zise Harry.
Habar n-avea cum de ştia la ce se gândea Oleg. Nu era un gând raţional, doar… apăruse. Îşi drese glasul.
— Promit că nimeni nu va vedea mai mult decât e nevoie ca să-şi facă treaba. Bine?
— Bine.
— În regulă.
Tăcere.
Harry încercă să se gândească la câteva cuvinte de alinare, dar nu găsi nimic care să nu sune lipsit de sens.
— O să te sun, zise el.
— Bine.
Convorbirea s-a încheiat.

8

Harry urcă încet dealul către casa neagră din lemn, în lumina albastră a girofarurilor maşinilor de poliţie parcate pe alee. Banda izolatoare în portocaliu şi alb începuse de la poartă. Colegii care nu ştiau ce să spună sau ce să facă se holbau când trecea pe lângă ei. Avea senzaţia că merge pe sub apă. Ca într-un vis din care spera să se trezească. Poate nu să se trezească, deoarece îl amorţea, îi oferea o absenţă aparte a oricărei senzaţii şi a oricărui sunet, doar lumină ceţoasă şi zgomotele înfundate ale propriilor paşi. Ca şi cum fusese injectat cu ceva.

Harry urcă cele trei trepte către uşa deschisă de la intrarea în casa pe care el, Rakel şi Oleg o împărţiseră. Auzea dinăuntru conversaţii prin staţiile radio şi ordinele scurte ale lui Bjørn Holm către criminaliştii din echipa lui. Harry inspiră întretăiat de câteva ori.

Apoi păşi peste prag şi se îndreptă automat către steagurile albe puse de echipa de criminalişti.

Anchetă, îşi zise el. *Asta e o anchetă. Visez, dar eu sunt în stare să fac o anchetă şi în somn. E nevoie să execut corect, să rămân în mişcare, să nu mă trezesc din somn. Cât nu sunt treaz, nimic nu e adevărat.* Aşa că Harry procedă cum trebuia, nu se uită direct la soare, adică la cadavrul despre care ştia că zace întins pe podea, între bucătărie şi living. Acel soare care, chiar dacă nu ar fi fost vorba de Rakel, l-ar fi orbit dacă se uita direct la el. Vederea unui cadavru stârneşte ceva în simţuri, chiar dacă eşti un detectiv criminalist experimentat; le copleşeşte în mai mare sau mai mică măsură, le amorţeşte şi le face mai puţin sensibile faţă de alte impresii, mai puţin violente, faţă de toate micile detalii ale unui loc al crimei care îţi pot dezvălui ceva. Care te pot ajuta să construieşti o poveste coerentă şi logică. Sau, din contră, care te ajută să vezi ceva ce iese din firesc, care nu aparţine tabloului de ansamblu. Îşi plimbă privirea de-a lungul pereţilor. O singură haină roşie atârna în cuierul de sub raftul de pălării. Acolo unde ea obişnuia să atârne haina folosită ultima dată, în afară de cazul când ştia că n-are de gând să o poarte data viitoare, şi atunci o punea în dressing, alături de celelalte. A fost nevoit să se adune ca să se abţină să o strângă la piept şi să-şi ascundă faţa în ea, să-i simtă mirosul. Miros de pădure. Indiferent de parfumul folosit, simfonia de arome cuprindea întotdeauna

o notă de bază de pădure norvegiană încălzită de soare. Nu vedea eşarfa roşie de mătase pe care ea o purta de obicei cu haina, dar cizmele ei negre stăteau ordonate pe raftul de pantofi, sub haină. Mută privirea către living, dar acolo nu se vedea nimic diferit. Era camera din care fusese dat afară în urmă cu două luni, 15 zile şi 20 de ore. Niciunul dintre tablouri nu atârna strâmb, niciun covor nu părea nelalocul lui. Privi către bucătărie. Acolo. Lipsea un cuţit din stativul de lemn în formă de piramidă de pe blatul bucătăriei. Îşi roti privirea către cadavru.

Simţi o mână pe umăr.

— Salut, Bjørn, zise Harry fără să se întoarcă, incapabil să-şi forţeze privirea să înceteze a mai fotografia sistematic locul crimei.

— Harry, rosti Bjørn. Nu ştiu ce să spun.

— Că n-ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să-mi spui că nu e de competenţa mea, că nu e cazul meu, că va trebui să aştept, ca orice civil, să fiu invitat oficial să o identific.

— Ştii bine că nu-ţi pot spune nimic din toate astea.

— Dacă tu nu poţi, atunci o va face altcineva, eu aş prefera să aud de la tine, zise Harry, observând sângele împrăştiat peste partea de jos a bibliotecii, peste cotoarele colecţiei Hamsun şi peste o enciclopedie veche în care Oleg obişnuia să se uite cu plăcere în timp ce el îi povestea ce se schimbase în lume de la apariţia acelei cărţi şi de ce.

Abia acum îl privi pe Bjørn Holm. Ochii îi scânteiau şi ieşeau şi mai tare din orbite pe chipul lui palid, încadrat de perciuni de un roşu aprins, à la era Elvis al anilor 1970, o barbă deasă şi o şapcă nouă ce înlocuise vechiul fes rasta.

— O spun dacă vrei tu, Harry.

Privirea lui Harry se apropie de soare şi ajunse la marginea bălţii de sânge de pe podea. Conturul acesteia dezvăluia că balta era mare. Îi spusese „declarată decedată” lui Oleg. Ca şi cum nu credea până nu vedea cu propriii ochi. Harry îşi drese glasul.

— Spune-mi mai întâi ce ai.

— Cuţit, răspunse Bjørn. Anatomopatologul e pe drum, dar cred că n-au fost mai mult de trei lovituri. Una dintre ele a fost la baza cefei, chiar sub craniu. Ceea ce înseamnă că ea a murit…

— Repede şi fără dureri. Mersi pentru asta, Bjørn.

Bjørn încuviinţă scurt şi Harry îşi dădu seama că ofiţerul criminalist o

rostise de dragul lui Harry, dar şi pentru sine.

Privi din nou la piramida de lemn de pe blatul din bucătărie. Cuţitele Tojiro ultraascuţite, pe care le cumpărase în Hong Kong, fabricate în stilul tradiţional *Santoku,* cu mânere din lemn de stejar, însă acestea aveau un guler din corn de bivol de apă. Rakel le iubise. Se părea că lipseşte cel mai mic din colecţie, un cuţit de uz general cu o lamă de 10-15 centimetri.

— Şi nu sunt semne de abuz sexual, reluă Bjørn. Hainele sunt încă pe ea, intacte.

Privirea lui Harry ajunse la soare.

Nu trebuia să se trezească.

Rakel zăcea ghemuită, cu spatele la el şi cu faţa spre bucătărie. Ghemuită mai strâns decât atunci când dormea. Nu avea răni evidente sau urme de cuţit pe spate, iar părul ei lung îi acoperea gâtul. Vocile care urlau în mintea lui încercau să se amuţească una pe alta. Una ţipa că ea era îmbrăcată cu cardiganul tradiţional pe care i-l adusese dintr-o călătorie la Reykjavik. O alta urla că nu era ea, nu putea fi ea. O a treia ţipa că, la prima vedere, fusese înjunghiată mai întâi din faţă şi făptaşul nu-i blocase accesul la uşă, deci ea nu încercase să fugă. A patra voce susţinea că ea avea să se ridice în orice clipă, să vină spre el zâmbind şi să arate înspre camera ascunsă.

Camera ascunsă.

Harry auzi pe cineva dregându-şi discret glasul şi se răsuci pe călcâie.

Bărbatul din cadrul uşii era mare şi pătrăţos, cu un cap care părea tăiat direct dintr-o bucată mare de granit şi modelat cu o riglă. Un craniu spân, o bărbie colţuroasă, gură dreaptă, nas drept şi ochi înguşti şi drepţi sub o pereche de sprâncene drepte. Blugi albaştri, jachetă modernă şi cămaşă, fără cravată. Nu se citea nicio expresie în ochii lui cenuşii, însă vocea şi modul în care tărăgăna cuvintele – ca şi cum se bucura de ele şi abia aşteptase ocazia de a le rosti – exprimau tot ce ascundeau ochii.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, dar va trebui să-ţi cer să părăseşti locul faptei, Hole.

Harry se uită în ochii lui Ole Winter, observând că inspectorul principal Kripos folosise o expresie tradusă direct din engleză, ca şi cum norvegiana nu avea vreo formulă adecvată pentru exprimarea compasiunii. Individul nu pusese punct după exprimarea compasiunii înainte de a-l da afară, doar o simplă virgulă. Harry nu-i răspunse, se întoarse şi se uită din nou la

Rakel.

— Asta înseamnă chiar acum, Hole.

— Mhm. Din câte ştiu eu, sarcina Kripos este să asiste Poliţia din Oslo, nu să emită…

— Iar acum Kripos ajută la ţinerea partenerului victimei departe de locul faptei. Te poţi comporta ca un profesionist şi faci cum spun eu, sau pot aduce doi poliţişti în uniformă care să te ajute să ieşi.

Harry ştia că Ole Winter ar fi lăsat doi ofiţeri în uniformă să-l conducă spre o maşină de poliţie în văzul colegilor lui, al vecinilor, al vulturilor din massmedia care stăteau deja pe stradă şi fotografiau tot ce prindeau. Ole Winter era mai bătrân cu câţiva ani, ei doi lucraseră de aceeaşi parte a baricadei ca detectivi la omoruri timp de 25 de ani. Harry la Poliţia din Oslo, iar Winter în cadrul unităţii naţionale speciale Kripos, care asista departamentele locale de poliţie în cazurile de infracţiuni serioase precum crimele. Şi care, ocazional, datorită resurselor şi competenţei superioare, prelua cu totul anchetele. Harry presupunea că propriul lui şef, Gunnar Hagen, luase decizia de a-i aduce pe cei de la Kripos în anchetă. O decizie perfect validă, dat fiind că partenerul victimei era angajat al Serviciului de Investigaţii Criminale din cadrul Poliţiei din Oslo. Dar, cumva, şi o decizie raţională, pentru că existase mereu o rivalitate nedeclarată între cele mai mari două entităţi de anchetă criminalistică din ţară. Ce rămăsese nespus, însă, era opinia lui Ole Winter că Harry Hole era în mod substanţial supraevaluat, că statutul lui legendar în rândul poliţiştilor se datora mai mult naturii senzaţionale a cazurilor rezolvate, decât calităţii efective a muncii sale de detectiv. Şi că el, Ole Winter – chiar dacă ajunsese vedeta incontestabilă a Kripos –, era subevaluat, cel puţin în afara echipei sale. Iar succesele lui nu se bucurau niciodată de aceleaşi relatări senzaţionale în mass-media ca realizările lui Hole, deoarece munca serioasă de poliţie rareori stârnea interes, în timp ce un alcoolic singuratic care avea un singur moment lucid de inspiraţie suscita mereu interes.

Harry îşi scoase pachetul de Camel şi bricheta şi îşi înfipse o ţigară între buze.

— Plec, Winter.

Trecu pe lângă celălalt, coborî treptele de la intrare şi ieşi pe alee înainte de a simţi nevoia să se echilibreze. Se opri şi dădu să-şi aprindă ţigara, dar era atât de orbit de lacrimi, că nu vedea nici bricheta, nici

ţigara.

— Aici.

Harry auzi vocea lui Bjørn, clipi rapid de câteva ori şi aspiră flacăra brichetei pe care Bjørn o ridicase în dreptul capătului ţigării.

Inhală cu putere. Tuşi, apoi trase din nou cu sete din ţigară.

— Mersi. Şi tu ai fost dat afară?

— Nu, munca mea e la fel de bună şi pentru Kripos, şi pentru Poliţia din Oslo.

— N-ar trebui să fii în concediu de paternitate?

— M-a sunat Katrine. Puştiul probabil că stă în poala ei în spatele biroului, în timp ce ea conduce divizia. Scuze, Harry, vorbesc prostii.

Zâmbetul strâmb al lui Bjørn Holm dispăru imediat ce apăruse. Vântul risipea fumul expirat de Harry.

— Mhm. Aşadar, ai terminat cu grădina?

Rămâi în modul anchetă, rămâi sedat.

— Da. A fost îngheţ sâmbătă noapte, aşa că pietrişul a fost mai dur. Dacă a fost cineva aici sau vreun vehicul, n-au rămas prea multe urme.

— *Sâmbătă* noapte? Vrei să spui că atunci s-a întâmplat?

— E rece, iar când i-am îndoit braţul s-a simţit ca şi cum starea de rigor mortis s-a atenuat.

— Deci cel puţin 24 de ore.

— Da. Dar ofiţerul patolog ar trebui să ajungă dintr-un moment în altul. Tu eşti bine, Harry?

Harry avu senzaţia că îi vine să vomite, dar încuviinţă şi îşi înghiţi fierea. O să se descurce. O să se descurce. *Rămâi adormit.*

— Rănile de cuţit, ai idee ce fel de cuţit a fost folosit?

— Aş zice că o lamă de dimensiuni mici până la medii. Fără vânătăi pe lateralele rănii, aşadar fie făptaşul n-a lovit în profunzime, fie cuţitul nu avea o lamă prea lungă.

— Sângele. A intrat adânc.

— Da.

Harry trase cu disperare din ţigară, care ajunsese deja aproape de filtru. Un bărbat tânăr şi înalt, îmbrăcat cu un palton Burberry şi costum urca aleea spre ei.

— Katrine zicea că persoana care a dat alarma a fost cineva de la locul de muncă al lui Rakel. Ştii mai multe despre asta?

— Doar că a fost şeful ei. Rakel n-a apărut la o întâlnire importantă şi n-au reuşit să dea de ea. Omul s-a gândit că s-a întâmplat ceva rău, răspunse Bjørn.

— Mhm. E normal să suni la poliţie când cineva din personalul tău nu apare la o întâlnire?

— Nu ştiu, Harry. Omul a spus că nu-i stătea în fire lui Rakel să nu apară sau să nu sune înainte. Şi evident că se ştia că ea locuia singură.

Harry dădu încet din cap. Ştiau mai mult de atât. Ştiau că ea îşi dăduse recent soţul afară din casă. Unul cu reputaţie de tip instabil. Harry lăsă ţigara să cadă şi auzi sfârâitul chiştocului pe pietriş când îl strivi cu călcâiul.

Tânărul ajunse în dreptul lor. Era un bărbat un pic peste 30 de ani, zvelt, cu trăsături asiatice. Costumul părea croit pe măsură, cămaşa albă era apretată şi proaspăt călcată, cravata era atent înnodată. Părul des şi negru era tăiat scurt, de o manieră care ar fi putut să fie discretă, dacă n-ar fi fost atât de calculat de clasică. Detectivul Kripos Sung-min Larsen mirosea a loţiune pe care Harry o bănuia ca fiind scumpă. La Kripos era cunoscut sub porecla de Indicele Nikkei, în ciuda faptului că prenumele lui – Sung-min, un prenume pe care Harry îl întâlnise de câteva ori în Hong Kong – era de origine mai degrabă coreeană decât japoneză. Absolvise Academia de Poliţie în primul an când Harry ţinuse cursuri acolo. Harry şi-l mai amintea încă de la cursurile de anchete criminalistice, în principal datorită acelor cămăşi albe şi atitudinii discrete, dar şi zâmbetelor viclene când el – încă un profesor lipsit de experienţă – simţea că e pe teren nesigur. De asemenea, datorită rezultatelor de la examene, cele mai mari note obţinute vreodată la Academia de Poliție.

— Îmi pare rău, Hole! Condoleanţele mele! zise Sung-min Larsen.

Era aproape la fel de înalt ca Harry.

— Mersi, Larsen. Ai discutat cu vecinii? zise Harry şi dădu din cap înspre carneţelul pe care detectivul Kripos îl ţinea în mână.

— Corect.

— Ceva de interes?

Harry privi în jur. Spaţiile erau mari între casele din Holmenkollen. Multe garduri vii înalte şi şiruri de brazi.

Câteva clipe, Sung-min Larsen păru să cumpănească dacă putea împărtăşi informaţiile cu Poliţia din Oslo. Mai ales că problema era că Harry era soţul victimei.

— Vecina voastră, Wenche Angondora Syvertsen, spune că n-a auzit şi nici n-a văzut nimic neobişnuit sâmbătă seara. Am întrebat-o dacă dormea cu fereastra deschisă şi a zis că da. A adăugat că poate dormi aşa deoarece sunetele familiare n-o trezesc. Precum maşina soţului ei, maşinile vecinilor, maşina de gunoi. Şi mi-a subliniat că locuinţa lui Rakel Fauke are pereţi groşi din buşteni.

Larsen rosti toate acestea fără să se uite peste însemnări, iar Harry avu senzaţia că îi oferea detalii minore ca un soi de test, să vadă dacă-i provocau vreo reacţie.

— Mhm, făcu Harry, un soi de mormăit care semnala că auzise tot.

— Deci e casa ei? Nu e casa ta? întrebă Larsen.

— Proprietăţi separate, replică Harry. Eu am insistat. N-am vrut să creadă cineva că mă însor cu ea pentru bani.

— Era bogată?

— Nu, a fost o glumă.

Harry dădu din cap înspre casă.

— Va trebui să transmiţi toate informaţiile obţinute şefului tău, Larsen.

— E şi Winter aici?

— Cu siguranţă, era cam frig acolo.

Sung-min Larsen zâmbi politicos.

— Oficial, Winter conduce ancheta tactică, dar se pare că va fi cazul meu. Nu sunt la fel de experimentat ca tine, Hole, dar promit să fac tot ce îmi stă în puteri ca să-l prind pe cel care ţi-a ucis soţia.

— Mersi, zise Harry.

Avea senzaţia că tânărul detectiv vorbise din inimă.

În afară de chestia cu experienţa. Se uită cum Larsen trece pe lângă maşinile de poliţie către casă.

— Camera ascunsă, rosti Harry.

— Ha? făcu Bjørn.

— Am montat o cameră video pe bradul din mijloc de acolo. Harry dădu din cap înspre pâlcul de arbuşti şi brazi, un mic colţ de pădure norvegiană virgină aflat în faţa gardului proprietăţii învecinate. Presupun că va trebui să-i spun lui Winter despre ea.

— Nu! rosti emfatic Bjørn.

Harry se uită la el. Nu se întâmpla des să-l audă atât de hotărât. Bjørn Holm ridică din umeri.

— Dacă a înregistrat ceva care poate ajuta la rezolvarea cazului, nu cred că Winter ar trebui să-şi asume meritele.

— Da?

— Pe de altă parte, nici tu n-ar trebui să atingi nimic de pe aici.

— Pentru că sunt suspect, zise Harry.

Bjørn nu răspunse.

— E-n regulă. Fostul soţ este întotdeauna primul suspect.

— Până eşti eliminat de pe listă, preciză Bjørn. O să iau eu ceea ce a înregistrat camera aia. Copacul din mijloc ai zis?

— Nu e uşor de văzut. E ascunsă într-un ciorap de aceeaşi culoare cu trunchiul. La doi metri şi jumătate înălţime.

Bjørn se uită amical la Harry. După care ofiţerul criminalist începu să se apropie de copaci cu paşi lenţi, uşori. Sună telefonul lui Harry. Primele patru cifre ale numărului apelantului îi spuseră că era un apel de pe o linie fixă din birourile publicaţiei *VG.* Vulturii mirosiseră prada. Iar dacă îl sunau pe el, însemna că ştiau deja numele victimei şi făcuseră conexiunea. Respinse apelul şi îşi băgă telefonul înapoi în buzunar.

Bjørn ajunsese la copaci. Îşi ridică privirea şi îi făcu semn lui Harry să vină spre el.

— Nu te apropia mai mult, zise Bjørn, punându-şi o pereche nouă de mănuşi albe din latex. Cineva a ajuns aici înaintea noastră.

— Ce mama naibii…? şopti Harry.

Ciorapul fusese dat jos şi conţinutul lui zăcea împrăştiat pe sol. Se vedeau resturile rămase din camera video. Cineva o făcuse bucăţi. Bjørn culese resturile.

— Cardul de memorie a dispărut, zise el.

Harry respira tare pe nas.

— A fost tare abil ca să vadă camera cu ciorapul de camuflaj pe ea, zise Bjørn. Trebuie să vii aici, printre copaci, ca s-o vezi.

Harry încuviinţă.

— În afară de cazul în care… rosti el, simţind că creierul lui are nevoie de mai mult oxigen decât îi putea oferi. În afară de cazul în care făptaşul ştia de existenţa camerei.

— Evident. Deci cui ai spus?

— Nimănui. Absolut nimănui. Am montat-o pe întuneric, în toiul nopţii, aşa că nimeni nu m-a văzut. Mă rog, nicio fiinţă umană.

Vocea lui Harry era răguşită, iar în prima clipă nu înţelese motivul, simţea doar durerea care îi creştea în piept şi încerca să iasă afară. În acea clipă, îşi dădu seama ce încerca să iasă din el. Ţipătul corbilor. Urletul unui nebun. Un hohot de râs.

9

Ceasul arăta ora 14:30 şi cei mai mulţi clienţi îşi ridicară dezinteresaţi privirile către uşă când aceasta se deschise.

Restaurantul Schrøder.

Restaurant era poate un pic prea pompos, deşi cafeneaua cu decor cafeniu chiar servea o listă de specialităţi norvegiene, cum erau cotletul de porc şi diverse preparate cu untură topită, însă felurile principale erau berea şi vinul. Localul existase pe strada Waldemar Thranes de la jumătatea anilor 1950 şi devenise favoritul lui Harry din anii 1990. Nu mai trecuse pe acolo o perioadă, după ce se mutase cu Rakel în Holmenkollen. Însă acum se întorsese.

Se prăbuşi pe bancheta de la perete, la una dintre mesele de la fereastră.

Bancheta era nouă. În afară de asta, interiorul era la fel de 20 de ani, aceleaşi mese şi scaune, acelaşi tavan cu vitralii, aceleaşi tablouri cu Oslo semnate de Sigurd Fosnes, ba chiar şi aceleaşi feţe de masă roşii cu câte un napron alb în diagonală peste ele. Cea mai mare schimbare pe care şi-o amintea Harry survenise când intrase în vigoare interdicţia legată de fumat, în 2004, şi localul fusese rezugrăvit ca să dispară mirosul de fum impregnat în ziduri. În aceleaşi nuanţe ca înainte. Iar mirosul de fum nu dispăruse niciodată cu totul.

Harry îşi verifică telefonul, dar Oleg nu-i răspunsese la mesajele în care îi cerea să-l sune; probabil era tot în avion.

— E groaznic, Harry, tocmai am citit online, zise Nina, luând două pahare de bere de jumătate de litru din faţa lui.

Îşi şterse mâna liberă de şorţ şi se uită la el.

— Tu cum te simţi?

— Nu prea bine, mersi de întrebare, zise Harry.

Aşadar vulturii publicaseră deja numele ei. Era de presupus că reuşiseră să pună laba pe o poză de-a lui Rakel de undeva. Şi de-a lui Harry, evident. Aveau o mulţime în arhivele lor, unele dintre ele atât de oribile, încât Rakel îl întrebase dacă nu putea măcar încerca să stea la poză ceva mai bine data viitoare. Ea nu arăta rău în nicio fotografie, chiar dacă încerca. Nu. *Nu arătase* niciodată. La naiba.

— Cafea?

— Va trebui să-ţi cer bere azi, Nina.

— Înţeleg ce se petrece, dar nu te-am servit cu bere de… câţi ani se fac oare, Harry?

— Mulţi. Şi sunt recunoscător pentru grija ta. Dar nu trebuie să mă trezesc din somn, înţelegi?

— Să te trezeşti?

— Dacă mă duc azi undeva unde se servesc spirtoase, probabil că o să beau până mor.

— Ai venit aici pentru că avem licenţă doar pentru bere?

— Şi pentru că de aici găsesc drumul spre casă cu ochii închişi.

Chelneriţa durdulie şi încăpăţânată rămase privindu-l gânditoare, îngrijorată. După care oftă din rărunchi.

— Bine, Harry. Dar eu decid când ţi-a ajuns.

— Nu îmi este niciodată îndeajuns, Nina.

— Ştiu. Dar cred că ai venit aici fiindcă voiai să fii servit de cineva de încredere.

— Poate.

Nina plecă şi se întoarse cu un pahar de jumătate de litru, pe care îl puse în faţa lui.

— Încet, zise ea. Încet.

Cândva, în cursul celui de-al treilea pahar, uşa se deschise din nou.

Harry observă că mesenii care îşi ridicaseră capetele nu le coborâseră la loc, iar privirile lor urmăreau o pereche de picioare lungi, îmbrăcate în piele, până ce acestea ajunseră la masa lui Harry.

— Nu răspunzi la telefon, rosti femeia, făcându-i semn Ninei că nu vrea nimic.

— L-am închis. Au început să sune cei de la *VG* şi ceilalţi.

— Habar n-ai tu. N-am văzut atâta îmbulzeală la o conferinţă de presă de la cazul vampiristului. Asta şi pentru că şeful poliţiei a decis să te suspende până la noi ordine.

— Cum? Am înţeles că n-am voie să lucrez la caz, dar să fiu suspendat din toate funcţiile? Serios? Fiindcă presa e grămadă la ancheta unei crime?

— Pentru că nu vei fi lăsat în pace indiferent la ce lucrezi, iar acum n-avem nevoie de o asemenea atenţie.

— Şi?

— Şi ce?

— Zi-i mai departe.

Harry îşi duse paharul la buze.

— Nu mai e nimic.

— Ba da, e. Chestia politică. Hai să auzim.

Katrine oftă cu năduf.

— De când secţiile Bærum şi Asker au fost mutate la Poliţia din Oslo, suntem responsabili de o cincime din populaţia Norvegiei. Cu doi ani în urmă studiile arătau că 86% din populaţie avea un nivel ridicat sau foarte ridicat de încredere în noi. Procentul ăla a scăzut acum la 65%, din cauza unor cazuri individuale nefericite. Iar asta înseamnă că iubitul nostru şef Hagen a fost convocat la şedinţă de către mai puţin iubitul nostru ministru al Justiţiei, Mikael Bellman. Ca să ţi-o spun pe şleau: în acest moment, Hagen şi Poliţia din Oslo consideră că n-ar ajuta deloc ca presa să publice un interviu cu un ofiţer sălbatic care a venit beat la lucru.

— Nu uita şi paranoic. *Paranoic,* sălbatic şi beat.

Harry îşi dădu capul pe spate şi îşi goli paharul.

— Te rog, Harry, termină cu paranoia. Am vorbit cu Winter de la Kripos şi nu există dovezi care să sugereze că făptaşul e Finne.

— Şi atunci *ce* sugerează dovezile?

— Nimic.

— O femeie zăcea moartă acolo, aşa că există dovezi.

Harry îi făcu semn Ninei că era pregătit de încă o bere.

— Bine, uite ce am de la Institutul Medico-Legal: Rakel a murit ca urmare a unei răni de cuţit la ceafă. Lama a străpuns zona din bulbul rahidian care reglează respiraţia, între prima vertebră şi craniu. Probabil că moartea ei a fost instantanee.

— Nu l-am întrebat pe Bjørn despre celelalte două, zise Harry.

— Celelalte două?

— Răni de cuţit.

O văzu pe Katrine înghiţind în sec. Înţelesese că ea încercase să-l menajeze.

— Abdomenul ei, rosti ea.

— Aşadar nu a fost în mod necesar o moarte nedureroasă, nu?

— Harry…

— Treci mai departe, rosti Harry cu asprime, ghemuindu-se peste masă.

Avea senzaţia că resimte el însuşi rănile de cuţit.

Katrine îşi drese glasul.

— Cum ştii, de obicei este extrem de greu să determini cu certitudine momentul morţii când cadavrul are peste 24 de ore, ca în acest caz. Institutul Medico-Legal şi Divizia Criminalistică au dezvoltat împreună o nouă metodă, cu ajutorul căreia se combină măsurătorile temperaturii rectale, oculare, nivelurile de hipoxantină din lichidul intraocular şi temperatura creierului…

— Temperatura creierului?

— Da. Craniul protejează creierul şi asta înseamnă că acesta e mai puţin afectat de factori externi. Se introduce o probă ca un ac prin nas, în lamina cribrosa, unde baza craniului…

— E clar că ai învăţat multă latină recent.

Katrine se opri.

— Scuze, zise Harry. Eu… eu nu…

— Trecem peste. Au existat câţiva factori externi neprevăzuţi. Ştim că temperatura la nivelul podelei a fost constantă, căci toate radiatoarele sunt controlate de un termostat central. Şi deoarece temperatura a fost relativ scăzută…

— Ea obişnuia să spună că e mai bine să ai pe tine un pulover de lână şi capul rece, zise Harry.

— …organele interne nu se răciseră până la temperatura încăperii. Ceea ce înseamnă că am putut folosi această metodă nouă pentru a stabili că ora decesului a fost cândva între ora 22, sâmbătă, şi 2 dimineaţa, duminică.

— Ce aţi aflat din ancheta de la locul crimei?

— Uşa de la intrare era descuiată când au ajuns primii ofiţeri şi deoarece uşa nu dispune de o broască Yale, arată că făptaşul a ieşit pe acea uşă. Nu există indicii de spargere, ceea ce sugerează că uşa era descuiată la sosirea ucigaşului…

— Rakel ţinea mereu uşa aia încuiată. Şi toate celelalte uşi. Casa aia e o nenorocită de fortăreaţă.

— …sau că Rakel i-a dat drumul înăuntru.

— Mhm.

Harry se răsuci şi o căută impacientat cu privirea pe Nina.

— Ai dreptate să spui că e o fortăreaţă. Bjørn s-a numărat printre primii ajunşi acolo şi spune că a cercetat casa din pivniţă până în pod şi toate uşile erau încuiate pe dinăuntru şi toate ferestrele erau închise, cu zăvoarele puse. Deci, ce crezi?

— Cred că trebuie să existe şi alte probe.

— Da, rosti Katrine, încuviinţând. Există probe că cineva a eliminat dovezile. Cineva care *ştie* ce dovezi trebuie eliminate.

— Bine. Şi tu nu crezi că Finne ştie cum să facă asta?

— Oh, ba da. În mod clar Finne este suspect şi mereu va fi. Dar nu putem declara public, nu putem arăta cu degetul către o persoană fără alte dovezi decât instinctul nostru.

— Instinct? Finne ne-a ameninţat pe mine şi pe familia mea. Ţi-am spus asta.

Katrine rămase tăcută.

Harry o privi. După care dădu încet din cap.

— Corecţie: *susţine* soţul netrebnic al victimei omorului.

Katrine se aplecă peste masă.

— Ascultă. Cu cât te eliminăm mai repede de pe lista suspecţilor, cu atât agitaţia va fi mai mică. În acest moment Kripos coordonează, dar noi lucrăm cu ei, aşa că îi pot îndemna să prioritizeze decizia de a te scoate de pe lista suspecţilor, după care putem emite un comunicat de presă.

— Comunicat de presă?

— Ştii bine că ziarele nu spun nimic explicit, dar cititorii lor nu sunt proşti. Şi nici măcar nu greşesc, deoarece probabilitatea ca soţul să fie ucigaşul în astfel de cazuri este în jur de…

— 80%, rosti tare şi lent Harry.

— Scuze, spuse Katrine, înroşindu-se la faţă. Pur şi simplu trebuie să oprim chestia asta cât mai repede posibil.

— Pricep, mormăi Harry, întrebându-se dacă nu era cazul să o strige tare pe Nina. Doar că azi sunt cam sensibil.

Katrine îşi întinse mâna peste masă şi şi-o lăsă peste a lui.

— Nici măcar nu-mi pot închipui ce simţi, Harry. Să pierzi în felul ăsta dragostea vieţii tale.

Harry se uită la mâna ei.

— Nici eu. De-aia intenţionez să plec cât se poate de departe până ce

situaţia se calmează. Nina!

— Nu te pot interoga dacă eşti beat, aşa că nu vei fi eliminat de pe listă până nu eşti treaz.

— E doar bere. O să fiu treaz din nou în câteva ore, dacă mă cheamă. Apropo, ţi-am mai spus că rolul de mamă ţi se potriveşte?

Katrine zâmbi scurt şi se ridică.

— Trebuie să mă întorc. Cei de la Kripos m-au rugat să-i las în camerele noastre de interogatorii. Ai grijă de tine, Harry.

— O să încerc. Du-te şi pune laba pe el.

— Harry…

— Dacă n-o faci tu, o voi face eu. Nina!

Dagny Jensen străbătea aleea brumată dintre mormintele din cimitirul Vår Frelser. Se simţea miros de metal ars de la lucrările rutiere dinspre Ullevålsveien, precum şi miros de flori putrezite şi pământ ud. Şi de rahat de câine. Aşa arăta primăvara în Oslo imediat după topirea zăpezii, însă ea nu se putea abţine să nu se întrebe cine erau oamenii ăia care-şi lăsau câinii să-şi facă nevoile în cimitirul de obicei pustiu.

Dagny fusese la mormântul mamei sale, ca în fiecare zi de luni după orele de la Şcoala Cathedral aflată la trei-patru minute de mers pe jos, unde Dagny lucra ca profesoară de engleză. Îi ducea dorul maică-sii, îi lipseau conversaţiile lor zilnice despre toate şi despre nimic. Mama fusese o parte atât de reală şi de vitală a vieţii lui Dagny, încât atunci când o sunaseră de la azilul de bătrâni ca s-o anunţe că aceasta a murit, la început nu crezuse. Nu crezuse nici măcar când văzuse cadavrul, care arăta ca o păpuşă de ceară, un fals. Mai exact, creierul ei ştia, însă corpul refuza. Corpul îi cerea să fi fost martor la decesul mamei ca să accepte. Uneori, Dagny visa că cineva îi bătea în uşa de pe strada Thorvald Meyers şi că afară aştepta mama ei, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Şi de ce nu? În curând, omenirea avea să trimită oameni pe Marte, cine putea şti *cu siguranţă* că era medical imposibil să readuci la viaţă un trup mort? În timpul înmormântării, preoteasa, o femeie tânără, spusese că nimeni nu ştie ce se află dincolo de pragul morţii, că tot ce ştim e că aceia care trec pragul nu se mai întorc niciodată. Iar asta o iritase pe Dagny. Nu o iritase că aşa-numita biserică a oamenilor devenise atât de fragilă încât renunţase la unica ei funcţiune reală: să ofere iertare şi

răspunsuri liniştitoare despre viaţa de apoi. Nu, o iritase acel „niciodată” rostit cu atâta încredere de preoteasă. Dacă oamenii aveau nevoie de speranţă, de o credinţă fixă că preaiubiţii lor aveau să învie cândva din morţi, de ce să le iei această speranţă? Iar dacă era adevărat ce susţinea credinţa preotesei, că învierea se mai petrecuse, atunci de ce să nu aibă loc din nou? Dagny avea să împlinească 40 de ani peste doi ani, nu se măritase niciodată şi nu fusese niciodată logodită, nu avusese copii, nu călătorise până în Micronezia, nu-şi îndeplinise visul de a deschide un orfelinat în Eritreea şi nici nu terminase de citit colecţia ei de poezii. Şi spera să nu mai audă niciodată pe cineva rostind cuvântul *niciodată.*

Dagny urca pe aleea dinspre capătul cimitirului, cea mai apropiată de Ullevålsveien, când zări o siluetă masculină din spate. Sau mai degrabă observă coada lungă, groasă, neagră care atârna pe spatele lui, şi că nu purta haină peste cămaşa lui de flanelă în carouri. Stătea în faţa unei pietre funerare pe care Dagny o mai observase şi înainte, acoperită de zăpadă iarna, gândindu-se că aparţinea cuiva care nu lăsase pe nimeni în urmă, sau cel puţin pe nimeni căruia să-i pese.

Dagny avea o înfăţişare uşor de uitat. Era o femeie subţire, minionă, care până atunci reuşise să se strecoare discret prin viaţă. Traficul de pe Ullevålsveien era deja intens – deşi ceasul nu arăta nici măcar ora 15 – deoarece săptămâna de lucru se redusese atât de mult în Norvegia în ultimii 40 de ani, încât ajunsese la un nivel care fie îi irita, fie îi impresiona pe străini. Ca atare, fu surprinsă că individul o auzise apropiindu-se. Iar când acesta se întoarse, văzu că era un bătrân. Chipul lui pergamentos avea riduri atât de adânci, că păreau să ajungă până la os. Corpul lui părea zvelt, musculos şi tânăr sub cămaşa de flanelă, însă faţa şi petele galbenalburii din jurul pleoapelor înguste şi al irisurilor maronii dezvăluiau că omul avea pe puţin 70 de ani. Purta pe cap o bandană roşie, ca un amerindian, iar în jurul buzelor groase se vedea o mustaţă deasă.

— Bună ziua, rosti el cu voce tare, ca să se audă peste zgomotele traficului.

— Mă bucur să văd pe cineva la mormântul ăsta, replică Dagny zâmbind.

Nu era de obicei aşa de comunicativă cu străinii, însă acum era într-o dispoziţie sufletească bună, aproape puţin emoţionată, deoarece fusese invitată la un pahar în oraş de către Gunnar, un profesor nou care preda şi

el engleză.

Bărbatul îi răspunse cu un zâmbet.

— E fiul meu, rosti el cu voce profundă, răguşită.

— Îmi pare rău să aud asta.

În acea clipă observă că în pământul din faţa pietrei funerare era înfiptă o pană.

— Cei din tribul Cherokee obişnuiau să pună pene de vultur în sicriele morţilor, zise bărbatul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Asta nu e o pană de vultur, ci de uliu.

— Zău? Unde aţi găsit-o?

— Pana de uliu? Oslo e înconjurat de sălbăticie din toate părţile, nu ştiaţi?

Bărbatul zâmbi din nou.

— Mie mi se pare destul de civilizat. Dar pana e o idee drăguţă, poate că va duce sufletul fiului dumneavoastră în rai.

Bărbatul clătină din cap.

— Sălbăticie, nu civilizaţie. Fiul meu a fost omorât de un poliţist. Probabil că fiul meu nu va ajunge în rai, oricâte pene i-aş da eu, dar în mod sigur nu va ajunge într-un iad la fel de oribil ca iadul în care va ajunge poliţistul.

În vocea lui nu se citea niciun pic de ură, ci doar amărăciune, ca şi cum asta simţea pentru poliţist.

— Şi dumneata pe cine vizitezi?

— Pe mama mea, răspunse Dagny, uitându-se la piatra funerară a fiului.

Valentin Gjertsen. Ceva din numele acela părea cunoscut.

— Deci nu văduvă. Pentru că aşa o femeie f-frumoasă trebuie să se fi căsătorit tânără şi să aibă copii.

— Mersi, dar nimic din toate astea.

Ea râse, iar prin minte îi trecu un gând: un copil cu buclele ei blonde şi zâmbetul plin de încredere al lui Gunnar. Iar asta o determină să zâmbească şi mai larg.

— E frumos, zise ea, arătând înspre obiectul artistic din metal înfipt în sol în faţa pietrei funerare. Ce simbolizează?

Bărbatul scoase obiectul şi îl întinse spre ea. Semăna cu un şarpe cu limba scoasă şi se termina într-un vârf ascuţit.

— Simbolizează moartea. În familia dumitale există vreun caz de n-nebunie?

— Ăă… din câte ştiu eu, nu.

Bărbatul trase de mâneca cămăşii şi scoase la iveală un ceas de mână.

— 14:15, zise Dagny.

El zâmbi ca şi cum remarca fusese inutilă, apăsă un buton de pe partea laterală a ceasului, îşi ridică privirea şi adăugă:

— Două minute şi jumătate.

Oare avea de gând să cronometreze ceva?

Brusc, bărbatul făcu doi paşi lungi şi ajunse drept în faţa ei. Mirosea a fum.

Ca şi cum putea citi gândurile femeii, zise:

— Te pot mirosi şi eu pe tine. Te-am adulmecat de când veneai încoace.

Buzele lui erau umede acum şi se curbau ca nişte şerpi prinşi în capcană atunci când vorbea:

— Eşti la ov-ovulaţie.

Dagny regreta că se oprise. Însă rămase pironită locului, ca vrăjită de privirea lui.

— Dacă nu te zbaţi, se va termina repede, şopti el.

Dagny simţi că se trezeşte şi se răsuci pe călcâie ca să o ia la fugă. Însă o mână i se strecură rapid pe sub haina scurtă, prinse cureaua de la pantaloni şi o trase înapoi. Ea scoase un ţipăt scurt şi aruncă o privire înspre cimitirul pustiu înainte de a fi aruncată peste – şi împinsă către – gardul viu care creştea în partea dinspre Ullevålsveien. Două braţe puternice se înfăşurară în jurul pieptului ei, prinzând-o într-o strânsoare de fier. Reuşi să inspire adânc ca să strige, dar i se păru că asta aştepta şi el, căci atunci când ea începu să ţipe, braţele întăriră strânsoarea şi îi goliră plămânii de aer. Văzu că el continua să ţină şarpele curbat de metal într-o mână. Cealaltă mână se deplasă spre gâtul ei şi strânse. Vederea începu imediat să i se înceţoşeze, şi chiar dacă braţul din jurul pieptului ei se retrăsese, Dagny îşi simţi corpul greu şi moale.

Aşa ceva nu se poate întâmpla, îşi zise ea, în vreme ce cealaltă mână a bărbatului îi desfăcea picioarele pe la spate. Simţi ceva apăsându-i abdomenul, chiar dedesubtul curelei pantalonilor, şi auzi un zgomot hârşâit când un obiect ascuţit îi despică pantalonii din partea din faţă până

la betelie. *Aşa ceva nu se poate întâmpla, nu într-un cimitir, în miezul zilei, în centrul oraşului. Oricum, nu mi se poate întâmpla mie!*

După aceea mâna din jurul gâtului ei se desprinse, iar Dagny trăi aceeaşi senzaţie ca atunci când mama sufla aer în vechea lor saltea gonflabilă, inspirând disperată în plămânii care o dureau un amestec de aer proaspăt de primăvară în Oslo şi gaze de eşapament. În acelaşi timp, simţi ceva tăios apăsat pe gât. Zări cu coada ochiului cuţitul curbat şi auzi vocea lui şoptită aproape de urechea ei.

— Primul a fost un boa constrictor. Ăsta de acum e un şarpe veninos. O simplă înţepătură şi mori. Aşa că stai perfect nemişcată şi nu scoate niciun sunet. Aşa. Exact aşa. Stai c-confortabil?

Dagny Jensen îşi simţi lacrimile pe obraji.

— Gata, gata, totul o să fie bine. Vrei să mă faci fericit şi să te măriţi cu mine?

Dagny simţi vârful cuţitului apăsat mai tare pe gâtul ei.

— Vrei?

Dădu încet din cap.

— Atunci suntem logodiţi, draga mea.

Simţi buzele lui pe ceafă. Chiar în faţa ei, de cealaltă parte a gardului viu şi dincolo de balustradă, auzi zgomot de paşi pe asfalt, doi oameni care treceau pe acolo, prinşi într-o conversaţie animată.

— Şi acum să ne consumăm logodna. Ţi-am spus că şarpele lipit de gâtul tău simbolizează m-moartea. Dar ăsta simbolizează viaţa…

Dagny îl simţi în ea şi îşi închise ochii strâns.

— Viaţa noastră. O viaţă pe care o vom crea acum…

Bărbatul se împinse în ea şi Dagny strânse din dinţi ca să nu mai plângă.

— Pentru fiecare fiu pe care îl pierd, o să aduc pe lume alţi c-cinci, şuieră el la urechea ei în vreme ce împinse din nou. Şi tu nu vei îndrăzni să distrugi ce am creat noi, nu? Pentru că un copil este creaţia Domnului.

Se împinse în ea pentru a treia oară şi ejaculă cu un geamăt prelung.

Îndepărtă cuţitul şi îi dădu drumul. Dagny slăbi strânsoarea şi observă că palmele ei erau însângerate de la locurile unde se sprijinise de gardul ţepos. Însă nu se mişcă, rămase îndoită de mijloc, cu spatele la el.

— Întoarce-te, îi porunci bărbatul.

Dagny nu voia să facă asta, dar se supuse.

El îi ţinea poşeta, din care scosese un document.

— Dagny Jensen, citi el cu glas tare. Strada Thorvald Meyers. Drăguţă stradă. O să te vizitez din când în când.

Îi dădu poşeta, îşi înclină capul şi se uită la ea.

— Ţine minte că ăsta e secretul nostru, Dagny. De-acum înainte o să te urmăresc şi o să te protejez, ca un vultur pe care nu-l vezi niciodată, dar pe care îl ştii acolo sus, de unde te vede. Nimic nu te poate ajuta, sunt un spirit pe care nu-l poate prinde nimeni. Dar nici nu vei suferi vreun rău, deoarece acum suntem logodiţi şi mâna mea te ocroteşte.

Bărbatul ridică o mână şi în acea clipă ea văzu că ceea ce i se păruse o cicatrice urâtă era de fapt o gaură deschisă în palmă.

Individul plecă şi Dagny Jensen se prăbuşi cu un oftat înăbuşit pe zăpada murdară de lângă balustradă. Printre lacrimi văzu spatele bărbatului şi coada care-i atârna pe spate, în timp ce el se îndrepta calm către poarta nordică a cimitirului. Se auzi un sunet ca o alarmă şi bărbatul se opri, îşi suflecă mâneca şi apăsă la încheietură. Sunetul încetă să se mai audă.

Harry deschise ochii. Zăcea întins pe ceva moale, uitându-se la tavan şi la candelabrul mic, dar frumos, din cristal, pe care Rakel îl adusese acasă după anii petrecuţi la ambasada din Moscova. Văzute de dedesubt, cristalele formau litera S, iar el nu observase asta înainte. O voce de femeie îi rosti numele. Se rostogoli, dar nu văzu pe nimeni. *Harry,* repetă vocea. Visa. Oare asta însemna trezirea? Deschise ochii. Continua să stea în capul oaselor. Era încă în localul Schrøder.

— Harry? Ai un musafir.

Vocea Ninei.

Îşi ridică privirea. Şi privi drept în ochii îngrijoraţi ai lui Rakel. Chipul avea gura lui Rakel şi pielea ei vag lucitoare. Dar mai avea părul rusesc şi drept al tatălui. Nu, continua să viseze.

— Oleg, rosti Harry cu voce groasă. Credeam că ajungi mai târziu.

Încercă să se ridice ca să-şi îmbrăţişeze fiul vitreg, dar fu nevoit să renunţe.

— Am sosit în Oslo acum o oră.

Tânărul înalt se prăbuşi pe scaunul pe care stătuse Katrine mai devreme. Se strâmbă ca şi cum se aşezase pe un cui.

Harry privi afară şi descoperi cu uimire că se întunecase.

— Şi de unde ai ştiut…

— Mi-a spus Bjørn Holm. Am vorbit cu directorul unei firme funerare şi am aranjat o întâlnire pentru mâine dimineaţă. Vii cu mine?

Harry îşi lăsă capul să cadă în faţă. Gemu.

— Bineînţeles că vin cu tine, Oleg. Iisuse, uite unde sunt, beat la sosirea ta, iar tu faci ceea ce ar trebui să fac eu.

— Scuze, dar mi-e mai uşor dacă sunt ocupat cu ceva. Mă ţin concentrat pe lucruri practice. Am început chiar să mă gândesc la ce vom face cu casa când…

Oleg se opri, îşi ridică mâna şi îşi duse degetul arătător şi cel mijlociu la tâmplă.

— E o tâmpenie, nu? Mama abia dacă s-a răcit şi…

Degetele lui începură să maseze tâmplele, iar mărul lui Adam începu să se mişte frenetic în sus şi în jos.

— Nu e o tâmpenie. Creierul tău încearcă să găsească o cale de a evita durerea. Eu mi-am găsit o modalitate proprie, dar n-aş recomanda-o nimănui.

Dădu la o parte paharul gol dintre ei.

— Poţi păcăli durerea o vreme, dar te ajunge întotdeauna din urmă. Când te relaxezi puţin, când laşi garda jos, când îţi ridici capul din tranşee. Până atunci, e perfect să nu simţi prea mult, continuă Harry.

— Amorţit. Mă simt doar amorţit. Mai devreme mi-am dat seama că n-am mâncat nimic azi, aşa că mi-am cumpărat un hotdog cu chilii. L-am dat cu cel mai iute muştar pe care îl aveau, ca să pot *simţi* ceva. Şi ştii ce?

— Da. Ştiu. Nimic.

— Nimic, repetă Oleg, clipind ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată ceva de sub pleoape.

— Durerea o să vină, zise Harry. Nu-i nevoie să o cauţi tu. Te va găsi ea. Pe tine şi toate crăpăturile din armura ta.

— Pe tine te-a găsit?

— Eu încă mai dorm, replică Harry. Încerc să nu mă trezesc.

Îşi privi mâinile. Ar fi dat orice să preia o parte din durerea lui Oleg. Ce putea spune? Că nimic nu putea fi mai dureros decât ceea ce resimţeai prima dată când pierdeai pe cineva iubit? El nici măcar nu mai ştia dacă ăsta era adevărul. Îşi drese glasul.

— Casa este închisă până-şi termină treaba criminaliştii. Vrei să stai la

mine?

— Stau la părinţii Helgăi.

— Bine. Helga cum suportă?

— Rău. Devenise prietenă bună cu Rakel.

Harry încuviinţă.

— Vrei să vorbim despre cele întâmplate?

Oleg clătină din cap.

— Am avut o lungă discuţie cu Bjørn, mi-a povestit ce ştim. Şi ce nu ştim.

Ştim. Harry nu se putu împiedica să remarce că, după doar câteva luni de instruire practică, Oleg socotea perfect firesc să folosească *noi* când vorbea despre poliţie în general. Acelaşi plural pe care el nu-l folosise niciodată, nici măcar după 25 de ani de lucru în cadrul forţelor de ordine. Însă din experienţă ştia că i se întipărise în interior mai profund decât era conştient. Deoarece acel plural însemna un cămin. La bine şi la rău. Iar când ai pierdut orice altceva, era în cea mai mare parte la bine. Spera doar ca Oleg şi Helga să fie acolo unul pentru celălalt.

— Am fost convocat la un interogatoriu mâine-dimineaţă la prima oră, zise Oleg. Kripos.

— Bine.

— Mă vor întreba despre tine?

— Dacă îşi fac treaba, o vor face.

— Ce să le spun?

Harry ridică din umeri.

— Adevărul. Nealterat, aşa cum vezi tu lucrurile.

— Bine.

Oleg închise din nou ochii şi inspiră adânc:

— Ai de gând să-mi iei o bere?

Harry oftă.

— Nu sunt cine ştie ce bărbat, dar cel puţin sunt genul care nu reuşeşte să-şi încalce propriile promisiuni. De-asta nu i-am promis niciodată mamei tale multe. Dar i-am promis asta: din cauză că tatăl tău avea aceeaşi genă proastă ca şi mine, am jurat că nu-ţi voi cumpăra absolut niciodată ceva de băut.

— Dar mama a făcut-o.

— Promisiunea aia a fost ideea mea, Oleg. N-am de gând să te bag în

cine ştie ce porcărie.

Oleg se răsuci şi ridică un deget. Nina încuviinţă.

— Cât ai de gând să dormi? întrebă Oleg.

— Cât pot de mult.

Sosi berea şi Oleg se apucă să o bea încet, cu înghiţituri mici. Între înghiţituri punea paharul pe masă între ei, ca şi cum berea aia era ceva împărţit de amândoi. Nu vorbiră. N-aveau nevoie. Nu puteau să o facă. Suspinele lor tăcute erau asurzitoare.

Când paharul se goli, Oleg îşi scoase telefonul şi se uită la el.

— E fratele Helgăi, zicea că vine să mă ia cu maşina şi e afară. Te putem duce şi pe tine acasă?

Harry clătină din cap.

— Mersi, dar am nevoie de o plimbare.

— Îţi trimit mesaj cu adresa firmei de pompe funebre.

— Minunat.

Se ridicară în picioare în acelaşi timp. Harry observă că Oleg tot era mai scund cu vreo doi centimetri decât el. Apoi îşi aminti că întrecerea se terminase, Oleg era deja adult.

Se îmbrăţişară strâns. Fiecare cu obrazul pe umărul celuilalt. Şi nu-şi dădură drumul.

— Tată?

— Mhm?

— Când m-ai sunat şi mi-ai spus că e în legătură cu mama, iar eu te-am întrebat dacă vă împăcaţi… Am făcut asta fiindcă am întrebat-o acum câteva zile dacă nu era dispusă să-ţi mai acorde o şansă.

Harry simţi o gheară în piept.

— Cum?

— A zis că se mai gândeşte peste weekend. Dar eu ştiu că şi-o dorea. Te voia înapoi.

Harry închise ochii şi strânse din dinţi atât de tare, încât avu impresia că o să-i explodeze maxilarul. *De ce a trebuit să apari ca să devin atât de singur?* Nu exista suficient alcool în întreaga lume ca să aline o asemenea durere.

10

Rakel îl dorise înapoi.

Asta îmbunătăţea situaţia sau o înrăutăţea?

Harry pescui telefonul din buzunar ca să-l închidă. Văzu că Oleg îi trimisese un mesaj text cu câteva întrebări practice de la firma de pompe funebre. Trei apeluri ratate, despre care bănuia că erau de la ziarişti, precum şi un apel de la un număr pe care îl recunoscu ca aparţinându-i Alexandrei, de la Institutul Medico-Legal. Voia şi ea să-i transmită condoleanţe? Sau dorea să facă sex? Ar fi putut trimite un mesaj text dacă ar fi vrut să transmită condoleanţe. Poate că ar fi putut trimite un mesaj în ambele cazuri. Tânăra tehniciană spusese de mai multe ori că emoţiile puternice o excitau, indiferent că erau bune sau rele. Mânie, bucurie, ură, durere. Dar amărăciune? Hmm. Poftă şi ruşine. Ideea şocantă de a ţi-o trage în timpul doliului – probabil că existau şi lucruri mai rele. De exemplu, nu era rău că el se gândea la posibilele fantezii sexuale ale Alexandrei la doar câteva ore după ce Rakel fusese găsită moartă? Ce naiba mai însemna şi asta?

Harry ţinu apăsată tasta Off până ce ecranul se înnegri, după care îşi strecură telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor. Se uită la microfonul de pe masa din faţa lui, aflată în micuţa cameră de păpuşi. Lumina roşie arăta că discuţia era înregistrată. Apoi îşi fixă privirea asupra persoanei aflate de cealaltă parte a mesei.

— Începem?

Sung-min Larsen încuviinţă. În loc să-şi atârne paltonul Burberry de cuierul de pe perete, lângă haina lui Harry, şi-l aşezase pe spătarul singurului scaun liber din încăpere.

Larsen îşi drese glasul înainte de a începe.

— Astăzi este 13 martie, ora 15:50 şi ne aflăm în camera de interogatorii numărul 3 de la Sediul Central al Poliţiei din Oslo. Persoana care interoghează este detectivul inspector Sung-min Larsen de la Kripos, persoana interogată este Harry Hole…

Harry îl ascultă pe Larsen mai departe, vorbind într-o limbă clară şi corectă care semăna cu vocea cuiva dintr-o piesă veche de teatru radiofonic. Se uită în ochii lui când rosti numărul actului de identitate şi

adresa lui Harry fără să consulte însemnările din faţa sa. Poate că le memorase ca să-şi impresioneze colegul mult mai apreciat. În afară de cazul că era vorba de o tactică standard de demonstrare a superiorităţii intelectuale, astfel încât cel interogat să renunţe la ideea de a manipula şi minţi pentru a ascunde adevărul. Şi, bineînţeles, mai exista şi a treia posibilitate: aceea ca Sung-min Larsen să aibă pur şi simplu o memorie fenomenală.

— Ca ofiţer de poliţie, presupun că îţi cunoşti drepturile, zise Larsen. Şi ai refuzat să fii asistat de un avocat.

— Sunt suspect? întrebă Harry, privind dincolo de draperie către camera de control, unde inspectorul de poliţie Winter stătea cu braţele încrucişate la piept şi îi urmărea.

— Acesta este un interogatoriu de rutină, nu eşti suspectat de nimic, zise Larsen.

Tânărul urma procedura la literă. Merse mai departe şi îl informă pe Harry că discuţia era înregistrată.

— Îmi poţi spune care era relaţia ta cu decedata, Rakel Fauke?

— E… *era* soţia mea.

— Sunteţi separaţi?

— Nu. Mă rog, da, ea e moartă.

Sung-min Larsen îşi ridică privirea înspre Harry ca şi cum s-ar fi întrebat dacă răspunsul acestuia fusese o provocare.

— Deci nu sunteţi separaţi?

— Nu, nu am mers până acolo. Dar eu m-am mutat.

— Am înţeles de la alte persoane cu care am discutat că ea a fost cea care a dorit despărţirea. Care a fost cauza acestei despărţiri?

Ea îl dorise înapoi.

— Dezacorduri. Putem sări la partea în care tu întrebi dacă am un alibi pentru ora decesului?

— Înţeleg că povestea asta e dureroasă, dar…

— Mersi că mi-ai dat de ştire cum te simţi, Larsen, iar bănuiala ta se potriveşte la fix, căci doare, într-adevăr, dar motivul pentru care cer asta este acela că n-am prea mult timp la dispoziţie.

— Da? Am înţeles că ai fost suspendat din activitate până la noi ordine.

— Aşa e. Dar am mult de băut.

— Şi chestia asta e urgentă?

— Da.

— Totuşi, aş vrea să ştiu ce fel de contact aţi avut tu şi Rakel Fauke în perioada de dinaintea uciderii ei. Fiul tău vitreg, Oleg, spune că are impresia că n-a primit niciodată o explicaţie clară nici de la tine, nici de la mama lui privind motivul despărţirii voastre. Şi că probabil n-a ajutat deloc că tu îţi petreceai tot mai mult din timpul liber când predai la Academia Poliţiei încercând să dai de urma lui Svein Finne, care abia fusese eliberat din închisoare.

— Când am spus „cer asta” a fost doar o modalitate amabilă de a spune „nu”.

— Deci refuzi să explici relaţia ta cu decedata?

— *Declin* opţiunea de a-ţi spune detalii personale şi *mă ofer* să-ţi dau alibiul meu ca să economisim amândoi timp. Astfel încât tu şi Winter să vă puteţi concentra pe găsirea vinovatului. Presupun că ţii minte de la curs că, dacă crimele nu sunt rezolvate în primele 48 de ore, amintirile martorilor şi dovezile fizice se degradează până la nivelul la care şansele de rezolvare a cazului se reduc la jumătate. Vrei să trecem la noaptea crimei, Larsen?

Detectivul Kripos fixă cu privirea un punct de pe fruntea lui Harry, bătând cu capătul pixului în masă. Harry îşi dădea seama că i-ar fi plăcut să arunce o privire înspre Winter ca să primească un indiciu legat de modul în care să continue: să preseze mai departe sau să facă ce dorea Harry.

— Bine, zise Larsen. Hai să facem aşa.

— Excelent, rosti Harry. Aşadar, spune-mi.

— Pardon?

— Spune-mi unde am fost în noaptea crimei.

Sung-min Larsen zâmbi.

— Vrei ca *eu* să-ţi spun ţie?

— Ai ales să interoghezi alte persoane înaintea mea, ca să te asiguri că eşti cât mai bine pregătit. Aşa aş fi procedat şi eu în locul tău, Larsen. Asta înseamnă că ai discutat cu Bjørn Holm şi ştii că am fost la Jealousy, unde el a venit după mine în acea noapte ca să mă ia acasă şi să mă bage în pat. Eram beat mort, nu-mi amintesc nimic şi n-am nici cea mai vagă idee când s-au întâmplat toate astea. Ca atare, nu sunt în postura de a-ţi oferi o cronologie care să confirme sau să contrazică spusele lui. Dar, cu un pic de

noroc, ai discutat deja cu proprietarul barului şi poate cu alţi câţiva martori care au confirmat spusele lui Holm. Şi văzând că eu nu ştiu când a murit soţia mea, depinde în mare parte de tine să-mi spui dacă am un alibi sau nu, Larsen.

Larsen apăsă butonul pixului de câteva ori în timp ce îl studia din priviri pe Harry, ca un jucător de poker care se joacă cu fisele lui înainte de a decide dacă e cazul să le rişte acoperind miza sau nu.

— Bine, rosti el, lăsând pixul jos. Am verificat staţiile radio de bază din zona locului crimei pentru orele implicate şi niciuna dintre ele nu a detectat vreun semnal de la telefonul tău mobil.

— Bun. Eu sunt depăşit, dar mai e valabil că toate telefoanele mobile trimit automat un semnal către cea mai apropiată staţie de bază la fiecare 30 de minute?

Larsen nu răspunse.

— Aşadar, fie mi-am lăsat telefonul acasă, fie m-am dus acolo şi m-am întors în decurs de jumătate de oră. Aşa că întreb din nou: am un alibi sau nu?

De această dată, Larsen nu se mai putu abţine şi se uită către camera de control şi spre Winter. Cu colţul ochiului, Harry îl zări pe Winter trecându-şi palma peste creştet înainte de a încuviinţa uşor.

— Bjørn Holm spune că voi doi aţi părăsit barul Jealousy la 22:30, iar proprietarul a confirmat asta. Holm spune că te-a ajutat să ajungi în apartament şi te-a băgat în pat. Pe drumul spre ieşire, Holm s-a întâlnit cu vecinul tău, Gule, care venea acasă după terminarea turei de muncă. Înţeleg că Gule locuieşte la etajul de sub tine şi spune că a fost treaz până la ora 3 în acea noapte, că pereţii sunt subţiri şi că ar fi auzit dacă ieşeai din apartament înainte de acea oră.

— Mhm. Şi medicul anatomopatolog când spune că a murit victima?

Larsen îşi privi însemnările din carneţel ca şi cum avea nevoie să verifice, dar Harry ştia că tânărul detectiv avea toate faptele concrete bine întipărite în memorie şi avea doar nevoie de timp ca să-şi dea seama cât de multe îi putea spune interogatului – sau cât dorea să-i spună. Harry mai observă că Larsen nu se mai uită înspre Winter înainte de a lua decizia.

— Patologii îşi bazează estimările pe compararea temperaturii corpului cu temperatura încăperii în care a fost găsită victima, în condiţiile în care

cadavrul n-a fost mişcat din loc. Este încă greu de specificat o oră exactă, dat fiind că victima a zăcut probabil acolo timp de o zi şi jumătate, dar cea mai probabilă oră a decesului este undeva între orele 22 şi 2, în noaptea de sâmbătă spre duminică.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt oficial exonerat?

Detectivul în costum încuviinţă încet. Harry observă că Winter se ridicase drept pe scaunul lui, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar Larsen îl ignoră.

— Mhm. Iar acum tu te întrebi dacă am vrut să mă descotorosesc de ea, însă, ca detectiv de omucideri, ştiind că aveam să devin inevitabil unul dintre suspecţi, dacă nu am angajat un asasin să facă treaba şi mi-am fabricat un alibi? De-asta mă aflu încă aici?

Larsen îşi duse mâna la nodul cravatei, care avea, după cum observă Harry, emblema British Airways brodată pe ea.

— Nu chiar. Dar ştim cât de importante sunt primele 48 de ore, aşa că am vrut să lămurim asta înainte de a te întreba ce crezi *tu* că s-a întâmplat.

— Eu?

— Nu mai eşti suspect. Dar eşti încă…

Larsen lăsă cuvintele să atârne în aer câteva clipe, înainte de a rosti numele lui cu o pronunţie aproape exagerată:

— Harry Hole.

Harry se uită către Winter. Oare de aceea îşi lăsase detectivul să dezvăluie ce ştiau? Se împotmoliseră. Aveau nevoie de ajutor. Sau era iniţiativa exclusivă a lui Sung-min Larsen? Winter părea extrem de rigid pe scaunul ăla.

— Aşadar e adevărat? Făptaşul n-a lăsat nici măcar o dovadă fizică la locul crimei?

Harry luă chipul lipsit de expresie al lui Larsen ca pe o confirmare.

— Habar n-am ce s-a întâmplat.

— Bjørn Holm a spus că ai descoperit nişte urme neidentificate de bocanci pe proprietate.

— Da. Dar puteau proveni de la cineva care se rătăcise, căci asta se poate întâmpla oricând.

— Serios? Nu există indicii de spargere şi criminaliştii au confirmat că soţia… că victima a fost ucisă acolo unde a fost găsită. Ceea ce sugerează

că ucigaşul a fost invitat în casă. Ar fi lăsat victima un bărbat necunoscut să intre în casă?

— Mhm. Ai observat barele de la ferestre?

— Bare din fier forjat la toate cele 12 ferestre, dar nu şi la cele de la subsol, rosti Larsen fără să ezite.

— Aici nu e paranoia, ci o consecinţă a faptului că era măritată cu un detectiv criminalist cu notorietate puţin prea mare.

Larsen îşi notă ceva în carneţel.

— Să presupunem că ucigaşul era cineva cunoscut. Reconstituirea sugerează că cei doi au stat faţă în faţă. Ucigaşul mai aproape de bucătărie, victima mai aproape de uşă, când el a înjunghiat-o mai întâi de două ori în abdomen.

Harry inspiră adânc. Abdomenul. Rakel avusese dureri mari înainte de lovitura de la ceafă. Lovitura care o scutise de alte chinuri.

— Faptul că ucigaşul era mai aproape de bucătărie m-a determinat să mă gândesc că se dusese într-o zonă mai intimă a casei, că se simţea ca acasă acolo. Eşti de acord, Hole?

— E o posibilitate. O alta e că individul a trecut pe lângă ea ca să înşface cuţitul care lipseşte din stativ.

— De unde ştii…

— Am reuşit să arunc o privire rapidă asupra locului crimei înainte ca şeful tău să mă dea afară.

Larsen îşi înclină uşor capul şi se uită la Harry. Ca şi cum îl evalua.

— Înţeleg. Ei bine, povestea cu bucătăria ne-a determinat să ne gândim la o a treia posibilitate. Că făptaşul a fost o femeie.

— Da?

— Ştiu că aşa ceva nu se întâmplă des, dar tocmai am citit că o femeie a mărturisit comiterea crimei din Borggata. Fiica victimei. Ai auzit de asta?

— Poate că da.

— O femeie ar fi mai puţin suspicioasă să deschidă uşa şi să dea voie unei alte femei să intre, chiar dacă cele două nu s-ar cunoaşte foarte bine. Iar din cine ştie ce motiv, mie îmi vine mai uşor să-mi închipui o femeie care se duce drept în bucătăria altei femei decât un bărbat. Bun, poate că forţez lucrurile un pic aici.

— De acord, zise Harry, fără a preciza dacă se referea la prima, la a doua ori la ambele idei.

Sau dacă era de acord la modul general, dacă şi el gândise la fel când fusese la locul faptei.

— Există vreo femeie care să fi avut motiv să-i facă rău lui Rakel Fauke? întrebă Larsen. Gelozie sau ceva de genul ăsta?

Harry clătină din cap. Bineînţeles că ar fi putut să o menţioneze pe Silje Gravseng, dar n-avea niciun motiv să facă asta. Cu câţiva ani înainte, Silje Gravseng fusese studenta lui la Academia de Poliţie, şi cea mai apropiată întruchipare a unui hărţuitor de care avusese parte Harry în viaţa lui. Îl vizitase la birou într-o seară şi încercase să îl seducă. Harry îi respinsese avansurile, iar ea reacţionase acuzându-l de viol. Numai că povestea avea lacune atât de mari încât propriul ei avocat, Johan Krohn, o potolise şi totul se sfârşise prin plecarea fetei din Academia de Poliţie. După aceea, ea o vizitase pe Rakel acasă, nu ca să-i facă rău sau ca s-o ameninţe, ci ca să-şi ceară iertare.

În acelaşi timp, Harry o verificase pe Silje cu o zi înainte. Poate din cauză că îşi amintise ura din privirea fetei când ea înţelesese că el nu o voia. Poate pentru că lipsa dovezilor fizice sugera că ucigaşul cunoştea metodele folosite de detectivi. Poate că el dorea să elimine toate celelalte posibilităţi înainte de a ajunge la un verdict final şi o sentinţă definitivă. Nu-i luase mult să descopere că Silje Gravseng lucra ca paznic de securitate în Tromsø, la 1700 kilometri de Oslo, unde fusese de serviciu în acea noapte de sâmbătă.

— Revenind la cuţit… zise Larsen după ce văzu că nu primeşte niciun răspuns. Cuţitele din stativ aparţin unui set japonez, iar dimensiunea şi forma celui care lipseşte se potrivesc cu rănile de pe corp. Dacă presupunem că asta a fost arma crimei, atunci crima a fost mai degrabă spontană decât planificată. De acord?

— E o posibilitate. O alta e aceea că ucigaşul ştia de stativul cu cuţite înainte de sosire. O a treia e că ucigaşul şi-a folosit propriul cuţit, dar a decis să elimine un cuţit de la locul faptei în încercarea de a-i deruta pe anchetatori şi de a se descotorosi de dovezile incriminatoare.

Larsen mai notă ceva. Harry se uită la ceas şi îşi drese glasul.

— Ultima chestie, Hole. Tu spui că nu ai habar de vreo altă femeie care să fi vrut să o ucidă pe Rakel Fauke. Dar bărbaţi?

Harry clătină încet din cap.

— Ce-i cu acest Svein Finne?

Harry ridică din umeri.
— Va trebui să-l întrebi pe el.
— Nu ştim unde e.
Harry se ridică şi îşi luă haina din cuier.
— Dacă dau peste el, o să mă asigur că află că îl cauţi, Larsen.
Se întoarse spre geamul opac şi îl salută pe Winter cu două degete la frunte.
Primi în schimb un zâmbet acru şi un singur deget mijlociu ridicat în aer.
Larsen se ridică în picioare şi îi întinse mâna lui Harry.
— Mersi de ajutor, Hole. În mod cert îţi găseşti drumul spre ieşire.
— Marea întrebare este dacă îl veţi putea găsi şi voi, sau nu.
Harry îi zâmbi scurt lui Larsen, îi strânse şi mai scurt mâna şi ieşi de acolo.
Ajunse la lift, apăsă butonul şi îşi lipi fruntea de panoul strălucitor de lângă uşă.
Te voia înapoi.
Aşadar, asta făcea situaţia mai bună sau mai rea?
Toate acele „ce-ar fi fost dacă...” complet lipsite de sens.
Toate acele „ar fi trebuit să...” chinuitoare.
Dar mai era şi altceva, speranţa jalnică de care oamenii se agăţau, că exista un loc unde cei care se iubesc, cei cu rădăcini ca Bătrânul Tjikko[1], se vor întâlni din nou, deoarece gândul că aşa ceva nu exista era de nesuportat.
Uşile liftului se deschiseră. Pustiu, doar un sicriu apăsător ce dădea claustrofobie, care îl invita să-l ducă până jos. Jos unde? Către bezna atotcuprinzătoare?
Oricum, Harry folosea rar lifturile pentru că nu le suporta.
Ezită. Apoi păşi înăuntru.

---

[1] Bătrânul Tjikko este un molid de 9550 de ani, situat în Parcul Național Fulufjället din Suedia. Este cel mai bătrân copac din lume și simbol al durabilității, rezistenței și regenerării *(N. red.)*.

11

Harry se trezi din somn cu o tresărire violentă şi privi prin cameră. Ecoul propriului ţipăt răsuna încă între pereţi. Se uită la ceas. Ora 22. Revăzu în minte ultimele 36 de ore. Fusese beat în mare parte din timp, nu se întâmplase absolut nimic, însă în ciuda acestui fapt reuşise să-şi construiască un orar fără lacune. De obicei, era capabil de aşa ceva. Seara de sâmbătă de la barul Jealousy se evidenţia ca o lacună absolută. Probabil că de vină erau efectele pe termen lung ale abuzului de alcool, care începeau să-i vină de hac.

Îşi coborî picioarele de pe canapea, încercând să-şi amintească de ce ţipase de data asta. După care regretă imediat că încercase. Ţinuse faţa lui Rakel între palmele lui, ochii ei sfâşietori priviseră fix, nu *la* el, ci *prin* el, ca şi cum n-ar fi fost acolo. Avea un strat subţire de sânge pe bărbie, ca şi când ar fi tuşit, şi o bulă de sânge tocmai îi ţâşnise printre buze.

Harry înşfăcă sticla de Jim Beam de pe măsuţa de cafea şi luă o înghiţitură. Părea să nu mai funcţioneze. Luă altă înghiţitură. Ciudat era că, deşi nu-i văzuse faţa şi nici nu dorea să o vadă înainte de ceremonia funerară de vineri, acel chip fusese atât de real în vis.

Se uită la telefon, care zăcea negru şi mort lângă sticla de pe masă. Îl închisese încă dinaintea interogatoriului din dimineaţa precedentă. Ar fi trebuit să-l pornească. Mai mult ca sigur că sunase Oleg. Era nevoie ca lucrurile să fie aranjate. Iar el trebuia să-şi vină în fire.

Apucă capacul sticlei de Jim Beam de la marginea mesei. Îl mirosi. Nu mirosea a nimic. Îl aruncă spre peretele gol şi îşi închise pumnul în jurul gâtului sticlei, ca într-un gest de strangulare.

12

La ora 15, Harry s-a oprit din băut. Nu se întâmplase nimic special, nu existase nicio hotărâre anume care să-l oprească din a mai bea până la ora 16 sau 17 ori pentru restul serii. Corpul lui pur şi simplu nu mai suporta. Şi-a pornit telefonul, a ignorat apelurile ratate şi mesajele text şi l-a sunat pe Oleg.

— Ai ieşit la suprafaţă?

— Mai degrabă am încetat să mă mai înec, răspunse Harry. Tu?

— Mă menţin pe linia de plutire.

— Bine. Facem o partidă mai întâi? După care vorbim despre chestii practice?

— În regulă. Eşti gata?

— Dă-i drumul.

Dagny Jensen se uită la ceas. Era abia ora 21 şi terminaseră felul principal. Gunnar întreţinuse cea mai mare parte a conversaţiei, însă Dagny simţea că nu mai suportă. Spuse că o durea capul, iar Gunnar se dovedise extrem de înţelegător, slavă Domnului. Săriră peste desert şi el insistă să o conducă acasă, chiar dacă ea îl asigurase că nu era nevoie.

— Ştiu că Oslo e un oraş sigur. Pur şi simplu îmi place să merg pe jos, zise el.

Vorbise despre distracţii, chestii nevinovate, iar ea încercase din răsputeri să fie atentă şi să râdă când era cazul, chiar dacă simţea că se prăbuşeşte pe dinăuntru, însă după ce trecură de cinematograful Ringen şi începură să urce panta spre Thorvald Meyers, către blocul în care locuia ea, între ei se lăsă tăcerea.

După care el rosti, în sfârşit, cuvintele.

— Ai părut un pic distantă în ultimele zile. Nu e treaba mea, dar s-a întâmplat ceva, Dagny?

Ştia că aşteptase întrebarea. Sperase să-i fie pusă. Sperase să o întrebe cineva exact asta. Sperase să fie îndemnată să îndrăznească. Spre deosebire de toate acele victime ale violurilor care păstrau tăcerea, care îşi acopereau lipsa de reacţie prin ruşine, neputinţă, frica de a nu fi crezute. Se gândise că ea n-ar fi reacţionat niciodată aşa. Şi, evident, nu

simţea niciunul dintre acele sentimente. Aşa că, de ce se comporta astfel? De aceea plânsese două ore neîntrerupt după ce ajunsese acasă de la cimitir, înainte de a suna la poliţie, apoi, când aştepta să fie transferată la unitatea care investiga abuzurile sexuale sau unde ar fi trebuit să raporteze violul, cedase şi închisese? După care adormise pe canapea şi se trezise în toiul nopţii, când primul ei gând fusese acela că doar visase că fusese violată. Şi atunci simţise o imensă uşurare. Până ce îşi adusese aminte.

Întrezărise însă şi ideea că totul ar fi putut fi un coşmar. Şi că, dacă ea hotăra că despre aste era vorba, putea continua să pretindă că fusese un vis urât, dacă nu povestea nimănui despre el.

— Dagny?

Ea inspiră şi reuşi să îngaime:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Aici locuiesc eu. Mersi că m-ai condus acasă, Gunnar. Ne vedem mâine.

— Sper să te simţi mai bine atunci.

— Mersi.

Probabil că el observase înfiorarea ei când o îmbrăţişase, deoarece îi dădu drumul rapid. Dagny porni spre scara D, scoţându-şi în acelaşi timp cheia din poşetă, iar când îşi ridică din nou privirea observă că cineva ieşise din întuneric în lumina becului de deasupra uşii. Un bărbat zvelt, cu umeri largi, îmbrăcat cu o haină maro şi cu o bandană roşie peste părul negru şi lung. Dagny se opri brusc, icnind.

— Nu te speria, Dagny, n-am de gând să-ţi fac rău.

Ochii lui luceau ca nişte tăciuni pe chipul ridat.

— Am venit doar să văd ce mai faceţi tu şi copilul nostru. Eu îmi ţin promisiunile.

Vocea lui era joasă, puţin mai mult ca o şoaptă, însă n-avea nevoie să vorbească tare ca să-l audă.

— Doar îţi aminteşti promisiunea mea, nu? Suntem logodiţi, Dagny. Până ce moartea ne va despărţi.

Dagny încercă să respire, dar îşi simţi plămânii paralizaţi.

— Ca să ne pecetluim uniunea, hai să ne repetăm promisiunile, cu Dumnezeu ca martor, Dagny. Hai să ne vedem la biserica catolică din Vika duminică seara, când vom avea biserica doar pentru noi. La ora 21? Să nu mă laşi să te aştept la altar.

Individul râse scurt.

— Până atunci, să dormiţi bine. Amândoi.

Apoi se dădu într-o parte, intrând din nou în beznă, iar lumina becului de la uşa scării o orbi pe moment pe femeie. Până ce Dagny îşi ridică mâna la ochi, el dispăruse.

Rămase locului tăcută, în vreme ce pe obraji începură să-i curgă lacrimi fierbinţi. Se uită la mâna în care ţinea cheia până ce aceasta încetă să mai tremure. După care descuie uşa şi intră în bloc.

13

Norii altocumulus se întindeau ca o pătură croşetată pe cerul de deasupra bisericii Voksen.

— Condoleanţele mele, rosti Mikael Bellman cu voce profundă şi o expresie îndelung antrenată.

Tânărul fost şef al poliţiei, acum la fel de tânăr ministru al Justiţiei, scutură mâna lui Harry cu dreapta, punându-şi în acelaşi timp mâna stângă deasupra, pentru a parafa gestul. Pentru a rosti fără cuvinte că vorbise din inimă. Sau ca să se asigure că Harry n-avea să-i respingă mâna întinsă în faţa grupului de fotografi de presă – cărora nu li se dăduse voie să facă poze în biserică – înainte ca aceştia să-şi facă treaba. De îndată ce anunţase pe reţelele sociale că *Ministrul Justiţiei îşi rezervă timp pentru a participa la înmormântarea soţiei unui fost coleg poliţist,* Bellman pornise către SUV-ul negru care îl aştepta. Probabil că verificase în prealabil dacă Harry era suspect de crimă sau nu.

Harry şi Oleg continuară să strângă mâini şi să salute cu un gest din cap chipurile din faţa lor, majoritatea fiind prieteni şi colegi de-ai lui Rakel. Câţiva vecini. În afară de Oleg, Rakel nu avea rude apropiate în viaţă, însă biserica mare era mai bine de jumătate plină. Directorul firmei de pompe funebre spusese că, dacă ar fi amânat înmormântarea până în săptămâna următoare, ar fi putut să participe şi mai mulţi oameni. Harry era recunoscător că Oleg nu anunţase niciun fel de adunare comemorativă după înmormântare. Niciunul dintre ei nu-i cunoştea bine pe colegii lui Rakel şi nici nu avea chef să sporovăiască cu vecinii ei. Ce trebuia spus despre Rakel fusese spus în biserică de Oleg, Harry şi câţiva prieteni din copilărie de-ai ei, iar asta era suficient. Chiar şi preotul se văzuse nevoit să se rezume la cântări, rugăciuni şi fraze scrise dinainte.

— La dracu'!

Era Øystein Eikeland, unul dintre cei doi prieteni din copilărie ai lui Harry. Cu lacrimi în ochi, îşi puse mâinile pe umerii lui Harry şi îi suflă drept în faţă respiraţia lui îmbibată de alcool. Poate că aspectul lui era cel care îl făcea pe Harry să se gândească la Øystein ori de câte ori încerca cineva vreo glumă despre Keith Richards. *Pentru fiecare ţigară pe care o fumezi, Dumnezeu îţi ia o oră din viaţă... şi i-o dă lui Keith Richards.* Harry

observă că prietenul lui se gândea intens la ceva înainte de a deschide gura, dezvelindu-şi cioturile maronii, şi de a repeta, ceva mai apăsat de data asta:

— La dracu'!

— Mersi, îi zise Harry.

— Tresko n-a putut să vină, zise Øystein fără să-i dea drumul lui Harry. Mai exact, suferă de atacuri de panică când se găseşte în grupuri mai mari de… în fine, mai mari de două persoane. Dar îţi trimite salutările lui calde şi spune că…

Øystein îşi miji ochii ca să se apere de lumina puternică a soarelui:

— La dracu'!

— Câţiva dintre noi mergem după aceea la Schrøder.

— Băutură la liber?

— Maxim trei.

— Bine.

— Roar Bohr, am fost şeful lui Rakel.

Harry se trezi uitându-se în ochii de culoarea ardeziei ai unui bărbat mai scund cu 15 centimetri decât el, dar care părea la fel de înalt. Iar postura lui, care avea ceva aparte, precum şi folosirea termenului uşor arhaic de şef îl făcură pe Harry să se gândească la un ofiţer din armată. Individul avea o strângere de mână fermă şi o privire neclintită şi directă, însă se simţea o anumită amărăciune, poate chiar vulnerabilitate. Dar poate că toate astea se datorau circumstanţelor.

— Rakel a fost cea mai bună colegă şi o persoană minunată. Este o pierdere imensă pentru INDO şi pentru noi toţi cei de acolo, dar mai ales pentru mine, deoarece am lucrat îndeaproape cu ea.

— Mersi, rosti Harry, crezând tot ce-i spusese omul.

Dar poate că totul se rezuma la căldura strângerii lui de mână. Mâna caldă a cuiva care se ocupa cu drepturile omului. Harry se uită după Roar Bohr cum se îndreaptă către două femei aflate la mică distanţă şi observă că el se uita în jos unde îşi punea piciorul. Ca o persoană care caută automat după mine terestre. Apoi observă că una dintre femei avea ceva familiar, deşi stătea cu spatele. Bohr îi spuse ceva, evident cu voce joasă, deoarece femeia fu nevoită să se aplece spre el, iar Bohr îşi aşeză cu blândeţe o mână pe talia ei.

După aceea, şirul de condoleanţe luă sfârşit. Dricul plecase cu sicriul şi

câţiva oameni deja dispăruseră către întâlniri şi alte treburi cotidiene. Harry îl zări pe Truls Berntsen plecând singur ca să prindă autobuzul înapoi spre birou, probabil ca să mai joace câteva partide de Tetris. Alte persoane stăteau în grupuri mici în faţa bisericii, discutând. Şeful poliţiei, Gunnar Hagen, şi Anders Wyller, tânărul detectiv de la care Harry închiriase apartamentul, stăteau cu Katrine şi Bjørn, care îşi aduseseră bebeluşul. Probabil că unii găseau plânsetul unui bebeluş drept alinare la o înmormântare, o aducere aminte a faptului că viaţa chiar mergea înainte. Pentru oricine îşi *dorea* ca viaţa să meargă înainte. Harry îi anunţă pe cei rămaşi că urma o mică reuniune la Schrøder. Sis, sora lui care sosise din Kristiansand împreună cu partenerul ei, se apropie, îi îmbrăţişă lung şi tare pe Harry şi Oleg, după care le spuse că trebuie să se întoarcă. Harry încuviinţă şi spuse că era mare păcat, însă înţelegea, chiar dacă în sinea lui se simţea uşurat. În afară de Oleg, Sis era singura persoană care avea darul de a-l putea face să plângă în public.

Helga conduse până la Schrøder. Nina aranjase o masă lungă pentru ei.

La adunare a venit o duzină de oameni, iar Harry stătea ghemuit peste ceaşca lui cu cafea, ascultând zgomotele conversaţiilor, când cineva puse o mână pe spatele lui. Bjørn.

— Presupun că oamenii nu oferă de obicei daruri la înmormântări, însă asta m-a ajutat pe mine în vremuri grele.

Îi dădu lui Harry un pachet dreptunghiular şi plat.

— Mersi, Bjørn.

Harry întoarse cadoul cu faţa în sus. Nu era greu de ghicit ce se găsea înăuntru.

— Apropo, voiam să te întreb ceva.

— Da?

— Sung-min Larsen nu m-a întrebat nimic despre camera video când m-a interogat. Ceea ce înseamnă că nu i-ai menţionat nimic despre ea când au discutat cu tine.

— N-a întrebat. Iar eu mi-am zis că depinde de tine să le spui de ea, dacă ţi se pare relevant.

— Mhm. Chiar aşa?

— Dacă nici tu nu le-ai pomenit despre asta, atunci cred că nu putea fi relevant.

— Nu le-ai spus nimic pentru că ai ştiut că intenţionez să mă duc după

Finne fără să implic Kripos sau pe altcineva?

— N-am auzit asta, şi chiar dacă aş fi auzit, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

— Mersi, Bjørn. Încă ceva: ce ştii de Roar Bohr?

— Bohr? Doar că el conduce lucrurile acolo unde lucra Rakel. Ceva legat de drepturile omului, nu-i aşa?

— Institutul Naţional pentru Drepturile Omului.

— Asta e. Bohr a sunat ca să spună că sunt îngrijoraţi, când Rakel n-a apărut la lucru.

— Mhm.

Harry aruncă o privire spre uşă când aceasta se deschise.

Şi uită instantaneu de orice altă întrebare pe care se gândise să i-o pună lui Bjørn. Era ea, femeia care discutase cu Bohr stând cu spatele la Harry. Aceasta se opri şi privi în jur, ezitând. Nu se schimbase prea mult. Chipul cu pomeţi înalţi, sprâncene proeminente negre ca pana corbului deasupra unor ochi verzi, aproape copilăresc de mari, păr castaniu de nuanţa mierii, buze pline şi gură uşor prea mare.

Privirea femeii îl descoperi în cele din urmă pe Harry şi se lumină.

— Kaja! Vino şi stai jos! îl auzi Harry pe Gunnar Hagen.

Şeful poliţiei trase un scaun.

Femeia de lângă uşă îi zâmbi lui Hagen şi îi făcu semn că mai întâi voia să-l salute pe Harry.

Pielea mâinii ei părea la fel de moale ca înainte, din câte îşi amintea Harry.

— Condoleanţe. Chiar le spun din inimă, Harry.

Şi vocea ei era la fel.

— Mersi. El e Oleg. Şi prietena lui, Helga. Ea e Kaja Solness, o veche colegă.

Îşi strânseră cu toţii mâinile.

— Deci te-ai întors, zise Harry.

— Nu pentru multă vreme.

— Mhm.

Harry încercă să găsească ceva de spus. Nu avea nimic.

Ea îşi lăsă o mână uşoară ca o pană pe braţul lui.

— Tu vezi-ţi de treburile tale şi eu mă duc să discut cu Gunnar şi cu ceilalţi.

Harry dădu din cap şi se uită cum picioarele ei lungi se îndepărtează printre scaune către celălalt capăt al mesei.

Oleg se apropie de el.

— Cine e? În afară de o veche colegă?

— Poveste lungă.

— Asta am remarcat şi eu. Care-i versiunea scurtă?

Harry luă o gură de cafea.

— Pe vremuri am renunţat la ea pentru mama ta.

Ceasul arăta ora 15 când primul dintre ultimii trei participanți la adunare, Øystein, se ridică, rosti greşit un vers al lui Bob Dylan şi plecă.

Unul dintre cei doi oameni rămaşi se mută pe scaunul de lângă cel pe care stătea Harry.

— N-ai o slujbă la care să te duci? întrebă Kaja.

— Sunt suspendat până la noi ordine. Tu?

— Sunt în aşteptare pentru Crucea Roşie. Adică sunt plătită, dar acum aştept acasă ca rahatul să iasă undeva la suprafaţă în lume.

— Ceea ce se va întâmpla, nu?

— Ceea ce se va întâmpla. Dacă priveşti lucrurile aşa, treaba seamănă cu cea de la Investigaţii Criminale. Mergi înainte aproape sperând să se întâmple ceva groaznic.

— Mhm. Crucea Roşie. E cam mare saltul de la Serviciul de Investigaţii Criminale.

— Da şi nu. Eu răspund de securitate. Ultima mea misiune a însemnat doi ani în Afganistan.

— Şi înainte de asta?

— Alţi doi ani. În Afganistan.

Femeia zâmbi, dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi, acea trăsătură imperfectă care îi făcea chipul interesant.

— Ce e aşa de bine în Afganistan?

Ea ridică din umeri.

— Ca să încep de undeva, acolo te confrunţi cu probleme aşa de mari, că problemele tale personale par mici. Şi poţi fi util. Apoi încep să-ţi placă oamenii pe care îi cunoşti şi cu care lucrezi.

— Cum ar fi Roar Bohr?

— Da. Ţi-a spus că a fost în Afganistan?

— Nu, dar părea un soldat care nu vrea să calce pe vreo mină. A fost în Forţele Speciale?

Kaja se uită gânditoare la el. Pupilele din centrul ochilor aceia verzi erau mari. Nu iroseau deloc energie în lumina de la Schrøder.

— E secret? întrebă Harry.

Ea ridică din nou din umeri.

— Da, Bohr a fost locotenent-colonel în Forţele de Operaţiuni Speciale. A făcut parte din echipa trimisă la Kabul cu o listă de terorişti talibani pe care ISAF îi dorea scoşi din joc.

— Mhm. Păcălici în uniformă sau i-a împuşcat pe jihadişti cu mâna lui?

— Am luat amândoi parte la şedinţe de securitate la Ambasada Norvegiei, dar mie nu mi s-au dezvăluit niciodată detalii. Tot ce ştiu e că Roar şi sora lui erau campioni la tras cu arma în Vest-Agder.

— Şi a rezolvat lista?

— Presupun că da. Tu şi Bohr semănaţi destul de mult, să ştii. Nu renunţaţi până nu puneţi gheara pe oamenii pe care îi urmăriţi.

— Dacă era aşa de bun, de ce şi-a abandonat slujba aia ca să lucreze pentru drepturile omului?

Ea ridică o sprânceană. Ca şi cum ar fi întrebat de ce era el aşa de interesat de Bohr. Însă păru să ajungă la concluzia că Harry avea pur şi simplu nevoie să vorbească despre ceva diferit – despre orice, câtă vreme subiectul nu era Rakel, el însuşi sau situaţia curentă.

— ISAF a fost înlocuită cu Resolute Support Mission, ceea ce a însemnat o tranziţie de la aşa-zisa menţinere a păcii la operaţiuni non-combat. Nu li s-a mai dat voie să tragă cu arma. În plus, nevasta lui îl voia acasă. Nu se mai descurca singură cu doi copii. Un ofiţer norvegian care nutreşte ambiţia de a deveni general trebuie să încheie măcar un stagiu operaţional în Afganistan, aşa că atunci când şi-a cerut transferul, Roar ştia că dă efectiv cu piciorul oricărei poziţii superioare. Şi, probabil, treaba devenise destul de neplăcută. Pe lângă asta, oamenii cu experienţa lui de conducere sunt căutaţi asiduu în alte domenii de activitate.

— Dar să treci de la împuşcarea oamenilor la *drepturile omului?*

— Pentru ce crezi tu că lupta în Afganistan?

— Mhm. Deci un idealist şi un familist.

— Roar este genul de om care crede în diverse lucruri. Şi care e gata să facă sacrificii pentru oamenii la care ţine. Ca tine. Chestia asta merită

respect, Harry.

Kaja făcu o grimasă. Un zâmbet fugar, plin de durere. Îşi încheie nasturii de la haină.

— Mhm. Tu crezi că eu am sacrificat ceva atunci?

— Ne place să credem că suntem fiinţe raţionale, dar ne supunem mereu dictatului inimii noastre, nu-i aşa?

Ea scoase o carte de vizită din poşetă, pe care o puse pe masă în faţa lui.

— Tot acolo stau. Dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti, ştiu câte ceva despre pierderi şi dor.

Când Harry intra în casa de lemn, soarele se strecurase în spatele culmii muntoase, colorând cerul în portocaliu. Oleg era pe drum înapoi spre Lakselv şi îi dăduse cheile lui Harry, ca să primească o dată pe săptămână vizita câte unui agent imobiliar. Harry îi ceruse lui Oleg să se gândească bine dacă chiar dorea să vândă casa, dacă nu cumva era mai bine să se întoarcă acolo după anul de instruire. Putea fi o locuinţă pentru el şi Helga. Oleg promisese să se gândească serios, însă vorbise ca şi cum luase deja o hotărâre.

Criminaliştii îşi terminaseră treaba şi făcuseră curăţenie după ei. Mai exact, balta de sânge dispăruse, dar nu şi contururile clasice trasate cu creta, arătând unde zăcuse cadavrul. Harry şi-l imagina pe agentul de vânzări încercând nerăbdător să găsească o modalitate de a sugera îndepărtarea dârelor de cretă înainte de prima vizionare cu potenţiali clienţi.

Harry se duse la fereastra de la bucătărie şi se uită cum cerul devenea tot mai palid pe măsură ce strălucirea zilei dispărea. Se instala întunericul. Harry era treaz de 28 de ore, iar Rakel era moartă de cel puţin 141 de ore.

Străbătu încăperea şi se postă deasupra conturului trasat cu cretă. Se aplecă. Îşi plimbă degetele peste duşumea. Se înghesui în interiorul conturului şi se ghemui în aceeaşi poziţie fetală cu victima, încercând să nu iasă din marginile trasate. După care, în sfârşit, începu să plângă. La început fără lacrimi, doar cu urlete răguşite care porneau din piept, creşteau în volum şi forţau ieşirea prin gâtul prea strâmt ca să ajungă să umple încăperea, venind parcă de la un om care se chinuia să rămână în viaţă. Când încetă cu urletele, se rostogoli pe spate ca să-şi recapete

răsuflarea. După care veniră lacrimile. Iar printre lacrimi, înotând ca într-un vis, văzu candelabrul de cristal direct deasupra lui. Şi văzu cum cristalele formau litera S.

14

Păsările ciripeau fericite pe strada Lyder Sagen.

Poate fiindcă era ora 9 şi nimic nu le stricase încă ziua. Poate fiindcă soarele strălucea şi părea startul perfect al unui weekend care se anunţa cald. Sau poate fiindcă păsările de pe Lyder Sagen erau mai fericite decât păsările din restul lumii. Deoarece, chiar şi într-o ţară aflată în mod regulat în topul celor mai fericite ţări din lume, acea stradă banală, numită după un profesor din Bergen, avea o calitate: 470 de metri de fericire, liberă nu numai de griji financiare, ci şi de materialism exagerat, cu vile solide, nepretenţioase şi grădini mari, dar nu excesiv de îngrijite, unde jucăriile copiilor zăceau împrăştiate cu o lejeritate care nu lăsa loc de îndoială asupra priorităţilor familiilor. Boemă, dar cu un Audi nou, chiar dacă nu unul dintre modelele pretenţioase, într-un garaj plin cu mobilier vechi, greu şi delicios de nepractic pentru grădină, din lemn bine asortat. Poate că Lyder Sagen era una dintre cele mai scumpe străzi ale ţării, dar rezidentul ei ideal părea să fie un artist care moştenise casa în care locuia de la bunica lui. Oricum, rezidenţii păreau buni social-democraţi care credeau în dezvoltare sustenabilă şi aveau valori la fel de solide ca bârnele supradimensionate care se iveau ici şi colo din casele lor de modă veche.

Harry deschise poarta şi scârţâitul ei sună ca un ecou al trecutului. Totul părea la fel ca înainte. Scârţâitul treptelor care duceau spre uşă. Soneria fără plăcuţa cu nume. Pantofii bărbăteşti mărimea 46, pe care Kaja Solness îi lăsa afară ca să-i sperie pe spărgătorii de case şi alţi musafiri nepoftiţi.

Kaja deschise uşa, îşi dădu o şuviţă de păr decolorat de soare de pe faţă şi îşi încrucişă braţele la piept.

Chiar şi cardiganul de lână, prea mare pentru trupul ei, şi papucii vechi din fetru erau aceiaşi.

— Harry, rosti ea.

— Locuieşti la mică distanţă de apartamentul meu, aşa că mi-am spus că aş putea să trec direct în loc să sun înainte.

— Cum?

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Asta am spus prima dată când am sunat la soneria ta.

— Cum de ţii minte aşa ceva?

Am petrecut multă vreme gândindu-mă ce să spun şi exersând, îşi zise Harry, zâmbind.

— Am memorie de elefant. Pot să intru?

Citi o urmă de ezitare în ochii ei şi îl izbi faptul că nici măcar nu se gândise că ea ar putea avea pe cineva. Un partener. Un iubit. Sau vreun alt motiv de a-l ţine de cealaltă parte a pragului.

— Dacă nu cumva te deranjez, vreau să spun.

— Ăă, nu, doar... doar că e o surpriză.

— Aş putea reveni altădată.

— Nu. Nu, Dumnezeule, am spus că poţi veni oricând.

Se dădu la o parte.

Kaja puse o cană cu ceai fierbinte pe măsuţa de cafea din faţa lui Harry şi se aşeză pe canapea, strângându-şi picioarele lungi sub ea. Harry se uită la cartea care zăcea cu cotorul în sus. *Jane Eyre,* de Charlotte Brontë. Îşi amintea ceva despre o tânără care se îndrăgosteşte de un singuratic morocănos separat de soţie, dar apoi reiese că-şi sechestrase soţia în mansarda casei.

— Nu mă lasă să anchetez crima. Chiar dacă sunt exclus din lista suspecţilor, zise el.

— E procedura standard în astfel de cazuri, nu?

— Habar n-am dacă e stabilită o procedură pentru detectivi criminalişti ale căror soţii au fost ucise. Şi ştiu cine a comis crima.

— *Ştii?*

— Sunt destul de sigur.

— Dovezi?

— Instinctul.

— Ca toţi ceilalţi care au lucrat vreodată cu tine nutresc cel mai mare respect pentru instinctele tale, Harry, dar eşti convins că e de încredere când vine vorba de soţia ta?

— Nu e vorba doar de instinct. Am eliminat celelalte posibilităţi.

— Pe toate? Parcă ţin minte că am avut un mentor pe nume Harry care mi-a spus că întotdeauna există alte posibilităţi, că orice concluzii bazate pe deducţie se bucură de o bună reputaţie nemeritată.

Kaja îşi ţinea cana cu ceai în mână fără să bea din ea, ca şi cum ar fi

făcut ceaiul în principal ca să-şi încălzească mâinile.

— Rakel nu avea alţi duşmani în afară de acesta. Care, de fapt, nu era duşmanul ei, ci al meu. Se numeşte Svein Finne. Cunoscut sub porecla Logodnicul.

— Cine e?

— Un violator şi un ucigaş. I se spune Logodnicul deoarece îşi inseminează victimele şi le omoară dacă nu dau naştere copilului său. Eram un tânăr detectiv criminalist şi am muncit zi şi noapte ca să-l prind. A fost primul meu caz. Şi am râs de bucurie când i-am pus cătuşele.

Harry îşi privi mâinile:

— A fost probabil ultima dată când am fost atât de fericit să arestez pe cineva.

— Zău? De ce?

Privirea lui Harry rătăci peste frumosul tapet vechi cu motive florale.

— Există probabil mai multe motive, iar autocunoaşterea mea este destul de limitată. Dar unul dintre motive este acela că imediat ce şi-a ispăşit pedeapsa, Finne a violat o fată de 19 ani şi a ameninţat că o omoară dacă avortează copilul. Oricum, ea a avortat. O săptămână mai târziu a fost găsită zăcând pe burtă pe o potecă forestieră din Linnerud. Sânge peste tot, erau siguri că e moartă, însă când au întors-o cu faţa în sus au auzit un sunet, o voce de bebeluş rostind „mama”. Au dus-o la spital şi fata a supravieţuit. Nu ea scosese sunetul. Finne o despicase, îi băgase o păpuşă cu baterii în abdomen, după care o cususe la loc.

Kaja icni de groază.

— Scuze. Nu prea mai am antrenament.

Harry dădu din cap.

— Aşa că l-am prins din nou. Am montat o capcană şi l-am prins cu pantalonii în vine. Literalmente. Există şi o poză. Flash strălucitor, uşor supraexpusă. În afară de umilire, am fost personal responsabil pentru faptul că Svein Finne, zis Logodnicul, şi-a petrecut 20 din cei peste 70 de ani de viaţă în spatele gratiilor. Printre altele, pentru o crimă pe care el susţine că nu a comis-o. Aşadar iată motivul. Ăsta e motivul instinctului meu. Putem ieşi pe terasă la o ţigară?

Îşi îmbrăcară hainele groase şi se aşezară pe terasa mare, acoperită, care dădea către o grădină plină cu meri. Harry aruncă o privire către ferestrele de la primul etaj al clădirii învecinate. Nu se vedea lumină la

niciuna dintre ele.

— Vecinul tău, zise Harry, scoţându-şi pachetul de ţigări. A încetat să te mai supravegheze?

— Greger a făcut 90 de ani acum câţiva ani. A murit anul trecut, oftă Kaja.

— Deci acum trebuie să ai singură grijă de tine?

Ea ridică din umeri. Mişcările ei aveau un ritm propriu, ca într-un dans.

— Am senzaţia că sunt supravegheată mereu de cineva.

— Ai devenit religioasă?

— Nu. Îmi dai o ţigară?

Harry o privi. Îşi ţinea mâinile sub ea. Îşi aminti că proceda aşa deoarece i se făcea frig repede.

— Ştii că am stat aici exact aşa cu ani în urmă? Şapte ani? Opt?

— Da, răspunse ea. Îmi amintesc.

Îşi scoase o mână de sub ea. Luă ţigara între degetul arătător şi cel mijlociu şi îl lăsă pe Harry să i-o aprindă. Inhală şi scoase fum cenuşiu pe gură. Ţinea ţigara la fel de stângace ca data precedentă.

Harry simţi gustul dulce al amintirilor. Vorbiseră atunci despre cât de mult se fuma în filmul *Now, Voyager,* despre monismul material, liberul-arbitru, John Fante şi plăcerea de a fura lucruri mici. Apoi, ca pedeapsă pentru amintirea acelor momente lipsite de durere, tresări la auzul numelui ei şi cuţitul se răsuci din nou.

— Pari atât de sigur când spui că Rakel n-avea alţi duşmani în afară de acest Finne, Harry. Dar ce te face să crezi că ştii toate amănuntele din viaţa ei? Oamenii pot trăi împreună, pot împărţi acelaşi pat, pot împărţi totul, dar asta nu înseamnă că îşi împart toate secretele.

Harry îşi drese glasul.

— O cunoşteam, Kaja. Ea mă cunoştea pe mine. Ne ştiam unul pe celălalt. Nu aveam secre…

Îşi auzi tremurul din voce şi se opri brusc.

— Excelent, Harry, dar nu ştiu ce rol vrei să joc eu aici. De persoană care îţi arată compasiune sau de profesionist?

— De profesionist.

Kaja lăsă ţigara pe marginea măsuţei de lemn.

— Bine. Atunci îţi mai ofer o posibilitate, doar ca exemplu. Rakel intrase într-o relaţie cu un alt bărbat. Poate că ţi-e imposibil să-ţi

imaginezi că ea te-ar fi putut înşela pe la spate, dar, crede-mă, femeile se pricep mai bine să ascundă astfel de lucruri decât bărbaţii, mai ales dacă ele consideră că au motive să o facă. Sau, ca să fiu mai concretă: bărbaţii se pricep mai puţin să-şi ascundă infidelităţile decât femeile.

Harry închise ochii.

— Asta sună a mare…

— Generalizare. Evident că e. Uite încă una. Femeile sunt necredincioase din motive diferite de ale bărbaţilor. Poate că Rakel ştia că are nevoie să stea departe de tine, dar avea nevoie de un catalizator, ceva care să o împingă. Cum ar fi un flirt pe termen scurt. După aia, odată ce flirtul îşi îndeplinea menirea şi se elibera de tine, înceta relaţia şi cu celălalt bărbat. Aşa că, bingo, obţii astfel un bărbat amorezat, umilit, care are motiv să ucidă.

— În regulă, zise Harry. Dar tu crezi asta?

— Nu, dar arată că *ar putea* exista şi alte posibilităţi. Eu sigur nu cred în motivul pe care încerci să i-l atribui lui Finne.

— Nu?

— Ideea că el a omorât-o pe Rakel doar pentru că tu ţi-ai făcut treaba de ofiţer de poliţie? Că te urăşte, că te-a ameninţat, accept. Însă cei ca Finne sunt motivaţi de pofte sexuale, nu de răzbunare. Oricum, nu mai mult ca alte genuri de criminali. Iar eu nu m-am simţit niciodată ameninţată de cineva pe care l-am trimis la puşcărie, oricât de gură-spartă ar fi fost persoana respectivă. Există o distanţă mare între ameninţări ieftine şi asumarea riscului de a comite o crimă. Cred că Finne ar fi avut nevoie de un motiv mult mai puternic ca să rişte să mai petreacă în puşcărie 12 ani sau poate tot restul vieţii lui.

Harry trase tare, cu furie, din ţigară. Cu furie, fiindcă îşi simţea fiecare fibră a corpului opunându-se spuselor ei. Cu furie, pentru că ştia că ea are dreptate.

— Şi atunci ce motiv de răzbunare ai considera tu suficient de puternic?

Se repetă ridicarea ca într-un dans, aproape copilărească, din umeri.

— Nu ştiu. Ceva de natură personală. Ceva care se potriveşte cu ce ţi-a făcut el ţie.

— Dar eu exact asta i-am făcut. I-am luat libertatea şi viaţa pe care o iubea. Aşa că el mi-a luat ce iubeam cel mai mult.

Kaja făcu o grimasă şi dădu din cap.

— Rakel. Ca să te determine să trăieşti cu durerea.

Harry observă că fumase ţigara până la filtru.

— Exact. Tu vezi lucruri, Kaja. De-asta am venit la tine.

— Ce vrei să spui?

Harry încercă să zâmbească.

— Ştii că nu funcţionez ca lumea. Am ajuns propriul exemplu prost de detectiv condus de emoţii care porneşte de la concluzie şi apoi caută întrebări ale căror răspunsuri speră să o confirme. Şi de asta am nevoie de tine, Kaja.

— Nu pricep.

— Am fost suspendat şi nu mi se mai permite să lucrez cu nimeni din departament. Ca detectivi, avem cu toţii nevoie de cineva care să ne pună ideile la încercare. Cineva care să opună un pic de rezistenţă. Idei noi. Ai fost detectiv criminalist şi n-ai cu ce să-ţi umpli timpul.

— Nu. Nu, Harry.

Harry se aplecă în faţă.

— Ascultă-mă, Kaja. Ştiu că nu-mi datorezi nimic, ştiu că te-am abandonat atunci. Faptul că am avut inima frântă se poate să fi fost explicaţia, însă n-a fost o scuză ca s-o frâng şi pe a ta. Ştiam ce fac şi aş face acelaşi lucru din nou. Trebuia s-o fac. O iubeam pe Rakel. Ştiu că îţi cer mult, dar o să-ţi cer oricum. Înnebunesc, Kaja. Trebuie *să fac ceva* şi singurul lucru la care mă pricep e să investighez crime. Şi să beau. Pot să beau până mor dacă trebuie.

Harry o văzu pe Kaja tresărind din nou.

— Îţi spun cum stau lucrurile pe bune, zise el. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, tot ce-ţi cer e să te gândeşti la asta. Ai numărul meu de telefon. Iar acum o să te las în pace.

Îşi încălţă bocancii, ieşi pe uşă şi porni către strada Suhm, trecu pe lângă Norabakken şi Biserica Fagerborg, reuşi să depăşească cu succes două localuri în care clienţii erau ciorchine în jurul barului, zări intrarea către stadionul Bislett, care pe vremuri avusese propriii fani, dar care acum semăna mai degrabă a închisoare, şi se uită la cerul infinit de senin de deasupra lui, pe care i se păru că zăreşte un S lucind în lumina soarelui, în vreme ce el traversa strada. Se auzi un scrâşnet când un tramvai frână cu putere, ca un ecou al propriului ţipăt, când se ridicase de jos şi unul

dintre bocanci îi alunecase pe sânge.

Truls Berntsen era în faţa computerului şi urmărea al treilea episod din primul sezon al serialului *The Shield.* Urmărise întregul serial deja de două ori şi acum îl relua. Serialele TV erau ca filmele porno: cele vechi, clasice erau cele mai bune. Pe lângă asta, Truls *era* Vic Mackey. Nu în întregime, dar Vic era genul de om care i-ar fi *plăcut* lui Truls să fie: corupt până în măduva oaselor, dar cu un cod moral care îl făcea să fie un personaj în regulă. Asta era cool. Puteai fi *extrem de rău,* în funcţie de cum priveai lucrurile. Din ce unghi. În definitiv, naziştii şi comuniştii îşi realizaseră propriile filme şi îi făcuseră pe oameni să se bucure de propriii lor ticăloşi. Nimic nu era în întregime adevărat şi nimic nu era în întregime fals. Puncte de vedere. Asta era tot. Puncte de vedere.

Sună telefonul.

Deranjant.

Gunnar Hagen insistase ca Serviciul de Investigaţii Criminale să funcţioneze şi în weekend. Cu doar un ofiţer pe tură, dar asta îi convenea lui Truls, care era fericit să facă şi turele altora. În primul rând, n-avea nimic altceva mai bun de făcut şi avea nevoie de bani şi de timp liber pentru călătoria lui în Pattaya din toamnă. Şi nu era absolut nimic de făcut, ca ofiţer de serviciu trebuia doar să preia apelurile telefonice. Nu era prea sigur că oamenii ştiau că există activitate în weekend la Serviciul de Investigaţii Criminale, dar nici n-avea vreo intenţie să le spună.

Tocmai de aceea apelul telefonic era deranjant, căci pe ecranul telefonului scria că îl apela ofiţerul de serviciu.

După cinci apeluri, Truls înjură în barbă, reduse sonorul serialului, dar lăsă imaginile să se deruleze în continuare, şi apucă receptorul.

— Da? rosti el, încercând să facă din acea unică silabă, pozitivă la origine, un indiciu de respingere.

— Aici e ofiţerul de serviciu. Avem o doamnă care are nevoie de asistenţă. Vrea să vadă poze cu violatori, în legătură cu un viol.

— Asta e treaba celor de la Moravuri.

— Voi dispuneţi de aceleaşi poze, iar cei de acolo nu au pe nimeni de serviciu în weekend.

— Ar fi mai bine să revină luni.

— Ar fi mai bine să vadă pozele câtă vreme ţine minte faţa. Funcţionaţi

în weekend sau nu?

— Bine, gemu Truls Berntsen. Adu-o sus.

— Suntem cam ocupaţi, aşa că ce-ar fi să cobori tu şi să o preiei?

— Şi eu sunt ocupat.

Truls aşteptă, dar nu primi răspuns.

— Bine, cobor, oftă el.

— În regulă. Şi, ascultă, a trecut ceva vreme de când nu se mai numeşte Divizia Moravuri. Acum se numeşte Unitatea de Infracţiuni Sexuale.

— Să ţi-o trag, mormăi Truls, prea încet ca să fie auzit, după care încheie convorbirea şi apăsă pe butonul de pauză, făcând imaginea să încremenească chiar înaintea uneia dintre scenele lui favorite, în care Vic îşi lichidează colegul poliţist, pe Terry, cu un glonţ înfipt chiar sub ochiul stâng.

— Aşadar nu vorbim de un viol la care aţi fost supusă, ci de un viol la care spuneţi că aţi fost martoră? întrebă Truls Berntsen, trăgând un scaun înspre biroul lui. Sunteţi sigură că a fost un viol?

— Nu, răspunse femeia.

Se prezentase ca fiind Dagny Jensen.

— Dar am să fiu sigură dacă îl recunosc pe vreunul dintre violatorii din arhiva dumneavoastră.

Truls îşi scărpină fruntea proeminentă, de Frankenstein.

— Deci nu doriţi să depuneţi o plângere până nu recunoaşteţi făptaşul?

— Corect.

— Noi nu procedăm de obicei aşa, zise Truls. Dar să spunem că pot derula vreo zece minute o succesiune de imagini de violatori, iar dacă îl găsim pe individ, vă puteţi întoarce la ofiţerul de serviciu ca să-i explicaţi şi să depuneţi o plângere. Aici sus sunt singur şi sunt extrem de ocupat. S-a făcut?

— Bine.

— Haideţi să-i dăm drumul. Vârsta estimată a violatorului?

Trei minute mai târziu, Dagny Jensen arăta înspre una dintre pozele de pe ecran.

— Cine e ăsta?

Truls observă că femeia încerca să-şi suprime tremuratul din voce.

— Inegalabilul Svein Finne, răspunse el. Pe el l-aţi văzut?

— Ce a făcut?

— Ce *n-a* făcut? Să vedem.

Truls tastă ceva, apăsă Enter şi pe ecran apăru un cazier detaliat.

Zări privirea lui Dagny Jensen parcurgând pagina în jos şi îi observă groaza de pe chip când monstrul se materializă în limbajul sec al poliţiei.

— A ucis femei pe care le-a lăsat însărcinate, şopti ea.

— Mutilare şi crimă, o corectă Truls. Şi-a ispăşit pedeapsa, dar dacă există un om pentru care am fi fericiţi să primim o plângere, acesta e Finne.

— Sunteţi… sunteţi absolut sigur că veţi fi în stare să-l prindeţi, aşadar?

— Oh, am pune laba pe el dacă emitem un mandat de arestare. Evident, condamnarea lui în cadrul unui proces este o chestiune total diferită. În astfel de cazuri este mereu cuvântul cuiva împotriva cuvântului celeilalte persoane, şi probabil că va trebui să-i dăm drumul din nou. Însă, bineînţeles, cu un martor ca dumneavoastră, ar fi doi contra unul. Cu un pic de noroc.

Dagny Jensen înghiţi în sec de câteva ori.

Truls căscă şi se uită la ceas.

— Acum, că aţi văzut imaginile, vă puteţi întoarce la ofiţerul de serviciu să începeţi treaba cu hârţogăraia, bine?

— Da, rosti femeia, uitându-se fix la ecran. Da, bineînţeles.

15

Harry stătea pe canapea holbându-se la perete. Nu aprinsese luminile, iar întunericul care se lăsa ştersese treptat contururile şi culorile şi se aşezase ca o compresă rece pe fruntea lui. Îşi dorea să-l fi şters şi pe el definitiv. Dacă te gândeşti bine, viaţa nu ar fi trebuit să fie atât de complicată. Putea fi redusă în esenţă la întrebarea ambivalentă lansată de trupa Clash: *Să rămân sau să plec?* Să beau? Să nu beau? Ar fi vrut să se înece. Să dispară. Dar nu putea, cel puţin nu încă.

Harry deschise cadoul pe care i-l dăduse Bjørn. Aşa cum presupusese, era un disc de vinil. *Road to Ruin.* Unul dintre cele trei albume despre care Øystein susţinea cu obstinaţie că reprezentau singura operă reală a celor de la Ramones (aici el se referea, de obicei, la faptul că Lou Reed descrisese muzica Ramones ca fiind „de rahat”), singurul pe care Harry *nu-l avea* şi pe care Bjørn reuşise să-l cumpere cumva. Pe rafturile din spatele lui – între primul album al trupei Rainmakers şi albumul de debut al celor de la Rank and File – se găseau ambele albume Ramones şi favoritul lui, *Rocket to Russia.*

Harry trase discul afară şi îl puse pe platan.

Recunoscu o piesă şi plasă acul la începutul *I Wanna Be Sedated.*

Riffurile de chitară umplură încăperea. Suna mai prelucrat şi mai comercial decât piesele de pe albumul de debut al trupei. Îi plăcu soloul minimal de chitară, dar nu mai fu deloc convins de modulările ritmice de după aceea; suna dubios de asemănător cu stilul *boogie* al Status Quo din perioada de maximă imbecilitate a trupei. Însă piesa era executată cu mare încredere. La fel ca piesa lui favorită, *Rockaway Beach,* unde se sprijineau cu mare încredere pe The Beach Boys, ca nişte hoţi de maşini care goneau pe strada principală a oraşului cu geamurile lăsate.

Când Harry încerca să decidă dacă chiar îi plăcea *I Wanna Be Sedated* şi dacă ar fi trebuit să facă o vizită la bar sau nu, încăperea se lumină de la telefonul de pe măsuţa de cafea.

Se uită la ecran. Oftă. Se întrebă dacă era cazul să răspundă.

— Bună, Alexandra.

— Bună, Harry. Am încercat să dau de tine. Trebuie să-ţi schimbi mesajul de întâmpinare de la căsuţa vocală.

— Aşa crezi?

— Nici măcar nu-ţi spui numele. *Lăsaţi un mesaj dacă trebuie.* Doar cinci cuvinte, care sună mai degrabă a avertisment, urmate de un bip.

— Se pare că funcţionează aşa cum ar trebui.

— Te-am sunat de *multe* ori.

— Am văzut, dar n-am fost… în starea necesară.

Alexandra scoase un oftat profund şi vocea îi deveni brusc îndurerată şi empatică:

— Am auzit. E groaznic.

— Da.

Urmă o pauză, ca un intermezzo tăcut între două acte. Când Alexandra reveni, nu o făcu nici cu vocea ei profundă, jucăuşă, nici cu cea îndurerată, empatică. Ci cu vocea profesională:

— Am descoperit ceva pentru tine.

Harry îşi trecu palma peste faţă.

— Bine. Sunt numai urechi.

Trecuse atât de mult de când o contactase pe Alexandra Sturdza, încât renunţase la orice speranţă de a obţine ceva de la ea. În urmă cu mai bine de şase luni se dusese la Institutul Medico-Legal de la Rikshospital, unde fusese întâmpinat de o tânără femeie care venea direct din laborator, cu o faţă dură, ciupită de acnee, ochi strălucitori şi un accent străin aproape imperceptibil. Îl dusese în biroul ei şi îşi atârnase halatul alb în cuier, în timp ce Harry o întreba dacă îl putea ajuta oarecum neoficial să compare ADN-ul lui Svein Finne cu mostrele prelevate în cazuri vechi de crimă şi viol.

— Aşadar, Harry Hole, vrei să sar rândul pentru tine?

După ce Parlamentul abolise în 2014 limitările din cazurile de crimă şi viol, apăruseră în mod firesc o groază de cereri de aplicare a noii tehnologii de analiză ADN la cazuri vechi, aşa că timpul de aşteptare crescuse exponenţial.

Harry se gândise să-şi reformuleze cererea, dar citise în ochii ei că n-avea sens.

— Da.

— Interesant. În schimbul a ce anume?

— Schimb? Hmm. Ce ai vrea?

— O bere cu Harry Hole ar fi un început.

Sub halat, Alexandra Sturdza purta haine negre, mulate, care lăsau să se întrevadă un trup musculos ce îl făcuse pe Harry să se gândească la pisici şi maşini sport. Numai că el nu fusese niciodată chiar atât de interesat de maşini şi îi plăceau mai mult câinii.

— Dacă ăsta e preţul, îţi iau o bere. Dar eu nu beau. Şi sunt căsătorit.

— Mai vedem, rostise ea râzând.

Părea să râdă mult, însă era ciudat de greu să-i ghicească vârsta, putea fi cu 10-20 de ani mai tânără ca el. Ea îşi înclinase capul şi se uitase la el.

— Ne întâlnim la Revolver mâine la ora 20 şi vedem ce am pentru tine, OK?

Nu avusese prea multe pentru el. Nici atunci şi nici de atunci încoace. Dar suficient cât să se invite singură la o bere din când în când. El menţinuse distanţa profesională şi se asigurase că întâlnirile lor sunt scurte şi la obiect. Până când Rakel îl dăduse afară şi atunci barajul autoimpus sărise în aer, ducând cu el totul, inclusiv principiile legate de distanţa profesională.

Harry observă că peretele căpătase o altă nuanţă de cenuşiu.

— N-am o potrivire exactă dintr-un caz, începu Alexandra.

Harry căscă; aceeaşi veche poveste.

— Dar mi-am dat seama că puteam compara profilul ADN al lui Svein Finne cu toate celelalte profiluri din baza de date. Şi am găsit o potrivire parţială cu amprenta ADN a unui ucigaş.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că, dacă Sveine Finne nu e un ucigaş condamnat, atunci e tatăl unuia, cel puţin.

— Oh, la dracu'!

Ceva răsări în mintea lui Harry. O idee reprimată:

— Cum îl cheamă pe ucigaş?

— Valentin Gjertsen.

Harry simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Valentin Gjertsen. Nu că Harry ar fi avut mai multă încredere în gene decât în mediu, dar exista un soi de logică în faptul că sămânţa lui Svein Finne, genele lui, zămisliseră un fiu care ajunsese unul dintre cei mai mari criminali din istoria penală a Norvegiei.

— Pari mai puţin surprins decât credeam, rosti Alexandra.

— Sunt mai puţin surprins decât credeam *eu însumi,* replică Harry,

frecându-şi gâtul.

— E util?

— Da. Da, e de mare ajutor. Mersi, Alexandra.

— Ce-o să faci acum?

— Hmm. Bună întrebare.

— Vrei să vii pe la mine?

— Cum ţi-am spus, nu prea am…

— Nu trebuie să facem nimic. Poate că ne-ar prinde bine doar să stăm alături o vreme. Îţi aminteşti unde stau?

Harry închise ochii. Existaseră mai multe paturi, coridoare şi curţi de când explodase barajul, iar alcoolul aşezase un văl peste chipuri, nume, adrese. Iar în acea clipă imaginea lui Valentin Gjertsen bloca orice altceva din memoria lui.

— Ce naiba, Harry? Erai beat, dar n-ai putea măcar să *pretinzi* că-ţi aminteşti?

— Grünerløkka, Seilduksgata.

— Ce băiat isteţ. Peste o oră?

Imediat ce închise şi o sună pe Kaja Solness, în mintea lui apăru o idee. Îşi amintise de Seilduksgata indiferent de cât de beat fusese… îşi amintea mereu ceva, memoria lui nu era niciodată *complet* distrusă. Poate că nu efectul consumului îndelungat de alcool era de vină că nu-şi amintea nimic din acea seară de la barul Jealousy, poate că era ceva ce *nu voia* să-şi amintească.

— *Bună, aici căsuţa vocală a Kajei.*

— Am motivul pe care îl cereai, zise Harry după semnalul sonor. Se numeşte Valentin Gjertsen şi s-a dovedit că era fiul lui Svein Finne. Valentin Gjertsen e mort. A fost omorât. Eu l-am omorât.

16

Alexandra Sturdza scoase un geamăt prelung în vreme ce-şi întindea braţele deasupra capului, astfel că degetele şi picioarele ei goale atinseră tăbliile de alamă ale patului la ambele capete. După aceea se rostogoli pe o parte, îşi împinse cuvertura între coapse şi îşi vârî una dintre pernele mari şi albe sub cap. Zâmbea atât de tare încât ochii ei închişi la culoare aproape dispăreau pe chipul dur.

— Mă bucur că ai venit, zise ea, punându-şi o mână pe pieptul lui Harry.

— Hmm.

Harry zăcea întins pe spate şi se uita fix în lumina puternică din tavan.

Când îi deschisese uşa, ea purta o cămaşă de noapte lungă, din mătase. După aceea îl luase de mână şi îl dusese direct în dormitor.

— Te simţi vinovat? întrebă ea.

— Întotdeauna, zise Harry.

— Că eşti aici, vreau să spun.

— Nu neapărat. Doar că se potriveşte pe scara indicatorilor.

— Indicatori despre ce?

— Că sunt un om rău.

— Dacă te simţi deja vinovat, ai putea să te dezbraci.

— Deci nu e nicio îndoială că Valentin Gjertsen a fost fiul lui Svein Finne?

Harry îşi puse mâinile sub cap.

— Nu.

— Iisuse, chiar că lanţul de evenimente e absurd. Gândeşte-te la asta. Valentin Gjertsen a fost probabil produsul unui viol.

— Cine nu e?

Ea se frecă de coapsa lui.

— Ştiai că Valentin Gjertsen a violat-o pe dentista închisorii în timpul unei consultaţii? După aceea i-a tras ciorapii de nylon peste faţă şi le-a dat foc.

— Taci din gură, Harry. Te doresc. Vezi că sunt prezervative în sertarul noptierei.

— Nu, mersi.

— Nu? Doar nu vrei un copil, nu?

— Nu mă refer la prezervative.

Harry îşi lăsă o mână peste ale ei, care începuseră să-i desfacă cureaua pantalonilor.

— Ce dracu’? Ce sens mai are dacă nu vrei să ţi-o tragi? izbucni ea.

— Bună întrebare.

— De ce nu vrei?

— Nivel scăzut de testosteron, la prima vedere.

Cu un pufnet furios, Alexandra se rostogoli la loc pe spate.

— Ea nu e doar fosta ta soţie, Harry, e *moartă.* Când ai să accepţi asta?

— Crezi că cinci zile de celibat e excesiv?

Ea îl privi.

— Amuzant. Dar nu te descurci cu situaţia la fel de bine cum pretinzi, nu?

— Să te prefaci înseamnă jumătate de treabă, zise Harry, ridicându-şi şoldurile şi scoţând pachetul de ţigări din buzunarul pantalonilor. Cercetările arată că ajungi să capeţi o dispoziţie mai bună dacă îţi exersezi muşchii zâmbetului. Care e politica ta legată de fumat în dormitor?

— Totul e permis. Dar când oamenii fumează în faţa mea, politica mea e să citesc ce scrie pe pachet. Tutunul ucide, prietene.

— Mhm. Chestia cu „prietene” e simpatică.

— Am spus-o ca să te fac să admiţi că nu e vorba doar de ce-ţi faci ţie însuţi, ci de ce le faci tuturor celor cărora le pasă de tine.

— Am priceput. Deci, cu riscul de a face cancer şi de a mă simţi şi mai vinovat, îmi voi aprinde o ţigară.

Harry inhală adânc şi suflă fumul înspre lampa de tavan.

— Îţi plac luminile, zise el.

— Am crescut în Timişoara.

— Da?

— Primul oraş din Europa care a avut felinare electrice pe străzi. Doar New Yorkul ne-a luat-o înainte.

— Şi de-asta îţi plac luminile?

— Nu, dar ţie îţi plac curiozităţile.

— Zău?

— Da. Cum ar fi povestea că Finne a avut un violator drept fiu.

— Asta e ceva mai mult decât o curiozitate.

— De ce?

Harry trase din ţigară, dar nu simţi niciun gust.

— Deoarece fiul îi oferă lui Finne un motiv suficient de puternic pentru răzbunare. L-am vânat pe fiu-său în mai multe anchete de crimă. Şi totul s-a sfârşit cu mine împuşcându-l.

— Tu…?

— Valentin Gjertsen era neînarmat, dar m-a provocat să trag prefăcându-se că duce mâna la armă. Din nefericire, am fost singurul martor al incidentului, iar celor de la Afaceri Interne li s-a părut problematic că am tras trei focuri. Dar am fost exonerat. N-au putut dovedi, după spusele lor, că eu n-am acţionat în legitimă apărare.

— Şi Finne a aflat de toate astea? Crezi că de aceea a ucis-o pe fosta ta soţie?

Harry încuviinţă.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Logic, ar fi trebuit să-l ucidă pe Oleg.

Harry ridică din sprâncene.

— Deci îi ştii numele?

— Vorbeşti mult când eşti beat, Harry. Şi excesiv despre fosta ta soţie şi despre băiat.

— Oleg nu e al meu, e din prima căsnicie a lui Rakel.

— Mi-ai povestit şi asta, dar asta nu e doar biologie?

Harry clătină din cap.

— Nu pentru Svein Finne. El nu l-a iubit pe Valentin Gjertsen ca persoană, abia dacă îl ştia. L-a iubit pe Valentin pur şi simplu pentru că avea genele lui. Forţa motrice care îl animă pe Finne este nevoia lui de a-şi răspândi sămânţa şi de a concepe copii. Biologia înseamnă totul pentru el. E felul lui de a accede la viaţa veşnică.

— E patologic.

— Chiar aşa?

Harry îşi privi ţigara. Se întrebă unde era cancerul de plămâni pe lista deja aglomerată a potenţialelor sale cauze de deces şi continuă:

— Poate că suntem mai strâns legaţi de biologie decât ne place să credem. Poate că ne naştem cu toţii nişte şovini, rasişti şi naţionalişti ereditari, cu o dorinţă instinctivă de dominaţie globală pentru familia noastră. Iar apoi învăţăm să o ignorăm în mai mică sau mai mare măsură.

Cei mai mulţi dintre noi, oricum.

— Însă tot dorim să aflăm de unde provenim, în termeni pur biologici. Ştiai că în cei peste 20 de ani petrecuţi la Institutul Medico-Legal am constatat o creştere de 300% a numărului de teste ADN cerute de oameni care vor să afle cine e tatăl lor sau dacă fiul sau fiica este cu adevărat copilul lor?

— O curiozitate.

— Asta ne spune ceva despre modul în care identitatea se leagă de moştenirea noastră genetică.

— Crezi?

— Da.

Ea îşi luă paharul cu vin pe care îl lăsase pe noptieră.

— Dacă n-aş fi crezut, n-aş fi fost aici.

— În pat cu mine?

— În Norvegia. Am venit aici să-mi găsesc tatăl. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre el, tot ce ştiam era că venise din Norvegia. După moartea ei, mi-am cumpărat bilet şi am venit să-l caut. În primul an am avut trei slujbe diferite. Tot ce ştiam despre tatăl meu era că este probabil inteligent, deoarece mama era mediocră, dar eu am obţinut mereu note maxime în România şi mi-a luat doar şase luni ca să vorbesc fluent norvegiana. Dar nu mi-am putut găsi tatăl. Aşa că am obţinut un grant ca să studiez chimia la NTNU, apoi o slujbă la Institutul Medico-Legal şi m-am specializat pe analize ADN.

— Unde puteai continua să îl cauţi.

— Da.

— Şi?

— L-am găsit.

— Serios? Probabil că ai avut noroc, deoarece, din ce ştiu eu, voi ştergeţi profilurile ADN din cazurile de paternitate după un an.

— În cazurile de paternitate, da.

În acea clipă Harry înţelese.

— Ţi-ai găsit tatăl în baza de date a poliţiei. Avea cazier?

— Da.

— Mhm. Ce făcu…

Buzunarul pantalonilor lui Harry vibră. Harry se uită la număr. Apăsă pe Răspunde.

— Bună, Kaja. Ai primit mesajul meu?

— Da.

Vocea ei se auzea moale în urechea lui.

— Şi?

— Şi sunt de acord, cred că ai descoperit motivul lui Finne.

— Asta înseamnă că mă vei ajuta?

— Nu ştiu.

În pauza care urmă, Harry auzi respiraţia Kajei într-o ureche şi respiraţia Alexandrei în cealaltă.

— Pari că stai întins, Harry. Eşti acasă?

— Nu, e la Alexandra.

Vocea Alexandrei răsună în urechea lui Harry.

— Cine e? întrebă Kaja.

— A fost… Alexandra.

— În cazul ăsta, nu te deranjez. Noapte bună.

— Nu deranjezi…

Însă Kaja închisese deja.

Harry se uită la telefon. Îl băgă înapoi în buzunar, îşi stinse ţigara pe marginea aplicei cubice pentru lumină de pe noptieră şi îşi coborî picioarele de pe pat.

— Unde pleci?

— Acasă, răspunse Harry, după care se aplecă şi o sărută pe Alexandra pe frunte.

Harry mergea cu pas întins către vest, în vreme ce mintea lui analiza informaţiile. Îşi scoase telefonul şi îl sună pe Bjørn Holm.

— Harry?

— Finne a fost.

— Trezim copilul, Harry, nu putem aştepta până mâine? zise Bjørn.

— Svein Finne este tatăl lui Valentin Gjertsen.

— Oh, la dracu’.

— Motivul e răzbunarea sângelui. Sunt convins. Trebuie să emiţi o alertă pentru Finne, iar după ce obţii adresa lui trebuie să faci rost de un mandat de percheziţie. Dacă găseşti cuţitul, rezolvăm cazul…

— Eu te aud, Harry. Dar Gert a adormit în fine şi trebuie să dorm şi eu puţin. Şi nu sunt deloc sigur că obţinem un mandat de percheziţie aşa.

Probabil că trebuie ceva mai concret.

— Dar aici *este* o răzbunare de familie, Bjørn. E în firea noastră. N-ai proceda şi tu la fel dacă l-ar omorî cineva pe Gert?

— Asta e o întrebare tâmpită.

— Gândeşte-te la asta.

— Of, nu ştiu ce să spun, Harry.

— *Nu ştii?*

— Pe mâine. Bine?

Harry închise ochii strâns şi se înjură în sinea lui.

— Bineînţeles. Îmi cer scuze dacă mă comport ca un idiot, Bjørn, pur şi simplu nu suport să...

— E-n regulă, Harry. Hai să discutăm despre asta mâine. Şi câtă vreme eşti suspendat, cel mai bine ar fi dacă nu ai spune nimănui că noi doi discutăm despre caz.

— Bineînţeles. Dormi, omule.

Sâmbătă seara. În faţa lui, pe trotuar, vedea o fată beată care plângea cu capul lipit de un zid. Un tip stătea în spatele ei, aplecat, încercând să o consoleze ţinându-şi mâna pe spinarea ei.

— Reglează alte femei! ţipa fata. Nu-i pasă de mine! Nimănui nu-i pasă de mine!

— *Mie* îmi pasă, rosti tipul cu voce înceată.

— Mda, *ţie,* pufni ea dispreţuitor, continuând să plângă.

Harry surprinse privirea tipului când trecu pe lângă ei.

Sâmbătă seara. La 100 de metri în faţa lui, pe acelaşi trotuar, se vedea un bar. Poate că ar fi fost mai bine să traverseze ca să-l evite. Traficul nu era deloc aglomerat, doar câteva taxiuri. De fapt, multe taxiuri. Şi ele formau un zid de vehicule negre care făceau imposibilă traversarea străzii. La naiba!

Truls Berntsen urmărea al şaptelea şi ultimul sezon din *The Shield.* Se întrebase dacă să arunce rapid o privire pe Pornhub, dar decisese să nu o facă: era posibil ca cineva de la IT să fi activat istoricul site-urilor vizitate de angajaţi. Truls se uită din nou la ceas. Acasă la el internetul mergea mai încet şi oricum venise vremea să se culce. Îşi puse geaca şi trase de fermoar. Însă îl deranja ceva. Nu ştia ce exact, deoarece îşi petrecuse ziua pe cheltuiala contribuabililor fără să facă ceva util, o zi la sfârşitul căreia se

putea duce la culcare ştiind că se desfăşurase din nou în favoarea lui.

Truls Berntsen se uită la telefon.

Era o stupizenie, dar dacă îl împiedica să se mai gândească la asta, cu atât mai bine.

— Ofiţerul de serviciu.

— Aici e Truls Berntsen. Femeia pe care ai trimis-o sus a completat cumva o plângere împotriva lui Svein Finne când a revenit la tine?

— Nu a revenit.

— A plecat pur şi simplu?

— Probabil că da.

Truls Berntsen închise. Se gândi câteva clipe. Formă din nou un număr. Aşteptă.

— Harry.

Truls abia dacă distingea vocea colegului său pe fundalul muzicii şi strigătelor.

— Eşti la o petrecere?

— La bar.

— Au pus Motörhead, rosti Truls.

— Iar ăsta e singurul lucru pozitiv care se poate spune despre localul ăsta. Ce doreşti?

— Svein Finne. Încerci să-l ţii sub supraveghere.

— Şi?

Truls îi povesti despre vizita pe care o avusese mai devreme în cursul zilei.

— Mhm. Ai numele femeii şi numărul ei de telefon?

— Dagny cumva. Poate Jensen. Îl poţi întreba pe ofiţerul de serviciu dacă i-a luat detaliile, dar mă îndoiesc.

— De ce?

— Cred că ea se teme că Finne va afla că a fost aici.

— Bine. Nu-l pot suna pe ofiţerul de serviciu, sunt suspendat. Poţi face tu asta pentru mine?

— Tocmai voiam să plec acasă.

Truls ascultă tăcerea de la celălalt capăt al convorbirii. În fundal, Lemmy interpreta *Killed by Death.*

— Bine, mormăi Truls.

— Încă ceva. Legitimaţia mea a fost dezactivată, aşa că nu mai pot intra

în birou. Îmi poţi aduce tu pistolul de serviciu din sertarul de jos în faţă la Olympen, peste 20 de minute?

— Pistolul? Pentru ce-l vrei?

— Ca să mă protejez de relele din lume.

— Sertarele tale sunt încuiate.

— Dar tu ai o copie a cheii.

— Cum? Ce te face să crezi asta?

— Am observat că bagi diverse lucruri acolo. Iar o dată ai folosit locul ăla ca să depozitezi o bilă de haşiş confiscată de cei de la Antidrog, după cum arăta punga. Ca să nu fie găsită în sertarele *tale* dacă începeau să o caute.

Truls nu răspunse.

— Ei bine?

— În 15 minute, grohăi Truls. Fix. N-am de gând să îngheţ în frig aşteptându-te.

Kaja Solness stătea cu braţele încrucişate la piept, privind pe fereastra livingului. Îi era frig. Mereu îi era frig. În Kabul, unde temperatura varia zilnic de la -5 grade la +30 de grade, frisoanele nocturne o puteau apuca în iulie la fel de bine ca în decembrie, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aştepte până dimineaţă, când soarele deşertului începea să o încălzească din nou. Fratele ei fusese la fel şi odată îl întrebase dacă nu cumva se născuseră amândoi cu sânge rece, incapabili să-şi regleze temperatura corpului şi depinzând de căldura exterioară ca să nu moară de frig, ca reptilele. Vreme îndelungată crezuse că era adevărat. Că ea nu se putea controla. Că depindea în mod invariabil de mediu. Depindea de alţii.

Privi în întunericul de afară. Îşi plimbă privirea de-a lungul gardului grădinii.

Oare el stătea pe acolo, undeva?

Imposibil de ştiut. Întunericul era impenetrabil, iar un individ ca el ştia perfect cum să stea ascuns.

Kaja tremura, dar nu se temea. Deoarece acum ştia că n-avea nevoie de alţi oameni. Îşi putea modela singură viaţa.

Se gândi la sunetul vocii celeilalte femei.

Nu, e la Alexandra.

Viaţa ei. Şi a altora.

17

Dagny Jensen se opri brusc. Ieşise la plimbarea ei duminicală obişnuită, de-a lungul malului râului Akerselva. Ca să dea de mâncare raţelor. Ca să le zâmbească familiilor cu copii mici şi câini. Ca să se uite după primii fulgi de zăpadă. Orice, doar să nu mai gândească. Se gândise toată noaptea, iar acum tot ce-şi dorea era să uite.

Numai că el n-o lăsa. Se uită lung la silueta care stătea în faţa uşii de acces în clădire. Bătea cu picioarele în pământ, ca şi cum încerca să şi le păstreze calde. Ca şi cum aşteptase multă vreme. Dădu să se întoarcă şi să plece, când realiză că nu era el. Tipul de acum era mai înalt decât Finne.

Dagny se apropie de el.

Nu avea părul lung, ci o claie de păr blond, dezordonat. Dagny se apropie şi mai mult.

— Dagny Jensen? întrebă bărbatul.

— Da?

— Harry Hole. Poliţia din Oslo.

Rostise vorbele printre dinţi.

— Despre ce e vorba?

— Ieri ai vrut să raportezi un viol.

— M-am răzgândit.

— Aşa am înţeles. Te temi.

Dagny se uită la el. Era neras, avea ochii injectaţi şi o cicatrice sângerie care îi străbătea o parte a feţei ca un indicator de Intrare Interzisă. Dar chiar dacă faţa lui emana aceeaşi brutalitate ca faţa lui Svein Finne, se vedea ceva în ea care îi înmuia expresia, ceva care o făcea aproape arătoasă.

— Chiar aşa? întrebă ea.

— Da. Iar eu mă aflu aici ca să-ţi cer ajutorul în prinderea individului care te-a violat.

Dagny tresări.

— *Pe mine?* Ai înţeles greşit, Hole. Nu sunt eu cea violată. Asta dacă a fost vorba de un viol.

Hole nu replică. Se uită doar în ochii ei. Acum el era cel care o privea cu duritate.

— Încerca să te lase gravidă. Iar acum, că speră că-i porţi copilul, te supraveghează. A venit deja la tine?

Dagny clipi de două ori.

— De unde ştii…

— Asta e obsesia lui. Ţi-a spus ce ţi-ar face dacă ai încerca să avortezi?

Dagny Jensen înghiţi în sec. Dădu să-i ceară să plece, dar ezită. Nu ştia dacă putea avea încredere în ce-i spusese despre Finne, însă acest poliţist emana ceva ce alţii nu aveau. Determinare. Se citea hotărârea la el. *Poate că e cam ca la preoţi, avem încredere în ei fiindcă suntem disperaţi să credem că ceea ce ne spun e adevărat,* îşi zise Dagny.

Dagny turnă cafea în ceştile de pe masa ei mică, extensibilă, de bucătărie.

Poliţistul înalt se ghemuise pe scaun între blat şi masă.

— Deci Finne vrea să te întâlneşti cu el la biserica catolică din Vika diseară? La ora 21?

Nu o întrerupsese deloc cât ea vorbise, nu-şi luase notiţe, însă privirea lui injectată rămăsese fixată asupra ei, dându-i senzaţia că-i absorbea fiecare cuvânt, că vedea cu ochii minţii ce trăise ea, cadru cu cadru, filmul scurt de groază care rula continuu în mintea ei.

— Da, zise ea.

— Bun. E clar că l-am putea sălta acolo. Ca să-l ducem la interogatoriu.

— Dar n-aveţi nicio dovadă.

— Nu. Fără dovezi am fi nevoiţi să-i dăm drumul, şi dacă şi-ar da seama că ne-ai spus…

— …aş fi într-un pericol şi mai mare decât sunt acum.

Poliţistul încuviinţă.

— De-asta nu am depus plângere împotriva lui. E ca şi cum ai împuşca un urs, nu? Dacă nu-l dobori cu primul foc de armă, nu vei avea timp să reîncarci înainte ca el să te înhaţe. Caz în care e mai bine să nu fi tras acel prim foc.

— Mhm. Pe de altă parte, chiar şi cel mai mare urs poate fi doborât cu un singur foc de armă bine ţintit.

— Cum, totuşi?

Poliţistul înconjură ceaşca de cafea cu palma.

— Există mai multe modalităţi. Una ar fi să te folosim ca momeală. Să

porţi un microfon ascuns şi să-l faci să vorbească despre viol.

Harry se uită în jos, la masă.

— Continuă, rosti ea.

El îşi ridică privirea. Albastrul irisurilor lui părea spălăcit.

— Va trebui să-l întrebi despre consecinţe dacă nu faci ce-ţi cere. Astfel vom avea dovada ameninţărilor. Dacă dispunem de ea şi de o discuţie în care confirmă indirect violul, avem destule dovezi pe bandă ca să obţinem condamnarea lui.

— Încă mai folosiţi bandă de înregistrat?

Poliţistul îşi duse ceaşca la buze.

— Scuze, doar că sunt aşa de…

— Bineînţeles, rosti el. Şi aş înţelege perfect dacă ai refuza.

— Ai spus ceva de mai multe modalităţi?

— Da.

Poliţistul nu mai continuă, se mulţumi să soarbă din cafea.

— Dar?

Poliţistul ridică din umeri.

— Din multe puncte de vedere, o biserică este locul perfect. Nu sunt zgomote, nu e nimic care să ne împiedice să obţinem o înregistrare de bună calitate. Iar tu ai fi într-un loc public unde el nu te-ar putea ataca…

— Eram într-un loc public şi data trecută.

— …iar noi am putea să fim acolo ca să monitorizăm situaţia.

Dagny se uită la Harry. Recunoscu ceva în privirea lui. Şi înţelese despre ce era vorba. Văzuse acelaşi lucru în propria privire; la început crezuse că oglinda reflecta greşit. Ceva din vocea lui o aduse în postura elevilor care dădeau nesiguri explicaţii închipuite despre motivul pentru care nu-şi făcuseră temele. Se duse la aragaz, lăsă jos ibricul şi privi pe fereastră. Vedea oameni ieşiţi la plimbarea de duminică, dar nu şi pe el. Viaţa în jurul ei devenise un soi de idilă nefirească, chinuită. Dagny nu se gândise niciodată aşa la viaţă, crezuse mereu că aşa trebuia să fie.

Se întoarse şi se aşeză pe scaunul de bucătărie.

— Dacă fac asta, trebuie să fiu sigură că el nu mai apare. Înţelegi, Hole?

— Da, înţeleg. Şi ai cuvântul meu că nu-l vei mai vedea niciodată pe Svein Finne. Niciodată. Bine?

Niciodată. Dagny ştia că nu era adevărat. Aşa cum ştiuse şi că ceea ce spusese preoteasa despre mântuire nu era adevărat. Că erau vorbe de

alinare. Dar funcţionase. Chiar dacă vedem dincolo de „niciodată” şi „mântuire”, sunt chei care descuie uşa inimii, iar inima crede ce vrea ea să creadă. Dagny simţea deja că respira mai uşurată. Închise ochii pe jumătate. Iar când se uita la el aşa, cu lumina dinspre fereastră formând un halou în jurul capului său, nu mai vedea durerea din ochii poliţistului şi nu-i mai auzea falsitatea din voce.

— Bine. Spune-mi cum procedăm.

Harry se opri pe stradă în faţa casei Kajei Solness şi formă numărul ei de telefon pentru a treia oară. Acelaşi rezultat. *Persoana apelată are telefonul închis sau se află…*

Deschise poarta din fier forjat care scârţâia şi se apropie de casă.

Era o nebunie. Bineînţeles că era o nebunie. Dar ce altceva putea face?

Sună la sonerie. Aşteptă. Sună din nou.

Îşi lipi ochiul de vizorul din uşă şi îi văzu haina, cea pe care o purtase la înmormântare, atârnând în cuier. Iar cizmele ei negre înalte erau pe raftul de pantofi de dedesubt.

Înconjură casa. Pe iarba aplatizată şi uscată aflată la umbra din partea de nord a casei se vedeau încă petice de zăpadă.

Ridică privirea spre fereastra încăperii despre care ştia că era dormitorul ei, deşi în mod evident ea ar fi putut să se fi dus într-una dintre celelalte camere. Când se aplecă să adune suficientă zăpadă pentru a face un bulgăre, o văzu. O urmă de încălţăminte în zăpadă. O urmă de cizmă sau bocanc. Creierul lui începu o căutare frenetică. Găsi ce căuta. O urmă similară în zăpada din afara casei din Holmenkollen.

Îşi băgă mâna în buzunarul hainei. Evident, urma de încălţăminte putea fi complet diferită. La fel de evident, ea ar fi putut să plece de acasă. Strânse cu degetele patul pistolului, un Heckler & Koch P3OL, se ridică şi porni cu paşi mari şi silenţioşi înapoi spre treptele de la intrare. Apucă pistolul de ţeavă, astfel încât să poată sparge cu patul vizorul din uşă, dar mai întâi apăsă pe clanţă.

Uşa era deschisă.

Păşi înăuntru. Ascultă. Linişte. Adulmecă. Detectă doar un iz slab de parfum – al Kajei – provenind probabil de la eşarfa atârnată în cuier, lângă haină.

Străbătu holul ţinând pistolul în faţa lui.

Uşa de la bucătărie era deschisă, iar butonul espresorului lucea roşu. Harry îşi întări strânsoarea patului armei şi lipi degetul pe trăgaci. Continuă în restul casei. Uşa de la living era întredeschisă. Un bâzâit. Ca de muşte. Harry împinse prudent uşa cu piciorul, continuând să ţină arma în faţa lui.

Era întinsă pe podea. Avea ochii închişi, iar braţele erau încrucişate la piept peste cardiganul de lână care-i era prea mare. Trupul şi chipul ei palid erau scăldate de lumina care intra prin fereastră.

Harry dădu drumul aerului din plămâni cu un geamăt. Îşi coborî pistolul şi se ghemui. Prinse între degetul mare şi arătător vârful papucului ei uzat şi strânse.

Kaja tresări, ţipă şi îşi scoase căştile din urechi.

— Fir-ar să fie, Harry!

— Scuze, am încercat să dau de tine. Am nevoie de ajutor.

Se aşeză pe covor lângă ea.

Kaja îşi închise ochii şi îşi duse o mână la piept, încă puternic speriată.

— Ai mai spus asta.

Ceea ce păruse mai înainte un bâzâit din căşti se auzea acum clar: o piesă hard rock cunoscută, la volum maxim.

— Şi tu m-ai sunat fiindcă voiai să te conving să accepţi, zise el, scoţându-şi pachetul de ţigări.

— Nu sunt genul care se lasă convinsă, Harry.

El dădu din cap înspre căşti.

— Te-ai lăsat convinsă să asculţi Deep Purple.

Detectase cumva o uşoară îmbujorare în obraji?

— Asta doar pentru că ai afirmat că sunt cea mai bună trupă din categoria „neintenţionat ridicolă, dar încă valoroasă”.

Harry îşi puse o ţigară neaprinsă între buze.

— Mhm. Considerând că planul ăsta e din aceeaşi categorie, mă bazez că va fi de interes şi…

— Harry…

— Şi ţine minte că, ajutându-mă pe mine să bag după gratii un violator celebru, ajuţi toate femeile din oraşul ăsta. Îl ajuţi pe Oleg prin pedepsirea individului care i-a ucis mama. Şi m-ai ajuta pe mine să…

— Încetează, Harry.

— …ies dintr-o situaţie pentru care doar eu sunt vinovat.

Ea ridică o sprânceană.
— Da?
— Am recrutat una dintre victimele violurilor lui Svein Finne ca momeală, pentru a-l prinde în flagrant. Am convins o femeie nevinovată să poarte microfon şi să-l înregistreze spunându-i că o să fie o operaţiune a poliţiei, când, în realitate, e un *one man show* regizat de un ofiţer de poliţie suspendat. Şi complicea lui, o fostă colegă. Tu.
Kaja se uită lung la el.
— Glumeşti.
— Nu, răspunse Harry. Se pare că n-am limite morale când e vorba de cât de departe sunt dispus să merg ca să-l prind pe Svein Finne.
— Sunt exact cuvintele pe care voiam să le spun.
— Am nevoie de tine, Kaja. Eşti cu mine?
— De ce naibii aş face asta? E pură nebunie.
— De câte ori am ştiut cine e vinovatul, dar n-am putut face nimic fiindcă trebuia să respectăm procedura? Ei bine, tu nu mai eşti în poliţie, nu trebuie să respecţi nicio regulă.
— Dar tu trebuie, chiar dacă eşti suspendat. Nu îţi rişti doar slujba, ci şi libertatea. Tu eşti cel care va ajunge la închisoare.
— N-o să pierd nimic, Kaja. Nu mai am nimic de pierdut.
— Cum rămâne cu somnul? Ai idee la ce o expui pe femeia asta?
— Nu-mi pierd nici somnul. Dagny Jensen ştie că nu vor fi urmate regulile, m-a citit.
— A zis ea asta?
— Nu. Şi mergem mai departe. Ca ea să poată susţine apoi că a crezut că era o operaţiune legală a poliţiei, să nu rişte nimic. E la fel de dornică să-l vadă eliminat pe Svein Finne.
Kaja se rostogoli pe burtă şi se ridică pe coate.
Mânecile cardiganului alunecară de-a lungul braţelor ei lungi şi subţiri.
— *Eliminat.* Ce vrei să spui mai exact cu asta?
Harry ridică din umeri.
— Scos din joc. Îndepărtat.
— Îndepărtat din...?
— De pe străzi. Din viaţa publică.
— Aşadar, băgat la puşcărie?
Harry se uită lung la ea în vreme ce trăgea din ţigara neaprinsă.

Încuviinţă.

— De exemplu.

Kaja clătină din cap.

— Nu ştiu dacă am curaj, Harry. Tu eşti… diferit. Ai forţat mereu limitele, dar acum nu eşti tu însuţi. Ăştia nu suntem *noi înşine.* Chestia asta e…

Clătină din cap.

— Spune-i pe nume, zise Harry.

— E ură pură. E un amestec oribil de ură şi durere.

— Ai dreptate. Iar eu am greşit. Încă *n-am pierdut* totul. Mi-a mai rămas ura, zise Harry, apoi îşi scoase ţigara din gură şi o băgă la loc în pachet.

Se ridică şi ieşi din living, auzind sunetul ca un bâzâit al muzicii, în vreme ce Ian Gillan urla în vibrato că avea să facă lucrurile mai grele pentru tine, că tu… Fraza rămase neterminată, căci chitara lui Ritchie Blackmore preluă înainte ca Gillan să ajungă la concluzie: *în foc…* Harry ieşi din casă, ajunse pe trepte şi merse mai departe în lumina orbitoare a zilei.

Pia Bohr ciocăni la uşa dormitorului fiicei ei.

Aşteptă. Niciun răspuns.

Împinse uşa şi o deschise.

El stătea pe pat cu spatele la ea. Era încă îmbrăcat cu uniforma de camuflaj. Pe pat stăteau înşirate pistolul, pumnalul în teacă şi ochelarii lui de vedere nocturnă.

— Trebuie să încetezi, rosti Pia. Mă auzi, Roar? Nu mai merge aşa.

El se întoarse către ea.

Ochii injectaţi şi faţa plină de dâre arătau că plânsese. Şi că, probabil, nu dormise deloc.

— Unde ai fost noaptea trecută? Roar? Mie poţi să-mi spui.

Soţul ei, sau bărbatul care îi fusese pe vremuri soţ, se întoarse spre fereastră. Pia Bohr oftă. El nu spunea niciodată unde fusese, însă urmele de noroi de pe podea sugerau că se dusese în pădure. Sau pe câmp. Ori la o groapă de gunoi.

Se aşeză la celălalt capăt al patului. Avea nevoie de distanţă. Distanţa pe care ai vrea să o păstrezi faţă de un străin.

— Ce ai făcut? întrebă ea. Ce ai făcut, Roar?

Aşteptă temătoare replica lui. Când el nu răspunse după cinci secunde, ea se ridică şi ieşi tăcută din cameră. Aproape uşurată. Indiferent ce ar fi făcut el, ea era nevinovată. Îl întrebase de trei ori. Ce-i mai putea cere cineva să facă?

18

Dagny se uită la ceasul de la mână în lumina de deasupra intrării în biserica catolică. Ora 21. Dacă Finne nu venise? Vuietul traficului se auzea dinspre Drammensveien şi Munkedamsveien, dar când se uită în lungul străzii înguste care ducea spre Slottsparken, nu văzu maşini sau oameni. Nimic nici în direcţia Aker Brygge şi a fiordului. Ochiul furtunii, punctul orb al oraşului. Biserica era înghesuită între două clădiri de birouri şi nu erau indicatoare pentru ea. Clădirea se subţia înspre vârf şi avea o turlă ascuţită, dar pe faţadă nu exista nicio cruce, nicio statuie a lui Iisus sau a Fecioarei Maria, niciun citat în latină. Incrustaţiile de pe uşa masivă de lemn – lată, înaltă şi descuiată – te puteau duce cu gândul la religie, însă, în afară de asta, din câte ştia Dagny, putea fi intrarea într-o sinagogă, o moschee sau un templu al vreunei congregaţii mici. Dacă te apropiai, puteai citi pe un afiş închis într-un avizier cu geam de lângă uşă că în acea duminică fuseseră slujbe încă de dimineaţă devreme. În norvegiană, engleză, poloneză şi vietnameză. Ultima – în poloneză – se încheiase de jumătate de oră. Zgomotul nu încetase, însă acea stradă rămânea tăcută. Cât de singură era? Dagny nu-l întrebase pe Harry Hole câţi colegi poziţionase ca să o supravegheze, dacă vreunul era afară sau erau toţi înăuntru. Posibil pentru că nu dorise să ştie, s-ar fi putut deconspira. Privi de-a lungul ferestrelor şi uşilor de pe cealaltă parte a străzii, sperând. Dar şi deznădăjduită. În adâncul sufletului avea senzaţia că Hole era singur. El şi ea. Asta încercase să-i transmită Hole cu privirea aia. După plecarea lui, ea verificase online şi primise confirmarea a ceea ce credea că citise undeva în ziare. Harry Hole era un ofiţer faimos de poliţie şi soţul bietei femei care fusese ucisă recent. Cu un cuţit. Asta explica expresia lui, de ceva distrus, oglinda spartă. Dar acum era prea târziu. Pusese lucrurile în mişcare şi le-ar fi putut opri, dar nu fusese în stare să o facă. Nu, probabil că ea nu se minţea pe sine mai mult decât o făcuse Hole. Îi văzuse pistolul.

Îi era frig, ar fi trebuit să poarte haine mai groase. Dagny se uită din nou la ceas.

— Pe mine mă aştepţi?

Inima ei stătu în loc.

Cum naibii reuşise el să se furişeze fără ca ea să-l vadă venind?

Dădu din cap.

— Suntem singuri?

Dagny încuviinţă din nou.

— Serios? N-a mai venit nimeni să sărbătorească legământul nostru marital?

Dagny deschise gura ca să răspundă, dar din ea nu ieşi niciun sunet.

Svein Finne zâmbi. Cu buzele lui groase şi umede ridicate peste dinţii galbeni.

— Trebuie să respiri, dragă. Nu vrem ca micuţul nostru să sufere leziuni cerebrale din lipsă de oxigen, nu?

Dagny se conformă. Respiră.

— Trebuie să vorbim, zise ea cu voce tremurândă. Cred că sunt gravidă.

— Bineînţeles că eşti.

Dagny abia reuşi să se oprească din gestul instinctiv de a se da înapoi, când el îşi ridică braţul – iar pentru o clipă ea văzu lumina lămpii de deasupra uşii bisericii strălucind prin gaura din palma lui, înainte ca el să-şi pună mâna caldă şi uscată pe obrazul ei. Dagny îşi aminti să respire şi înghiţi în gol.

— Trebuie să vorbim despre chestiuni practice. Putem să intrăm?

— Înăuntru?

— În biserică. Afară e frig.

— Bineînţeles. În definitiv ne căsătorim. N-avem timp de pierdut.

Bărbatul îşi plimbă palma pe partea laterală a gâtului ei. Ea îşi ascunsese microfonul minuscul în sutien, între cupele acestuia, pe sub puloverul subţire şi palton. Hole spusese că nu puteau fi siguri că vor obţine o înregistrare decentă până ce ea nu îl băga în biserică, unde aveau să dispară zgomotele de fundal ale oraşului, şi unde ea ar fi avut un motiv să-şi dea jos paltonul, care atenua sunetele. El n-avea cum să mai scape acolo, iar poliţiştii aveau să-l înşface pe Finne imediat ce aveau suficiente dovezi ca să-l pună sub acuzare.

— Deci intrăm? rosti Dagny, trăgându-se de sub mângâierea lui.

Îşi vârî mâinile în buzunarele paltonului şi reuşi să se prefacă vizibil înfrigurată.

Finne nu se mişcă de pe loc. Închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi adulmecă aerul.

— Simt un miros, zise el.

— Un miros?

Individul deschise ochii şi se uită din nou la ea.

— Miroase a amărăciune, Dagny. A disperare. A durere.

De această dată, Dagny nu mai avu nevoie să se prefacă înfrigurată.

— Data trecută nu miroseai aşa. Ai avut parte de o vizită?

— O vizită? Din partea cui?

Dagny încercă să râdă, dar nu reuşi decât să scoată un sunet ca de tuse.

— Nu ştiu. Dar e ceva familiar la mirosul ăsta. Dă-mi voie să caut prin amintirile mele…

Îşi duse un deget sub bărbie. Se încruntă. O studie cu privirea.

— Dagny, să nu-mi spui că ai… Doar nu ai… aşa ai făcut, Dagny?

— Ce anume?

Ea încercă să mascheze fiorul de panică pe care îl simţea urcându-i în sus prin corp.

El clătină cu tristeţe din cap.

— Citeşti Biblia, Dagny? Cunoşti parabola semănătorului? Sămânţa lui e cuvântul. Promisiunea. Iar dacă sămânţa nu încolţeşte, va veni Satana ca s-o devoreze. Satana va lua credinţa cu el. Ne va lua copilul, Dagny. Deoarece eu sunt semănătorul, întrebarea e: te-ai întâlnit cu Satana?

Dagny înghiţi în gol mişcându-şi capul, nesigură dacă nega sau încuviinţa.

Svein Finne oftă.

— Am conceput un copil împreună, într-un moment nepreţuit de iubire. Dar poate că regreţi asta acum, poate că nu vrei un copil. Dar nu poţi merge mai departe cu o crimă comisă cu sânge-rece, câtă vreme ştii că e un copil făcut din dragoste adevărată, aşa că încerci să găseşti ceva care să-ţi permită să te descotoroseşti de el.

Vorbea tare, iar buzele lui moi formulau cuvintele foarte limpede. *Ca un actor pe scenă,* îşi zise ea. Folosind volumul şi dicţia astfel încât fiecare vorbă să se audă bine chiar şi din ultimul rând.

— Aşadar îţi minţi propria conştiinţă, Dagny. Îţi spui că asta nu s-a întâmplat, eu n-am vrut, el m-a forţat. Şi îţi mai spui că îi vei putea convinge pe poliţişti să te creadă. Deoarece tipul ăla, Satana, ţi-a spus că am fost închis pentru alte aşa-zise violuri.

— Te înşeli, rosti Dagny, renunţând la orice tentativă de a-şi controla tremurul din voce. Nu intrăm?

Se auzea singură cum ajunsese să implore.

Finne îşi înclină capul într-o parte. Ca o pasăre care se uită la pradă înainte de a ataca. Aproape contemplativ, ca şi cum nu s-ar fi decis încă dacă s-o lase în viaţă sau nu.

— Jurământul de căsătorie e treabă serioasă, Dagny. Nu vreau să intri în el cu uşurinţă sau să acţionezi pripit. Şi pari… nesigură. Poate că ar fi mai bine să mai aşteptăm puţin?

— Nu putem discuta despre asta? Înăuntru?

— Când nu sunt sigur, zise Finne, îl las pe tatăl meu să decidă.

— Tatăl tău?

— Da. Soarta.

Îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase ceva, prins între degetul mare şi arătător. Un obiect mic de metal albastru-cenuşiu. Un zar.

— Ăsta e tatăl tău?

— Soarta e tatăl nostru, al tuturor, Dagny. Dacă iese un unu sau un doi înseamnă că ne căsătorim azi. Trei sau patru înseamnă că aşteptăm altă zi. Cinci sau şase înseamnă…

Se aplecă înainte şi şopti la urechea ei.

— Că m-ai trădat şi atunci va trebui să-ţi retez beregata, acum şi aici. Iar tu vei sta pe loc supusă şi tâmpită ca un miel de sacrificiu ce eşti şi vei accepta ce ţi se întâmplă. Întinde palma!

Finne se îndreptă de spate. Dagny se uită la el. În ochii lui nu se citea nicio emoţie, cel puţin nu una pe care s-o recunoască: nici mânie, nici compasiune, nici dorinţă, nici nervozitate, nici amuzament, nici ură, nici iubire. Nu vedea în ei decât voinţă. Voinţa lui. O forţă hipnotică, poruncitoare, care nu cerea motivaţie sau logică. Dagny ar fi vrut să ţipe. Ar fi vrut să fugă, în schimb, întinse palma.

Finne scutură zarul în căuşul palmelor lui. Apoi îşi întoarse rapid palma de jos şi o puse peste cea a lui Dagny. Ea îi simţi pielea caldă, uscată şi aspră şi se înfioră.

El îşi ridică palma. Se uită în palma ei. Gura i se lăţi într-un zâmbet larg.

Dagny nu mai respira. Îşi trase palma înapoi. Zarul arăta trei puncte negre.

— Ne vedem în curând, draga mea, rosti Finne, ridicându-şi privirea. Promisiunea mea rămâne valabilă.

Dagny privi automat spre cer, unde luminile oraşului colorau norii.

Când îşi coborî din nou privirea, Finne dispăruse. Auzi un zgomot dinspre una dintre porţile clădirilor de pe cealaltă parte a străzii.

Împinse uşa din spatele ei şi intră în biserică. Avu senzaţia că mai aude încă notele orgii de la ultima slujbă în spaţiul acela mare. Se duse înspre unul dintre cele două confesionale lipite de peretele din spate şi intră. Trase draperia.

— A plecat, zise ea.

— Unde? întrebă vocea din spatele grilajului despărţitor.

— Nu ştiu. Oricum e prea târziu.

— *Miros?* rosti Harry cu voce tare, auzind cum cuvântul stârneşte ecou în biserică.

Şi chiar dacă era sigur că erau singuri acolo, în spatele încăperii mari, îşi coborî vocea.

— A zis că poate *mirosi?* Şi a dat cu zarul?

Dagny încuviinţă şi arătă către dispozitivul de înregistrare pe care îl pusese pe banca dintre ei.

— Totul e aici.

— Şi n-a mărturisit nimic?

— Nu. Doar s-a numit semănător. Poţi asculta şi singur.

Harry reuşi să se oprească din înjurat şi se lăsă atât de tare pe spatele băncii cu spătar, că aceasta se dezechilibră pe loc.

— Ce facem acum? întrebă Dagny.

Harry îşi plimbă palma peste faţă. De unde ştiuse Finne? În afară de el şi Dagny, Kaja şi Truls erau singurele persoane care ştiau de plan. Poate că citise totul pe chipul lui Dagny şi din limbajul trupului ei? Cu siguranţă, era posibil; frica acţionează ca un factor amplificator. În orice caz, ce le rămânea de făcut era o întrebare al naibii de bună.

— Trebuie să-l văd murind, zise Dagny.

Harry încuviinţă.

— Finne e bătrân şi se pot întâmpla multe. Îţi dau de ştire când a murit.

Dagny clătină din cap.

— Nu înţelegi. Trebuie să văd cu ochii mei *când moare.* Dacă n-o fac, trupul meu n-o să accepte ideea că a dispărut definitiv şi va ajunge să mă bântuie în vise. Ca maică-mea.

Un bâzâit anunţă sosirea unui mesaj text şi Dagny scoase un telefon argintiu-lucitor din buzunar.

Harry se gândi că Rakel nu-i bântuise visele după ce o văzuse moartă. Nu încă, nu din câte îşi amintea când se trezea. De ce nu? Visase că îi vede faţa lipsită de viaţă, moartă. Iar atunci ştiuse că dorea, *chiar* dorea ca ea să-l bântuie; mai degrabă o mască a morţii şi viermi târându-se din gura ei decât acest nimic pustiu şi rece.

— Doamne… şopti Dagny.

Fața ei era luminată de ecranul telefonului. Avea gura deschisă şi ochii măriţi de groază.

Telefonul căzu zăngănind pe jos şi rămase acolo, cu ecranul în sus.

Harry se aplecă. Filmuleţul se oprise şi arăta ultima imagine, un ceas cu numere luminate roşii. Harry apăsă pe redare şi clipul porni de la capăt. Nu se auzea niciun sunet, imaginea era neclară şi camera se mişca, dar reuşi să vadă că era o filmare de-aproape a unui abdomen alb cu sângele ţâşnind dintr-o rană deschisă, în prim-plan se ivi o mână păroasă cu un ceas cenuşiu la încheietură. Totul se întâmpla extrem de repede. Mâna dispăru în rană până la nivelul ecranului ceasului, care se activase şi devenea tot mai luminos pe măsură ce curgea mai mult sânge. Camera se apropie de ceas, după care imaginea încremeni. Clipul luase sfârşit. Harry încercă să-şi înfrâneze greaţa.

— Ce… ce-a fost asta? îngăimă Dagny.

— Nu ştiu, răspunse Harry, uitându-se lung la imaginea finală cu ceasul. Nu ştiu.

— Nu pot… începu Dagny. O să mă omoare şi pe mine, iar tu nu-l vei putea opri de unul singur. Eşti pe cont propriu, nu?

— Da, răspunse Harry. Sunt pe cont propriu.

— Atunci va trebui să caut ajutor în altă parte. Trebuie să mă gândesc la mine.

— Fă-o, rosti Harry.

Nu-şi putea lua privirea de la imaginea încremenită.

Calitatea imaginii era prea slabă ca abdomenul sau mâna să fie folosite pentru a identifica pe cineva. Însă ceasul se vedea suficient de clar. Şi ora. Şi data.

3:00. În noaptea în care fusese ucisă Rakel.

19

Dâra de lumină dinspre fereastră făcea ca hârtiile albe de pe biroul lui Katrine Bratt să lucească.

— Dagny Jensen afirmă în declaraţia ei că ai convins-o să-l atragă pe Svein Finne într-o capcană, zise ea.

Katrine îşi ridică privirea de pe document şi dădu de picioarele lungi care începeau dinaintea biroului ei şi duceau către bărbatul pe jumătate întins pe scaunul din faţa ei. Ochii lui albaştri erau mascaţi de o pereche de ochelari de soare Ray-Ban cu un braţ rupt, prins cu bandă izolatoare neagră. Băuse. Simţea nu doar mirosul acru de alcool stătut emanat de hainele şi corpul lui, care îi amintea de mirosurile de amalgam dentar, case de bătrâni şi mure putrezite. Mai era şi mirosul de alcool proaspăt al respiraţiei lui, un miros înviorător, de curat. Pe scurt, bărbatul din faţa ei era un alcoolic parţial recuperat, parţial pe calea unei beţii reînnoite.

— Aşa e, Harry?

— Da, răspunse bărbatul, tuşind fără să-şi acopere gura cu palma.

Katrine zări o picătură de salivă lucind în lumina soarelui pe braţul scaunului lui.

— Ai aflat cine a trimis materialul video?

— Da, răspunse Katrine. Un telefon neînregistrat în vreo reţea. Care acum e mort şi imposibil de depistat.

— Svein Finne. El l-a trimis. El e cel care filmează şi tot el e cel care îşi bagă mâna în abdomenul ei.

— Păcat că n-a folosit mâna găurită. Atunci am fi avut în mod clar o identificare.

— *El este.* Ai observat data şi ora de pe ceas?

— Da. Şi în mod evident este suspect că data este aceeaşi cu noaptea crimei. Însă ora afişată este mai târziu cu o oră faţă de intervalul în care criminaliştii cred că a murit Rakel.

— Termenul-cheie este *cred,* zise Harry. Ştii prea bine că nu poate fi stabilit exact.

— Poţi identifica abdomenul ca fiind al lui Rakel?

— Haide, e o imagine ceţoasă realizată cu o cameră în mişcare.

— Deci abdomenul poate fi al oricui. Din ce ştim, ar putea fi o imagine

descoperită de Finne online şi trimisă ca s-o sperie pe Dagny Jensen.

— Atunci s-o lăsăm aşa, zise Harry, punându-şi palmele pe braţele scaunului ca să se ridice în picioare.

— Stai jos! îi ordonă Katrine.

Harry se prăbuşi la loc pe scaun.

Katrine oftă din rărunchi.

— Dagny dispune de protecţia poliţiei.

— Nonstop?

— Da.

— Bine. Altceva?

— Da. Tocmai am fost informată de cei de la Institutul Medico-Legal că Valentin Gjertsen era fiul biologic al lui Svein Finne. Şi că tu ştiai asta.

Katrine căută o reacţie, dar nu găsi nimic în afara propriei reflecţii în lentilele ochelarilor lui de soare.

— Aşadar, ai decis singur că Svein Finne a ucis-o pe Rakel ca să se răzbune pe tine. Ai ignorat toate protocoalele poliţieneşti şi ai pus în pericol o altă persoană, victimă a unui viol, pentru a urmări un scop personal. Aici nu e vorba doar de o greşeală gravă de serviciu, Harry, ci de-a dreptul de comportament infracţional.

Katrine se opri. Oare la ce se uita el din spatele lentilelor ălora blestemate? La ea? La tabloul din spatele ei? La propriii bocanci?

— Eşti deja suspendat, Harry. Nu prea mai am sancţiuni la dispoziţie în afara concedierii. Sau a raportării tale. Care, de asemenea, ar duce la concediere, dacă eşti găsit vinovat. Înţelegi?

— Da.

— Da?

— Da, nu e foarte complicat. Acum pot pleca?

— Nu! Ştii ce i-am spus lui Dagny Jensen când a cerut protecţia poliţiei? I-am spus că o va primi, dar că ofiţerii care o vor proteja sunt şi ei doar oameni şi îşi vor pierde rapid entuziasmul dacă vor afla că persoana pe care o protejează a depus o plângere împotriva unui coleg poliţist pe motiv de exces de zel. Am exercitat presiuni asupra ei, Harry, o victimă nevinovată. De dragul tău! Ce-ai de spus acum?

Harry încuviinţă.

— Foarte bine. Ce spui de asta: pot pleca acum?

Katrine îşi ridică mâinile în aer.

— *Să pleci?* Serios, asta e tot ce ai de spus?

— Nu, dar ar fi mai bine să plec înainte de a o spune.

Katrine gemu. Îşi puse coatele pe birou, îşi împreună palmele şi îşi sprijini fruntea pe ele.

— Bine. DU-TE.

Harry închise ochii. Simţea trunchiul gros al copacului lipit de spatele lui şi razele soarelui de primăvară încălzindu-i faţa. Înaintea lui se afla o cruce simplă, maronie, din lemn. Avea numele lui Rakel scris pe ea, dar nimic altceva şi nicio dată. Femeia de la pompe funebre o denumise „reper temporar”, se monta până la finalizarea pietrei funerare, însă Harry nu se putea abţine să îi dea o interpretare proprie: era temporară doar pentru că ea îl aştepta şi pe el să i se alăture.

— Încă mai dorm, zise Harry. Sper că e în regulă. Dacă mă trezesc, o să mă destram şi atunci nu-l voi mai putea prinde. Şi o să pun laba pe el, jur! Îţi aminteşti cât te înspăimântau morţii ăia vii din *Night of the Living Dead?* Ei bine… făcu Harry şi îşi ridică sticluţa de la şold. Acum sunt ca ei.

Harry luă o gură mare de băutură. Poate pentru că era deja atât de amorţit din pricina alcoolului care nu părea să-i mai ofere uşurare, alunecă de-a lungul trunchiului de copac până jos, sprijinindu-se de el, simţind zăpada sub fund şi pe coapse.

Duse din nou sticluţa la buze. O îndepărtă. Deschise ochii.

— Însingurare. Înainte de a te cunoaşte eram singur de multe ori, dar n-am fost niciodată însingurat. Însingurarea e ceva nou, însingurarea e… interesantă. Când am ajuns să fim împreună n-ai umplut niciun gol, dar când ai plecat ai lăsat în urmă o gaură imensă. Asta e probabil un argument că iubirea este un proces al pierderii. Ce crezi?

Închise din nou ochii. Ascultă.

Lumina de dincolo de pleoapele închise slăbi în intensitate şi temperatura din jur scăzu. Harry ştia că de vină trebuia să fie vreun nor care acoperea soarele, aşa că aşteptă revenirea căldurii în timp ce moţăia. Ceva îl deşteptă brusc şi se încordă. Îşi ţinu respiraţia. Pentru că auzea pe altcineva respirând. Nu era un nor; cineva sau ceva stătea aplecat deasupra lui. Iar Harry nu auzise pe nimeni venind, chiar dacă era înconjurat de zăpadă. Deschise ochii.

Lumina soarelui se împrăştie ca un halou în jurul siluetei din faţa lui.

Harry îşi băgă mâna dreaptă în buzunar.

— Te-am căutat, rosti încet silueta.

Harry se opri.

— M-ai găsit. Ce urmează acum?

Silueta se dădu într-o parte şi, pentru câteva clipe, Harry fu orbit de soare.

— Acum ne întoarcem acasă la mine, zise Kaja Solness.

— Îţi mulţumesc, dar chiar am nevoie de asta? întrebă Harry, strâmbând din nas când simţi mirosul de ceai în cana pe care i-o dăduse Kaja.

— Nu ştiu, răspunse Kaja, zâmbind. Cum a fost duşul?

— Călduţ.

— Asta pentru că ai stat acolo trei sferturi de oră.

— Chiar aşa? Scuze.

Harry se lăsă pe spate pe canapea, cu mâinile în jurul cănii.

— E-n regulă. Hainele ţi se potrivesc?

Harry se uită la puloverul şi pantalonii primiţi.

— Fratele meu era un pic mai scund decât tine.

Kaja zâmbi din nou.

— Aşadar te-ai răzgândit şi vrei până la urmă să mă ajuţi?

Harry gustă ceaiul. Era amar şi îi amintea de ceaiul de măceşe pe care îl primea când răcea, în copilărie. Nu-l suportase niciodată, dar maică-sa îi spusese că întăreşte sistemul imunitar şi că o singură cană conţinea mai multă vitamina C decât 40 de portocale. Poate că acele ceaiuri multe stăteau la baza faptului că nu prea mai răcise de atunci. Şi erau motivul pentru care nu mânca niciodată portocale.

— Da, vreau să te ajut *pe tine,* zise ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. Dar nu şi cu ancheta ta.

— Da?

— Ştii că manifeşti toate simptomele clasice de TSPT?

Harry o privi îndelung.

— Tulburare de stres posttraumatic, explică ea.

— Ştiu ce e.

— Minunat. Dar ştii care sunt simptomele?

Harry ridică din umeri.

— Retrăirea repetată a traumei. Vise, flashbackuri. Răspuns emoţional limitat. Devii zombi. Te *simţi* ca un zombi, un *outsider* pe pastile de fericire, aplatizat şi fără vreo dorinţă de a trăi mai mult decât e nevoie. Lumea pare ireală, percepţia asupra timpului ţi se schimbă. Ca mecanism de apărare, fragmentezi trauma respectivă, ţii minte doar anumite detalii, dar le separi, astfel încât întreaga experienţă şi contextul să rămână întunecate.

Kaja aprobă.

— Nu uita de hiperactivitate. Anxietate, depresie. Iritabilitate şi agresivitate. Probleme cu somnul. Cum de ştii atâtea despre asta?

— Mi-a explicat psihologul nostru.

— Ståle Aune? Şi el credea că *nu* suferi de TSPT?

— Ei bine, n-a exclus ipoteza asta. Dar, pe de altă parte, am avut astfel de simptome din adolescenţă. Şi pentru că nu ţin minte să fi fost vreodată altfel, mi-a spus că ar putea fi doar personalitatea mea. Sau că totul a debutat când eram mic, la moartea mamei. Se pare că durerea unei pierderi se poate confunda uşor cu TSPT.

Kaja clătină cu putere din cap.

— Am avut şi eu parte, aşa că ştiu ce e. Iar tu îmi aminteşti prea mult de soldaţii pe care i-am văzut plecând din Afganistan şi având deja TSPT. Unii dintre ei au fost declaraţi invalizi, alţii s-au sinucis. Dar ştii ce? Cel mai rău a fost pentru cei care s-au întors. Care au reuşit să treacă neobservaţi de psiholog şi au rămas nişte bombe cu ceas, periculoşi atât pentru ei înşişi, cât şi pentru camarazii lor.

— Eu n-am fost la război, doar am pierdut pe cineva.

— *Ai fost* la război, Harry. Şi ai stat acolo prea mult. Eşti unul dintre puţinii ofiţeri de poliţie nevoiţi să ucidă mai mulţi oameni la datorie. Şi dacă am învăţat ceva în Afganistan, aceea e ce poate să facă uciderea unei alte fiinţe umane.

— Iar eu am văzut ce *nu-i face* unei fiinţe umane. Oameni care se scutură de chestia asta ca şi cum n-ar însemna nimic. Sau care abia aşteaptă următoarea ocazie.

— Evident, ai dreptate că reacţionăm diferit faţă de experienţa de a omorî pe cineva. Dar pentru oamenii cât de cât normali, contează şi motivul pentru care au fost nevoiţi să ucidă. Un studiu RAND arată că mai bine de 20%, poate mai aproape de 30% din soldaţii americani care au

luptat în Afganistan sau Irak aveau TSPT. La fel stau lucrurile cu soldaţii americani din Vietnam. Cifrele echivalente pentru soldaţii aliaţi din cel de-Al Doilea Război Mondial par să fie la jumătate. Psihologii cred că se datorează faptului că soldaţii *n-au înţeles* războaiele din Vietnam, Irak şi Afganistan. În vreme ce toată lumea a înţeles de ce trebuia să se bată cu Hitler. Soldaţii din Vietnam, Irak şi Afganistan s-au întors într-o societate care nu le-a organizat parade ale victoriei şi care-i privea cu suspiciune. Iar ei n-au fost în stare să îşi plaseze acţiunile într-o naraţiune coerentă care să le justifice. De-aia e mai uşor să ucizi pentru Israel. Procentul TSPT e de doar 8% acolo. Nu pentru că violenţele ar fi mai puţin groteşti, ci pentru că soldaţii îşi pot spune că apără o ţară mică înconjurată de duşmani şi pentru că se bucură de sprijinul larg al populaţiei. Iar asta le dă un motiv simplu şi justificabil din punct de vedere etic de a ucide. Ceea ce fac ei este necesar, are sens.

— Mhm. Deci tu spui că eu sunt traumatizat, însă oamenii pe care i-am ucis, i-am ucis din necesitate. Da, se reped la mine noaptea, însă eu continui să apăs pe trăgaci fără ezitare. De fiecare dată.

— Tu aparţii acelor 8% care fac TSPT, chiar dacă dispun de toate mijloacele ca să-şi justifice acţiunile, replică Kaja. Cei care nu fac asta. Care caută inconştient, dar în mod activ, o cale de a se învinovăţi singuri. Aşa cum încerci tu acum să îţi asumi vina pentru…

— Bine, hai, spune cu voce tare, o întrerupse Harry.

— … moartea lui Rakel.

În încăpere se lăsă liniştea. Harry privea undeva în gol şi clipea des. Kaja înghiţi în sec.

— Iertare, n-am vrut să sune aşa. Cel puţin n-am vrut să *o rostesc* în maniera asta.

— Ai dreptate. În afară de povestea cu *căutarea* vinovăţiei. Este vina mea şi ăsta e un fapt. Dacă nu l-aş fi ucis pe fiul lui Svein Finne…

— Îţi făceai datoria.

— …Rakel ar mai trăi încă.

— Cunosc oameni specializaţi în TSPT. Ai nevoie de ajutor, Harry.

— Da. Ajutor ca să-l prind pe Finne.

— Nu e asta cea mai mare problemă a ta.

— Ba da.

Kaja oftă.

— Câtă vreme l-ai vânat pe fiul lui înainte de a-l găsi?

— Cine mai ţine socoteala? L-am găsit.

— Nimeni nu-l prinde pe Finne, e ca o fantomă.

Harry îşi ridică privirea.

— Am lucrat la Moravuri. Am citit rapoartele despre Svein Finne, erau de studiat.

— O fantomă, rosti Harry.

— Ce anume?

— Asta căutăm toţi.

Harry se ridică în picioare.

— Mersi pentru apa fierbinte. Şi pentru ponturi.

— Ponturi?

Bătrânul se uita fix la rochia albastră care se legăna şi plutea în curentul de apă al râului. Viaţa ca un dans al efemeridelor. Stai într-o încăpere plină de testosteron şi parfum, mişcându-ţi picioarele în ritmul muzicii şi zâmbindu-i celei mai drăguţe de acolo, deoarece crezi că ţi-e menită. Până o inviţi la dans, ea refuză şi se uită peste umărul tău la celălalt tip, tipul care nu eşti tu. Apoi, după ce ţi-ai bandajat inima rănită, îţi ajustezi aşteptările şi o inviţi la dans pe următoarea cea mai drăguţă. Apoi pe a treia. Până ajungi la cea care spune da. Dacă ai noroc şi dansaţi bine împreună, o inviţi şi la dansul următor. Şi la următorul. Până ce seara se încheie şi tu o întrebi dacă vrea să-şi petreacă eternitatea cu tine.

— Da, dragă, dar noi suntem efemeride, spune ea, apoi moare.

După aceea se lasă noaptea, noaptea adevărată, şi singurul lucru pe care-l ai este o amintire, o rochie albastră legănându-se ispititor şi promisiunea că nu va dura mai mult de o zi până să o poţi urma. Rochia albastră este singurul lucru care îţi dă posibilitatea să visezi că vei dansa din nou într-o bună zi.

— Aş dori o cameră video pentru exterior.

Vocea groasă şi răguşită venea dinspre cealaltă parte a tejghelei.

Bătrânul se întoarse. Era un bărbat înalt. Cu umeri laţi, dar zvelt.

— Am mai multe modele… zise Alf.

— Ştiu, am cumpărat una de aici cu ceva vreme în urmă. De data asta aş dori un model scump. Cel care îţi trimite mesaje pe telefon când e cineva acolo. Genul de cameră care poate fi ascunsă.

— Am înţeles. Vă aduc una care cred că ar fi potrivită.

Ginerele bătrânului se duse către rafturile cu camere video de exterior, în vreme ce bărbatul înalt s-a răsucit şi întâlnit privirea bătrânului. Acesta îşi amintea faţa individului, nu numai pentru că o mai văzuse în magazin, ci pentru că nu reuşise să-şi dea seama dacă aparţinea unui erbivor sau unui carnivor. Ciudat, acum nu mai încăpea îndoială. Individul era un carnivor. Dar mai era ceva familiar în privirea aceea. Bătrânul miji ochii. Alf se întorsese şi bărbatul înalt se răsuci înapoi înspre tejghea.

— Când camera asta detectează mişcare, face o poză pe care o trimite direct către numărul de telefon instalat de dumneavoastră…

— Mersi, o iau.

După ce bărbatul înalt a ieşit din magazin, bătrânul s-a întors la ecranul televizorului. Într-o bună zi, toate rochiile albastre aveau să fie sfâşiate în bucăţi plutind în derivă, iar amintirile aveau să dispară. În ochii săi se oglindeau zilnic cicatricile pierderilor şi resemnării. Asta recunoscuse în expresia bărbatului înalt. Pierderea. Dar nu şi resemnarea. Nu încă.

Harry auzi pietrişul scrâşnind sub tălpile bocancilor şi se gândi că aşa era când îmbătrânea, petrecea tot mai mult timp în cimitire. Ajungeai să-ţi cunoşti viitorii vecini din locul unde urma să-ţi petreci eternitatea. Se opri în faţa pietrei mici şi negre. Se aplecă, săpă o groapă în zăpadă şi aşeză în ea vaza cu lăcrămioare albe. Adună zăpada în jurul vazei şi aranjă cupele florilor. Se dădu în spate ca să se asigure că aranjamentul floral arăta bine. Apoi îşi ridică privirea şi inspectă şirurile de pietre funerare. Dacă regula spunea că urma să fii înmormântat în cel mai apropiat cimitir de casa ta, atunci Harry avea să sfârşească pe acolo, pe undeva, nu lângă Rakel, care zăcea în cimitirul Voksen. Avusese nevoie de şapte minute ca să ajungă acolo de la apartamentul lui – trei şi jumătate dacă s-ar fi grăbit, numai că de data asta nu se grăbise deloc. Mormintele erau lăsate 20 de ani; după aceea alte sicrie puteau fi băgate în acelaşi loc, lângă cele care se găseau deja acolo. Ca atare, dacă aşa decidea soarta, ei doi *puteau* fi reuniţi în moarte.

Harry tremura în haina lui când un fior rece îi cuprinse întregul trup. Se uită la ceas. Apoi se grăbi spre ieşire.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse Oleg.

— Bine?

— Cu suişuri şi coborâşuri.

— Mhm…

Harry îşi lipi mai bine telefonul de ureche, ca şi cum ar fi putut reduce distanţa între un apartament din Sofiesgate, în care Bruce Springsteen cânta *Stray Bullet* în întunericul serii, şi casa aflată la 2000 de kilometri spre nord, din care Oleg putea vedea baza Forţelor Aeriene şi fiordul Porsanger.

— Te-am sunat ca să te avertizez să fii prudent.

— Prudent?

Harry îi spuse despre Svein Finne.

— Dacă Finne vrea răzbunare pentru că eu i-am ucis fiul, înseamnă că şi tu ai putea să fii în primejdie.

— Vin în Oslo, rosti Oleg cu fermitate.

— Nu!

— Nu? Dacă a omorât-o pe mama, ar trebui să stau aici şi să…

— În primul rând, cei de la Serviciul de Investigaţii Criminale nu ţi-ar da voie să te apropii de anchetă. Gândeşte-te ce ar putea face un avocat al apărării într-un caz în care tu, fiul victimei, ai luat parte. Iar în al doilea rând, e foarte probabil ca el s-o fi ales pe mama ta în locul tău, deoarece tu te afli cu mult dincolo de teritoriul lui.

— Vin.

— Ascultă! Dacă vine după tine, te vreau acolo din două motive. Nu va străbate 2000 de kilometri cu maşina, aşa că va trebui să zboare. Către un aeroport mic, unde le vei putea da pozele lui celor de acolo. Svein Finne nu e genul uşor de ignorat într-un loc mic. Cu tine acolo, ne creştem şansele de a-l prinde. Bine?

— Dar…

— Motivul numărul doi. Imaginează-ţi că *nu eşti* acolo când soseşte el. Şi o găseşte pe Helga singură acasă.

Tăcere. Doar Springsteen şi un pian.

Oleg îşi drese glasul.

— Mă ţii la curent cu evoluţia lucrurilor?

— La curent. OK?

După ce încheiară conversaţia, Harry se aşeză şi privi telefonul pe care

îl aşezase pe măsuţa de cafea. The Boss ajunsese la mijlocul altei piese care nu mai intrase pe albumul The River, *The Man Who Got Away.*

Ca dracu'. Nu şi de data asta.

Telefonul zăcea rece şi mort pe măsuţă.

Când ceasul arăta 23:30, Harry simţi că nu mai poate sta locului.

Îşi încălţă bocancii, înşfăcă telefonul şi ieşi pe hol. Cheile de la maşină nu erau pe poliţa unde le lăsa de obicei, aşa că le căută prin toate buzunarele de la pantaloni şi haine până ce le găsi în blugii pătaţi de sânge pe care îi aruncase în coşul cu rufe murdare. Coborî la Fordul Escort, urcă în maşină, îşi potrivi scaunul, răsuci cheia în contact şi întinse automat mâna ca să pornească radioul, dar se răzgândi. Rămăsese pe frecvenţa postului Stone Hard FM deoarece acolo nu se vorbea, doar se auzeau piese hard rock de amorţit durerea 24 de ore din 24, numai că el n-avea nevoie de un analgezic acum. Avea nevoie de durere. Aşa că străbătu în tăcere străzile somnoroase din centrul oraşului, apoi urcă panta înspre dealurile care înconjurau Sjømannsskolen, către Nordstrand. Trase pe dreapta, scoase lanterna din torpedou, ieşi din maşină şi se uită la Fiordul Oslo scăldat în lumina lunii, cu ape calme, negre şi arămii, înspre sud, înspre Danemarca şi marea largă. Deschise portbagajul şi scoase ranga. Se ridică şi se uită la ea o clipă. Ceva nu era în regulă; ceva la care nu se gândise, dar era atât de mic, ca un fragment care-i plutise prin faţa retinei, iar acum îl uitase. Încercă să-şi muşte degetul fals şi se scutură înfiorat când dinţii îi intrară în contact cu proteza de titan. Însă gestul nu-l ajută, ideea dispăruse, ca un vis care se furişează anonim din minte.

Harry înotă prin zăpadă către marginea dealului, la vechile buncăre unde el, Øystein şi Tresko obişnuiau să vină ca să bea ca proştii, în vreme ce contemporanii lor sărbătoreau absolvirea cursurilor, Ziua Naţională, solstiţiul de vară şi ce naiba mai celebrau ei.

Primăria sigilase uşile după o serie de articole într-unul dintre ziarele oraşului. Nu că n-ar fi ştiut că buncărele erau folosite de drogaţi şi prostituate, astfel de fotografii fuseseră publicate şi înainte. Fotografii cu tineri care îşi injectau heroină în braţele pline de cicatrici şi femei străine îmbrăcate în ţinute stridente, care zăceau pe saltele murdare. Ce o făcuse să reacţioneze de data asta fusese o singură fotografie. Nici măcar nu era teribilă. Un tânăr pe o saltea, cu accesoriile folosite de drogaţi lângă el. Se uita la cameră cu ochi de căţeluş. Şocant fusese că arăta exact ca un tânăr

norvegian obişnuit; ochi albaştri, pulover tradiţional şi păr scurt şi ordonat. Te-ai fi putut gândi că fusese fotografiat cu ocazia vreunui Paşte la cabana familiei sale. A doua zi, primăria pusese zăvoare la toate uşile de acces şi montase indicatoare de încălcarea proprietăţii, care anunţau că zona era patrulată în mod regulat. Harry ştia că ameninţarea era lipsită de conţinut real – şeful poliţiei nu avea bani şi oameni suficienţi ca să ancheteze spargerile de locuinţe de unde *chiar erau furate* lucruri.

Introduse ranga în crăpătura uşii.

Fu nevoit să se folosească de greutatea întregului trup ca zăvorul să cedeze.

Harry păşi înăuntru. Singurul sunet care spărgea liniştea era ecoul unor picături, de undeva din adâncul beznei, un sunet care îl făcu pe Harry să se gândească la impulsul sonarului de pe un submarin. Tresko spusese că descărcase filmul sonor al pulsurilor emise de sonar de pe net, îl pusese în buclă şi îl folosise ca să adoarmă. Spusese că senzaţia de a fi sub apă îl calma.

Harry reuşi să identifice doar trei componente ale mirosului pestilenţial dinăuntru: urină, petrol şi ciment ud. Aprinse lanterna şi intră mai adânc. Fasciculul luminos dădu peste o banchetă de lemn care părea furată din parcul din apropiere şi peste o saltea înnegrită de umezeală şi mucegai. Peste fantele orizontale de tragere cu arma care dădeau înspre fiord fuseseră bătute scânduri.

Era – aşa cum crezuse – locul perfect.

Nu se putu abţine.

Stinse lanterna.

Închise ochii. Voi să încerce în avans senzaţia.

Încercă să vadă scena în faţa ochilor, dar imaginile nu se arătau.

De ce nu? Poate că trebuia să-şi alimenteze ura.

Se gândi la Rakel. Rakel pe podeaua de piatră. Svein Finne peste ea. Hrăneşte ura.

După care rezultatul dorit apăru.

Harry strigă tare în întuneric şi deschise ochii.

Ce naiba se întâmpla, de ce stoca creierul lui imaginile alea cu el acoperit de sânge?

Svein Finne se trezi când auzi un sunet de creangă ruptă.

Era treaz de-a binelea într-o fracţiune de secundă şi privea atent în noapte şi spre acoperişul cortului său de două persoane.

Îl găsiseră? Acolo, atât de departe de cele mai apropiate clădiri, în pădurea deasă de conifere, pe un teren atât de abrupt pe care şi câinii aveau dificultăţi să-l străbată?

Ascultă. Încercă să stabilească despre ce putea fi vorba după sunete. Un fornăit. Nu omenesc. Paşi grei pe solul pădurii. Atât de grei că el simţea o uşoară vibraţie în sol. Un animal mare. Poate un ren. În tinereţe, Svein Finne fusese adesea în pădure, petrecând nopţile în cort, în Maridalen sau Sørkedalen. Pădurile de lângă Oslo erau imense şi ofereau libertate şi refugiu unui tânăr care intra adesea în bucluc, nu se integra, pe care oamenii aveau tendinţa să-l evite sau îl necăjeau. Oamenii reacţionau adesea când le era teamă de ceva. Svein Finne nu reuşise niciodată să înţeleagă de unde ştiau. În definitiv, păstrase totul ascuns. Puţini erau cei cărora le dezvăluia cine era el în realitate. Şi înţelegea când se speriau. Se simţea mai acasă acolo, în pădure, alături de animalele sălbatice, decât în oraşul care se întindea la doar câteva ore de mers pe jos. Iar acolo, în pragurile caselor, se găseau mai multe animale decât aveau habar cei mai mulţi locuitori ai oraşului. Căprioare, iepuri, jderi. Vulpi, bineînţeles; vulpile trăiau bine de pe urma deşeurilor produse de oameni. Din când în când, un cerb mare. Într-o noapte cu lună urmărise un linx cum se furişa pe cealaltă parte a lacului. Şi păsări. Vulturi pescari. Bufniţe cenuşii şi bufniţe polare. Nu mai văzuse şoimi şi ulii, păsări des întâlnite acolo în vremea adolescenţei lui. Însă un şoricar plutise mai devreme printre copaci, deasupra lui.

Elanul se apropiase. Încetase să mai frângă ramuri de copac. Elanii rupeau crengi. Un nas lipit de cort, care adulmeca în sus şi în jos. Un nas care căuta mâncare. În toiul nopţii. Nu era un elan.

Finne se rostogoli în sacul de dormit, înşfăcă lanterna şi pocni cu ea acel nas. Nasul dispăru şi el auzi un pufăit puternic afară. După care nasul reveni, iar de această dată apăsă atât de tare materialul cortului, încât atunci când stinse şi reporni rapid lanterna, Finne reuşi să vadă despre ce era vorba. Zărise conturul căpăţânii mari şi al fălcilor. Se auzea un zgomot de zgârietură de gheare care rupeau materialul cortului. Iute ca fulgerul, Finne apucă mânerul cuţitului pe care îl ţinea mereu lângă saltea, trase în jos fermoarul cortului şi se rostogoli afară, asigurându-se că nu o făcea cu

spatele la animal. Îşi stabilise tabăra pe câţiva metri pătraţi de pantă uscată, în faţa unui bolovan mare care despărţea şuvoaiele de zăpadă topită şi transformată în apă venind de pe înălţimi, astfel încât acestea curgeau de o parte şi de alta a cortului. Coborî panta gol, împleticindu-se. Nu simţi niciun fel de durere când crengile copacilor şi pietrele de pe jos îi sfâşiară pielea. Auzea doar pocnetele arbuştilor în vreme ce ursul venea după el. Animalul observase fuga omului şi instinctul lui de vânător se trezise, iar Svein Finne ştia că nimeni nu putea întrece un urs în goană, nu pe teritoriul lui. Numai că n-avea nicio intenţie să procedeze aşa. Şi nici să se întindă pe jos şi să se prefacă mort, aşa cum susţineau unii că ar fi cea mai bună strategie dacă dădeai peste un urs.

Un urs abia ieşit din hibernare este mort de foame şi ar mânca fericit chiar şi un leş. Idioţi nenorociţi. Finne ajunse în partea de jos a pantei, îşi recăpătă echilibrul, se lipi cu spatele drept de un trunchi gros de copac. Deschise lanterna şi o aţinti înspre zgomotele care se apropiau.

Animalul se opri brusc când fasciculul luminos îl izbi drept în ochi. Orbit, se ridică pe picioarele din spate şi bătu aerul din faţa lui cu labele. Era un urs brun, înalt cam de doi metri. *Putea fi şi mai mare,* îşi zise Finne, prinzând teaca armei cu dinţii şi extrăgând dinăuntru cuţitul *puukko.* Bunicul Finne spusese că ultimul urs prins în pădurile din jurul oraşului Oslo – în 1882, de pădurarul Kjelsås, lângă un copac căzut în Grønnvollia, sub Opkuven – avusese aproape doi metri şi jumătate.

Ursul reveni pe cele patru picioare. Pielea îi atârna pe corp. Răsufla greu, dându-şi capul dintr-o parte în alta şi uitându-se când spre pădure, când spre lumină, ca şi cum nu s-ar fi putut decide.

Finne ridică cuţitul în faţa lui.

— Nu ai chef să munceşti pentru masa ta, Bruin? Te simţi un pic slăbit în noaptea asta?

Ursul mormăi frustrat, iar Finne râse atât de tare că stârni ecouri în peretele stâncos de deasupra lor.

— Bunicul meu a fost unul dintre oamenii care l-au mâncat pe bunicul tău în 1882. Zicea că a avut un gust oribil, chiar şi dat cu o mulţime de mirodenii. Dar mă văd luând o îmbucătură din tine, Bruin, aşa că haide! Vino încoace, nemernic prost!

Finne făcu un pas înspre animal, care se dădu uşor înapoi, legănându-se pe labe. Ursul părea confuz, aproape intimidat.

— Cunosc senzaţia, zise Finne. Ai stat închis multă vreme, după care ai ieşit brusc şi ai dat de prea multă lumină, prea puţină mâncare şi eşti singur. Nu pentru că ai fost alungat, ci pentru că nu eşti un animal de turmă, tu eşti cel care le alungă pe celelalte animale.

Finne se mai apropie cu un pas.

— Dar asta nu înseamnă că te simţi însingurat, nu? Împrăştie-ţi sământa, Bruin, fă alţi urşi care sunt ca tine, care te înţeleg. Care înţeleg cum să-şi onoreze părintele! Ha! Ha! Fugi de-aici, căci nu există femele în Sørkedalen. Pleacă, ăsta e teritoriul meu, nemernic amărât şi înfometat! Aici nu vei găsi altceva în afară de singurătate.

Ursul se înfipse în sol mai bine cu labele din faţă, ca şi cum voia să se ridice din nou în două picioare, dar nu reuşi.

Finne realiză despre ce era vorba. Ursul era bătrân. Poate bolnav. Iar Finne detectă un miros imposibil de confundat. Mirosul fricii. Nu fiinţa mult mai mică, bipedă, din faţa lui era cea care îl înspăimânta, ci faptul că acea creatură nu avea acelaşi miros. Era o creatură care nu se temea. O creatură nebună. Capabilă de orice.

— Ei bine, bătrâne Bruin?

Ursul îşi dezveli gingiile, lăsând să se vadă un şir de colţi îngălbeniţi.

După care se întoarse şi se îndepărtă, până ce fu înghiţit de întuneric.

Svein Finne rămase pe loc şi ascultă zgomotele de crengi rupte îndepărtându-se tot mai mult.

Ursul avea să se întoarcă. Atunci când avea să fie mai înfometat sau după ce o să mănânce şi o să se simtă suficient de puternic ca să cucerească teritoriul. De a doua zi, Finne trebuia să caute un loc şi mai puţin accesibil, poate un loc cu ziduri în jur, care puteau ţine un urs la distanţă. Însă mai întâi trebuia să ajungă în oraş ca să cumpere o capcană. Şi să viziteze mormântul. Turma.

Katrine nu putea dormi. Însă fiul ei dormea în pătuţul de lângă fereastră, iar asta conta cel mai mult.

Se rostogoli pe pat şi se uită direct la chipul palid al lui Bjørn. Avea ochii închişi, dar nu sforăia. Asta însemna că nici el nu dormea. Îl studie cu privirea. Pleoapele lui subţiri, înroşite, cu vase de sânge vizibile, sprâncenele deschise la culoare, pielea albă. Ca şi cum înghiţise un bec aprins. Umflat şi iluminat dinăuntru. Multă lume fusese surprinsă când

formaseră un cuplu. Nimeni nu întrebase direct, evident, însă ea le văzuse întrebarea întipărită pe feţe: ce o face pe o femeie frumoasă şi stăpână pe sine să aleagă un bărbat mai puţin decât atrăgător şi fără bani? O femeie parlamentar din Comisia pentru Justiţie o trăsese deoparte la o petrecere a „femeilor aflate în poziţii importante” şi îi spusese că ea credea că e minunat că se măritase cu un coleg al cărui statut social era inferior. Katrine îi replicase că Bjørn era al naibii de bun la pat şi o întrebase pe politiciană dacă se simţea ruşinată că avea un soţ cu statut social înalt care câştiga mai mult şi care erau şansele ca următorul ei soţ să aibă un statut inferior? Katrine habar n-avea cine era soţul individei, dar după expresia ei înţelesese că fusese foarte aproape de ţintă. Oricum, ura astfel de întâlniri ale „femeilor influente”. Nu pentru că nu suporta cauza, nu pentru că nu credea că merită să lupţi pentru egalitatea reală de gen, ci pentru că nu înţelegea acea solidaritate feminină forţată şi retorica emoţională. Uneori simţea nevoia să le spună să tacă şi să se limiteze la a cere oportunităţi egale şi plată egală pentru muncă în aceleaşi condiţii cu bărbaţii. Desigur, exista de multă vreme nevoia de schimbare, nu numai când era vorba de hărţuirea sexuală, ci şi legat de tacticile de control sexual indirect şi adesea intangibile folosite de bărbaţi. Însă unor astfel de lucruri nu trebuia să li se permită să devină prioritare şi să devieze atenţia tuturor de la ceea ce însemna cu adevărat egalitatea de gen. Femeile nu făceau decât să-şi facă din nou rău singure dacă prioritizau sentimentele rănite în dezavantajul pachetelor salariale. Pentru că doar salariile mai bune, puterea economică mai mare, te făceau invulnerabile.

Poate că ar fi simţit altfel dacă ar fi fost cea mai vulnerabilă persoană din acel dormitor. Îl acceptase pe Bjørn când era slăbită, fragilă, când avea nevoie de cineva care s-o iubească necondiţionat. Iar specialistului criminalist puţin dolofan, dar amabil şi fermecător, îi venise cu greu să-şi creadă norocului şi răspunsese prin a o proclama regina lui, aproape până la negare de sine. Ea îşi spusese atunci că n-avea să exploateze aşa ceva, că văzuse prea mulţi oameni – femei şi bărbaţi deopotrivă – care se transformau în monştri doar pentru că partenerul lor îi invita la asta. Iar ea încercase. Chiar încercase.

Fusese supusă testării înainte, însă când apăruse adevăratul test – cea de-a treia fiinţă, bebeluşul – instinctul de supravieţuire de pe parcursul zilei şi consideraţia pentru partener cedaseră.

A treia fiinţă. Cea pe care o iubeai mai mult decât pe partenerul de viaţă.

Numai că, în cazul lui Katrine, a treia fiinţă fusese prezentă tot timpul.

O singură dată. O singură dată stătuse întinsă aşa, chiar în acel pat, cu el, a treia fiinţă. Îl ascultase respirând în vreme ce o furtună de toamnă zguduia ferestrele, făcea zidurile să pocnească şi lumea ei să se prăbuşească. El aparţinea altcuiva, ea îl împrumutase doar, însă acceptase asta, chiar dacă nu mai obţinea altceva. Regreta acel acces de nebunie? Da. Da, bineînţeles. Fusese cel mai fericit moment al vieţii ei?

Nu. Însemnase disperare şi o anume amorţeală. Era posibil ca întreaga poveste să fi fost evitată? În mod cert, nu.

— La ce te gândeşti? şopti Bjørn.

Dacă i-ar fi spus? Dacă i-ar fi povestit tot?

— La caz, răspunse ea.

— Da?

— Cum se poate ca voi să nu aveţi nimic?

— Cum ţi-am mai spus, făptaşul a făcut curăţenie după el. Chiar te gândeşti la caz, sau… la altceva?

Katrine nu vedea expresia din ochii lui în întuneric, dar o auzea în voce. El ştiuse mereu de cea de-a treia fiinţă. Bjørn Holm era omul căruia i se confesase când îi era doar prieten iar ea abia fusese transferată la Poliţia din Oslo, după ce se îndrăgostise fără speranţă şi prosteşte de Harry. Trecuse atât de multă vreme de atunci. Însă ea nu-i povestise niciodată lui Bjørn despre acea noapte.

— Un cuplu care trăieşte în Holmenkollen se îndrepta spre casă cu maşina în noaptea crimei. Cei doi au văzut un bărbat adult coborând pe Holmenkollveien la 23:45.

— Oră care se potriveşte cu ora presupusă a crimei, între 22 şi 2, zise Bjørn.

— Când n-au băut, adulţii din Holmenkollen merg cu maşina. Ultimul autobuz plecase de mult şi am verificat camerele de securitate de la staţia de metrou Holmenkollen. Un tramvai a ajuns acolo la ora 23:35, dar singura persoană care a coborât a fost o femeie. Ce caută să meargă pe jos pe acolo cineva la o oră aşa de târzie? Dacă s-ar fi dus acasă de la un bar din oraş ar fi urcat panta, iar dacă s-ar fi îndreptat înapoi spre oraş s-ar fi dus în staţia de metrou, nu crezi? Doar dacă nu dorea să evite camerele

de securitate.

— Un bărbat ieşit la plimbare. E cam subţire, nu? Cei doi au oferit şi o descriere?

— Una obişnuită. Înălţime medie, vârsta între 25 şi 60 de ani, etnicitate necunoscută, dar mai degrabă având piele închisă la culoare.

— Aşadar motivul pentru care te agăţi de chestia asta este…

— …acela că e singura pistă cu o valoare cât de cât.

— Deci n-ai obţinut nimic util de la vecină?

— Doamna Syvertsen? Dormitorul ei e în partea din spate a casei, iar fereastra era deschisă. Însă spune că a dormit ca un bebeluş toată noaptea.

Ca un soi de replică ironică la şoaptele lor, dinspre pătuţul copilului se auzi o tentativă de scâncet. Se uitară unul la celălalt şi aproape că izbucniră în râs. Katrine se întoarse şi îşi lipi urechea de pernă, dar îi fu imposibil să nu audă alte două scâncete, urmate de pauza obişnuită înainte ca alarma să sune. Simţi salteaua afundându-se când Bjørn se dădu jos din pat.

Nu se gândea la bebeluş. Nu se gândea la Harry. Şi nu se gândea la caz. Se gândea la somn. Un somn profund de mamifer, cel în care ambele părţi ale creierului sunt oprite.

Kaja îşi plimbă palma peste patul dur şi aspru al pistolului. Oprise toate sursele de zgomot din living şi acum asculta tăcerea. El era pe undeva acolo, îl auzise. Făcuse rost de pistol după ce păţise Hala în Kabul.

Hala şi Kaja fuseseră două dintre cele nouă femei ale grupului de 23 de persoane care împărţeau acelaşi spaţiu de locuit, cele mai multe dintre ele fiind angajate de Crucea Roşie sau de Semiluna Roşie, iar câteva deţinând poziţii civile în forţele de menţinere a păcii. Hala era o persoană neobişnuită, cu un trecut neobişnuit, însă ceea ce o diferenţia cu adevărat de celelalte femei din clădire era că era afgană. Clădirea nu era departe de Hotelul Serena Kabul şi de Palatul Prezidenţial Afgan. Atacul talibanilor asupra hotelului demonstrase că niciun loc din Kabul nu era complet sigur şi că totul era relativ, însă ele se simţiseră protejate de paznicii din spatele parapetelor înalte. După-amiezile, Hala şi Kaja urcau pe acoperişul plat şi lansau zmeie cumpărate din bazarul Strand pentru un dolar sau doi. Kaja presupusese că era un clişeu romantic dintr-un bestseller – ideea că

zmeiele pe cerul Kabulului simbolizau că oraşul era eliberat de regimul talibanilor, care le interzisese în anii 1990, deoarece distrăgeau atenţia oamenilor de la rugăciuni. Numai că în weekenduri ajungeau să fie sute şi chiar mii de zmeie pe cer. Culorile erau chiar mai strălucitoare decât înainte de talibani, datorită noilor cerneluri de pe piaţă, spunea Hala. Ea ştia că lansarea unui zmeu însemna muncă în echipă – una manevra zmeul, cealaltă supraveghea firul – căci altfel n-ar fi reuşit să evite alte zmeie puse pe harţă, încercând să le taie firul sau zmeul cu sfori care aveau aşchii de sticlă prinse de ele. Nu era greu de observat paralela cu misiunea asumată de Occident în Afganistan, însă era un joc. Dacă pierdeau un zmeu, înălţau altul. Şi chiar mai frumoase decât zmeiele de pe cer erau scânteile care se aprindeau în ochii frumoşi ai Halei când le privea.

Trecuse de miezul nopţii, Kaja auzise sirene şi văzuse luminile albastre ale maşinilor de poliţie de la fereastra livingului. Deja era îngrijorată, căci Hala nu ajunsese încă, aşa că se îmbrăcase şi ieşise afară. Maşinile de poliţie erau parcate lângă o alee de acces. Nu se stabilise un cordon de poliţişti, aşa că se strânsese deja o mulţime de gură-cască. La asemenea oră din noapte, pe străzi mai erau doar tineri afgani îmbrăcaţi cu geci de piele, copii contrafăcute după modelele Gucci şi Armani. Oare câte locuri ale crimelor văzuse Kaja ca detectiv la Investigaţii Criminale? Chiar şi aşa, se mai trezea şi acum uneori dintr-un coşmar când visa noaptea aceea. Cuţitul tăiase porţiuni mari în *shalwar kameez,* dezvelind pielea de dedesubt, iar capul Halei era dat pe spate într-un unghi imposibil, ca şi cum gâtul îi fusese rupt, lăsând căscată larg o rană mare, astfel încât Kaja se trezise uitându-se la măruntaiele roz, deja uscate. Când se ghemuise deasupra cadavrului, din rană ţâşnise un roi de musculiţe, ca un duh malefic dintr-o lampă fermecată, iar Kaja dăduse din mâini ca să se ferească de ele.

Autopsia dezvăluise că Hala avusese contact sexual chiar înainte de a muri. Chiar dacă dovezile fizice nu puteau elimina posibilitatea unui act consimţit, presupuseseră cu toţii – date fiind circumstanţele şi faptul că era o femeie singură care respecta regulile stricte ale minorităţii Hazaras[2] – că fusese vorba de un viol. Poliţia nu descoperise niciodată făptaşul sau

[2] Grup etnic vorbitor de persană care trăieşte în centrul Afganistanului *(N. t.).*

făptaşii. Oamenii spuneau că pericolul de a fi violată pe o stradă din Kabul era o nimica toată faţă de pericolul de a fi aruncată în aer de un dispozitiv exploziv artizanal. Şi chiar dacă numărul violurilor crescuse de la căderea regimului taliban, poliţia avea o teorie care spunea că talibanii fuseseră în spatele atacului, ca să arate ce aveau să păţească femeile afgane care lucrau pentru ISAF, Resolute Support Mission şi alte organizaţii occidentale. În ciuda acestor asigurări, violul şi crima din Kabul le înspăimântaseră pe celelalte femei din grup. Atunci Kaja le învăţase cum să folosească o armă de foc. Şi, într-un mod ciudat, pistolul – pasat de la o femeie la alta ca un baston ori de câte ori vreuna dintre ele trebuia să iasă pe străzi după lăsarea întunericului – le adusese împreună ca echipă. O echipă de zmeoaice.

Kaja simţi greutatea pistolului. Când era în poliţie, deţinerea unui pistol încărcat cu gloanţe îi insuflase mereu un amestec de teamă şi o senzaţie de securitate.

În Afganistan, începuse să se gândească la pistol ca la o unealtă necesară, ceva ce merita deţinut. Ca şi un cuţit. Anton o învăţase cum să-l folosească. O învăţase că, până şi în cadrul Crucii Roşii – cel puţin în Crucea Roşie coordonată de el –, la nevoie îţi protejai viaţa ucigând. Ţinea minte că prima dată când îl întâlnise pe Anton se gândise că acel elveţian rafinat, aproape jovial, înalt, blond – mult prea chipeş – nu era pentru ea. Se înşelase. Şi avusese dreptate. Însă când venea vorba de uciderea Halei, nu se înşelase, ci avusese dreptate.

Nu talibanii fuseseră în spatele crimei.

Kaja ştia cine fusese, dar n-avea dovezi.

Kaja strânse bine patul armei în palmă. Ascultă. Respiră. Aşteptă. Amorţită. Asta era cel mai ciudat: inima ei bătea cu putere de parcă era pândită de un atac de panică, însă în acelaşi timp ea se simţea complet indiferentă. Se temea de moarte, dar nu era cine ştie ce interesată să trăiască. Chiar şi aşa, trecuse de debriefingul cu psihologul când se opriseră la Tallinn, în drum spre casă. Şi de atunci intrase în penumbră.

20

Harry se trezi şi totul era la fel. Trecură câteva secunde înainte să-şi amintească, să-şi dea seama că nu fusese un coşmar şi că pumnul strâns îl lovise în pântece. Se rostogoli pe o parte şi se uită fix la fotografia de pe masă. Rakel, Oleg şi el zâmbind, pe un bolovan înconjurat de frunze de toamnă, în cursul uneia dintre acele *plimbări* atât de îndrăgite de Rakel şi despre care Harry bănuia că începuseră să-i placă şi lui. Pentru prima dată se gândi: dacă ăsta era debutul unei zile care nu avea decât să se înrăutăţească, câte astfel de zile mai putea suporta? Tocmai era pe cale să găsească un răspuns, când realiză că nu fusese trezit de alarma ceasului. Odihnindu-se lângă fotografie, telefonul lui bâzâia aproape în tăcere, ca un colibri.

Îl înşfăcă.

Era un mesaj text care includea o poză.

Inima lui Harry începu să bată mai tare.

Atinse ecranul de două ori cu degetul şi imediat avu senzaţia că îi stă inima în loc.

Svein Finne zis Logodnicul stătea cu capul plecat, cu faţa spre camera foto şi cu privirea îndreptată undeva, un pic mai sus de aceasta. Cerul de deasupra capului său avea o lucire roşiatică.

Harry sări din pat, apucă pantalonii de pe podea şi şi-i trase pe el. Înşfăcă un tricou în drum spre ieşire, îşi puse haina şi bocancii şi ieşi în grabă pe scară. Căută în buzunare ca să verifice că tot ce băgase acolo în seara precedentă continua să fie acolo: cheile de la maşină, cătuşele şi pistolul Heckler & Koch.

Ţâşni afară, inspiră cu nesaţ aerul rece al dimineţii şi se urcă în Fordul Escort parcat la marginea trotuarului. Trei minute şi jumătate, dacă gonea. Însă avea nevoie de maşină pentru a doua parte. Harry înjură printre dinţi demarorul, care nu porni de la prima cheie. Următoarea tentativă eşuată ar fi însemnat sfârşitul jocului. Răsuci din nou cheia în contact şi apăsă pedala de acceleraţie. *Gata!* Maşina patină pe pavajul ud din Stensberggata, aproape pustie la o oră aşa de matinală. Oare cât stăteau oamenii la căpătâiul mormintelor? Trecu în goană prin traficul care începea să se aglomereze pe Ullevålsveien şi opri pe trotuarul de pe

Akersbakken, chiar în faţa porţii nordice a cimitirului Vår Frelser. Lăsă maşina descuiată, cu insigna de poliţie clar vizibilă pe bord.

O luă la fugă, dar se opri când ajunse la poarta de acces. De unde se afla, în partea de sus a cimitirului în pantă, văzu imediat silueta solitară în faţa mormântului. Avea capul plecat, iar pe spate îi atârna părul lung prins în coadă, ca al amerindienilor.

Harry îşi lipi palma de patul pistolului din buzunarul hainei şi porni. Nici repede, nici încet. Se opri la trei metri în spatele individului.

— Ce doreşti?

Sunetul vocii lui îl înfioră pe Harry. Ultima dată când auzise vocea gravă, răsunătoare, de preot a lui Svein Finne erau amândoi într-o celulă din închisoarea Ha, când Harry încerca să obţină ajutor ca să-l prindă pe tipul care zăcea acum în mormântul din faţa lor. Pe atunci Harry habar n-avea că Valentin Gjertsen era fiul lui Svein Finne. Privind retrospectiv, nu se putu abţine să se gândească la faptul că ar fi trebuit să bănuiască ceva. Ar fi trebuit să vadă că fanteziile bolnăvicioase şi violente ale lui Gjertsen proveneau din aceeaşi sursă, într-un fel sau altul.

— Svein Finne, rosti Harry, auzindu-şi propria voce tremurând. Eşti arestat.

Nu-l auzi pe Finne izbucnind în râs, ci îi văzu doar umerii mişcându-se.

— Asta pare să fie replica ta standard când mă vezi, Hole.

— Pune-ţi mâinile la spate.

Finne oftă din rărunchi. Îşi duse mâinile la spate cu un gest nonşalant, ca pentru a-şi face postura mai confortabilă.

— O să-ţi pun cătuşe. Şi înainte să te gândeşti la vreun gest stupid, ar trebui să ştii că am un pistol aţintit spre şalele tale.

— M-ai împuşca în *şale,* Hole?

Finne îşi întoarse capul şi zâmbi. Ochii ăia căprui. Buzele groase, umede. Harry respiră pe nas. Rece. Trebuia să rămână calm, să nu se gândească la ea. Să se gândească doar la ce urma să facă şi la nimic altceva. Lucruri simple, practice.

— Crezi că sunt mai înspăimântat de ideea de a rămâne paralizat decât de moarte?

Harry inspiră adânc, în încercarea de a se opri din tremurat.

— Pentru că vreau o mărturisire *înainte* să mori.

— Cum ai obţinut tu de la fiul meu? După care l-ai împuşcat?

— Am fost nevoit să-l împuşc fiindcă s-a opus arestării.

— Da, îndrăznesc să spun că aşa ai ales să-ţi aminteşti. Probabil că aşa îţi vei aminti şi de împuşcarea mea.

Harry văzu gaura din palma lui Svein Finne, ca Torghatten, muntele cu gaura prin care se vedea lumina zilei. O gaură rezultată în urma unui glonţ încasat de Finne la începutul carierei de poliţist a lui Harry. Însă atenţia îi fu atrasă de cealaltă mână. De cureaua cenuşie de ceas din jurul încheieturii. Fără să-şi coboare pistolul, apucă încheietura lui Finne cu mâna liberă şi o răsuci. Apăsă pe ecranul ceasului. Cifrele roşii care indicau data şi ora se aprinseră.

Clinchetul cătuşelor răsună ca un sărut gol în cimitirul pustiu.

Harry răsuci cheia în contact în sens invers acelor de ceasornic şi motorul muri.

— O dimineaţă frumoasă, zise Finne, privind prin parbrizul Fordului Escort către fiordul de sub ei. Dar de ce nu suntem la Sediul Central al Poliției?

— Mă gândeam să-ţi dau de ales, răspunse Harry. Îmi poţi oferi o mărturisire completă aici şi acum, după care ne putem întoarce ca să primeşti un mic-dejun şi o celulă caldă în Sediul Central al Poliţiei. Sau poţi refuza şi atunci vom face o mică plimbare în buncărele din timpul războiului.

— Ha! Îmi place de tine, Hole. Zău că da. Te urăsc ca persoană, dar îmi place personalitatea ta, zise Finne şi îşi umezi buzele. Şi evident că voi mărturisi. Ea…

— Aşteaptă să pornesc înregistrarea, zise Harry, pescuindu-şi telefonul mobil din buzunarul hainei.

— …a participat de bunăvoie. Cred că e posibil să-i fi plăcut mai mult decât mie.

Finne ridică din umeri.

Harry înghiţi în gol. Închise ochii o secundă.

— *I-a plăcut* să aibă un cuţit înfipt în burtă?

— Un cuţit?

Finne se răsuci pe scaun şi se uită la Harry.

— Am penetrat-o lângă gratii, chiar în spatele locului unde m-ai arestat. Bineînţeles că ştiam că e ilegal să ţi-o tragi în cimitir, dar dat fiind

felul în care insista să primească mai mult, cred că e rezonabil ca ea să plătească cea mai mare parte a amenzii. Chiar a depus o plângere? Presupun că şi-a regretat comportamentul lipsit de sfinţenie. Da, nu m-ar surprinde. În afara cazului că poate chiar crede ce spune. Ruşinea ne poate determina să distorsionăm orice. Ştii că în închisoare exista un psiholog care a încercat să-mi povestească despre Busola Ruşinii a lui Nathanson? Că eu eram aşa de ruşinat că am ucis-o pe fată, aşa cum pretindeai tu că am făcut, încât a trebuit să fug din calea ruşinii negând că faptele s-au petrecut vreodată. Asta se petrece şi aici. Dagny se simte atât de ruşinată de cât de tare i-au plăcut cele întâmplate în cimitir, încât memoria ei a transformat faptele în viol. Sună cunoscut, Hole?

Harry dădu să răspundă, dar îl înecă un val de vomă. Ruşine. Represiune.

Cătuşele zăngăniră când Finne se aplecă în faţă pe scaunul lui.

— În orice caz, tu ştii cum se întâmplă în cazurile de viol, când e cuvântul unei persoane împotriva cuvântului alteia, fără martori sau dovezi. O să scap, Hole. Despre asta e vorba? Ştii că singura cale de a mă băga după gratii pentru viol este să forţezi o mărturisire de la mine? Îmi pare rău, Hole. Dar, aşa cum am mai spus, mărturisesc că mi-am tras-o într-un loc public, aşa măcar ai ceva cu care să te legi de mine. Rămâne oferta de mic-dejun?

— Am spus ceva greşit? râse Finne în timp ce se împleticea prin zăpada noroioasă.

Căzu în genunchi şi Harry îl trase sus şi îl împinse către buncăr.

Harry stătea ghemuit în faţa băncii de lemn. Pe podeaua din faţa lui se înşira tot ce găsise când îl percheziţionase pe Svein Finne.

Un zar din metal albastru-cenuşiu. Câteva bancnote de 100 de coroane şi mai multe monede, dar niciun bilet de autobuz sau de tramvai. Un cuţit în teacă. Cuţitul avea un mâner maroniu din lemn şi o lamă scurtă. Ascuţită bine. Oare aceea era arma crimei? Nu se vedeau urme de sânge. Harry îşi ridică privirea. Scosese unul dintre placajele care acopereau ferestrele pentru arme ca să lase să intre ceva lumină. Uneori, pe aleea din faţa buncărului oamenii făceau jogging, dar nu apăreau până ce zăpada nu se topea complet. Nimeni n-avea să audă urletele lui Svein

Finne.

— Frumos cuţit, zise Harry.

— Colecţionez cuţite, răspunse Finne. Am avut 26, pe care mi le-ai confiscat, îţi aminteşti? Nu le-am primit niciodată înapoi.

Razele soarelui de dimineaţă luminau faţa şi partea de sus a corpului lui Svein Finne. Un corp musculos, nu în versiunea umflată a celor care ridicau greutăţi la sală, ci versiunea zveltă şi bine dozată. *Un corp de balerin,* îşi zise Harry. *Sau un corp ca al lui Iggy Pop.* Curat. Finne era aşezat, cu mâinile prinse în cătuşe de spătarul băncii. Harry îi scosese şi încălţările, dar îi permisese să păstreze pantalonii.

— Îmi amintesc de cuţite, zise Harry. Zarul pentru ce e?

— Pentru deciziile dificile în viaţă.

— Luke Rhinehart. Aşadar ai citit *Omul zar.*

— Eu nu citesc, Hole. Dar poţi păstra zarul, cadou din partea mea. Ca să laşi soarta să decidă când nu ştii ce să faci. O să descoperi că te eliberează, crede-mă.

— Deci soarta e mai eliberatoare decât a decide pentru tine însuţi?

— Bineînţeles. Închipuie-ţi că ai poftă să omori pe cineva, dar nu te hotărăşti să o faci. Aşa că ai nevoie de ajutor. De la soartă. Dacă zarul îţi spune să ucizi, responsabilitatea cade în sarcina sorţii; te *eliberează* pe tine şi liberul tău arbitru. Înţelegi? Nu e nevoie decât de o aruncare cu zarul.

Harry verifică dacă telefonul continua să înregistreze înainte de a-l lăsa pe bancă. Inspiră adânc.

— Ai aruncat cu zarul înainte de a o ucide pe Rakel Fauke?

— Cine e Rakel Fauke?

— Soţia mea, răspunse Harry. Crima s-a petrecut în bucătăria casei noastre din Holmenkollen cu zece zile în urmă.

Văzu ceva în ochii lui Finne începând să lucească.

— Condoleanţele mele.

— Taci din gură şi vorbeşte.

Finne oftă, ca şi cum ar fi fost plictisit.

— Sau? Ai de gând să scoţi bateria de la maşină ca să-mi electrocutezi testiculele?

— Folosirea bateriilor de maşină la torturarea oamenilor este un mit. Nu au suficientă putere.

— De unde ştii?

— Am citit online azi-noapte despre metode de tortură, zise Harry, plimbând marginea ascuţită a lamei peste pielea degetului său mare. Se pare că nu durerea în sine îi determină pe oameni să mărturisească, ci *frica* de durere. Însă, bineînţeles, frica trebuie să fie bine fundamentată – cel care torturează trebuie să convingă victima că durerea pe care e dispus să o inducă este limitată doar de propria imaginaţie. Iar dacă eu dispun de ceva din belşug acum, Finne, aceasta e imaginaţia.

Svein Finne îşi umezi buzele groase.

— Înţeleg. Vrei amănunte?

— Pe toate.

— Singurul amănunt pe care îl am pentru tine este acela că nu eu am comis crima.

Harry îşi strânse pumnul în jurul mânerului cuţitului şi lovi.

Simţi cum se rupea cartilajul nasului celuilalt în propria încheietură a mâinii şi sângele cald şiroindu-i pe dosul palmei. Ochii lui Finne se umplură de lacrimi şi buzele îi dezveliră dinţii mari şi galbeni într-un rânjet larg.

— Toată lumea ucide, Hole.

Vocea lui de preot avea un ton diferit acum, mai nazal.

— Tu, colegii tăi, vecinii tăi. Doar eu nu. Eu creez viaţă nouă, repar ce distrugeţi voi. Populez lumea cu mine însumi, cu oameni care vor binele. Nu pricep de ce oamenii fac efortul de a creşte ceva ce nu e al lor. Cum e cazul tău şi al fiului tău bastard. Oleg, aşa îl cheamă, nu? Să fie din pricină că sperma ta e prea slabă, Hole? Sau n-ai regulat-o pe Rakel suficient de bine ca ea să vrea să dea naştere copiilor tăi?

Harry lovi din nou. În acelaşi loc. Se întrebă dacă zgomotul de rupere venea de la nasul lui Finne sau era doar în mintea lui.

Finne îşi dădu capul pe spate şi rânji înspre acoperiş.

— Mai vreau!

Harry stătea pe jos, cu spatele lipit de zidul de beton, ascultând sunetul propriei respiraţii grele şi şuierăturile dinspre bancă.

Îşi înfăşurase cămaşa lui Finne în jurul mâinii, dar durerea pe care o simţea îi spunea că pielea de pe cel puţin unul dintre nodurile pumnului se dusese. De cât timp făceau asta? Cât avea să mai dureze?

Pe site-ul web despre tortură scria că nimeni, absolut nimeni nu rezista torturii pe termen lung, că până la urmă cel torturat îţi spunea ce dorea să auzi sau poate ce *credea* că voiai să auzi. Svein Finne se mulţumise să repete aceeaşi expresie: *mai vreau.* Şi primise ce ceruse.

— Cuţite.

Vocea nu mai putea fi recunoscută ca aparţinând lui Finne. Când îşi ridică privirea, Harry nu-l mai recunoscu nici pe om. Faţa umflată îi închisese ochii, iar sângele se scurgea de pe ea ca o barbă roşie picurândă.

— Oamenii folosesc cuţite.

— Cuţite? repetă în şoaptă Harry.

— Oamenii îşi înfig cuţite unii în alţii încă din epoca de piatră, Hole. Frica de cuţite este întipărită în genele noastre. Gândul că cineva îţi poate penetra pielea ca să intre în tine, să distrugă ce e în tine, tot ce însemni *tu.* Arată-i cuiva un cuţit şi o să facă orice vrei tu.

— Cine face ce vrei tu?

Finne îşi drese glasul şi scuipă salivă roşie pe podeaua dintre ei.

— Oricine. Femei, bărbaţi. Tu. Eu. În Rwanda, celor din tribul tutsi li s-a acordat şansa de a cumpăra gloanţe cu care să fie împuşcaţi, în loc să fie hăcuiţi cu macete. Şi ştii ce s-a întâmplat? Au plătit cu toţii.

— Bine, am un cuţit, rosti Harry, dând din cap înspre cuţitul de pe podea.

— Şi unde ai de gând să-l înfigi?

— Mă gândeam că în acelaşi loc în care ai înjunghiat-o pe soţia mea. În burtă.

— Mutare greşită, Hole. Dacă mă înjunghii în burtă nu voi mai putea vorbi şi aş sângera până la moarte înainte ca tu să-ţi obţii mărturisirea.

Harry nu replică.

— De fapt, stai aşa, zise Finne, îndreptându-şi capul plin de sânge. Să fie oare posibil ca tu, care ţi-ai făcut temele în privinţa torturii, să joci acest meci ineficient de box din cauză că, în sinea ta, nu doreşti, de fapt, o mărturisire?

Finne adulmecă aerul din jur.

— Da, asta e. Nu vrei să mărturisesc, astfel încât să ai un pretext să mă omori. De fapt, *ar trebui* să mă omori ca să obţii dreptate. Aveai doar nevoie de un pretext pentru crimă. Ca să-ţi poţi spune ţie însuţi că ai încercat, că nu asta ai dorit. Că nu eşti ca ucigaşii care omoară din plăcere.

Râsul lui Finne se transformă în tuse.

— Da, am minţit. Şi eu sunt un ucigaş. Să omori pe cineva *este* fantastic, nu-i aşa, Hole? Grija pentru aducerea unui copil pe lume, ştiind că e creaţia ta, poate fi întrecută de un singur lucru: eliminarea cuiva din această lume. Terminarea unei vieţi, asumarea rolului sorţii, să te transformi în zarul vieţii cuiva. Atunci devii Dumnezeu, Hole, şi oricât ai nega, este exact senzaţia care te încearcă acum. Şi e o senzaţie bună, nu?

Harry se ridică în picioare.

— Aşa că îmi pare rău că îţi stric execuţia, Hole, dar declar: *mea culpa,* Hole. Am omorât-o pe soţia ta, Rakel Fauke.

Harry încremeni. Finne îşi ridică privirea spre acoperiş.

— Cu un cuţit, şopti el. Dar nu cel pe care îl ţii acum în mâna ta. A strigat când a murit. A strigat numele tău. *Haarr-y. Haarr-yy…*

Harry simţi că e cuprins de un alt fel de furie. O furie rece, de genul celei care îl calma. Şi îl înnebunea. De care se temea că putea apărea, şi căreia *nu trebuia* să-i permită să preia controlul.

— De ce? întrebă Harry.

Vocea lui se relaxase brusc. Respiraţia-i era normală.

— De ce?

— Care a fost motivul?

— E evident, nu? Acelaşi cu motivul tău, Hole. Răzbunarea. Noi doi suntem angajaţi într-o dispută clasică. Tu mi-ai ucis fiul, eu îţi ucid soţia. Asta facem noi, asta ne separă de animale: noi *ne răzbunăm.* E o chestie raţională, dar nici măcar n-avem timp să ne gândim dacă are sens, doar ştim că ne face să ne simţim bine. Nu aşa te simţi în clipa asta, Hole? Îţi transferi propria durere în durerea altcuiva. Cineva faţă de care te poţi convinge că e responsabil pentru suferinţa ta.

— Dovedeşte.

— Ce să dovedesc?

— Că ai ucis-o. Povesteşte-mi ceva ce n-aveai de unde să ştii despre crimă sau despre locul faptei.

— *Pentru Harri.* Cu un „i”.

Harry clipi din ochi.

— *De la Oleg,* continuă Finne. Scrisă pe o tăbliţă ce atârna pe perete între dulapuri şi cafetieră.

În tăcerea care urmă, singurul sunet care se auzi fu cel ca de

metronom, al picăturilor de sânge căzând de pe faţa lui Finne.

— Ai mărturisirea, zise Finne, tuşind şi scuipând din nou. Asta te lasă cu două variante. Mă poţi duce în arest ca să mă condamni conform legii norvegiene. Aşa ar proceda un poliţist. Sau poţi face ceea ce facem noi, ucigaşii.

Harry dădu din cap. Se ghemui din nou. Apucă zarul de jos. Îşi făcu palmele căuş şi scutură zarul, după care îl lăsă să se rostogolească pe podeaua de beton. Se uită gânditor la el. Băgă zarul în buzunar, înşfăcă cuţitul şi se ridică. Lumina soarelui care se strecura printre plăcile de cherestea făcu lama să lucească. Se duse în spatele lui Finne, îi înconjură fruntea cu braţul stâng şi îi lipi capul de pieptul lui.

— Hole?

Vocea avea un ton uşor mai ridicat acum.

— Hole, nu...

Finne agită cătuşele, iar Harry îi simţi corpul tremurând.

În fine, un semn de frustrare în faţa morţii.

Harry expiră cu putere şi strecură cuţitul în buzunarul hainei. Continuând să ţină strâns capul lui Finne, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi îi şterse faţa. Îi şterse sângele din jurul nasului, al gurii şi de pe bărbie. Finne pufni şi înjură, dar nu încercă să se agite. Harry rupse două fâşii din batistă şi i le înfipse în nări. După care băgă la loc în buzunar ce mai rămăsese din batistă, înconjură banca şi se uită la rezultat. Finne icnea de parcă alergase într-o cursă de 400 de metri. Harry îşi înfăşurase tricoul lui Finne în jurul pumnului când îl lovise, aşa că nu se vedeau tăieturi, ci doar umflături şi nasul însângerat.

Harry ieşi şi înghesui nişte zăpadă în tricou, după care se întoarse şi lipi tricoul de faţa lui Finne.

— Încerci să mă faci prezentabil ca să poţi pretinde că nu s-a întâmplat nimic? rosti Finne.

Individul se calmase deja.

— Probabil că e prea târziu pentru asta, zise Harry. Dar orice pedeapsă aş primi, ea se va baza pe vătămările produse, aşa că putem să-i spunem o limitare a daunelor. Şi tu m-ai provocat, ai vrut să te lovesc.

— Am vrut, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ai vrut să obţii dovezi fizice care să-i demonstreze avocatului tău că ai fost abuzat când te-a interogat poliţia. Orice judecător

ar refuza să permită poliţiei să prezinte probe obţinute prin mijloace ilegale. De-asta ai mărturisit. Ai presupus că mărturisirea te va scoate de aici, dar nu te va costa nimic mai târziu.

— Poate. Măcar nu te gândeşti să mă omori.

— Nu?

— Ai fi făcut-o deja până acum. Poate că greşesc, poate că, în definitiv, n-ai ce trebuie pentru aşa ceva.

— Sugerezi că ar trebui să o fac?

— Cum ai spus chiar tu, acum e prea târziu, iar nişte gheaţă n-o să rezolve povestea. Până la urmă voi fi liber.

Harry îşi luă telefonul de pe bancă. Închise înregistrarea şi îl sună pe Bjørn Holm.

— Alo?

— Aici e Harry. Îl am pe Svein Finne. Tocmai mi-a mărturisit că a ucis-o pe Rakel şi am înregistrat totul.

Harry auzi un bebeluş plângând în pauza care urmă.

— Chiar aşa? rosti încet Bjørn.

— Chiar aşa. Vreau să vii să-l arestezi.

— Ce? N-ai spus că l-ai arestat deja?

— Nu, nu arestat, replică Harry, uitându-se la Finne. Sunt suspendat, nu? Aşa că în acest moment sunt doar un cetăţean privat care reţine un alt cetăţean privat împotriva voinţei lui. Finne poate depune oricând o plângere, dar sunt destul de sigur că aş fi tratat cu mănuşi, dat fiind faptul că mi-a ucis soţia. Important acum este ca el să fie arestat şi interogat cum trebuie de către poliţie.

— Pricep. Unde te afli?

— Buncărele germane de deasupra Sjømannsskolen. Finne este încătuşat de o bancă aici.

— Înţeleg. Cum rămâne cu tine?

— Mhm.

— Nu, Harry.

— Nu, ce anume?

— Nu am chef să fiu nevoit să te car în spate din cine ştie ce bar mai târziu la noapte.

— Îţi trimit fişierul audio pe e-mail.

Mona Daa se opri în uşa biroului şefului ei. Acesta vorbea la telefon.

— Au arestat pe cineva pentru uciderea lui Rakel Fauke, anunţă ea cu voce tare.

— Trebuie să plec, rosti editorul ei, după care închise telefonul fără să aştepte un răspuns şi îşi ridică privirea. Te ocupi tu de articol, Daa?

— E deja scris, răspunse Mona.

— Dă-l imediat la tipărit! A publicat altcineva ştirea deja?

— Am fost informaţi despre asta acum cinci minute, iar la ora 16 e o conferinţă de presă. Eu am vrut să discut cu tine dacă e bine să dăm numele suspectului sau nu.

— În anunţ i-au dat numele?

— Bineînţeles că nu.

— Şi atunci tu de unde îl ai?

— Sunt unul dintre cei mai buni reporteri ai tăi.

— În *cinci* minute?

— Bine, *cel mai bun.*

— Deci cine e?

— Svein Finne. Condamnări anterioare pentru atacuri şi violuri, un cazier lung cât o zi de post. Îi publicăm numele?

Şeful ei îşi trecu mâna prin părul care i se rărea.

— Hm. Periculoasă chestie.

Mona conştientiza perfect dilema şefului ei.

Conform paragrafului 4.7 al Codului Etic de Practică al Presei norvegiene, trusturile de presă erau de acord să trateze de o manieră discretă publicarea numelor din cazurile penale, mai ales în stadiile incipiente ale anchetelor. Orice publicare de nume trebuia să fie justificabilă pe motiv de interes public. Pe de altă parte, publicaţia ei, *VG,* tipărise numele unui profesor a cărui ofensă fusese aceea că trimisese mesaje text nepotrivite femeilor. Toată lumea fusese de acord că individul era un porc, însă din câte se ştia nu fusese încălcată nicio lege, aşa că era greu de susţinut că publicul *avea nevoie* să cunoască numele profesorului. În cazul lui Finne, publicarea numelui se putea evident justifica prin susţinerea ideii că publicul trebuia să ştie de cine să se ferească. Pe de altă parte, exista vreo posibilitate de apariţie a ceea ce codul numea „pericole iminente de abuzuri contra oamenilor nevinovaţi, prin acte criminale grave şi repetate” câtă vreme Finne se găsea în custodia forţelor de

ordine?

— Nu-i publicăm numele, decise şeful ei. Dar include-i în articol cazierul şi spune că *VG* ştie cine e. Aşa măcar vom obţine o stea de aur de la Asociaţia Presei.

— Deja l-am scris aşa, e bun de tipar. De asemenea, am reuşit să punem mâna pe o poză nouă, nepublicată anterior a lui Rakel.

— Fantastic.

Şeful ei nu greşea. După o săptămână şi jumătate de relatări extinse ale presei despre crimă, pozele publicate ajunseseră să se repete.

— Dar poate ar fi bine să bagi şi o poză a soţului, poliţistul, sub titlu.

Mona clipi din ochi.

— Te referi la Harry Hole, chiar sub *Suspect arestat pentru uciderea lui Rakel?* Nu poate induce în eroare?

Şeful ei ridică din umeri.

— Oricum o să înţeleagă repede când citesc articolul.

Mona încuviinţă. Efectul şocant al chipului cunoscut al lui Harry Hole, dur şi atractiv, sub un asemenea titlu ar fi obţinut evident mai multe accesări în mediul online decât o altă poză cu Rakel. Iar cititorii le-ar fi iertat evidenta inducere neintenţionată în eroare; îi iertau mereu. Nimeni nu dorea să fie cu totul înşelat, însă oamenii nu aveau nimic împotriva îndrumării lor greşite într-o manieră distractivă. Ca atare, de ce Monei îi displăcea această parte a meseriei atât de tare, când o iubea în rest?

— Mona?

— Se face, răspunse ea, împingându-se cu mâinile din cadrul uşii. O să fie tare.

21

Katrine Bratt îşi înăbuşi un căscat, sperând că niciuna dintre celelalte trei persoane din jurul mesei din biroul şefului poliţiei n-a remarcat.

Ziua dinainte fusese foarte lungă după conferinţa de presă despre arestarea în cazul Rakel. Iar când ajunsese în fine acasă şi se băgase în pat, cel mic o ţinuse trează cea mai mare parte a nopţii.

Însă exista şansa ca ziua de azi să nu se transforme şi ea într-un maraton. Pentru că numele lui Svein Finne nu fusese făcut public presei, apăruse un gol informaţional, ca ochiul unei furtuni în care – cel puţin deocamdată – lucrurile erau calme. Însă era încă prea devreme ca să se ştie ce avea să mai aducă ziua.

— Mulţumim că aţi fost de acord să ne întâlnim aşa de repede, zise Johan Krohn.

— Nicio problemă, rosti şeful poliţiei, Gunnar Hagen, dând din cap.

— Excelent. Atunci am să trec direct la subiect.

Expresia standard a unui om care se simte confortabil trecând direct la subiect, îşi zise Katrine. Chiar dacă îi plăcea evident să fie în centrul atenţiei, Krohn era mai presus de orice un tocilar. Acum avocat renumit al apărării, la 50 de ani încă arăta a puşti, o persoană care fusese tachinată pe vremuri şi care acum îşi purta reputaţia profesională şi încrederea de sine ca pe o armură. Katrine citise într-un interviu dintr-o revistă despre hărţuirea la care fusese supus. Nu fusese vorba despre hărţuirea gen bătaie-încasată-în-fiecare-pauză de care avusese parte Katrine, ci de băşcălia de cea mai joasă speţă şi de ascunderea de invitaţii la petreceri de zile de naştere şi la jocuri în grup, adică acel gen de hărţuire de care se plângeau acum toate celebrităţile de pe mapamond, ca să fie aplaudate pentru sinceritatea şi deschiderea lor. Krohn afirmase în interviu că se confesase ca să le uşureze viaţa copiilor isteţi care sufereau acelaşi gen de traumă. Katrine găsea ciudat că dorinţa avocatului de a căuta dreptatea era compensată de lipsa lui de empatie. Ştia că era nedreaptă în judecata ei. Ei doi se găseau de părţi opuse ale baricadei şi nu era de datoria lui Krohn să simtă vreun fel de empatie faţă de victime. Poate că era o cerinţă nedeclarată a sistemului juridic ca avocaţii apărării din penal să aibă capacitatea de a-şi anihila orice fel de simpatie pentru victimă şi de a

se concentra doar pe ce era cel mai bine pentru clienţii lor. Aşa cum o astfel de capacitate însemnase o cerinţă implicită a succesului personal al lui Krohn. Şi probabil de aceea se simţea ea iritată. De asta şi pentru că pierduse prea multe cazuri contra lui.

Krohn aruncă o privire la ceasul Patek Philippe de la încheietura stângă, în timp ce întindea dreapta către tânăra aşezată lângă el şi purtând o ţinută Hermes discretă, dar ridicol de scumpă, probabil posesoarea celor mai mari note de la Facultatea de Drept. Katrine îşi dădu seama că pateurile daneze uscate pe care le păstrase de la întâlnirea din ziua precedentă n-aveau să fie consumate nici acum.

Cu o mişcare atent exersată, ca o asistentă care oferă bisturiul chirurgului, tânăra depuse un dosar galben în mâna lui Krohn.

— Este evident că acest caz a atras o mare atenţie din partea presei, care nu e nici în favoarea clientului meu, nici a voastră, zise Krohn.

Dar te bucuri tu, îşi zise Katrine, întrebându-se dacă se aşteptau să toarne cafea pentru vizitatori şi pentru şeful poliţiei.

— Aşadar presupun că este în interesul tuturor să ajungem cât mai repede la o înţelegere, continuă Krohn, apoi deschise dosarul, dar nu se uită în el.

Katrine nu ştia dacă era adevărat sau doar un mit că Krohn avea o memorie fotografică perfectă şi că la petrecerea de final de facultate le ceruse colegilor să îi spună un număr între 1 şi 3760, ca el să recite apoi întregul conţinut al acelei pagini de legislaţie norvegiană. Petreceri de tocilari. Singurul gen de petreceri la care Katrine fusese invitată în studenţie, fiindcă era drăguţă, dar ciudată, cu hainele ei din piele şi părul vopsit în roz. Nu stătea nici cu derbedeii, nici cu studenţii bine îmbrăcaţi. Aşa că gaşca de tocilari timizi o invitase să i se alăture. Însă ea refuzase, nu dorea să joace niciun rol în clasica piesă a „fetelor drăguţe care se împrietenesc cu tocilari atrăgători, dar inadaptaţi social”. Katrine Bratt avusese destule de îndurat. *Mai mult* decât suficient. Fusese bombardată cu tot felul de diagnostice psihiatrice. Dar până la urmă supravieţuise.

— După ce clientul meu a fost arestat ca suspect în uciderea lui Rakel Fauke, au apărut trei acuzaţii de viol. Una de la o dependentă de heroină care a mai primit de două ori compensaţii ca victimă a unui viol, pe temeiuri foarte şubrede, ca să fiu sincer, şi fără să existe vreo condamnare. Cea de-a doua, din câte am înţeles, şi-a retras azi acuzaţiile.

Iar cu privire la Dagny Jensen nu există un caz câtă vreme nu există dovezi, iar clientul meu spune că actul sexual a fost în întregime consimţit. Chiar şi un bărbat condamnat anterior trebuie să aibă dreptul la o viaţă sexuală fără să devină ţinta poliţiei sau a oricărei femei care se simte vinovată după aceea, nu?

Katrine căută o reacţie pe faţa tinerei de lângă Krohn, dar nu detectă nimic.

— Ştim cât de multe resurse ale poliţiei sunt implicate în astfel de cazuri ambigue de viol, iar aici avem trei, continuă avocatul, cu privirea aţintită asupra unui punct din faţa lui, ca şi cum în aer atârna un prompter invizibil.

Krohn se uită la hârtiile din faţa lui de parcă voia să verifice dacă ceea ce urma să spună era adevărat:

— Nu este treaba mea să apăr interesele societăţii, dar în această situaţie consider că interesele noastre ar putea coincide. Clientul meu s-a declarat dispus să mărturisească săvârşirea crimei, dacă nu i se aduce nicio acuzaţie de viol. Iar aici este vorba de anchetarea unei crime în care înţeleg că tot ce aveţi ca probe sunt o tăbliţă de perete cu un mesaj, o mărturisire obţinută sub tortură şi un videoclip care ar putea fi al oricui, posibil descărcat de pe internet.

Krohn îşi ridică din nou privirea cu o expresie interogativă pe chip.

Gunnar Hagen se uită la Katrine.

Katrine îşi drese glasul.

— Cafea?

Krohn îşi scărpină – sau poate îşi netezi – atent o sprânceană cu degetul arătător.

— Nu, mulţumesc. De asemenea, presupunând că putem ajunge la o înţelegere, clientul meu este dispus să ia în considerare retragerea acuzaţiei împotriva inspectorului Harry Hole pentru sechestrare şi vătămare corporală.

— Titlul de inspector este irelevant în actualele circumstanţe, mormăi Hagen. Harry Hole a acţionat în calitate de persoană privată. Dacă vreunul dintre ofiţerii noştri ar încălca legea norvegiană în timpul serviciului, l-aş raporta eu însumi.

— Bineînţeles, replică Krohn. Cu siguranţă nu am niciun interes să pun la îndoială integritatea corpului poliţienesc, sugerez că pare improbabil.

— Atunci sunteţi, fără îndoială, conştient şi că nu este o practică normală a poliţiei norvegiene aceea de a se implica în tranzacţii precum cea sugerată de dumneavoastră. Negocieri de reducere a sentinţei, da. Dar eliminarea acuzaţiilor de viol…

— Apreciez că e posibil să aveţi obiecţii, dar vă reamintesc că clientul meu e trecut binişor de 70 de ani şi că, în eventualitatea unei condamnări, există toate şansele ca el să moară în închisoare. Sincer, nu văd vreo mare diferenţă dacă moare în închisoare, condamnat pentru crimă sau viol. Ca atare, în loc să ne agăţăm de principii de pe urma cărora nu profită nimeni, ce-ar fi să le întrebăm pe femeile care l-au acuzat de viol ce ar prefera: ca Svein Finne să moară într-o celulă cândva în următorii 12 ani sau să îl vadă înapoi pe străzi peste patru ani? În privinţa compensaţiilor pentru victimele violurilor, sunt sigur că ele şi clientul meu vor ajunge la o înţelegere în afara procesului legal.

Krohn înapoie dosarul asistentei sale, iar Katrine remarcă în privirea acesteia un amestec de frică şi iubire. Era aproape sigură că cei doi se bucuraseră de confortul canapelelor de piele ale firmei de avocatură, după orele de program.

— Mulţumesc, ne auzim în curând, răspunse Hagen, care se ridicase şi îi întinsese avocatului mâna peste masă.

Katrine se ridică şi ea să strângă mâna avocatului, pe care o simţi moale şi transpirată:

— Şi cum rezistă clientul dumneavoastră?

— Evident, cu mare greutate, răspunse Krohn, privind-o serios.

Katrine ştia că nu ar trebui, dar nu se putu abţine:

— Aţi putea să îi duceţi un pateu, să se mai înveselească? Oricum, le aruncăm.

Krohn o privi o clipă înainte de a-şi îndrepta atenţia din nou către şeful poliţiei:

— Sper să ne auzim în cursul zilei de azi.

În timp ce ieşeau din biroul şefului poliţiei, Katrine remarcă fusta extrem de strâmtă a asistentei avocatului, care o forţa să facă câte trei paşi mărunţi pentru unul de-al lui. Se gândi serios dacă merita să le arunce pateurile uscate în cap, imediat ce ar fi ieşit din sediul poliţiei.

— Ei bine? zise Gunnar, după ce uşa se închisese în urma vizitatorilor.

— De ce sunt mereu prezentaţi avocaţii apărării ca singurii apărători ai

justiţiei?

— Reprezintă contraponderea necesară pentru poliţie, Katrine, obiectivitatea n-a fost niciodată punctul tău forte, nici stăpânirea de sine.

— Stăpânirea de sine?

— Să se mai înveselească?

Katrine ridică din umeri:

— Ce crezi despre propunere?

Hagen îşi frecă bărbia:

— E problematic. Presiunea în cazul Rakel Fauke creşte de la o zi la alta, iar dacă nu obţinem o condamnare, va fi cel mai răsunător eşec al decadei. Pe de altă parte, sunt toate plângerile despre violatori lăsaţi în libertate în ultimii ani, iar noi am renunţa la trei cazuri… Tu ce crezi, Katrine?

— Îl urăsc pe tip, dar propunerea lui are sens. Cred că trebuie să fim pragmatici şi să ne gândim la întregul tablou. Lăsaţi-mă să vorbesc cu femeile care au depus plângerile.

Hagen îşi drese vocea:

— OK. Vorbind despre obiectivitate…

— Da?

— Atitudinea ta este în vreun fel afectată de plecarea lui Harry?

— Poftim?

— Aţi lucrat îndeaproape şi…

— Şi?

— Şi nu sunt orb, Katrine.

Katrine se duse la fereastră şi privi pe aleea care ducea din faţa sediului poliţiei prin Botspaken, unde zăpada se topea în sfârşit, şi mai departe către traficul din Grønlandsleiret.

— Ai regretat vreodată ceva ce ai făcut, Gunnar? Adică, ai regretat cu adevărat?

— Hmm. Vorbim tot de profesie?

— Nu neapărat.

— E ceva ce vrei să-mi spui?

Katrine se gândi cât de uşurată s-ar simţi dacă ar spune cuiva. Dacă ar şti cineva. Crezuse că povara, secretul ar deveni mai uşor de dus cu timpul, dar era tocmai invers, îl simţea mai greu pe zi ce trece.

— Îl înţeleg, zise ea încet.

— Krohn?
— Nu, Svein Finne, înţeleg că vrea să mărturisească.

22

Dagny Jensen îşi puse palmele pe catedra rece şi se uită la poliţista brunetă aşezată în banca din faţa ei. Era pauză, iar dinspre terenul de joacă de afară îi auzea pe copii ţipând şi râzând.

— Ştiu că o astfel de decizie nu e uşor de luat, zise poliţista.

Se prezentase ca fiind Katrine Bratt, şefa Serviciului de Investigaţii Criminale din cadrul Poliţiei din Oslo.

— Se pare că s-a luat deja o decizie pentru mine, rosti Dagny.

— Evident că nu vă putem obliga să retrageţi o acuzaţie, replică Bratt.

— Dar exact asta faceţi în realitate, ripostă Dagny. Îmi pasaţi mie responsabilitatea condamnării lui pentru crimă.

Poliţista lăsă privirea în jos.

— Ştiţi care este scopul principal al sistemului norvegian de educaţie? zise Dagny. Acela de a-i educa pe copii să devină cetăţeni responsabili. Că este o responsabilitate şi, deopotrivă, un privilegiu. Bineînţeles că voi retrage acuzaţia, dacă asta înseamnă că Svein Finne va fi închis pentru tot restul vieţii lui.

— Când vine vorba de compensaţiile acordate victimelor violurilor…

— Nu vreau bani. Vreau doar să uit de toată povestea.

Dagny îşi privi ceasul. Patru minute până la începerea următoarei lecţii. Era fericită. Da, aşa se simţea – chiar şi după zece ani de predat continua să fie fericită că le putea oferi copiilor ceva ce ea sincer credea că avea să-i ajute să aibă un viitor mai bun. Avea sentimentul că ceea ce făcea avea sens, într-un fel relativ direct. Iar în esenţă asta era tot ce-şi dorea. Asta şi să uite.

— Îmi puteţi promite că veţi obţine condamnarea lui?

— Promit! rosti poliţista, ridicându-se din bancă.

— Harry Hole. Cu el ce se va întâmpla?

— Nu ştiu, dar să sperăm că avocatul lui Finne va renunţa la acuzaţia de sechestrare.

— Să sperăm?

— Ceea ce a făcut el a fost evident o ilegalitate şi nu aşa ar trebui să acţioneze un ofiţer de poliţie. Dar s-a sacrificat pe sine ca să se asigure că Finne e prins.

— Aşa cum m-a sacrificat pe mine ca să-şi obţină răzbunarea personală?

— Cum am spus, nu pot apăra comportamentul lui Harry Hole în această chestiune, dar rămâne valabil că, fără el, Svein Finne ar fi putut continua, probabil, să vă terorizeze pe dumneavoastră şi pe alte femei.

Dagny încuviinţă încet.

— Trebuie să mă întorc şi să mă pregătesc pentru un interogatoriu. Vă mulţumesc că aţi fost de acord să ne ajutaţi. Vă promit că nu veţi regreta.

23

— Nu, nu mă deranjaţi deloc, doamnă Bratt, zise Johan Krohn, ţinând telefonul între ureche şi umăr, cât îşi încheia nasturii de la cămaşă. Aşadar s-a renunţat la toate cele trei acuzaţii?

— Cât de repede puteţi fi gata dumneavoastră şi Finne pentru interogatoriu?

Lui Johan Krohn îi plăceau r-urile ei rostogolite, de Bergen. Bratt nu vorbea cu un accent puternic, însă era sesizabil. Ca o fustă lungă, dar nu prea lungă. Îi plăcea de Katrine Bratt. Era drăguţă, isteaţă şi opunea rezistenţă. Că avea verighetă pe deget nu ar fi trebuit să însemne prea mult. El însuşi era dovada vie a acestei idei. Şi găsea mai degrabă excitantă aparenta ei nervozitate. Aceeaşi nervozitate pe care o simte un consumator după ce înmânează banii şi îl aşteaptă pe traficant să-i dea punga cu droguri. Krohn se duse la fereastră, îşi introduse degetul mare şi pe cel arătător printre lamele jaluzelelor, făcu o spărtură între ele şi privi în jos, către strada Rozenkrantz, aflată la şase etaje mai jos faţă de birourile firmei de avocatură. Ceasul arăta abia ora 15, dar o asemenea oră în Oslo însemna vârf de trafic. Asta dacă nu activai în domeniul juridic. Krohn se întreba uneori ce avea să se întâmple când rezervele de petrol aveau să se epuizeze şi populaţia Norvegiei avea să se confrunte din nou cu pretenţiile lumii reale. Optimistul din el spunea că totul avea să fie bine, că oamenii se adaptează la situaţii noi mai repede decât s-ar crede, era suficient să se uite la ţările care trecuseră prin războaie. Realistul din el spunea că într-o ţară fără tradiţie în inovaţie şi gândire avansată avea să urmeze o pantă alunecoasă înapoi către starea de unde plecase Norvegia: dintre ultimele economii europene.

— Putem fi acolo în două ore, zise Krohn.

— Excelent, replică Bratt.

— Ne vedem atunci, doamnă Bratt.

Krohn încheie convorbirea şi rămase câteva clipe nemişcat, nesigur asupra locului unde să-şi pună mobilul.

— Aici, rosti o voce din întuneric, dinspre canapeaua Chesterfield.

Krohn se duse la ea şi îşi luă pantalonii.

— Ei bine?

— Au muşcat momeala, zise Krohn, verificând să nu fie pete pe pantaloni înainte de a-i îmbrăca.

— A fost momeală? Adică s-au prins în cârlig?

— Nu mă întreba pe mine. Eu doar respect instrucţiunile clientului meu.

— Dar tu crezi că e vorba de un cârlig?

Krohn ridică din umeri şi privi în jur după pantofi.

— Venind de la tine, presupun că îi cunoşti pe oameni.

Krohn se aşeză la biroul solid din *Quercus velutina,* stejar negru, pe care îl moştenise de la tatăl lui. Apăsă tasta de apelare rapidă pentru unul dintre numerele favorite.

— Mona Daa.

Vocea energică a reporteriţei de investigaţii de la publicaţia *VG* se auzi cu putere.

— Bună ziua, domnişoară Daa. Aici e Johan Krohn. De obicei mă suni dumneata pe mine, dar de data asta am zis să fiu un pic mai proactiv. Am ceva care cred că poate garanta apariţia unui articol în ziarul dumitale.

— E despre Svein Finne?

— Da. Tocmai am primit confirmarea de la Poliţia din Oslo că renunţă la investigaţia legată de acuzaţiile de viol lipsite de temei, care au apărut în haosul din jurul acuzaţiei de crimă.

— Şi te pot cita în privinţa asta?

— Mă poţi cita confirmând zvonurile care s-au răspândit în privinţa asta, ceea ce, presupun, constituie şi motivul pentru care m-ai sunat mai devreme.

O pauză.

— Am înţeles, dar eu nu pot scrie aşa ceva, Krohn.

— Atunci scrie că am făcut totul public ca să înăbuş zvonurile. Este irelevant dacă ai auzit aceste zvonuri sau nu.

O nouă pauză.

— Bine, acceptă Daa. Îmi poţi oferi amănunte despre…

— Nu! Afli mai multe în seara asta. Şi abţine-te să publici ceva înainte de ora 17.

— Să punem cărţile pe masă, Krohn. Dacă îmi oferi exclusivitate cu povestea asta…

— E în întregime a ta, draga mea. Vorbim mai târziu.

— O ultimă chestiune. De unde ai numărul meu de mobil? Nu e disponibil pentru oricine.

— Cum am spus, m-ai sunat înainte pe mobil, numărul tău a apărut pe ecran.

— Şi l-ai băgat în memorie?

— Da, presupun că aşa am făcut.

Krohn puse capăt convorbirii şi se întoarse către canapeaua din piele.

— Alisa, dragă, fii amabilă şi pune-ţi bluza la loc, avem de lucru.

Bjørn Holm stătea pe trotuarul din faţa barului Jealousy din Grünerløkka. Deschise uşa şi îşi dădu seama după muzica dinăuntru că avea să-l găsească acolo. Trase căruciorul după el în barul aproape pustiu. Era un local mediu în stil englezesc, cu mese simple din lemn în faţa unui bar lung şi cu separeuri de-a lungul pereţilor. Ceasul arăta de-abia ora 17; mai târziu în cursul serii locul avea să se aglomereze. În scurtul răgaz cât Øystein Eikeland şi Harry deţinuseră barul, reuşiseră să obţină ceva rar: un local unde oamenii veneau să asculte muzica specială care se revărsa din boxe. Fără DJ de fiţe, doar un şir de piese puse una după alta, alese conform serilor tematice anunţate săptămânal pe lista de pe uşă. Lui Bjørn i se îngăduise să fie consultant în serile country şi în cele dedicate lui Elvis. Şi – cel mai important – când făceau lista de cântece „vechi de cel puţin 40 de ani şi interpretate de artişti şi trupe din state americane care începeau cu litera M”.

Harry era aşezat la bar, cu capul plecat şi spatele la Bjørn. Din spatele barului, Øystein Eikeland ridică un pahar de jumătate de litru înspre noul venit. Asta nu indica nimic bun. Însă cel puţin Harry stătea drept pe scaun.

— Vârsta minimă e de 20 de ani, amice! strigă Øystein peste gălăgia muzicii. *Good Time Charlie’s Got The Blues,* începutul anilor 1970, singurul hit adevărat al lui Danny O’Keefe.

Nu era muzica obişnuită a lui Harry, dar o piesă perfectă pentru finalul zilei, în barul Jealousy.

— Chiar şi când este însoţit de un adult? întrebă Bjørn, aşezând căruciorul în faţa unui separeu.

— De când eşti tu adult, Holm?

Øystein îşi lăsă paharul jos.

Bjørn zâmbi.

— Devii adult din clipa în care îţi vezi pentru prima dată copilul şi înţelegi că e neajutorat. Şi că va avea nevoie de mult ajutor de la adulţi. La fel ca tipul ăsta.

Bjørn îşi lăsă mâna pe umărul lui Harry. Observă că ţinea capul plecat pentru că citea pe ecranul mobilului.

— Ai văzut titlul din *VG* despre arestare? întrebă Harry, apucând ceaşca din faţa lui.

Cafea, constată Bjørn.

— Da. Au folosit o poză cu tine.

— Nu dau doi bani pe asta. Uită-te la ceea ce tocmai au publicat.

Harry ridică telefonul ca Bjørn să citească.

— Cică am încheiat o înţelegere, zise Bjørn. Crimă în locul violului. OK, nu e ceva obişnuit, dar se mai întâmplă.

— Dar aşa ceva nu apare de obicei în presă. Şi dacă apare, se întâmplă abia după împuşcarea ursului, replică Harry.

— Nu crezi că a fost împuşcat?

— Dacă închei un pact cu diavolul, trebuie să te întrebi de ce crede el că pactul e bun.

— Nu eşti un pic cam paranoic acum?

— Sper doar să obţinem o mărturisire într-un interogatoriu de poliţie adecvat. Chestiile înregistrate de mine în buncăr ar fi imediat distruse de un avocat al apărării cum e Krohn.

— Acum, că presa a publicat chestia asta, va trebui să mărturisească. Dacă nu, o să-l acuzăm de viol. Katrine îl interoghează chiar acum.

Harry apăsă o tastă de pe telefon şi duse telefonul la ureche.

— Hmm. Trebuie să-l pun pe Oleg la curent. Oricum, ce cauţi tu aici?

— Eu… ăă… i-am promis lui Katrine că mă voi asigura că totul e în regulă cu tine. Nu ai fost acasă şi nici la Schrøder. Ca să fiu sincer, credeam că ţi s-a interzis să mai intri aici pentru tot restul vieţii după data trecută…

— Da, dar idiotul ăla nu lucrează până diseară.

Harry dădu din cap înspre cărucior.

— Pot să arunc o privire?

— Simte că e privit şi atunci se trezeşte.

— Bine.

Harry îşi lăsă telefonul în jos:

— Ocupat. Vreo sugestie pentru lista de joia viitoare?

— Tema?

— Versiuni cover mai bune ca originalul.

— Joe Cocker şi *A Little.*

— Deja marcată. Ce zici de versiunea Francis and the Lights după *Can't Tell Me Nothing?*

— Kanye West? Ţi-e rău, Harry?

— Bine. Atunci o piesă Hank Williams?

— Ai înnebunit? *Nimeni* nu-l interpretează pe Hank mai bine decât Hank.

— Ce zici de versiunea Beck după *Your Cheatin' Heart?*

— Vrei să-ţi dau un pumn?

Harry şi Øystein izbucniră în râs şi atunci Bjørn înţelese că cei doi îl tachinau. Harry îl luă pe Bjørn pe după umeri.

— Mi-e dor de tine. N-am putea noi doi să rezolvăm o crimă cu adevărat oribilă împreună în curând?

Bjørn aprobă în timp ce se uita uimit la chipul zâmbitor al lui Harry. La lucirea nefiresc de intensă din ochii lui. Chiar cedase nervos? Durerea îl împinsese în sfârşit la limită? Apoi zâmbetul lui Harry păru brusc să se destrame, ca un petic de gheaţă într-o dimineaţă de octombrie, iar Bjørn se trezi holbându-se din nou în abisul întunecat al disperării. Ca şi cum Harry ar fi vrut doar să guste un pic din starea de fericire. După care o blocase din nou.

— Da, sunt sigur că găsim noi ceva, rosti Bjørn încet.

Katrine se uită la lumina roşie de deasupra microfonului, care arăta că înregistrarea fusese pornită. Ştia că, dacă îşi ridica privirea, avea s-o întâlnească pe cea a lui Svein Finne zis Logodnicul. Şi nu voia s-o facă – nu pentru că ar fi putut să se lase influenţată, ci pentru că el ar fi putut să fie influenţat.

Discutaseră dacă să fie folosit un anchetator bărbat, dată fiind atitudinea lui Finne faţă de femei. Însă când citiseră transcrierile interogatoriilor anterioare ale lui Finne, acesta păruse să se deschidă mai mult faţă de femei. Katrine habar n-avea dacă asta se petrecuse cu sau fără contact vizual.

Îşi pusese o bluză care n-ar fi trebuit să pară provocatoare sau să lase

impresia că se temea de privirile lui. Katrine se uită spre camera de control, unde un ofiţer se ocupa de echipamentul de înregistrare. Alături de el se afla Magnus Skarre din echipa de anchetă şi Johan Krohn, care părăsise oarecum ezitant camera de interogatoriu, după ce Finne însuşi ceruse să fie lăsat singur cu Katrine.

Aceasta dădu scurt din cap înspre ofiţer, care îi răspunse prin acelaşi gest. Katrine rosti cu voce tare numărul cazului, numele ei şi pe cel al lui Finne, locul, data şi ora. Era o acţiune rămasă din vremea când benzile audio se puteau rătăci, dar servea şi ca accentuare a faptului că începea partea oficială a interogatoriului.

— Da, răspunse Finne cu un început de zâmbet şi o dicţie exagerat de clară, când Katrine îl întrebă dacă îi fuseseră aduse la cunoştinţă drepturile şi faptul că interogatoriul era înregistrat.

— Să începem cu seara de 10 martie şi dimineaţa de 11 martie, rosti Katrine. Perioadă denumită de aici încolo drept „noapte a crimei”. Ce s-a întâmplat?

— Luasem nişte pastile, zise Finne.

Katrine privea în jos, în vreme ce îşi lua notiţe.

— Valium. Stesolid. Sau Rohypnol. Poate câte puţin din fiecare.

Vocea lui o făcea să se gândească la zgomotele scoase de roţile tractorului bunicului ei de-a lungul unui drum cu pietriş din Sotra.

— Ca atare, lucrurile ar putea să fie un pic neclare pentru mine, zise Finne.

Katrine se opri din scris. *Neclare?* Simţi ceva metalic în fundul gâtului, gustul panicii. Oare individul intenţiona să-şi retragă mărturisirea?

— Asta dacă nu cumva de vină nu a fost, poate, faptul că sunt mereu un pic confuz când devin excitat.

Katrine îşi ridică privirea. Svein Finne i-o prinse din zbor. Katrine simţi că ceva începea brusc să foreze în capul ei.

El îşi umezi buzele. Zâmbi. Îşi coborî vocea.

— Dar îmi amintesc mereu cele mai importante lucruri. De-asta o facem, nu? Pentru amintirile pe care ni le putem face pentru momentele de singurătate?

Katrine zări mâna lui dreaptă desenându-i imaginea în aer, mişcându-se în sus şi în jos, după care îşi plecă privirea din nou asupra notiţelor.

Skarre susţinuse că ar fi fost bine să-l încătuşeze pe Finne, însă Katrine

se opusese. Spusese că ar fi avut un avantaj mental dacă ar fi crezut că sunt atât de speriaţi de el. Că l-ar tenta să se joace cu ei. Iar acum, la doar un minut de la începerea interogatoriului, el exact asta făcea.

Katrine răsfoi dosarele din faţa ei.

— Dacă memoria ta nu e nemaipomenită, să discutăm în schimb despre cele trei dosare de viol pe care le am aici. Cu declaraţii ale martorilor care te-ar putea ajuta să-ţi aminteşti.

— *Touché,* dar cum am spus, ţin minte cele mai importante detalii, rosti Finne.

Fără să-şi ridice privirea, Katrine ştiu că el continua să zâmbească.

— Să le auzim.

— Am ajuns pe la ora 21 seara. Pe ea o durea stomacul şi era mai degrabă palidă.

— Stai aşa. Cum ai intrat?

— Uşa era descuiată, aşa că am intrat direct înăuntru. Ea ţipa şi ţipa. Era atât de înspăimântată. Aşa că eu am ţ-ţinut-o.

— Ca într-o strangulare? Sau prinzându-i braţele în lateral?

— Nu-mi amintesc.

Katrine ştia că mergeau prea repede cu interogatoriul, avea nevoie de mai multe detalii, dar în primul rând trebuia să obţină mărturisirea de la el înainte să se răzgândească.

— Şi după aia?

— O durea atât de tare! Sângele şiroia din ea. Am folosit un c-cuţit…

— Al tău?

— Nu, unul mai ascuţit, dintr-un stativ de cuţite.

— Unde l-ai folosit pe corpul ei?

— A-aici.

— Persoana interogată arată înspre abdomenul ei, zise Katrine.

— Buricul ei, rosti Finne cu o voce afectată, ca de copil. Buricul ei.

— Buricul ei, repetă Katrine, înghiţindu-şi un val de vomă.

Înghiţind sentimentul de triumf. Aveau mărturisirea. Restul reprezenta cireaşa de pe tort.

— O poţi descrie pe Rakel Fauke? Şi bucătăria?

— Rakel? Frumoasă. Ca tine, K-Katrine. Semănaţi foarte mult.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Nu-mi amintesc. Ţi-a spus cineva vreodată cât de mult semănaţi? Ca

două s-surori.

— Descrie bucătăria.

— O închisoare. Gratii la ferestre. Te face să crezi că se temeau sau ceva de genul ăsta, râse Finne. Ne oprim pe ziua de azi, Katrine?

— Cum?

— Am l-lucruri de făcut.

Katrine simţi un mic fior de panică.

— Dar abia am început.

— Durere de cap. E greu să treci prin chestii traumatizante ca asta, sunt sigur că înţelegi.

— Spune-mi doar…

— La mine n-a fost de fapt o întrebare, draga mea. Am terminat. Dacă vrei mai mult, va trebui să îmi faci o vizită în celulă în seara asta. Atunci sunt l-liber.

— Înregistrarea video primită de Dagny Jensen. Tu ai trimis-o şi se referă la victimă?

— Da.

Finne se ridică în picioare.

Cu colţul ochiului, Katrine văzu că Skarre pornise deja spre ei. Îşi ridică o mână spre fereastra despărţitoare. Privi la dosarul cu întrebări. Încercă să gândească. Îl putea presa pe Finne. Şi astfel se putea trezi cu Krohn invalidând mărturisirea prin citarea unor metode inutil de aspre de interogare. Sau se descurca cu ce avea deja, adică mai mult decât suficient ca procurorul să emită acuzarea. Puteau obţine detaliile ulterior, înainte de proces.

Se uită la ceasul pe care Bjørn i-l făcuse cadou la prima aniversare a căsătoriei lor.

— Interogatoriu încheiat la ora 17:31, rosti ea.

Când îşi ridică privirea, descoperi că Gunnar Hagen intrase, roşu la faţă, în camera de control şi vorbea cu Johan Krohn. Skarre apăru în camera de interogare şi îi puse cătuşele lui Finne ca să-l ducă înapoi în celula din unitatea pentru arestaţi. Katrine îl văzu pe Krohn replicând şi ridicând din umeri, iar Hagen se făcu şi mai roşu la faţă.

— Ne mai vedem, doamnă Bratt.

Vorbele fuseseră rostite atât de aproape de urechea ei, încât Katrine simţi picăturile fine de salivă care le acompaniau. După care Finne şi

Skarre dispărură. Îl văzu pe Krohn dispărând şi el în urma lor.

Katrine îşi şterse faţa cu un şerveţel înainte de a se duce la Hagen.

— Krohn le-a spus celor de la *VG* despre trocul nostru. E deja postat pe site-ul lor.

— Şi el ce a avut de spus în apărarea lui?

— Că niciuna dintre părţi nu a promis să păstreze înţelegerea secretă. După care a întrebat dacă eu cred că am ajuns la o înţelegere care nu va rezista. El preferă să evite astfel de înţelegeri, se pare.

— Nemernic ipocrit. Vrea doar să arate de ce e în stare.

— Să sperăm.

— Cum adică?

— Krohn este un avocat al apărării isteţ şi malefic. Dar există cineva şi mai malefic decât el.

Katrine se uită la Hagen. Îşi muşcă buza inferioară.

— Te referi la clientul lui?

Hagen aprobă, după care se întoarseră amândoi şi priviră prin uşa deschisă pe coridor. Îi văzură pe Finne, Skarre şi Krohn aşteptând liftul.

— Tu nu suni *niciodată* într-un moment nepotrivit, Krohn, zise Mona Daa, ajustându-şi casca pe ureche în vreme ce se studia în peretele-oglindă al sălii de gimnastică. Probabil că ai văzut că şi eu am încercat să dau de tine. Cred că la fel ca toţi ziariştii din Norvegia, îndrăznesc să spun.

— Cam aşa ceva, da. O să trec direct la subiect. Suntem pe cale să emitem un comunicat de presă despre mărturisire, la care ne gândim să ataşăm o fotografie a lui Finne din urmă cu câteva săptămâni.

— Bine, căci pozele noastre cu el trebuie să aibă zece ani vechime.

— 20, mai exact. Condiţia lui Finne ca să trimită această fotografie particulară cu el este ca tu să faci din poveste articolul principal.

— Poftim?

— Nu mă întreba de ce, dar aşa vrea el.

— Nu sunt în postura de a face o astfel de promisiune, ştii prea bine.

— Bineînţeles că am idee despre integritatea jurnalistică, aşa cum sunt convins că şi tu ai idee de valoarea unei astfel de fotografii.

Mona îşi înclină capul şi îşi studie corpul în oglindă. Centura lată pe care o folosea când ridica greutăţi făcea ca silueta ei în formă de pinguin (asocierea era posibilă mai degrabă din vina mersului ei rostogolit, care

era rezultatul unui defect la şold de la naştere) să semene acum cu o clepsidră. Uneori, Mona bănuia că acea centură, niciodată folosită la altceva decât la antrenamentele stupide cu greutăţi, reprezenta adevăratul motiv pentru care petrecea atâtea ore făcând acele exerciţii fără sens. Aşa cum realizările personale erau o motivaţie mai importantă în munca ei decât să fie câinele de pază al societăţii, să apere libertatea de exprimare, curiozitatea jurnalistică şi toate celelalte porcării pe care le debitau anual la acordarea Premiilor Presei. Nu că ea n-ar fi crezut în lucrurile astea, însă ele veneau pe locul doi, *după* ce ajungea în centrul atenţiei, măsurarea propriului statut şi a evoluţiei personale. Dacă lucrurile erau astfel privite, Finne părea mai mult sau mai puţin pervers în dorinţa lui de a-şi vedea poza mare în ziar, chiar dacă era un violator în serie şi un ucigaş. În definitiv, asta făcuse Finne toată viaţa lui, aşa că era poate de înţeles că dorea să devină măcar un ucigaş faimos. Dacă oamenii nu pot fi iubiţi, alternativa populară este să fie temuţi.

— Oricum, este o dilemă ipotetică, zise Mona. Dacă poza e de bună calitate, atunci e firesc să vrem să o reproducem la o mărime decentă. Mai ales dacă ne dai avans de o oră înainte de a o trimite celorlalte ziare, da?

Roar Bohr îşi ridică puşca Blaser R8 Professional mai sus în cadrul ferestrei şi privi prin luneta Swarovski X5i. Casa lor se afla pe un deal din vestul Ring 3, imediat sub intersecţia Smestad, iar de la fereastra deschisă a pivniţei avea privelişte asupra zonei rezidenţiale din cealaltă parte a şoselei, precum şi asupra Smestaddammen, un lac mic, artificial, de mică adâncime, construit în anii 1800 ca să le furnizeze gheaţă locuitorilor mai burghezi ai oraşului.

Punctul roşu al lunetei găsi şi se opri asupra unei lebede mari albe care aluneca lin pe suprafaţa apei, ca şi cum ar fi fost împinsă de la spate de vânt. Pasărea era la 400-500 de metri depărtare, aproape jumătate de kilometru, mult peste ceea ce aliaţii lor americani din forţele coaliţiei denumeau „distanţa maximă de ţintire directă”. Punctul roşu ajunse pe capul lebedei.

Bohr coborî luneta până ce punctul roşu ajunse la nivelul apei, chiar deasupra lebedei. Bohr se concentră asupra propriei respiraţii. Apăsă mai tare pe trăgaci. Chiar şi cei mai proaspeţi recruţi de la Rena înţelegeau că

gloanţele zburau în arc fiindcă până şi cel mai rapid glonţ era afectat de gravitaţie, aşa că era evident că trebuia să ţinteşti cu atât mai sus cu cât ţinta era mai îndepărtată. De asemenea, ştiau că dacă ţinta se afla mai sus pe teren, trebuia să ţinteşti şi mai sus, deoarece glonţul trebuia să înainteze ascendent. Însă de obicei protestau când li se spunea că, chiar şi atunci când ţinta era la un nivel mai jos, ţintirea trebuia să se facă tot mai sus – nu mai jos – decât pe teren plat.

Privind la copacii de afară, Roar Bohr îşi putea da seama că nu bătea vântul. Temperatura exterioară era de aproximativ 10 grade. Lebăda se mişca cu aproximativ un metru pe secundă. Îşi imagină glonţul izbind capul mic al păsării. Gâtul pierzându-şi forţa de susţinere şi prăbuşindu-se ca un şarpe peste corpul alb precum creta al lebedei. O astfel de lovitură era pretenţioasă chiar şi pentru un lunetist din Forţele Speciale. Însă nu mai pretenţioasă decât s-ar fi aşteptat colegii de la Roar Bohr. Scoase afară aerul din plămâni şi mută luneta către insula mică de lângă pod. Acolo îşi aveau cuibul lebăda femelă şi puii ei. Inspectă vizual insula, apoi restul lacului, însă nu descoperi nimic. Oftă, sprijini puşca de zid şi se duse la imprimanta care tipărea o coală A4 ce începea deja să iasă la lumină. Făcuse o captură de ecran a fotografiei care abia fusese publicată pe site-ul publicaţiei *VG,* iar acum începu să studieze chipul care ieşea din imprimantă. Un nas mare, drept. Buze groase pe care se vedea o urmă de rânjet. Păr pieptănat strâns în spate, probabil adunat într-o coadă pe ceafă; probabil că asta îi îngusta ochii lui Svein Finne şi dădea impresie de ostilitate.

Imprimanta scuipă afară hârtia cu un geamăt, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze de ea pe acel individ oribil. Un individ care, folosindu-se de ceea ce părea a fi mândrie arogantă, tocmai mărturisise uciderea lui Rakel Fauke. La fel cum procedau talibanii când acceptau responsabilitatea pentru fiecare bombă care exploda în Afganistan, sau cel puţin pentru atacurile de succes. *Pretindeau* că sunt responsabili, aşa cum procedau unii membri ai trupelor din Afganistan dacă aveau ocazia să îşi asume un raid. Uneori semăna cu jefuirea de morminte. După conflicte haotice, Roar văzuse soldaţi pretinzând că sunt autorii unor lovituri pe care ofiţerii lor superiori – după verificarea imaginilor înregistrate de camerele video de pe căştile de luptă – le dezvăluiau ca fiind întreprinse, de fapt, de soldaţii căzuţi.

Roar Bohr înşfăcă foaia de hârtie şi se duse în capătul opus al încăperii mari şi deschise de la subsol. Prinse foaia de una dintre ţintele care atârnau în faţa cutiei metalice care aduna cartuşele goale. Se dădu înapoi. Distanţa era de 10,5 metri. Închise fereastra pe care o dotase cu trei straturi de geam antiglonţ şi îşi puse căştile de izolare pe urechi. Luă pistolul, un High Standard HD 22, de lângă computer, nu-şi îngădui un timp mai îndelungat de ţintire decât ar fi avut parte într-o situaţie de presiune, îndreptă arma spre ţintă şi trase.

O dată. De două ori. De trei ori.

Îşi scoase căştile, apucă amortizorul şi începu să-l înşurubeze pe ţeava pistolului. Un amortizor schimba echilibrul armei, aşa că era ca şi cum ar fi tras cu două arme diferite.

Auzi zgomot de paşi apăsaţi pe scara care ducea în pivniţă.

— La naiba, mormăi el, închizând ochii.

Îi redeschise şi văzu chipul palid, încordat şi furios al Piei.

— M-ai speriat de moarte! Credeam că sunt singură în casă!

— Scuze, Pia, şi eu credeam la fel.

— Asta nu ajută, Roar! Ai promis să nu mai tragi cu arma în casă! Eu mă întorc de la cumpărături şi mă apuc liniştită să-mi văd de treburi şi apoi… în fine, de ce nu eşti la lucru? Şi de ce eşti gol? Şi ce ai pe faţă?

Roar Bohr privi în jos. Da, era gol. Îşi trecu un deget peste faţă. Se uită la buricul acestuia. Vopseaua neagră de camuflaj a Forţelor Speciale.

Îşi puse pistolul pe birou şi se apucă să bată aleatoriu cu degetele pe tastatura computerului.

— Azi muncesc de acasă.

Ceasul arăta ora 20 şi echipa de anchetă se adunase la Justice, locul obişnuit de băut al celor de la Serviciul de Investigaţii Criminale, atât în vremuri bune, cât şi în cele rele. Skarre venise cu ideea de a sărbători închiderea cazului, iar Katrine nu reuşise să contreze cu niciun argument valabil. Ori vreo explicaţie pentru a-i însoţi.

Sărbătorirea victoriilor era o tradiţie, aşa se întăreau legăturile de echipă, iar ea, în calitate de şefă a Serviciului de Investigaţii Criminale, ar fi trebuit să fie prima care anunţa o excursie până la Justice după ce obţinuseră mărturisirea lui Finne. Faptul că smulseseră soluţia cazului de sub nasul celor de la Kripos nu le făcea victoria mai puţin dulce. Asta

dusese la o discuţie telefonică de jumătate de oră cu Winter, care declarase că echipa Kripos ar fi trebuit să-l interogheze pe Finne, ca unitate principală de anchetă în caz. Acceptase, cu mari ezitări, explicaţia ei că acest caz era legat de trei acuzaţii de viol care cădeau în jurisdicţia Poliţiei din Oslo, aşa că doar ei puteau încheia înţelegerea. Era greu să aduci argumente împotriva succesului.

Atunci de ce simţea că o necăjeşte ceva? Totul avea sens, dar mai era ceva, ceva ce Harry numea „singura notă falsă dintr-o simfonie”. O auzeai, dar nu ştiai încă de unde provine.

— Ai adormit, şefa?

Katrine tresări şi îşi ridică paharul înspre şirul de pahare cu bere ridicate de colegii ei.

Toată lumea era acolo. Cu excepţia lui Harry, care nu-i răspunsese la telefon.

Ca reacţie la gândul ei, Katrine îşi simţi telefonul mobil începând să vibreze şi îl scoase imediat din buzunar. Văzu pe ecran că o suna Bjørn. Pentru o fracţiune de secundă, prin minte îi trecu gândul eretic: ar putea pretinde că nu a văzut apelul. Ca să explice mai târziu – rostind adevărul – că fusese copleşită de apeluri după comunicatul de presă despre mărturisire şi că nu văzuse numele lui în lista de apeluri ratate decât foarte târziu. Numai că imediat intră în joc, evident, instinctul ei de mamă denaturată. Se ridică, se îndepărtă de grupul zgomotos şi apăsă pe tasta Răspunde.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, răspunse Bjørn. Puştiul doarme. Am vrut doar…

— Ai vrut doar?

— Să întreb cât de târziu crezi că vii.

— Nu mai târziu de cât e nevoie. Însă nu pot pleca acum.

— Nu, bineînţeles că nu, înţeleg. Cine mai e acolo?

— Cine? Echipa care a lucrat la caz, bineînţeles.

— Doar ei? Fără… *outsider*!?

Katrine se îndreptă de spate. Bjørn era un bărbat amabil şi prudent. Un bărbat plăcut de toată lumea, căci mai avea şarm şi un aer tăcut şi temeinic de încredere în sine. Dar chiar dacă ea şi Bjørn Holm nu discutaseră niciodată despre asta, Katrine nu se îndoia că el se întreba din când în când cum de ajunsese să aibă alături o femeie pe care jumătate

dintre bărbaţii – şi câteva dintre femeile – de la Serviciul de Investigaţii Criminale puseseră ochii, cel puţin până devenise şefa lor. Unul dintre motivele pentru care el nu deschisese niciodată subiectul era probabil acela că ştia prea bine că puţine lucruri pe lume erau mai lipsite de atractivitate ca un partener nesigur şi gelos cronic. Iar el reuşise să ascundă totul, chiar şi când ea îl abandonase, cu 18 luni în urmă, şi ei doi petrecuseră o perioadă separaţi înainte de a reveni împreună. Dar o astfel de aparenţă era greu de menţinut pe termen lung, iar ea începuse să observe că se schimbase ceva între ei în ultimele luni. Poate că de vină era faptul că el era acasă cu bebeluşul sau doar lipsa de somn. Sau poate că ea devenise extrasensibilă după ce îndurase în ultimele şase luni.

— Doar noi. Vin acasă înainte de ora 22.

— Stai şi mai mult, eu voiam doar să verific.

— Înainte de ora 22, repetă ea, uitându-se către uşă.

La bărbatul înalt care stătea printre ceilalţi clienţi ai localului, privind în jur.

Katrine puse capăt convorbirii telefonice.

El încerca să pară relaxat, dar ea îi vedea încordarea şi privirea de animal vânat. Apoi el o zări şi ea observă felul în care i se relaxară umerii.

— Harry! exclamă Katrine. Ai venit.

Îl îmbrăţişă. Se folosi de acea îmbrăţişare scurtă ca să adulmece mirosul ce-i era simultan familiar şi atât de ciudat. Şi o izbi din nou sentimentul că cel mai bun lucru la Harry Hole era acela că mirosea atât de bine. Nu bine în sens de parfum, pajişte înverzită sau pădure. Uneori, el mirosea a băutură stătută şi uneori ea detecta un iz acru de sudoare. Însă, per ansamblu, el mirosea *bine* într-un fel imposibil de definit. Era mirosul *lui.* Cu siguranţă nu trebuia să se simtă vinovată că gândea aşa, nu?

Magnus Skarre veni spre ei, cu o privire uşor ceţoasă şi un zâmbet larg pe chip. Îşi puse câte o mână pe umerii fiecăruia.

— Ei spun că e rândul meu. Bere, Harry? Am auzit că tu eşti cel care a reuşit să-l prindă pe Finne. Da! Ha!

— Doar Coca-Cola, rosti Harry, descotorosindu-se discret de mâna lui Skarre, care plecă spre bar.

— Aşadar ai revenit în gaşcă, zise Katrine.

Harry aprobă.

— Pentru o vreme.

— De ce crezi că a mărturisit?

— Finne?

— Evident că ştiu că motivul e reducerea sentinţei, pentru că a cooperat şi a înţeles că avem un caz solid împotriva lui cu acel videoclip pe care l-a trimis. Şi bineînţeles că a evitat să fie acuzat de viol, dar asta să fie *tot?*

— Ce vrei să spui?

— Nu crezi că la mijloc ar putea fi ceea ce ne dorim cu toţii, ceea ce simţim că avem *nevoie* – să ne mărturisim păcatele?

Harry se uită la ea. Îşi umezi buzele.

— Nu, răspunse el.

Katrine observă un bărbat îmbrăcat cu geacă scumpă şi cămaşă albastră care se aplecase peste masa lor şi pe care cineva îl îndruma către ea şi Harry. Bărbatul mulţumi şi porni spre ei.

— Alertă de jurnalişti, oftă Katrine.

— Jon Morten Melhus, se recomandă bărbatul. Am încercat toată seara să iau legătura cu tine, Bratt.

Katrine se uită cu mai mare atenţie la individ. De obicei jurnaliştii nu erau atât de politicoşi.

— În cele din urmă am dat de altcineva de la sediul poliţiei, i-am explicat de ce sun şi mi s-a spus că te voi găsi probabil aici.

Nimeni de la sediul poliţiei nu i-ar fi spus unui oarecare unde se afla ea.

— Sunt chirurg la Spitalul Ullevål. Am sunat pentru că am avut un eveniment mai degrabă dramatic acum ceva vreme. Au apărut complicaţii în cursul unei naşteri şi am fost nevoiţi să recurgem de urgenţă o cezariană. Mama avea alături un bărbat care spunea că e tatăl copilului, iar ea a confirmat. La început se părea că el avea să se dovedească util. Când a aflat că trebuie să-i facem cezariană, mama s-a speriat, iar bărbatul a stat cu ea, mângâindu-i fruntea, liniştind-o şi promiţându-i că totul avea să se termine rapid. Şi era adevărat, de obicei nu durează mai mult de cinci minute să scoţi un copil. Dar îmi amintesc toate astea, deoarece l-am auzit spunându-i: „Un cuţit în burtă. După care se termină”. Nu era o descriere cu totul nepotrivită, ci mai degrabă cuvintele alese erau neobişnuite. Atunci nu m-am gândit prea mult, am văzut cum o sărută imediat după aceea. A fost mai neobişnuit că i-a şters buzele după

ce a sărutat-o. Şi că a filmat toată operaţia de cezariană. Însă cel mai neobişnuit a fost că s-a apropiat brusc şi a vrut să scoată el copilul din pântece. Când am încercat să-l oprim, şi-a băgat mâna chiar în incizia pe care o făcusem.

Katrine se schimonosi.

— La naiba, rosti încet Harry. La naiba, la naiba.

Katrine se uită la el. Ceva începea să se lămurească în mintea ei, însă mai presus de orice era nedumerită.

— Am reuşit să-l tragem de acolo şi să finalizăm restul operaţiei, zise Melhus. Din fericire, nu au existat semne de infecţie la mamă.

— Svein Finne. A fost Svein Finne.

Melhus se uită la Harry şi aprobă.

— Dar ne-a dat alt nume.

— Bineînţeles, rosti Harry. I-ai văzut poza publicată de *VG* în această după-amiază.

— Da, şi nu am absolut nicio îndoială, a fost acelaşi bărbat. Mai ales după ce am observat tabloul de pe peretele din fundal. Fotografia a fost făcută în sala de aşteptare a maternităţii noastre.

— Atunci de ce o raportare atât de târzie a incidentului şi de ce mie personal? întrebă Katrine.

Melhus păru pe moment confuz.

— Dar eu nu raportez nimic.

— Nu?

— Nu. Nu e neobişnuit ca oamenii să se comporte impredictibil în condiţiile de stres mental şi fizic ale unei naşteri complicate. Iar el în mod cert nu a lăsat impresia că vrea să-i facă rău mamei, era în întregime concentrat asupra copilului. Lucrurile s-au calmat şi a fost în regulă la final, aşa cum am mai spus. Ba chiar a tăiat cordonul ombilical.

— Cu un cuţit, zise Harry.

— Corect.

Katrine se încruntă.

— Despre ce e vorba, Harry? Ce anume ai înţeles tu, iar eu încă nu?

— Data şi ora, zise Harry, continuând să se uite la Melhus. Ai citit despre crimă şi ai venit să ne spui că Svein Finne are un alibi. Se afla în maternitate în noaptea aia.

— Intrăm într-un soi de zonă gri aici, din punct de vedere al

jurământului lui Hipocrate, motiv pentru care am vrut să discut personal cu tine, Bratt.

Melhus se uită la Katrine cu expresia profesională de compasiune a cuiva antrenat să transmită veşti proaste.

— Am vorbit cu moaşa, iar ea spune că acest individ a fost prezent acolo de la momentul internării mamei, în jurul orei 21:30, până la finalul naşterii, la ora 5 a următoarei dimineţi.

Katrine îşi puse o palmă peste faţă.

Dinspre masă se auzeau râsete vesele, urmate de sunete de pahare ciocnite. Probabil că cineva spusese o glumă bine primită de ceilalţi.

Partea a doua

24

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, *VG* publica ştirea că poliţia îl eliberase pe Svein Finne zis Logodnicul.

Johan Krohn declarase aceluiaşi ziar că mărturisirea clientului său rămânea valabilă, dar că poliţia trăsese, din proprie iniţiativă, concluzia că nu avea legătură cu Rakel Fauke, ci cu o altă infracţiune în cursul căreia clientul lui era posibil să-i fi făcut rău unei mame în travaliu şi copilului acesteia.

Existau martori şi chiar dovezi video, însă nicio plângere nu fusese depusă după acel incident. Mărturisirea fusese făcută, clientul lui îşi respectase partea de înţelegere şi Krohn avertiza poliţia asupra consecinţelor, dacă aceasta nu respecta acordul şi nu renunţa la acuzaţiile vagi şi lipsite de temei legate de viol.

Inima lui Harry nu înceta să bată cu putere.

Stătea cu apa până la jumătatea gleznelor şi gâfâia.

Alergase. Alergase pe străzile oraşului până ce nu mai rămăseseră străzi de parcurs, după care alergase până unde se afla acum.

Nu de-asta îşi simţea inima luând-o razna. Totul începuse când plecase de la Justice. Frigul paralizant i se urcase în susul picioarelor, peste genunchi şi către abdomen.

Harry stătea în piaţa din faţa Operei. Sub el, marmura albă aluneca în fiord ca o cupă de îngheţată care se topea, un avertisment asupra dezastrului iminent.

Bjørn Holm se trezi. Rămase nemişcat în pat, ascultând.

Nu era copilul. Nici Katrine, care venise şi se întinsese lângă el fără chef de discuţii. Deschise ochii. Zări o lumină slabă pe tavanul alb al dormitorului, întinse mâna către noptieră şi văzu cine îl suna pe mobil. Ezită.

După care se furişă în tăcere din pat, ieşi pe hol şi răspunse la telefon.

— E miezul nopţii, şopti el.

— Mersi, nu eram deloc sigur de asta, replică sec Harry.

— Nicio problemă. Noapte bună.

— Nu închide. Nu pot accesa fişierele din cazul Rakel. Se pare că mi-a fost blocat codul de acces.

— Va trebui să vorbeşti cu Katrine despre asta.

— Katrine e şefa, trebuie să respecte regulile şi ştim amândoi asta. Dar eu am codul tău şi presupun că aş putea fi în stare să-ţi ghicesc parola. Evident că tu nu mi-o poţi *da* aşa, pur şi simplu, ai încălca dispoziţiile.

Pauză.

— Dar? oftă Bjørn.

— Dar mi-ai putea oferi un indiciu.

— Harry…

— Am nevoie de asta, Bjørn. Am mare nevoie. Dacă nu e Finne, e altcineva. Haide, şi Katrine are nevoie de asta, ştiu că nici voi şi nici cei de la Kripos nu aveţi nimic.

— Atunci de ce tu?

— Ştii bine de ce.

— Ştiu?

— Într-o lume de orbi, eu sunt singurul chior.

O nouă pauză.

— Două litere, patru cifre, zise Bjørn. Dacă aş putea alege, mi-ar plăcea să mor ca el. Într-o maşină, chiar la începutul noului an.

Puse capăt convorbirii.

25

— Conform profesorului Paul Mattiuzzi, cei mai mulţi criminali se potrivesc uneia dintre cele opt categorii, zise Harry. Unu: indivizi agresivi cronic. Oameni cu control slab asupra impulsurilor, care devin lesne frustraţi, care resping autoritatea, care se conving pe ei înşişi că violenţa este un răspuns legitim şi care în sinea lor se bucură de găsirea unei căi de a-şi exprima mânia. E genul pe care îl vezi săvârşind o crimă.

Harry îşi băgă o ţigară între buze.

— Doi: ostilitate controlată. Oameni care cedează rareori furiei, sunt rigizi emoţional şi par politicoşi şi serioşi. Se supun regulilor şi se consideră stâlpi ai dreptăţii. Pot fi amabili într-un fel de care oamenii profită. Sunt nişte oale sub presiune la care nu observi nimic până explodează. Genul despre care vecinul spune întotdeauna că părea un tip de treabă.

Harry aprinse bricheta, o duse la ţigară şi inhală fumul.

— Trei: ranchiunoşii. Oameni care simt că sunt călcaţi în picioare, că nu au niciodată parte de ceea ce merită, că n-au reuşit în viaţă din pricina altora. Poartă ranchiună mai ales celor care i-au criticat sau oprimat. Îşi asumă un rol de victimă, sunt neputincioşi psihologic, iar când recurg la violenţă, dacă nu găsesc alte modalităţi de a şi-o controla, aceasta se îndreaptă de obicei asupra celor cărora le poartă ranchiună. Patru: traumatizaţii.

Harry scoase fum pe gură şi pe nas.

— Crima e un răspuns la un singur atac asupra identităţii ucigaşului care este atât de ofensator şi de nesuportat, încât îl lasă fără niciun simţ al puterii personale. Crima devine necesară dacă ajunge să protejeze existenţa sau masculinitatea victimei traumei. Dacă ştii circumstanţele, astfel de crime pot fi de obicei prevăzute şi prevenite.

Harry ţinu ţigara între arătător şi degetul mijlociu, văzând-o reflectată în luciul bălţii mici, pe jumătate secate, încadrate de pământ maroniu şi pietriş cenuşiu.

— Apoi, restul. Cinci: narcisiştii obsesivi şi imaturi. Şase: indivizii paranoici şi geloşi, în pragul nebuniei. Şapte: oamenii trecuţi de pragul nebuniei.

Harry îşi băgă la loc ţigara între buze şi îşi ridică privirea. Şi-o lăsă să se

plimbe peste casa din lemn. Locul faptei. Soarele dimineţii se reflecta în geamuri. Casa nu părea cu nimic diferită, în afara senzaţiei de abandon. Înăuntru era la fel. Un soi de paloare, ca şi cum nemişcarea supsese culoarea din pereţi şi draperii, chipurile din fotografii, amintirile din cărţi. Nu văzuse nimic ce să nu fi văzut data trecută, nu gândise nimic din ce nu gândise atunci, ajunseseră înapoi unde sfârşiseră noaptea precedentă: înapoi la început, având în spatele lor ruinele fumegânde ale clădirilor şi hotelurilor.

— Şi cea de-a opta categorie? întrebă Kaja, strângându-şi mai bine haina în jurul corpului şi tropăind pe pietriş.

— Profesorul Mattiuzzi îi numeşte „doar răi şi furioşi”. O combinaţie a celorlalte şapte categorii.

— Şi tu crezi că ucigaşul pe care îl cauţi se regăseşte într-una dintre cele opt categorii inventate de un psiholog american oarecare?

— Mhm.

— Şi Svein Finne e nevinovat?

— Nu. Dar e nevinovat de uciderea lui Rakel.

Harry trase cu sete din ţigara Camel. Atât de tare, încât simţi căldura fumului în gât. Ciudat, nu era deloc şocat că mărturisirea lui Finne fusese falsă. Avusese senzaţia că era ceva în neregulă încă de când se aflau amândoi în buncăr. Finne fusese un pic prea vesel în acele circumstanţe. Se folosise în mod deliberat de violenţa fizică, astfel încât, indiferent ce mărturisea Finne despre crimă sau violuri, confesiunea să nu poată fi folosită în instanţă. Oare ştiuse Finne tot timpul că uciderea lui Rakel se petrecuse în aceeaşi noapte în care el fusese la maternitate? Că acel videoclip putea fi interpretat greşit? Sau realizase abia mai târziu, înainte de interogatoriul de la Sediul Central al Poliţiei, că circumstanţele erau aranjate pentru o tragicomedie? Harry privi înspre fereastra bucătăriei. El şi Rakel strânseseră în aprilie anul precedent frunze şi crengi căzute pe jos, curăţând grădina. Asta se petrecea imediat după ce Finne fusese eliberat din închisoare, când ameninţase că o să facă o vizită familiei lui Harry. Dacă stătuse acolo afară într-o noapte, ar fi putut vedea totul printre barele de la fereastra bucătăriei – tăbliţa de pe perete – şi ar fi putut citi înscrisul de pe ea. Finne descoperise că acea casă era o fortăreaţă. Şi atunci îşi concepuse planul.

Harry se îndoia că în spatele deciziei de folosire a falsei mărturisiri

pentru a scăpa de acuzaţiile de viol se afla Krohn. Avocatul era mai conştient decât oricine altcineva că tot ce ar fi câştigat pe termen scurt printr-o astfel de manevră era infim în comparaţie cu daunele aduse credibilităţii personale, cea care constituia – chiar şi pentru un avocat al apărării recunoscut ca manipulator – adevărata monedă de schimb.

— Eşti conştient că aceste categorii ale tale nu prea simplifică problema? zise Kaja întorcându-se şi privind în jos spre oraş. La un moment dat, în vieţile noastre, ne potrivim cu toţii într-una dintre aceste descrieri.

— Mhm. Dar chiar să ajungi la crimă premeditată, executată cu sânge-rece?

— De ce mai întrebi dacă ştii deja răspunsul?

— Poate că vreau doar să aud pe altcineva rostindu-l.

Kaja ridică din umeri.

— Uciderea reprezintă doar o chestiune de context. Nu ai nicio problemă să iei viaţa cuiva dacă te vezi pe tine însuţi drept măcelarul respectat al oraşului, soldatul erou al patriei-mumă sau braţul lung al legii. Sau, posibil, ca un răzbunător virtuos.

— Mersi.

— N-ai de ce, am citat din cursul tău de la Academia de Poliţie. Deci cine a ucis-o pe Rakel? Cineva cu trăsături de personalitate dintr-una din acele categorii care ucid fără niciun context, sau un om normal, care ucide dintr-un motiv personal?

— Ei bine, eu cred că până şi o persoană nebună are nevoie de un soi de context. Chiar şi în răbufnirile de furie există un moment când reuşim să ne convingem pe noi înşine că acţionăm într-o manieră justificabilă. Nebunia e un dialog solitar în care ne dăm răspunsurile pe care le dorim. Şi noi am mai avut conversaţia asta.

— Da?

— Ştiu că eu am avut-o, zise Harry, privind de-a lungul aleii străjuite de brazi întunecaţi şi grei. Dar ca să răspund la întrebarea ta: aici începe procesul de restrângere a ariei potenţialilor suspecţi. De-asta am vrut să vezi locul faptei. A fost curăţat. Însă crima este murdară, emoţională. E ca şi cum ne confruntăm cu un ucigaş care este instruit şi neinstruit. Sau poate instruit, dar dezechilibrat emoţional, tipic pentru o crimă motivată de frustrare sexuală sau ură personală.

— Şi pentru că nu există indicii de abuz sexual, ai tras concluzia că avem de-a face cu ură?

— Da. De-aia Svein Finne părea suspectul perfect. Un individ obişnuit să folosească violenţa şi care voia să răzbune moartea fiului său.

— În cazul ăsta, nu ar fi ales să te ucidă *pe tine?*

— Mi-am zis că Svein Finne ştia că să trăieşti după ce pierzi persoana pe care o iubeşti e mai rău decât să mori. Dar se pare că m-am înşelat.

— Dacă ai pus mâna pe persoana nepotrivită nu înseamnă în mod necesar că ai făcut-o din motivele nepotrivite.

— Mhm. Vrei să spui că e greu să găseşti pe cineva care o ura pe Rakel, dar uşor să găseşti oameni care mă urăsc pe mine?

— Era o idee, zise Kaja.

— Bine. Ar putea fi un punct de pornire.

— Poate că echipa de anchetă a găsit ceva despre care noi nu ştim.

Harry clătină din cap.

— Am cercetat dosarele lor azi-noapte şi nu au decât detalii disparate. Nu există o linie bine definită de cercetare şi nici dovezi concrete.

— Credeam că nu ai acces la anchetă.

— Cunosc codul de acces al cuiva care are. Era ofticat că cei de la IT i-au dat măsura bustului: BH100. Am ghicit parola.

— Data lui de naştere?

— Aproape. HW1953.

— Care înseamnă?

— Anul în care Hank Williams a fost găsit mort, în ajunul Anului Nou.

— Aşadar nimic în afara unor idei aleatorii. Să ne ducem într-un loc mai cald şi să le trecem în revistă?

— Da, rosti Harry, pe punctul de a trage un ultim fum din ţigară.

— Stai aşa, zise Kaja, întinzând mâna. Îmi dai voie să...?

Harry se uită la ea înainte de a-i pasa ţigara. Nu era adevărat că el era capabil să vadă chestii. Era mai orb decât oricare dintre ei, orbit de lacrimi, însă acum avu impresia că reuşise să scape de lacrimi o secundă şi, pentru prima dată de când se reîntâlniseră, o *vedea* cu adevărat pe Kaja Solness. Ţigara era de vină. Iar amintirile în năvăliră în minte, brusc şi neaşteptat. Tânăra femeie ofiţer de poliţie care călătorise până în Hong Kong ca să-l aducă acasă, astfel ca el să poată vâna un criminal în serie pe care Poliţia din Oslo nu reuşise să-l prindă. Îl găsise întins pe o saltea în

Chungking Mansions, într-o stare aflată între intoxicare şi indiferenţă. Şi nu fusese deloc clar cine avusese mai mare nevoie de ajutor: Poliţia din Oslo sau Harry. Însă acum ea era din nou acolo. Kaja Solness, care îşi nega propria frumuseţe arătându-şi cât putea de des dinţii ascuţiţi şi neregulaţi, care îi stricau chipul altfel perfect. Harry ţinea minte orele matinale pe care le petrecuseră într-o casă mare şi pustie şi ţigările pe care le împărţiseră. Dacă Rakel obişnuia să ceară primul fum dintr-o ţigară, Kaja îl dorea mereu pe ultimul.

Le abandonase pe amândouă şi zburase din nou în Hong Kong. Însă se întorsese pentru una dintre ele. Rakel.

Harry văzu buzele ca murele ale Kajei închizându-se în jurul filtrului galben-maroniu şi încordându-se uşor când inhală. După care ea aruncă chiştocul pe pământul moale şi maroniu dintre baltă şi pietriş, îl strivi cu piciorul şi porni către maşină.

Harry dădu s-o urmeze, dar se opri.

Privirea îi fusese atrasă de chiştocul de ţigară zdrobit.

Se gândi la recunoaşterea tiparelor. Capacitatea creierului uman de a recunoaşte tipare ne distinge de animale, iar căutarea noastră automată şi nesfârşită de tipare repetitive a făcut posibile dezvoltarea inteligenţei noastre şi civilizaţia. Iar Harry recunoscu un tipar în urma de cizmă lăsată de ea. Din imaginile aflate în dosarul intitulat „Fotografii de la locul faptei” din materialele echipei de anchetă. Un scurt comentariu ataşat fotografiei spunea că nu găsiseră potriviri în baza de date a Interpolului.

Harry îşi drese glasul.

— Kaja?

Văzu cum spatele ei devenea ţeapăn în vreme ce ea îşi croia drum către maşină. Dumnezeu ştie de ce, poate că ea sesizase ceva în vocea lui, ceva ce el însuşi nu auzise. Kaja se întoarse spre el. Buzele ei erau răsfrânte, iar Harry îi vedea dinţii aceia ascuţiţi.

26

— Toţi infanteriştii au păr închis la culoare, zise bărbatul îndesat şi bine proporţionat, aşezat pe fotoliul jos de la capătul măsuţei de cafea.

Scaunul lui Erland Madsen era poziţionat într-un unghi de 90 de grade faţă de scaunul lui Roar Bohr, în loc să fie în faţa lui. Asta pentru ca pacienţii lui Madsen să poată decide singuri dacă doreau să se uite la el sau nu. A nu fi obligat să vezi persoana cu care discuţi avea acelaşi efect ca discuţia într-un confesional: conferea pacientului senzaţia că discută cu el însuşi. Când nu vezi reacţiile ascultătorului sub formă de limbaj corporal sau expresii faciale, limitele pentru ceea ce spui sunt minimale. Cochetase cu ideea de a găsi o canapea, chiar dacă ar fi fost un clişeu, o scenografie.

Madsen aruncă o privire peste carnetul lui de însemnări. Cel puţin pe astea li se permisese să le păstreze.

— Poţi elabora?

— Pe tema părului închis la culoare?

Roar Bohr zâmbi. Iar când zâmbetul ajungea la ochii aceia cenuşii, ca de ardezie, lacrimile din ei – lacrimile tăcute şi uscate care zăceau pur şi simplu acolo – păreau să accentueze zâmbetul, aşa cum soarele străluceşte cu mai multă forţă la marginea unui nor.

— Au păr închis la culoare şi se pricep să-ţi bage un glonţ în ţeastă de la 200 de metri. Însă îi poţi recunoaşte când te apropii de un punct de control, au păr închis la culoare şi sunt prietenoşi. Îngroziţi şi prietenoşi. Asta e munca lor. Nu să împuşte inamicul, cum au fost instruiţi, ci ultimul lucru la care s-ar fi gândit când au aplicat pentru misiune şi au trecut prin iad ca să fie acceptaţi în Forţele Speciale. Să zâmbească şi să fie prietenoşi cu civilii care trec printr-un punct de control care a fost aruncat de două ori în aer de bombele sinucigaşilor în anul precedent. Chestia asta se numeşte câştigarea inimilor şi minţilor.

— Şi s-a câştigat vreodată vreuna?

— Nu, răspunse Bohr.

Ca specialist în tulburări de stres posttraumatic, Madsen ajunsese un fel de Doctor Afganistan, psihologul de care auziseră şi pe care îl căutau oameni care se chinuiau după experienţele lor din zone devastate de război. Însă chiar dacă aflase multe despre viaţa şi senzaţiile despre care

vorbeau aceşti oameni, Madsen ştia din propria experienţă că era mai bine să se comporte ca o pagină goală. Să-i lase pe pacienţi să vorbească cât doreau despre lucruri concrete, simple. Nimic nu putea fi luat de-a gata, avea nevoie ca ei să înţeleagă că trebuie să-i descrie *întregul tablou.* Pacienţii lui nu ştiau întotdeauna care le erau punctele slabe; uneori se găseau în chestiuni pe care ei înşişi le socoteau triviale şi neimportante, în lucruri peste care altfel ar fi trecut sau asupra cărora subconştientul lor lucra în secret.

Însă acum era încălzirea.

— Deci fără inimi? zise Madsen.

— Nimeni din Afganistan nu înţelegea cu adevărat de ce era ISAF acolo. Nici măcar lumea din ISAF. Însă nimeni nu crede că ISAF se afla acolo doar ca să aducă democraţie şi fericire unei ţări care nu avea niciun concept de democraţie şi nici vreun interes pentru valorile acesteia. Afganii ne spun ceea ce cred că vrem să auzim câtă vreme îi ajutăm cu apă potabilă, provizii şi curăţăm câmpurile de mine. Însă dincolo de astea, ne putem duce naibii. Şi nu mă refer doar la oamenii care îi simpatizează pe talibani.

— Atunci de ce te-ai dus acolo?

— Dacă vrei să intri în armată, trebuie să fi făcut parte din ISAF.

— Şi tu ai vrut asta?

— Nu există altă cale. Dacă te opreşti, mori. Armata omoară încet şi dureros pe oricine crede că se poate opri din dat din coate ca să avanseze.

— Povesteşte-mi despre Kabul.

— Kabul. Vagabonzi.

Bohr îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Vagabonzi?

— Sunt peste tot. Câini vagabonzi.

— Te referi literalmente la ei, nu la…

Bohr clătină din cap zâmbind. De data asta, fără lumina soarelui în ochi.

— Afganii au mult prea mulţi stăpâni. Câinii trăiesc din gunoaie. Sunt enorm de multe gunoaie acolo. Oraşul miroase a gaze de eşapament şi a ars. Ard orice ca să le fie cald. Gunoaie, petrol, lemn. În Kabul ninge. Asta îl făcea mereu să pară mai cenuşiu. Există şi câteva clădiri decente, bineînţeles. Palatul Prezidenţial. Hotelul Serene, de cinci stele, se pare. Grădinile Babur sunt drăguţe. Dar când mergi cu maşina pe străzi, vezi în mare clădiri simple, părăginite, cu un etaj sau două, şi magazine unde se

vinde orice. Sau arhitectură rusească deprimantă.

Bohr clătină din cap şi continuă:

— Am văzut fotografii cu Kabul înainte de invazia sovietică. Şi e adevărat ce se spune, Kabul a fost cu adevărat frumos pe vremuri.

— Dar nu şi atunci când locuiai tu acolo?

— Noi nu locuiam chiar în Kabul, ci în corturi în afara oraşului. Nişte corturi foarte drăguţe, aproape ca nişte case. Însă birourile noastre se găseau în clădiri ordinare. În corturi nu aveam aer condiţionat, doar ventilatoare. Oricum nu erau pornite prea des, căci noaptea se face frig. Însă zilele puteau deveni atât de fierbinţi, că era imposibil să ieşi afară. Nu era la fel de rău ca în căldura umedă de 50 de grade din Basra, în Irak, însă vara, Kabul devenea un iad.

Madsen se uită peste însemnări.

— Cu toate astea, te-ai întors… de trei ori? În ture de 12 luni?

— Una de 12, două de şase.

— Tu şi familia ta eraţi în mod evident conştienţi de riscurile de a merge într-o zonă de război. Riscuri asociate sănătăţii mentale şi relaţiilor apropiate.

— Mi s-a spus despre asta, da. Că singurele lucruri pe care le capeţi în Afganistan sunt nervii în piuneze, divorţul şi promovarea la gradul de colonel chiar înainte de pensionare, dacă reuşeşti să eviţi să devii alcoolic.

— Dar…

— Cursul meu era urmărit. Fusesem numit. Instruire de ofiţeri la Academia Militară. Nu există limite în ceea ce sunt dispuşi oamenii să facă dacă le dai senzaţia că au fost aleşi. Să fii trimis pe Lună într-o cutie de conserve în anii 1960 însemna în mare parte o misiune sinucigaşă, şi toată lumea ştia asta. NASA le-a cerut doar celor mai buni piloţi să se ofere voluntari pentru programul spaţial, adică celor care aveau perspective strălucite într-o epocă în care piloţii – civili şi militari – aveau un statut similar cu cel al vedetelor de film şi fotbaliştilor. Nu i-au întrebat pe piloţii mai tineri, neînfricaţi şi dornici de aventură, ci pe cei mai experimentaţi şi stabili. Pe cei care ştiau care era riscul şi nu-l mai căutau. Piloţi căsătoriţi, care aveau poate un copil sau doi. Pe scurt: pe cei care aveau totul de pierdut. Câţi crezi că au refuzat oferta ţării lor de a se sinucide în public?

— De-asta te-ai dus?

Bohr ridică din umeri.

— A fost probabil un amestec de ambiţie personală şi idealism. Dar nu-mi mai amintesc acum proporţiile.

— Ce-ţi aminteşti cel mai mult de la reîntoarcerea acasă?

Bohr zâmbi amar.

— Că nevasta mea a trebuit mereu să mă reeduce. Să-mi amintească mereu că nu trebuie să-i răspund „înţeles” când îmi cerea să cumpăr lapte. Că ar trebui să mă îmbrac adecvat. Când ani în şir nu ai purtat nimic altceva în afară de uniformă din pricina căldurii, simţi că un costum… te strânge. Şi că în diverse situaţii sociale se aşteaptă de la tine să dai mâna cu femei, chiar dacă sunt îmbrăcate în hijab.

— Vorbim despre omoruri?

Bohr îşi aranjă nodul de la cravată şi se uită la ceas. Inspiră adânc, lent.

— Să vorbim?

— Mai avem timp.

Bohr închise ochii o clipă. Îi redeschise.

— Uciderea cuiva e complicată. Şi extrem de simplă. Când selectăm oameni pentru o unitate de elită precum Forţele Speciale, aceştia trebuie nu doar să îndeplinească un set de criterii fizice şi mentale. Trebuie să fie în stare să ucidă. Ca atare, căutăm oameni capabili să păstreze o distanţă suficientă ca să ucidă. Probabil că ai văzut filme şi documentare TV despre recrutarea în unităţi speciale precum Rangers, unde totul se învârte în jurul gestionării stresului, rezolvării misiunilor fără hrană sau somn, comportării ca un soldat în condiţii de stres emoţional şi fizic. Când eram soldat obişnuit, nu exista vreo preocupare pentru capacitatea individului de a lua o viaţă şi de a trăi cu asta. Acum ştim mai multe despre asta. Ştim că oamenii care vor ucide trebuie să se cunoască pe ei înşişi. Nu trebuie să fie surprinşi de propriile sentimente. Nu e deloc adevărat că e nefiresc să ucizi un membru al aceleiaşi specii, căci ăsta este, de fapt, un lucru cu totul natural. Se întâmplă mereu în natură. Evident, cei mai mulţi oameni simt o anumită ezitare, logică din perspectivă evoluţionistă. Însă această ezitare poate fi depăşită când circumstanţele o cer. De fapt, capacitatea de a ucide este un semn de sănătate, demonstrează puterea de autocontrol. Dacă exista ceva ce soldaţii mei din Forţele Speciale aveau în comun, era faptul că erau extrem de relaxaţi când venea vorba de omor. Dar aş pocni bucuros pe oricine l-ar acuza fie şi numai pe unul dintre ei că e psihopat.

— Doar l-ai pocni? întrebă Madsen cu un zâmbet parşiv.

Bohr nu răspunse.

— Aş vrea să vorbeşti un pic mai direct despre problema ta personală, zise Madsen. Despre omorurile tale. Văd din însemnările mele că data trecută te-ai numit un ciudat. Dar n-ai vrut să intri mai adânc în poveste.

Bohr încuviinţă.

— Înţeleg că eşti preocupat şi pot doar să repet ce am spus înainte despre jurământul de confidenţialitate deplină.

Bohr îşi frecă fruntea cu palma.

— Ştiu, dar intru în criză de timp, dacă vreau să mai ajung la o şedinţă la lucru.

Madsen încuviinţă. Dincolo de pura curiozitate profesională, descoperirea problemei, rareori nutrea curiozitate faţă de poveştile pacienţilor *per se.* Acum situaţia era diferită, spera ca faţa să nu-i trădeze dezamăgirea.

— Ei bine, atunci să ne oprim. Iar dacă tu preferi să nu discuţi deloc despre asta...

— *Vreau* să vorbesc despre asta, eu...

Bohr se opri. Îşi încheie haina.

— *Am nevoie* să discut despre asta cu cineva. Dacă nu...

Madsen aşteptă, dar Bohr nu continuă.

— Te văd luni, la aceeaşi oră? întrebă Madsen.

Da, în mod clar avea să-şi ia o canapea. Poate chiar un confesional.

— Sper că îţi place cafeaua tare, strigă Harry înspre living, în vreme ce turna apă din ibric în ceşti.

— Câte discuri ai tu, de fapt? strigă înapoi Kaja.

— Cam 1500.

Căldura încinse încheieturile lui Harry când apucă toartele ceştilor. Din trei paşi lungi şi rapizi ajunse în living. Kaja stătea în genunchi pe canapea şi se uita la discuri.

— Cam?

Harry ridică un colţ al gurii într-un soi de zâmbet.

— 1536.

— Şi, ca majoritatea indivizilor nevrotici, le-ai aranjat alfabetic după artist, dar văd că măcar nu ai aranjat albumele fiecărui artist după data

lansării.

— Nu, doar în ordinea achiziţiei lor. Cea mai recentă achiziţie este a artistului ăluia din capătul din stânga, răspunse Harry, aşezând ceştile lângă computerul de pe masă.

Kaja râse.

— Sunteţi cu toţii nebuni.

— Probabil. Bjørn spune că eu sunt singurul nebun, căci *toţi ceilalţi* îşi aranjează colecţiile după data lansării.

Harry se aşeză pe canapea şi ea alunecă lângă el şi luă o gură de cafea.

— Mhm.

— Cafea liofilizată dintr-un borcan proaspăt deschis, zise Harry.

— Uitasem cât de bună e.

Ea râse.

— Cum? Nu te-a mai servit nimeni cu o astfel de cafea de când am făcut-o eu ultima dată?

— În mod clar tu eşti singurul care ştie cum să trateze o femeie, Harry.

— Şi să nu uiţi asta, zise Harry, după care arătă înspre ecran. Asta e poza unei tălpi de pantof în zăpada din jurul casei lui Rakel. Vezi că e la fel?

— Da, zise Kaja, ridicând în aer propria cizmă. Dar urma din imagine e de la o măsură mai mare, nu?

— Probabil mărimea 43 sau 44, răspunse Harry.

— Eu port 38. Le-am cumpărat dintr-o piaţă secondhand din Kabul. Erau cele mai mici.

— Şi sunt cizme militare sovietice din vremea ocupaţiei?

— Da.

— Asta înseamnă că au peste 30 de ani vechime.

— Impresionant, nu? Aveam un locotenent-colonel în Kabul care spunea că, dacă cizmarii ăştia ar fi fost la conducere, Uniunea Sovietică nu s-ar fi prăbuşit niciodată.

— Te referi la locotenent-colonelul Bohr?

— Da.

— Asta înseamnă că şi el avea o pereche de astfel de cizme?

— Nu-mi amintesc, dar erau foarte populare. Şi ieftine. De ce întrebi?

— Numărul lui Roar Bohr apărea atât de frecvent în jurnalul de apeluri din telefonul lui Rakel, încât lui i s-a verificat alibiul pentru noaptea crimei.

— Şi?

— Nevasta lui spune că el a fost acasă toată seara şi toată noaptea. Ce mă frapează pe mine la apelurile astea telefonice de la Bohr e că el pare să o fi sunat de trei ori pentru fiecare apel al ei. Poate că aşa ceva nu se poate socoti ca urmărire, dar nu e normal ca un subordonat să răspundă mai des la apelurile şefului?

— Nu ştiu. Sugerezi că interesul lui pentru Rakel era mai mult decât profesional?

— Tu ce crezi?

Kaja îşi frecă bărbia. Harry nu înţelegea de ce, dar gestul ei i se păru masculin.

— Bohr e un şef conştiincios, zise Kaja. Ceea ce înseamnă că uneori poate trece drept un pic prea dedicat şi nerăbdător. Mi-l pot foarte bine închipui sunând de trei ori înainte să apuci să-i returnezi primul apel.

— La ora 1 dimineaţa?

Kaja se strâmbă.

— Vrei să argumentez sau…

— Ar fi ideal.

— Rakel era director adjunct la NHRI, dacă am înţeles eu corect?

— Director tehnic. Dar da.

— Şi cu ce se ocupa?

— Rapoarte pentru organizaţiile Naţiunilor Unite. Cursuri. Consiliere pentru politicieni.

— Aşadar, în cadrul NHRI trebuie să respecţi orele de lucru şi termenele-limită ale altor oameni. Sediul central ONU e cu şase ore în urma noastră. Ca atare, nu e ceva ieşit din comun ca şeful tău să te sune din când în când la ore mai târzii.

— Unde… care e adresa lui Bohr?

— Undeva în Smestad. Cred că e casa în care a crescut.

— Mhm.

— La ce te gândeşti?

— La chestii aleatorii.

— Haide.

Harry îşi frecă ceafa.

— Sunt suspendat, nu pot chema pe nimeni la interogatoriu, nu pot solicita un mandat de percheziţie şi nu pot desfăşura nicio acţiune care ar

putea atrage atenţia celor de la Kripos sau de la Serviciul de Investigaţii Criminale. Dar *putem* face săpături în locurile unde nu suntem observaţi.

— Cum ar fi?

— Uite o ipoteză. Bohr a ucis-o pe Rakel. După aia s-a dus direct acasă şi s-a descotorosit de arma crimei pe drum. Caz în care probabil a mers cu maşina pe aceeaşi cale pe care am folosit-o noi ca să ne întoarcem din Holmenkollen. Dacă ai fi vrut să te descotoroseşti de un cuţit între Holmenkollveien şi Smestad, unde ai alege să o faci?

— Holmendammen este efectiv la o aruncătură de băţ de şosea.

— Bine. Dar în dosar scrie că zona a fost cercetată deja, iar adâncimea medie e de doar trei metri, aşa că l-ar fi găsit.

— Şi atunci unde altundeva?

Harry închise ochii, îşi sprijini capul de zidul de albume din spatele lui şi reconstitui în minte drumul pe care îl străbătuse de atâtea ori. Din Holmenkollen până în Smestad. Distanţa nu putea fi mai mare de trei sau patru kilometri. Însă ocaziile de a scăpa de un obiect mic erau nenumărate. Pe cea mai mare parte a drumului erau doar grădini. Un pâlc de arbuşti chiar înainte de Stasjonsveien era o posibilitate. Auzi scrâşnetul metalic al unui tramvai în depărtare şi o admonestare sonoră de undeva de afară, dinspre dreapta. Zări brusc locul. Verde, de data asta. Emanând o miasmă de moarte.

— Gunoi, zise el. Containerul.

— Containerul?

— De la staţia de benzină de sub Stasjonsveien.

Kaja râse.

— E doar una dintr-o mie de posibilităţi, iar tu pari *atât* de sigur.

— Categoric. E primul lucru care mi-a trecut prin minte când m-am gândit ce aş fi făcut eu.

— Ţi-e bine?

— Ce vrei să spui?

— Pari foarte palid.

— Insuficient fier, zise Harry, ridicându-se în picioare.

— Firma care închiriază containerul vine şi îl goleşte când se umple, zise femeia cu ochelari şi piele închisă la culoare.

— Şi când s-a întâmplat asta ultima oară? întrebă Harry, uitându-se la

containerul mare şi cenuşiu de lângă clădirea benzinăriei.

Femeia, care se prezentase ca fiind directoarea, explicase că obiectul era pentru uzul benzinăriei şi era în cea mai mare parte folosit la aruncarea ambalajelor, iar ea nu-şi amintea să fi văzut pe cineva aruncându-şi gunoiul personal în el. Containerul avea o gură metalică deschisă într-un capăt, iar femeia apăsase un buton roşu ca să demonstreze cum era compactat gunoiul dinăuntru.

Kaja stătea la câţiva metri depărtare şi îşi nota numele şi numărul de telefon al companiei care deţinea containerul, imprimate pe oţelul cenuşiu.

— Ultima dată l-au înlocuit probabil cu o lună în urmă, zise directoarea.

— Au deschis cei de la poliţie containerul ca să se uite înăuntru? întrebă Harry.

— Credeam că dumneavoastră sunteţi de la poliţie.

— În cadrul unei anchete de asemenea dimensiuni, dreapta nu ştie întotdeauna ce face stânga. Ne-aţi putea deschide containerul ca să aruncăm o privire înăuntru?

— Nu ştiu. Va trebui să-l sun pe şeful meu.

— Credeam că dumneata eşti şefa, zise Harry.

— Am spus că sunt directoarea acestei benzinării, dar asta nu înseamnă…

— Înţelegem, rosti Kaja, zâmbind. V-am fi recunoscători dacă i-aţi putea da un telefon şefului sau şefei.

Femeia plecă de lângă ei şi dispăru în interiorul clădirii vopsite în roşu şi galben. Harry şi Kaja rămaseră pe loc uitându-se la peticul de iarbă artificială pe care câţiva băieţi încercau ultimele trucuri ale lui Neymar, pe care le văzuseră fără îndoială pe YouTube.

După o vreme, Kaja îşi privi ceasul.

— Să mergem înăuntru şi să întrebăm cum merg lucrurile?

— Nu, zise Harry.

— De ce nu?

— Cuţitul nu e în container.

— Dar ai spus…

— M-am înşelat.

— Şi ce te face aşa de sigur în privinţa asta?

— Priveşte, zise Harry, arătându-i. Camere de securitate. De-asta

nimeni nu aruncă gunoi aici. Iar un ucigaş care a avut prezenţa de spirit să extragă o cameră video bine camuflată de la locul crimei nu se va duce într-o benzinărie dotată cu camere de supraveghere ca să scape de arma crimei.

Harry porni spre terenul improvizat de fotbal.

— Unde te duci? strigă Kaja după el.

Harry nu răspunse. În mare parte pentru că nu avea un răspuns. Până ajunse în spatele benzinăriei şi văzu o clădire cu emblema clubului sportiv Ready deasupra intrării. Lângă clădire erau şase tomberoane verzi de plastic. În afara ariei de acoperire a camerelor de supraveghere. Harry deschise capacul celui mai mare dintre tomberoane şi fu izbit de miasma mâncării stricate.

Înclină tomberonul pe cele două roţi din spate şi îl scoase în spaţiul liber. Acolo îl răsturnă şi vărsă conţinutul afară.

— Ce miros oribil, zise Kaja, prinzându-l din urmă.

— Asta-i bine.

— Bine?

— Înseamnă că n-a fost golit de ceva vreme, zise Harry, ghemuindu-se şi începând să răscolească prin gunoi. Poţi începe şi tu cu unul din celelalte?

— N-am avut nimic despre căutarea prin gunoaie în descrierea postului.

— Dat fiind salariul tău mizerabil, probabil că ţi-ai dat seama că o să ajungi cândva să cauţi prin gunoaie.

— Tu nu-mi dai niciun fel de salariu, zise Kaja, înclinând cel mai mic tomberon.

— Asta voiam şi eu să spun. Iar tomberonul tău nu miroase la fel de groaznic ca al meu.

— Nimeni nu poate susţine că nu ştii să-ţi motivezi angajaţii.

Kaja se ghemui şi Harry observă că ea începu cu partea de sus în stânga, aşa cum fuseseră instruiţi să caute la Academia de Poliție.

Un bărbat ieşi pe treptele clădirii şi se postă sub emblema Ready.

— Ce mama naibii faceţi acolo?

Harry se ridică, se duse spre individ şi îi arătă legitimaţia de poliţist.

— Ai idee dacă a văzut cineva vreo persoană pe aici în seara de 10 martie?

Individul se holbă la legitimaţie, apoi la Harry, cu gura pe jumătate deschisă.

— Eşti Harry Hole.

— Corect.

— Superdetectivul însuşi?

— Nu crede tot ce…

— Şi cauţi prin gunoaiele noastre.

— Îmi pare rău dacă eşti dezamăgit.

— Harry… strigă Kaja.

Harry se întoarse. Ea ţinea ceva între degetul mare şi arătător. Părea o bucată mică de plastic negru.

— Ce e? întrebă el, dându-şi ochii peste cap în vreme ce îşi simţea inima bătând mai repede.

— Nu sunt sigură, dar cred că e una dintre acele…

Carduri de memorie, îşi spuse Harry. De genul celor folosite în camerele video.

Soarele strălucea în bucătăria din strada Lyder Sagen, în care Kaja stătea în picioare şi scotea cardul de memorie din locaşul a ceea ce lui Harry i se părea a fi o cameră video ieftină, dar despre care ea spusese că era o cameră Canon G9, cumpărată în 2009 cu o mică avere, şi care rezistase testului timpului. Kaja inseră cardul de memorie din tomberonul de gunoi în locaşul liber, conectă camera la laptopul ei MacBook cu un cablu şi apăsă pe folderul Imagini. Apărură o serie de imagini în miniatură. Unele dintre ele arătau casa lui Rakel în diverse etape ale zilei, altele erau luate în întuneric, iar Harry nu vedea în ele decât lumina de la fereastra bucătăriei.

— Gata, zise Kaja, după care se duse lângă aparatul de cafea espresso care muncea şuierând la ceaşca numărul doi.

Însă Harry înţelese că ea făcuse asta în principal ca să-l lase singur.

Imaginile erau marcate cu date.

Penultima era marcată cu *10 martie,* iar ultima cu *11 martie.* Noaptea crimei.

Harry inspiră adânc. Oare ce dorea să vadă? De ce îl îngrijora vederea acelor poze? Şi ce spera să vadă?

Îşi simţea creierul ca un cuib de viespi atacat, aşa că mai bine trecea la

treabă.

Apăsă pe simbolul Derulare de pe imaginea datei de 10 martie.

Apărură patru imagini mai mici, având ora marcată pe ele.

Camera fusese activată de patru ori înainte de miezul nopţii în noaptea crimei.

Harry apăsă pe prima înregistrare, etichetată cu 20:02:10.

Întuneric. Lumină în spatele draperiei de la fereastra bucătăriei. Însă cineva sau ceva se deplasa prin întuneric şi declanşase înregistrarea. La naiba, ar fi trebuit să urmeze sfatul tipului de la magazin şi să cumpere o cameră mai scumpă, cu tehnologie Zero Blur. Sau era No Glow? Oricum, ceva ce însemna că poţi vedea ce se află în faţa camerei chiar şi în toiul nopţii. Brusc, se văzu lumină pe trepte când se deschise uşa din faţă, iar în cadrul uşii apăru o formă care nu putea fi decât Rakel. Forma rămase pe loc câteva secunde după care se dădu la o parte ca să lase o altă formă să intre, după care uşa se închise în urma lor.

Harry respira greu pe nas.

Trecură câteva secunde lungi, după care imaginea îngheţă.

Următoarea înregistrare începea la 20:29:25. Harry apăsă pe ea. Uşa din faţă era deschisă, însă luminile din living şi bucătărie erau stinse sau reduse, astfel că Harry zări cu greu forma care ieşi, închise uşa în urma ei şi coborî treptele înainte de a dispărea în întuneric, însă toate astea se întâmplau la 20:30 seara, cu o oră şi jumătate înainte de fereastra de timp sugerată de cei de la Criminalistică. Următoarele imagini erau cele importante.

Harry îşi simţi palmele transpirate în vreme ce apăsă pe a treia imagine, etichetată 23:21:09.

O maşină străbătu aleea. Farurile luminară pereţii casei înainte ca maşina să se oprească chiar în faţa treptelor, după care farurile se stinseră. Harry se uită fix la ecran, încercând în van să-şi facă ochii să străpungă întunericul.

Secundele treceau, dar nu se întâmpla nimic. Oare şoferul din maşina întunecată aştepta pe cineva? Nu, deoarece înregistrarea nu se oprise, aşa că senzorul camerei continua să sesizeze mişcare. Apoi, în fine, Harry văzu ceva. O lumină slabă căzu peste trepte când uşa din faţă se deschise şi o siluetă care părea cocoşată intră în casă. Uşa se închise şi imaginea redeveni neagră. Iar câteva secunde mai târziu îngheţă.

Apăsă pe ultima înregistrare de dinaintea miezului nopţii. 23:38:21.

Întuneric.

Nimic.

Oare ce detectase senzorul camerei? Ceva care se mişca şi avea puls, cel puţin; o temperatură diferită faţă de tot ce era în jur.

După 30 de secunde, înregistrarea se opri.

Se putea să fi fost cineva care traversa aleea din faţa casei. Dar şi o pasăre, o pisică, un câine. Harry îşi frecă faţa cu putere. Ce sens mai avea o cameră video cu senzori mult mai sensibili decât lentilele obişnuite? Îşi aminti vag că asistentul de vânzări din magazin spusese ceva de genul ăsta când încerca să-l convingă pe Harry să cheltuie ceva mai mulţi bani pe camera video. Însă asta se întâmpla când Harry începea pentru prima dată să aibă probleme cu finanţarea beţiilor încercând să îşi păstreze un acoperiş deasupra capului.

— Avem ceva? întrebă Kaja, punând una dintre ceşti în faţa lui.

— Ceva, dar nu destul.

Harry apăsă pe imaginea pentru 11 martie. O singură înregistrare. 02:23:12.

— Ţine-mi pumnii, zise el şi apăsă pe Derulare.

Uşa din faţă se deschise şi în lumina slabă cenuşie din hol o formă abia se distinse. Aceasta rămase pe loc câteva secunde, părea că se leagănă. Apoi uşa se închise şi totul redeveni complet întunecat.

— Pleacă, zise Harry.

Lumină.

Se aprinseră farurile maşinii; stopurile din spate licăriră şi ele, roşii. Se aprinse lumina de marşarier. După care se stinseră toate şi totul redeveni întunecat.

— A închis din nou motorul, zise Kaja. Ce se petrece?

— Nu ştiu. Harry se apropie de ecran. Se apropie cineva, vezi?

— Nu.

Imaginea tresări şi conturul casei se strâmbă.

O altă tresărire şi casa deveni şi mai strâmbă. După care, înregistrarea se opri.

— Ce-a fost asta?

— A scos camera de la locul ei, zise Harry.

— Dar n-ar fi trebuit să-l vedem dacă mergea pe jos de la maşină la

cameră?

— S-a apropiat din lateral. Îl vezi cum se apropie, din afara cadrului înspre stânga.

— De ce să ocolească? Dacă avea de gând să se descotorosească de înregistrări?

— Evita zona cu cea mai multă zăpadă. Mai puţin efort de a şterge urmele după aceea.

Kaja încuviinţă.

— Dacă ştia de cameră, trebuie să fi fost în recunoaştere înainte.

— Da. Şi a comis crima cu o precizie aproape militară.

— *Aproape?*

— S-a urcat în maşină mai întâi şi a fost cât p-aci să uite de cameră.

— Nu plănuise totul?

— Ba da, zise Harry, ducând ceaşca la buze. Totul a fost planificat până în cele mai mici detalii. Lumina de la plafoniera maşinii nu s-a aprins când el s-a urcat şi s-a dat jos din maşină. O închisese înainte, în cazul în care vreun vecin ar fi auzit maşina şi s-ar fi uitat să vadă cine era.

— Dar ar fi trebuit să-i vadă maşina.

— Mă îndoiesc că era maşina lui. Dacă ar fi fost, ar fi parcat-o mai departe. De parcă *a dorit* să aibă maşina la locul faptei.

— Astfel ca orice potenţial martor să inducă poliţia în eroare?

— Mhm.

Harry înghiţi cafeaua şi se strâmbă.

— Îmi pare rău că nu am liofilizată, zise Kaja. Aşadar, care e concluzia? A fost o crimă perfect executată sau nu?

Harry se lăsă pe spate ca să îşi scoată ţigările din buzunarul pantalonilor.

— Nu ştiu. Chestia cu aproape uitatul de cameră nu se potriveşte cu restul. Şi părea că se leagănă în cadrul uşii, ai văzut? Aproape ca şi cum persoana care ieşea nu era aceeaşi persoană care a intrat. Şi ce a făcut înăuntru timp de două ore şi jumătate?

— Tu ce crezi?

— Cred că era ameţit. Droguri sau băutură. Roar Bohr ia pastile de vreun fel?

Kaja clătină din cap şi îşi pironi privirea pe peretele din spatele lui Harry.

— Ăsta e un nu? întrebă el.

— E un nu ştiu.

— Dar nu excluzi posibilitatea?

— Să exclud posibilitatea ca un ofiţer din Forţele Speciale care a fost de trei ori în Afganistan să ia pastile? Categoric nu.

— Mhm. Poţi scoate cardul de memorie? I-l duc lui Bjørn, poate că cei de la Criminalistică reuşesc să obţină ceva din imagini.

Kaja luă camera.

— Desigur. Ce crezi despre cuţit? De ce nu se descotoroseşte de el în acelaşi loc cu cardul de memorie?

Harry se uită la restul de cafea din ceaşcă.

— Locul faptei arată că el avea idee despre modul în care lucrează poliţiştii. Probabil, cunoaşte şi modul în care noi cercetăm zona din jur pentru o posibilă armă a crimei, iar şansele să găsim un cuţit într-un tomberon de gunoi la mai puţin de un kilometru de locul faptei sunt relativ mari.

— Dar cardul de memorie…

— …era în regulă să se descotorosească de el. Nu se baza pe ideea că noi aveam să-l căutăm. Cine să ştie că Rakel avea o cameră video camuflată în grădină?

— Deci unde e cuţitul?

— Nu ştiu. Dar aş crede că se află în casa făptaşului.

— De ce? întrebă Kaja în vreme ce se uita la ecranul camerei. Dacă e descoperit acolo, atunci el e ca şi condamnat.

— El nu crede că e suspect. Un cuţit nu putrezeşte, nu se topeşte, trebuie ascuns undeva unde să nu fie găsit *niciodată.* Iar primul loc la care ne gândim când e vorba de ascunzişuri bune este acolo unde locuim. Având cuţitul aproape, dobândim senzaţia că ne controlăm propria soartă.

— Dar dacă a folosit un cuţit pe care l-a luat de la locul faptei şi l-a şters de amprente, singura modalitate prin care acest cuţit poate fi legat de el este să fie găsit în casa lui. Acasă la mine ar fi ultimul loc pe care l-aş fi ales eu.

Harry încuviinţă.

— Ai dreptate. Cum am zis, nu ştiu, bănuiesc doar. E doar…

Încercă să găsească cuvântul potrivit.

— Instinct?

Îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Da. Nu. Nu ştiu. Îţi aminteşti de avertismentele de când eram tineri, înainte de a lua LSD, că am putea avea flashbackuri şi recăderi ulterior în cursul vieţii?

Kaja îşi ridică privirea din cameră.

— Eu n-am luat niciodată şi nici nu mi s-a oferit LSD.

— Isteaţă fată. Eu am fost un băiat mai puţin inteligent. Unii susţin că aceste recăderi pot fi declanşate de ceva. Stres. Băutură la greu. Traume. Şi că uneori aceste recăderi sunt de fapt noi călătorii imaginare, că resturile vechilor droguri sunt activate, deoarece LSD este sintetic şi nu se elimină în acelaşi fel precum cocaina, de exemplu.

— Deci acum te întrebi dacă nu suferi o recădere?

Harry ridică din umeri.

— LSD măreşte nivelul de conştienţă. Determină creierul să lucreze la viteză maximă, să interpreteze informaţii la un nivel atât de detaliat, încât îţi dă o senzaţie de conştiinţă cosmică. Asta e singura cale prin care pot descrie de ce am simţit că trebuie să verific acele tomberoane verzi de gunoi. Vreau să spun că nu găseşti pur şi simplu o astfel de bucăţică de plastic în primul loc mai degrabă ciudat în care cauţi, la un kilometru de locul faptei, *din întâmplare,* nu?

— Poate că nu, zise Kaja, continuând să se uite în ecranul camerei.

— Bine. Ei bine, aceeaşi conştiinţă cosmică îmi spune că Roar Bohr nu e omul pe care îl căutăm, Kaja.

— Şi dacă ţi-aş spune că conştiinţa mea cosmică spune că te înşeli?

Harry ridică din umeri.

— Eu sunt cel care a luat LSD, nu tu.

— Dar eu sunt cea care s-a uitat la înregistrările de dinainte de 10 martie, nu tu.

Kaja întoarse camera şi ridică ecranul în faţa lui Harry.

— Asta e cu o săptămână înainte de crimă. Persoana se apropie evident din spatele camerei, aşa că atunci când porneşte înregistrarea îi vedem doar spatele. Se opreşte chiar în faţa camerei, dar din nefericire nu se întoarce ca să-şi arate faţa. Nici când pleacă, două ore mai târziu.

Harry văzu o lună mare atârnând chiar deasupra acoperişului casei. Iar pe fundalul lunii, Harry văzu toate detaliile ţevii unei puşti şi elemente ale părţii din spate stând pe umărul cuiva aflat între cameră şi casă.

— Dacă nu greşesc cumva, zise Kaja, iar Harry ştia deja că ea nu greşeşte, asta e o armă Colt Canada C8. Nu chiar o puşcă standard.

— Bohr?

— Oricum, e genul de puşcă folosită în Afganistan de Forţele Speciale.

— Vedeţi în ce situaţie m-aţi adus? întrebă Dagny Jensen.

Rămăsese îmbrăcată cu haina de stradă şi stătea băţoasă pe scaunul din faţa biroului lui Katrine Bratt, ţinându-şi poşeta strâns în braţe.

— Svein Finne a plecat liber şi nici măcar nu trebuie să se ascundă. Iar acum ştie că l-am raportat pentru viol.

Katrine zări dincolo de uşă silueta masivă a lui Kari Beal. Era unul dintre cei trei ofiţeri care asigurau cu schimbul protecţia lui Dagny Jensen.

— Dagny… începu Katrine.

— Jensen, o întrerupse femeia din faţa ei. *Domnişoara* Jensen. E liber pentru totdeauna şi voi n-o să mă puteţi proteja atât de mult timp. Dar *el…* el mă va urmări ca… ca un fermier care supraveghează o vacă gestantă!

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă. Plânsetul ei se transformă în sughiţuri, iar Katrine se întrebă ce ar fi trebuit să facă. Să înconjoare biroul şi să încerce să o liniştească pe femeie sau s-o lase în pace? Să nu facă nimic. Să vadă dacă se termina. Dacă dispărea criza.

Katrine îşi drese glasul.

— Analizăm posibilitatea de a-l acuza oricum pe Finne pentru violuri, să-l trimitem în spatele gratiilor.

— Nu veţi reuşi niciodată, îl are pe avocatul ăla. Şi e mai isteţ decât voi toţi, oricine vede asta!

— O fi mai isteţ, dar se află de partea greşită a baricadei.

— Şi voi sunteţi de partea bună? De partea lui Harry Hole?

Katrine nu răspunse.

— Dumneata m-ai convins să nu aduc acuzaţii, zise Dagny.

Katrine deschise sertarul biroului şi îi dădu un şerveţel femeii.

— Evident, de dumneavoastră depinde dacă vreţi să vă răzgândiţi, domnişoară Jensen. Dacă doriţi să depuneţi o plângere oficială contra lui Hole pentru a fi pretins că este un ofiţer de poliţie în timpul serviciului şi pentru felul în care v-a pus în pericol, sunt convinsă că va fi concediat şi pus sub acuzare, spre satisfacţia dumneavoastră deplină.

Katrine văzu din expresia lui Dagny Jensen că vorbele sale fuseseră mai dure decât intenţionase.

— Tu nu ştii, Bratt. Nu ştii cum e să porţi un copil pe care nu-l vrei…

Dagny îşi şterse machiajul care îi curgea de la ochi.

— Putem ajuta cu programarea la un doctor care…

— Lasă-mă să termin!

Katrine închise gura.

— Îmi pare rău, şopti Dagny. Sunt aşa de epuizată. Voiam să spun că nu ştii cum e… să vrei copilul oricum.

În tăcerea care urmă, Katrine auzi paşi străbătând în grabă coridorul din faţa biroului ei. Cu o zi înainte însă, paşii se mişcaseră mai rapid. Picioare obosite.

— Nu ştiu? zise Katrine.

— Cum?

— Nimic. Bineînţeles că n-am de unde să ştiu cum vă simţiţi. Uitaţi ce e, vreau să-l prind pe Finne la fel de mult ca dumneavoastră. Şi o vom face. Faptul că ne-a păcălit cu înţelegerea asta nu ne va opri. Asta e o promisiune.

— Ultima dată când am primit o astfel de promisiune de la un ofiţer de poliţie a fost de la Harry Hole.

— Asta e o promisiune de la *mine.* În acest birou. Din această clădire. Din acest oraş.

Dagny Jensen lăsă şerveţelul pe birou şi se ridică.

— Mersi.

După plecarea ei, Katrine fu izbită de gândul că nu mai auzise niciodată acest cuvânt, *mersi,* exprimând atât de mult şi, simultan, atât de puţin. Atât de multă resemnare. Atât de puţină speranţă.

Harry se uita la cardul de memorie pe care îl pusese pe tejgheaua barului în faţa lui.

— Ce poţi vedea? întrebă Øystein Eikeland.

Pusese în difuzoare *To Pimp a Butterfly* de Kendrick Lamar. Conform lui Øystein, acela era momentul în care barul era la cel mai scăzut nivel în ochii bătrânilor care doreau să-şi depăşească prejudecăţile în privinţa hip-hopului.

— Înregistrări de noapte, zise Harry.

— Acum vorbeşti ca St. Thomas când duce o casetă la ureche şi spune că o poate auzi. Ai văzut documentarul?

— Nu. E bun?

— Muzică bună. Şi câteva interviuri şi clipuri interesante. Prea lung, însă. Se pare că au avut prea mult material înregistrat şi n-au reuşit să se concentreze.

— La fel e şi aici, zise Harry, întorcând cardul de memorie.

— Direcţia e totul.

Harry încuviinţă lent.

— Trebuie să golesc maşina de spălat vase, zise Øystein, dispărând în camera din spate.

Harry închise ochii. Muzica. Referinţele. Amintirile. Prince. Marvin Gaye. Chick Corea. Discuri de vinil, zgârietura unui ac, Rakel stând întinsă pe canapea în Holmenkollveien, somnoroasă, zâmbind în vreme ce el şopteşte:

— Ascultă acum, bucata asta…

Poate că stătuse întinsă pe canapea la venirea lui.

Cine era el?

Poate că nu era un el; din înregistrări nu se putea stabili nici măcar atât.

Însă prima persoană, cea care venise pe jos la ora 20 şi plecase o jumătate de oră mai târziu, fusese un bărbat, iar Harry era destul de sigur de asta. Şi nu fusese aşteptat. Ea deschisese uşa şi stătuse acolo două sau trei secunde, în loc să-l lase să intre imediat. Poate că el întrebase dacă poate intra, iar ea îl lăsase înăuntru fără să ezite. Aşadar îl cunoştea bine. Cât de bine? Atât de bine încât el ieşise singur o jumătate de oră mai târziu. Poate că vizita aceea n-avea nimic de-a face cu crima, dar Harry nu putea opri întrebările care răsăreau în mintea lui: ce pot face un bărbat şi o femeie în mai puţin de jumătate de oră? De ce fuseseră reduse luminile din bucătărie şi living la plecarea lui? Fir-ar să fie, n-avea timp să îşi lase gândurile să rătăcească în direcţia aia. Aşa că se grăbi să treacă mai departe.

Maşina care sosise trei ore mai târziu.

Oprise chiar în faţa treptelor. De ce? Un drum mai scurt de străbătut până în casă, şanse mai mici de a fi văzut. Da, asta se potrivea cu faptul că lumina automată din interiorul maşinii era închisă.

Numai că era un interval prea mare între sosirea maşinii şi deschiderea uşii casei.

Poate că şoferul căutase ceva în habitaclu.

Mănuşi. O cârpă cu care să şteargă amprentele. Poate că verificase ca siguranţa să fie activată la pistolul cu care avea de gând s-o ameninţe. Era evident că n-avea de gând să o omoare cu el; analiza balistică poate identifica un pistol, ceea ce poate duce la găsirea proprietarului. Avea să folosească un cuţit pe care îl găsea la locul faptei. Cuţitul perfect, cel pe care ucigaşul ştia deja că îl va găsi în stativul de cuţite de pe blatul din bucătărie.

Sau, odată ajuns înăuntru, improvizase şi cuţitul de la locul faptei fusese pur şi simplu la îndemână?

Gândul îl izbise pe Harry fiindcă să stai atât de mult timp în maşină, în faţa treptelor de la intrare, părea o neglijenţă. Rakel s-ar fi putut trezi şi ar fi putut să se alarmeze, vecinii s-ar fi putut uita pe ferestre. Când individul deschisese în sfârşit uşa de la intrare şi dinăuntru se revărsase suficientă lumină, cât să se vadă o siluetă ciudat de cocoşată dispărând înăuntru, ce mai era şi asta? Cineva aflat sub influenţa unor substanţe?

Asta se putea potrivi cu parcarea stângace şi cu faptul că durase atât de mult să ajungă la uşă, dar nu şi cu lumina stinsă din maşină şi cu locul curat al crimei.

Un amestec de planificare, şansă şi intoxicaţie cu substanţe?

Persoana în cauză fusese acolo timp de aproape trei ore, cu puţin înainte de miezul nopţii până în jur de 2:30 dimineaţa. Dată fiind estimarea orei decesului făcută de Departamentul de Criminalistică, individul stătuse acolo mult timp după comiterea crimei şi ca să cureţe urmele lăsate.

Să fi fost aceeaşi persoană de mai devreme din aceeaşi seară şi care să se fi întors mai târziu cu maşina?

Nu.

Imaginile fuseseră prea slabe ca să se vadă ceva limpede, dar era ceva în legătură cu forma – persoana cocoşată care intrase părea mai mare. Pe de altă parte, însă, asta se putea datora schimbării hainelor sau chiar unei umbre.

Persoana care ieşise la ora 2:23 rămăsese câteva secunde în cadrul uşii şi păruse că se leagănă. Rănită? Intoxicată cu substanţe? O ameţeală

momentană?

Intrase în maşină, se aprinseseră luminile, apoi se stinseseră din nou.

O luase pe jos în spatele camerei video. Sfârşitul înregistrării.

Harry frecă cardul de memorie cu palma, sperând ca din el să iasă un duh.

Gândea eronat situaţia. Cu totul eronat! La naiba, la naiba.

Avea nevoie de o pauză. Avea nevoie de… o cafea. Tare, cafea turcească. Se întinse în spatele tejghelei barului după *cezve,* ibricul turcesc lăsat acolo de Mehmet, şi îşi dădu seama că Øystein schimbase muzica. Tot hip-hop, dar nuanţele de jazz şi basul elaborat dispăruseră.

— Ce e asta, Øystein?

— Kanye West, *So Appalled,* strigă Øystein din camera din spate.

— Şi aproape reuşiseşi să mă cucereşti. Te rog, opreşte-o.

— E o chestie de calitate, Harry! Las-o să cânte. Nu trebuie să ne lăsăm urechile încremenite într-un singur gen.

— De ce nu? Sunt mii de albume din ultimul mileniu pe care nu le-am ascultat, iar asta îmi ajunge pentru tot restul vieţii.

Harry înghiţi în sec. Ce uşurare să ia o pauză de la chestiile grele cu aceste dialoguri uşoare şi lipsite de sens cu cineva cunoscut pe de-a-ntregul, ca o partidă de tenis de masă cu o minge de trei grame.

— Trebuie să te străduieşti mai mult.

Øystein reveni în bar cu un zâmbet larg şi ştirb. Îşi pierduse ultimul dinte din faţă într-un bar din Praga. Îi căzuse pur şi simplu. Şi chiar dacă descoperise lipsa în toaleta de la aeroport, sunase la barul cu pricina şi primise înapoi prin poştă dintele galben-maroniu, nu se mai putuse repara nimic. Nu că Øystein ar fi părut foarte deranjat de asta.

— Astea sunt piesele clasice pe care fanii hip-hop le vor asculta la bătrâneţe, Harry. Nu e doar formă, e *conţinut.*

Harry ridică în lumină cardul de memorie. Dădu încet din cap.

— Ai dreptate, Øystein.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu deja.

— Gândesc greşit fiindcă mă concentrez asupra formei, asupra modului în care a fost executată crima. Ignor ceea ce le spuneam mereu studenţilor mei. *De ce.* Motivul. Conţinutul.

În spatele lor se deschise uşa.

— Oh, la dracu’, zise Øystein cu voce joasă.

Harry îşi ridică privirea spre oglinda din faţa lui. Se apropia un bărbat. Scund, cu pas uşor, clătinând din cap, cu un zâmbet pe sub frizura neagră şi unsuroasă. Genul de zâmbet pe care îl vezi la jucătorii de golf sau la fotbalişti, când dau mingea undeva departe de ţintă, un zâmbet care probabil sugerează că ratarea fusese atât de grosolană că ei nu mai puteau decât să zâmbească.

— Hole.

O voce ascuţită, deconcertant de prietenoasă.

— Ringdal.

Nu atât de ascuţită. Nu deconcertant de prietenoasă.

Harry îl văzu pe Øystein tremurând, ca şi cum temperatura din bar tocmai coborâse sub zero grade.

— Deci, ce cauţi în barul meu, Hole?

Se auzi un zăngănit de chei şi de monede din buzunarele lui Ringdal când acesta îşi scoase haina albastră Catalina şi o atârnă de cuierul din spatele uşii către camera din spate.

— Păi… un răspuns de genul „ca să văd cum este gestionată moştenirea” ar fi satisfăcător?

— Singurul răspuns satisfăcător ar fi „tocmai plecam”.

Harry băgă cardul de memorie în buzunar şi se împinse de pe scaunul de bar.

— Nu pare că eşti lovit atât de rău cum speram, Ringdal.

Ringdal îşi suflecă mânecile.

— Lovit?

— Ca să merit interzicerea pe viaţă ar fi trebuit măcar să-ţi sparg nasul. Dar poate că nu ai oase în nas?

Ringdal râse, ca şi cum l-ar fi socotit pe Harry autentic de amuzant.

— Ai nimerit primul pumn pentru că nu mă aşteptam la el, Hole. Un pic de sânge, dar mă tem că nu suficient ca să rupi ceva. După aia ai lovit doar aerul. Şi zidul de colo. Dar îţi acord toate meritele pentru că ai încercat. Poate că încerci să fii mai puţin beat data viitoare când te iei de un campion norvegian la judo.

Ringdal umplu un pahar cu apă de la robinetul din spatele barului. Poate că era un paradox că un iubitor de ceai conducea un bar. Sau poate că nu.

— Şi aşa am ajuns la miezul problemei, zise Harry.

— Cum?

— Ai auzit vreodată de un judoka cu gusturi muzicale bune?

Ringdal oftă, Øystein ridică din sprâncene şi Harry înţelese că mingea ajunsese în tribună.

— Tocmai plecam, zise Harry, ridicându-se.

— Hole.

Harry se opri şi se întoarse.

Ringdal ridică paharul cu apă în mâna stângă, ca la un toast:

— Îmi pare rău de Rakel. Era o persoană minunată. Păcat că n-a avut timp să meargă mai departe.

— Mai departe?

— Oh, nu ţi-a spus? Am rugat-o să rămână aici şefă după plecarea ta. În fine, hai să tragem linie sub toate astea, Harry. Eşti binevenit aici şi promit să ascult de Øystein, aici de faţă, în alegerea muzicii. Înţeleg că nivelul vânzărilor a scăzut un pic, deşi, evident, asta s-ar putea datora şi unui alt motiv decât… – îşi căută cuvintele potrivite – politicii muzicale stricte.

Harry încuviinţă şi deschise uşa.

Se opri în prag şi privi în jur.

Grünerløkka. Huruitul unui skateboard pe care se dădea un tip mai aproape de 40 de ani decât de 30, încălţat cu Converse şi îmbrăcat în trening. Harry bănui că erau articole luate de la un butic de haine croite la un studio de design sau dintr-unul din locurile preferate de hipsteri despre care Helga, prietena lui Oleg, spusese că „vând aceleaşi rahaturi ca oriunde altundeva, dar le adaugă nişte zorzoane ca să poată tripla preţul şi să continue să fie la modă”.

Oslo. Un tânăr cu o barbă impresionantă, neîngrijită – ca un profet din Vechiul Testament –, atârnându-i ca o baveţică peste cravată şi costumul impecabil, cu haina Burberry deschisă. Finanţe? Ironie? Sau doar confuzie?

Norvegia. Un cuplu în costume lycra, făcând jogging cu schiuri şi beţe de schi în mâini, ceară de schi de 1000 de coroane, băuturi energizante şi batoane proteice în rucsacuri, pe drum către ultimele petice de zăpadă din cele mai umbrite zone din Nordmarka.

Harry îşi scoase telefonul şi apelă numărul lui Bjørn.

— Harry?

— Am găsit cardul de memorie de la camera video.

Tăcere.

— Bjørn?

— Trebuia să mă îndepărtez de ceilalţi. E o nebunie! Ce poţi vedea?

— Nu prea multe, din păcate. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu analizarea lui. Imaginile sunt întunecate, dar tu dispui de metode de a extrage mai multe din ele decât reuşesc eu. Se văd câteva siluete şi puncte de referinţă, înălţimea cadrului uşii, chestii de genul ăsta. Un specialist 3D ar putea fi în stare să obţină o descriere decentă a conţinutului.

Harry îşi frecă bărbia. Îl mânca undeva, dar nu ştia exact unde.

— Pot încerca, zise Bjørn. Pot folosi un expert extern. Presupun că ai vrea ca treaba asta să fie făcută discret?

— Dacă e să am vreo şansă de a urmări netulburat această linie de investigaţie, da.

— Ai făcut copii ale înregistrărilor?

— Nu, sunt toate pe cardul de memorie.

— Bine. Lasă-l într-un plic la Schrøder şi trec eu să-l iau de acolo astăzi, mai târziu.

— Mersi, Bjørn.

Harry încheie convorbirea. Tastă litera R pentru Rakel. Celelalte taste de la lista de contacte erau O pentru Oleg, Ø pentru Øystein, K pentru Katrine, B pentru Bjørn, S pentru Sis şi A pentru Ståle Aune. Astea erau toate. Îi erau suficiente lui Harry, chiar dacă Rakel îi spusese lui Ståle că Harry era dispus să cunoască oameni noi. Însă doar dacă iniţialele lor nu erau deja luate. Tastă numărul de la serviciu al lui Rakel, fără extensia ei.

— Roar Bohr? întrebă el când îi răspunse recepţionera.

— Se pare că Bohr nu este aici astăzi.

— Unde e şi când se va întoarce?

— Nu am informaţii despre asta aici. Dar am un număr de mobil.

Harry reţinu numărul, îl tastă în aplicaţia pentru informaţii telefonice şi primi o adresă undeva între Smestad şi Huseby şi un număr de telefon fix. Se uită la ceas. 13:30. Apelă numărul.

— Da? răspunse o voce de femeie după cel de-al treilea apel.

— Scuze, am greşit numărul.

Harry închise şi porni pe jos către staţia de tramvai din capătul Birkelunden. Îşi frecă braţul. Nici de acolo nu provenea mâncărimea. Abia

când ajunse în metroul către Smestad îşi dădu seama că mâncărimea era probabil în capul lui. Şi că aproape sigur fusese declanşată de gestul posibil bine intenţionat, dar la fel de posibil calculat al lui Ringdal. De fapt, el ar fi preferat să aibă în continuare interdicţie în bar decât să fie destinatarul unui gest iritant de bunăvoinţă. Şi că era posibil să fi subestimat judoul.

Cea care deschise uşa casei galbene emana acel gen de vitalitate tipică femeilor între 30 şi 50 de ani care făceau parte din clasa socială superioară din vestul oraşului. Era dificil de zis dacă era vorba de un ideal la care încercau să aspire sau de nivelul lor real de energie, dar Harry bănuia că statutul social influenţa modul nonşalant şi zgomotos în care le dădeau ordine copiilor, câinelui şi soţului, de preferat într-un loc public.

— Pia Bohr?

— Cu ce te pot ajuta?

Fără confirmare, cu o politeţe uşor condescendentă, dar rostită cu un zâmbet încrezător. Femeia era scundă, nemachiată, iar ridurile sugerau că era mai apropiată de 50 de ani. Însă era zveltă ca o adolescentă. Harry bănuia că datorită orelor petrecute la sala de gimnastică şi a traiului în aer liber.

— Poliţia.

Îşi ridică legitimaţia.

— Bineînţeles, eşti Harry Hole, zise ea, fără să se uite la document. Ţi-am văzut poza în ziar. Ai fost soţul lui Rakel Fauke. Condoleanţele mele.

— Mulţumesc.

— Presupun că ai venit ca să vorbeşti cu Roar? Nu e aici.

— Când…

— În seara asta, poate. Lasă-mi numărul tău de telefon şi o să-l rog să te contacteze.

— Mhm. Poate că aş putea discuta cu dumneata, doamnă Bohr?

— Cu mine? De ce?

— Nu va dura mult. Am nevoie să aflu câteva lucruri.

Privirea lui Harry se plimbă peste pantofarul din spatele ei.

— Pot să intru?

Harry observă ezitarea. Şi descoperi ce căuta pe raftul de jos al pantofarului. O pereche de cizme militare sovietice, negre.

— Acum nu este un moment potrivit, tocmai fac… ceva.

— Pot aştepta.

Pia Bohr zâmbi fugar. Nu era frumoasă, doar drăguţă. Posibil din categoria Toyota, cum obişnuia Øystein să categorisească femeile: nu ar fi fost prima opţiune a adolescenţilor, dar o opţiune care s-ar fi păstrat în cea mai bună formă cu trecerea anilor.

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să ies şi să iau ceva de la farmacist. Putem discuta cât mergem până acolo, bine?

Femeia apucă o haină din cuier, ieşi pe trepte şi închise uşa în urma ei. Harry observase că broasca era de acelaşi fel cu cea de la uşa lui Rakel, fără mecanism de încuiere automată, însă Pia Bohr nu se deranjă să caute cheia. Cartier sigur. Fără indivizi eludaţi care să-ţi între în casă.

Trecură de garaj, ieşiră pe poartă şi porniră în jos pe drumul pe care primele maşini Tesla se întorceau bâzâind acasă după ziua scurtă de lucru.

Harry îşi vârî o ţigară între buze fără să o aprindă.

— Vrei să iei pastile de somn?

— Pardon?

Harry ridică din umeri.

— Insomnie. I-ai spus detectivului nostru că soţul dumitale a fost acasă toată noaptea de 10 şi 11 martie. Ca să ştii aşa ceva cu certitudine, nu aveai cum să dormi mult.

— Eu… da, sunt pastile de dormit.

— Mhm. Eu am avut nevoie de somnifere după ce m-am despărţit de Rakel. Insomnia ajunge să-ţi mănânce sufletul. Ce ţi-au dat?

— Ăă… Imovane şi Somadril.

Pia mări pasul.

Harry îşi lungi şi el pasul şi duse bricheta sub ţigară, dar nu reuşi s-o aprindă.

— La fel şi eu. Le-am luat două luni. Dumneata?

— Ceva de genul ăsta.

Harry îşi băgă bricheta înapoi în buzunar.

— De ce minţi, Pia?

— Poftim?

— Imovane şi Somadril sunt chestii grele. Dacă le iei două luni, devii dependent. Iar dacă ajungi aşa, atunci le iei *în fiecare* noapte. Pentru că îşi fac treaba. Atât de bine, încât dacă le-ai fi luat în noaptea aia, ai fi ajuns în

comă şi n-ai fi avut nicio idee ce face soţul tău. Dar mie nu-mi dai impresia că eşti genul dependent de sedative. Eşti un pic prea energică şi cu prezenţă puţin prea mare de spirit.

Pia Bohr încetini.

— Dar evident că ai putea lesne dovedi că mă înşel, zise Harry. Arătându-mi reţeta.

Pia se opri de tot. Îşi băgă mâna în buzunarul din spate al blugilor ei strâmţi. Scoase de acolo o bucată de hârtie albastră, pe care o desfăşură.

— Vezi? rosti ea cu o uşoară vibraţie în voce, ridicând hârtia şi indicând. So-ma-dril.

— Văd, zise Harry, luându-i hârtia înainte ca ea să apuce să reacţioneze. Iar dacă mă uit mai îndeaproape, văd că a fost prescris pentru Bohr. Roar Bohr. El evident că nu ţi-a spus cât de puternic este medicamentul de care are nevoie.

Harry îi înapoie reţeta.

— Poate că mai sunt şi altele pe care nu ţi le-a spus, Pia?

— Eu…

— A fost acasă în noaptea aia?

Ea înghiţi în sec. Culoarea din obraji îi dispăruse, iar vitalitatea părea să-i fi secat. Harry modifică estimatul vârstei ei cu cinci ani.

— Nu, şopti ea. N-a fost.

Trecură de farmacie şi merseră către parcul Smestaddammen, unde se aşezară pe una dintre băncile de pe panta estică, cu privelişte înspre insuliţa pe care avea loc să crească o singură salcie.

— Primăvară, zise Pia. Orice în afară de primăvară. Vara e atât de verde aici. Creşte totul în prostie. O mulţime de insecte. Peşti, broaşte. E atât de plin de viaţă. Iar când dau frunzele copacilor şi vântul trece prin sălcii, toate se agită şi dansează atât de mult încât acoperă zgomotul şoselei, continuă ea şi zâmbi cu tristeţe. Şi toamna în Oslo…

— Cea mai frumoasă toamnă din lume, zise Harry, aprinzându-şi ţigara.

— Chiar şi iarna e mai bună decât primăvara, zise Pia. Cel puţin aşa era în vremurile când puteai conta pe frig şi gheaţă solidă. Obişnuiam să ne aducem copiii aici la patinaj. Le plăcea la nebunie.

— Câţi…?

— Doi. O fată şi un băiat. 28 şi 25. June e biolog marin în Bergen, iar Gustav e la studii în Statele Unite.

— Aţi pornit devreme.

Ea zâmbi nostalgică.

— Roar avea 23, iar eu 21 de ani când s-a născut June. Cuplurile care sunt mutate des prin ţară în poziţiile de care are nevoie armata devin părinţi devreme. Nevestele trebuie să aibă ceva de făcut, presupun. Ca soţie de ofiţer, ai două opţiuni. Te laşi îmblânzită şi accepţi o viaţă de vacă de muls. Stai în staulul tău, naşti viţei, dai lapte, mesteci paie.

— Şi a doua opţiune?

— Să nu devii nevastă de ofiţer.

— Dar tu ai ales prima opţiune?

— Aşa se pare.

— Mhm. De ce ai minţit în privinţa acelei nopţi?

— Ca să fim scutiţi de întrebări. De a deveni centrul atenţiei. Îţi poţi închipui cât ar fi dăunat reputaţiei lui Roar dacă ar fi fost chemat la interogatoriu într-o anchetă legată de o crimă, nu? El n-are nevoie de aşa ceva, dacă mă pot exprima astfel.

— De ce n-are nevoie de aşa ceva?

Ea ridică din umeri.

— Nimeni n-are nevoie de aşa ceva, nu? Mai ales în cartierul nostru.

— Deci unde a fost?

— Nu ştiu. Pe afară.

— Pe afară?

— Nu poate să doarmă.

— Somadril.

— A fost mai rău când s-a întors din Irak; atunci i-au dat Rohypnol pentru insomnie. A devenit dependent în două săptămâni şi avea stări de leşin. Dar acum refuză să mai ia ceva. Îşi îmbracă uniforma de luptă şi zice că se duce în recunoaştere. Ca să stea de pază. Să supravegheze locul. Spune că se plimbă dintr-un loc în altul, ca o patrulă de noapte, camuflat. Presupun că e tipic pentru cei care suferă de tulburare de stres posttraumatic să fie permanent înspăimântaţi. De obicei, se întoarce acasă şi doarme vreo două ore înainte de a pleca la lucru.

— Şi reuşeşte să păstreze afecţiunea asta ascunsă la lucru?

— Fiecare vede ce vrea să vadă. Iar Roar s-a priceput mereu să lase impresia pe care o dorea. E genul de persoană în care oamenii au încredere.

— Şi tu?

Ea oftă.

— Soţul meu nu e o persoană rea. Dar uneori chiar şi oamenii buni se dezintegrează.

— Când iese noaptea în patrulare ia vreo armă cu el?

— Nu ştiu. Iese după ce eu mă duc la culcare.

— Ai idee unde a fost în noaptea crimei?

— L-am întrebat după ce m-aţi întrebat voi. A spus că a dormit în fosta cameră a lui June.

— Dar tu nu l-ai crezut?

— De ce spui aşa ceva?

— Altfel le-ai fi spus poliţiştilor că a dormit în altă cameră. Ai minţit pentru că ţi-ai făcut griji că noi aveam altceva. Ceva care însemna că el avea nevoie de un alibi mai solid decât simplul adevăr.

— Hole, doar nu sugerezi la modul serios că îl suspectezi pe Roar?

Harry se uită la două lebede care înotau către ei. Zări un licăr de lumină dinspre dealul din spatele şoselei. Poate o fereastră deschisă.

— Sindromul posttraumatic, zise Harry. Care e trauma lui?

Ea oftă.

— Nu ştiu. O combinaţie de diverse. Chestii dure din copilărie. Apoi Irak, Afganistan. Dar când s-a întors din ultima misiune şi mi-a spus că a părăsit armata, mi-am dat evident seama că s-a întâmplat ceva. Era schimbat. Mai închis în sine. După o mulţime de refuzuri, am reuşit să scot de la el că omorâse pe cineva în Afganistan. Evident că pentru asta se duseseră acolo, dar întâmplarea asta l-a marcat profund, nu voia să vorbească despre ea. Însă măcar era capabil să mai funcţioneze.

— Şi acum nu mai e?

Ea se uită la Harry cu ochii cuiva care naufragiase.

Iar el înţelese de ce se deschisese faţă de el, un străin, cu atâta uşurinţă. *Nu în cartierul nostru.* Ea dorise, tânjise cu disperare după asta, căci până acum nu avusese pe nimeni cu care să discute.

— După Rakel Fauke… după moartea soţiei tale, s-a prăbuşit în bucăţi. El… el nu mai funcţionează, nu.

Licărul de lumină, din nou. Iar pe Harry îl izbi că licărul provenea cam din aceeaşi parte a dealului unde era casa familiei Bohr.

Harry se încordă. Văzuse ceva cu colţul ochiului, ceva între ei pe

spătarul alb al băncii, ceva tremurător care se deplasase şi dispăruse, ca o insectă roşie, rapidă şi tăcută. Nu erau insecte aici în luna martie.

Harry se aplecă instantaneu, îşi înfipse călcâiele în sol, se împinse în ele şi se aruncă cu spatele în spătarul băncii. Pia Bohr ţipă când banca se răsturnă şi ei doi căzură pe spate. Harry îşi înfăşură braţele în jurul ei când alunecară de pe spătar şi o apăsă cu putere în şanţul din spatele băncii. După care începu să se târâie prin noroi, trăgând-o pe Pia după el. Se opri şi privi înspre panta dealului. Văzu că salcia se afla între ei şi locul unde zărise licărul luminos. Ceva mai departe pe alee, un bărbat îmbrăcat cu un pulover cu glugă care îşi plimba câinele Rottweiler se oprise şi părea că se gândeşte să se implice.

— Poliţia! ţipă Harry. Înapoi! E un lunetist acolo!

Harry văzu o femeie în vârstă întorcându-se şi grăbindu-se să se îndepărteze, însă bărbatul cu câinele nu se mişcă.

Pia încercă să se elibereze, dar Harry apăsa cu toată greutatea corpului asupra femeii micuţe, astfel că erau faţă în faţă.

— Se pare că soţul tău e acasă până la urmă, zise el, scoţându-şi telefonul. De-asta nu m-ai lăsat să intru. De-asta n-ai încuiat uşa când am plecat.

Formă un număr.

— Nu! ţipă Pia.

— Serviciul de urgenţă, rosti o voce în telefon.

— Aici e inspectorul Harry Hole. Raportez un bărbat înarmat…

Telefonul îi fu smuls din mână.

— Doar foloseşte luneta puştii ca telescop.

Pia Bohr duse telefonul la ureche.

— Ne cerem scuze, am greşit numărul, zise ea, puse capăt convorbirii şi-i dădu lui Harry telefonul înapoi. Nu aşa ai spus tu când m-ai sunat?

Harry nu se mişcă.

— Eşti cam greu, Hole. Poţi să…

— De unde să ştiu că nu mă trezesc cu un glonţ în frunte când mă ridic?

— Ai avut un punct roşu pe frunte de când ne-am aşezat pe bancă.

Harry se uită la ea. Apoi se sprijini cu palmele în noroiul rece şi se împinse în sus. Se ridică în picioare. Miji ochii către panta dealului. Se întoarse s-o ajute pe Pia, numai că ea se ridicase deja. Blugii şi haina ei erau negre şi ude de la noroi. Harry scoase o ţigară îndoită din pachet.

— Soţul tău o să dispară acum?

— Aşa îmi închipui, oftă ea. Trebuie să înţelegi că stă rău psihic şi e foarte instabil în acest moment.

— Unde se duce?

— Nu ştiu.

— Ştii că poţi fi acuzată de obstrucţionarea poliţiei, doamnă Bohr?

— Te referi la mine, la soţul meu sau la tine? întrebă ea, curăţându-şi pantalonii.

— Pardon?

— Nu ţi s-ar permite să anchetezi uciderea propriei tale soţii, Hole. Eşti aici în calitate de detectiv privat. Sau ar fi mai bine să spunem detectiv *pirat?*

Harry rupse vârful îndoit al ţigării şi aprinse ce mai rămăsese din ea. Se uită în jos la propriile haine murdare. Paltonul i se rupsese acolo unde dispăruse unul dintre nasturi.

— O să-mi spui dacă soţul dumitale se întoarce?

Pia dădu din cap spre apă.

— Ai grijă la aia, nu-i plac bărbaţii.

Harry se întoarse şi văzu că una dintre lebede pornise agresivă spre el.

Când se întoarse la loc, Pia Bohr urca deja panta.

— Detectiv *pirat?*

— Dap, zise Harry, ţinând deschisă uşa către Bjølsenhallen pentru Kaja.

Sala era strivită de clădirile comune din jurul ei. Kaja spusese că Clubul de Tenis de Masă Kjelsås se afla deasupra supermarketului mare de la parter.

— Tot reticent la ideea de lift? întrebă Kaja, străduindu-se să ţină pasul cu Harry pe scări.

— Nu e vorba de idee, ci de mărime. Cum ai aflat de ofiţerul ăsta de poliţie militară?

— Nu erau aşa de mulţi norvegieni în Kabul, şi acum am discutat cu cei mai mulţi oameni cunoscuţi acolo. Glenne e singurul care pare să aibă ceva să ne spună.

Fata de la recepţie le spuse unde să meargă. Zgomotul pantofilor de sport pe parchet şi cel al mingilor de ping-pong ajunse la ei înainte să cotească spre o încăpere mare, deschisă, unde câţiva oameni, cei mai

mulţi bărbaţi, dansau, se ghemuiau şi se agitau la ambele capete ale meselor verzi de tenis de masă.

Kaja porni către unul dintre ei.

Doi bărbaţi loveau mingea în diagonală faţă de fileu, cu aceeaşi traiectorie de fiecare dată, forehand cu efect. Abia se mişcau. Se mulţumeau să repete aceeaşi mişcare, lovind mingea cu braţele îndoite şi o răsucire scurtă a încheieturii, plus un pas înainte. Mingea se deplasa atât de repede încât părea o linie albă între cei doi, care păreau blocaţi în duel, ca un joc de computer cu ecranul îngheţat.

Apoi unul dintre ei trimise mingea prea departe şi aceasta ţopăi pe podea, între celelalte mese.

— La naiba, rosti cel care o lovise.

Era un bărbat cu aspect sportiv, la 40-50 de ani, cu o bentiţă neagră peste părul argintiu tuns scurt.

— Nu-ţi dai seama de efect, rosti celălalt bărbat în vreme ce porni să aducă mingea înapoi.

— Jørn, rosti Kaja.

— Kaja!

Bărbatul cu bentiţă zâmbi:

— Uite un soldat asudat pentru tine.

Cei doi se îmbrăţişară.

Kaja i-l prezentă pe Harry.

— Mulţumesc că ai fost de acord să te vezi cu noi, zise Harry.

— Nimeni nu refuză o întâlnire cu tânăra asta, replică Jørn Glenne cu ochii încă zâmbitori, strângând mâna lui Harry suficient de tare încât acest gest să poată fi luat drept o provocare. Dar dacă aş fi ştiut că o să vină cu întăriri…

Kaja şi Glenne izbucniră în râs.

— Haideţi să luăm o cafea, zise Glenne, lăsându-şi paleta pe masă.

— Cum rămâne cu partenerul tău? întrebă Kaja.

— E antrenorul meu, adus şi plătit de mine, răspunse el, arătându-le drumul. Eu şi Connolly o să ne întâlnim în Juba la toamnă. Trebuie să fiu în formă.

— Un coleg american, îi explică Kaja lui Harry. Cât am stat în Kabul, ei doi au avut un nesfârşit turneu de tenis.

— Te interesează să vii şi tu? întrebă Glenne. Sunt sigur că ai tăi îţi pot

găsi o slujbă acolo.

— Sudanul de Sud? întrebă Kaja. Cum mai e pe acolo acum?

— La fel ca înainte. Război civil, foamete, Dinkas, populaţiile dinka şi nuer, canibalism, violuri în grup şi mai multe arme decât în întregul Afganistan.

— Lasă-mă să mă gândesc la ofertă, zise Kaja, iar după expresia ei Harry înţelese că nu glumea.

Primiră cafea în cafeteria care semăna cu o cantină şi se aşezară la o masă lângă o fereastră murdară care dădea înspre Bjølsen Valsemølle şi Akerselva. Jørn Glenne începu să vorbească înainte ca Harry şi Kaja să apuce să pună vreo întrebare.

— Am fost de acord să vorbesc fiindcă mi s-a luat de Roar Bohr în Kabul. O femeie a fost violată şi ucisă; era interpreta personală a lui Bohr. O femeie Hazara. Cei mai mulţi din comunitatea Hazara sunt săraci, simpli ţărani fără educaţie. Dar tânăra asta, Hela…

— Hala, îl corectă Kaja. Înseamnă cercul din jurul lunii pline.

— …învăţase singură, în cea mai mare parte fără ajutor, engleza şi franceza. Şi era pe cale să înveţe şi norvegiana. Strălucită la limbi străine. A fost găsită chiar în faţa casei unde locuia cu alte femei care lucrau pentru coaliţie şi diverse agenţii umanitare. Bineînţeles că şi tu locuiai acolo, Kaja.

Kaja încuviinţă.

— I-am suspectat pe talibani sau pe cineva din regiunea ei natală. Onoarea reprezintă în mod clar ceva extrem de important pentru musulmanii sunniţi, şi chiar mai mult pentru cei din comunitatea Hazara. Faptul că ea lucra pentru noi, necredincioşii, socializa cu bărbaţi şi era îmbrăcată ca o occidentală a fost poate suficient ca să se dorească să fie transformată într-un exemplu.

— Am auzit de crime de onoare, zise Harry. Dar viol de onoare?

Glenne ridică din umeri.

— E posibil ca una să conducă la cealaltă. Dar cine poate şti? Bohr ne-a oprit de la anchetare.

— Zău?

— Trupul ei a fost găsit la o aruncătură de băţ de casa pentru a cărei securitate eram noi responsabili. Era, practic, o zonă sub controlul nostru. În ciuda acestui fapt, Bohr a dat ancheta pe mâna poliţiei afgane locale.

Când eu m-am opus, a replicat că poliţia militară, care în acest caz era reprezentată de mine şi de un alt tip, era sub comanda lui, însărcinată cu securitatea trupelor norvegiene din ţară, şi asta era tot. Chiar dacă ştia prea bine că poliţiei afgane îi lipseau resursele şi instrumentele de analiză criminalistică de care dispuneam noi. Luarea de amprente însemna pentru ei un concept nou, iar testarea ADN era un vis.

— Bohr a trebuit să se gândească la implicaţiile politice, zise Kaja. Exista deja o adversitate masivă faţă de forţele occidentale care aveau prea mult control, iar Hala era afgană.

— Era *Hazara,* pufni Glenne. Bohr ştia prea bine că acestui caz nu avea să i se acorde aceeaşi prioritate ca în situaţia în care ar fi fost paştună. Bun, s-a efectuat o autopsie şi s-au descoperit în corpul ei urme de fluniceva. Chestia pe care o pun bărbaţii în băuturile femeilor dacă vor să le violeze…

— Flunitrazepam, zise Kaja. Cunoscut şi sub numele de Rohypnol.

— Corect. Crezi că vreun afgan ar cheltui bani ca să drogheze o femeie înainte de a o viola?

— Mhm.

Glenne plesni masa cu palma.

— Nu, la naiba, a fost un străin! Şi a fost cazul vreodată rezolvat? Bineînţeles că nu.

— Crezi cumva…

Harry luă o gură de cafea. Încercă să găsească o alternativă, o modalitate mai indirectă de a formula întrebarea, dar se răzgândi când ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Glenne.

— …că Roar Bohr s-ar fi putut afla în spatele crimei şi s-a asigurat ca responsabilitatea pentru anchetă să fie acordată oamenilor cu cele mai mici şanse de a-l prinde? De-asta ai vrut să vorbeşti cu noi?

Glenne clipi şi deschise gura. Dar niciun sunet nu ieşi de acolo.

— Ascultă Jørn, interveni Kaja. Ştim că Bohr i-a spus soţiei lui că a omorât pe cineva în Afganistan. Şi eu am vorbit cu Jan…

— Jan?

— Instructorul de tabără pentru Forţele Speciale. Înalt, blond…

— Ah, el. Şi el era înnebunit după tine!

— În fine… zise Kaja, plecându-şi privirea, iar Harry bănui că ea părea stingherită să-i ofere volubilului Glenne ce dorea.

— ...Jan spune că n-au nicio evidenţă în acte cu vreo ucidere confirmată sau pretinsă legată de Roar. Ca ofiţer comandant, în mod clar n-a fost prea mult pe front, dar ideea e că nu are omoruri consemnate mai devreme în timpul carierei, când a fost prezent pe front.

— Ştiu, zise Glenne. Oficial, Forţele Speciale n-au fost în Basra, dar Bohr a fost acolo pentru instructaj cu o unitate americană. Conform zvonurilor, a avut parte de multă acţiune, dar a rămas virgin. Iar cel mai aproape de o acţiune în Afganistan a fost atunci când sergentul Waage a fost capturat de talibani.

— Da, chestia aia, zise Kaja.

— Ce e cu ea? întrebă Harry.

Glenne ridică din umeri.

— Bohr şi Waage au fost într-o lungă călătorie şi s-au oprit în deşert, pentru ca sergentul să-şi facă nevoile. Sergentul s-a dus după nişte stânci, iar după 20 de minute, când nu s-a întors şi n-a răspuns la apel, Bohr spune în raportul lui că s-a dat jos din maşină ca să-l caute. Dar eu sunt destul de convins că nu s-a mişcat din loc.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu se pot întâmpla multe într-un deşert. Pentru că unu sau doi fermieri talibani cu puşti vechi şi cuţite stăteau în spatele stâncilor şi-l aşteptau pe Bohr să vină în căutare. Bohr evident ştia asta. Iar în maşina blindată era în siguranţă, având teren deschis între el şi stânci. Ştia că n-aveau să existe martori care să-i dovedească minciuna. Aşa că a încuiat toate portierele şi a sunat la bază. I s-a spus că era un drum de cinci ore până acolo. Două zile mai târziu, o unitate afgană a descoperit o dâră de sânge pe asfalt, lungă de câţiva kilometri, la câteva ore distanţă mai spre nord. Uneori, talibanii îşi torturează prizonierii târându-i în spatele unui căruţ. Iar în afara unui sat aflat şi mai la nord, a fost găsit un cap în vârful unui par înfipt lângă drum. Faţa îi fusese distrusă de târârea pe asfalt, dar analiza ADN efectuată la Paris a confirmat că victima era sergentul Waage, bineînţeles.

— Mhm.

Harry se jucă cu ceaşca lui de cafea.

— Crezi asta despre Bohr deoarece tu ai fi procedat la fel în locul lui, Glenne?

Ofiţerul de poliţie militară ridică din umeri.

— Nu-mi fac niciun fel de iluzii. Oameni suntem şi cu toţii apucăm pe calea minimei rezistenţe. Numai că n-am fost eu.

— Deci?

— Deci îi judec pe alţii cu aceeaşi duritate cu care m-aş judeca pe mine. Şi poate că Bohr a făcut şi el asta. E greu pentru un ofiţer comandant să-şi piardă un subordonat. Oricum, după chestia asta, Bohr n-a mai fost niciodată la fel.

— Aşadar tu crezi că şi-a violat şi ucis interpreta, dar l-a dărâmat că talibanii i-au răpit sergentul?

Glenne ridică din nou din umeri.

— Cum am mai spus, nu mi s-a permis să anchetez, aşa că nu am decât teorii.

— Şi care e cea mai bună?

— Că violul a fost doar o acoperire ca să pară o crimă motivată sexual. Să-i facă pe poliţiştii locali să caute în rândul suspecţilor şi perverşilor obişnuiţi. Ceea ce în Kabul înseamnă un dosar destul de subţire.

— O acoperire pentru ce anume?

— Pentru adevăratul proiect al lui Bohr. Acela de a ucide pe cineva.

— *Pe cineva?*

— Bohr avea o problemă cu omorâtul, ştii deja. Iar când eşti în Forţele Speciale, asta e o *mare* problemă.

— Zău? Nu credeam că sunt *atât* de însetaţi de sânge.

Glenne clătină din cap.

— Nu sunt, dar… cum să-ţi explic? Membrii Forţelor Speciale din vechea şcoală, cei care treceau prin instructajul de paraşutişti, erau aleşi ca urmare a activităţii îndelungate de strângere de informaţii în spatele liniilor inamice, unde răbdarea şi curajul sunt cele mai importante calităţi. Erau alergătorii de cursă lungă ai armatei, da? Acolo Bohr se potrivea. Acum accentul cade pe antiterorism în zone urbane. Şi ştii ce? Noile Forţe Speciale par nişte jucători de hochei pe gheaţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar în acest nou mediu, a apărut un zvon care spunea că Bohr este…

Glenne se strâmbă, ca şi cum nu-i plăcea gustul termenului care îi stătea pe limbă.

— Un laş? zise Harry.

— Impotent. Închipuie-ţi ruşinea. Eşti la comandă, dar eşti încă virgin. Şi eşti virgin nu pentru că n-ai avut niciodată ocazia, căci încă sunt soldaţi

în Forţele Speciale care nu s-au trezit niciodată în situaţia de a trebui să ucidă. Ci pentru că n-ai putut ridica arma în sus când conta. Înţelegi la ce mă refer?

Harry încuviinţă.

— Ca veteran, Bohr ştia că prima ucidere e cea mai grea, continuă Glenne. După ce omori prima dată, lucrurile devin mai uşoare. Mult mai uşoare. Aşa că şi-a ales o primă victimă uşoară. O femeie care nu se putea lupta, avea încredere în el şi nu bănuia nimic. O membră a comunităţii Hazara urâte de toţi, o şiită într-o ţară de musulmani sunniţi, o fiinţă pe care multă lume ar fi avut motive să o omoare. Şi poate că după aceea a prins gustul crimelor. Omorârea cuiva conferă o senzaţie foarte specială. Mai bună decât sexul.

— Aşa e?

— Aşa se spune. Întreabă-i pe membrii Forţelor Speciale. Şi cere-le să răspundă sincer.

Harry şi Glenne se priviră lung câteva secunde, după care Glenne se uită la Kaja.

— Toate acestea sunt gândurile mele. Dar dacă Bohr a recunoscut în faţa soţiei că a ucis-o pe Hela…

— Hala.

— …atunci puteţi conta pe ajutorul meu.

Glenne îşi goli ceaşca cu cafea.

— Connolly nu ia niciodată pauză. Trebuie să mă întorc la antrenament.

— Ei bine, ce crezi despre Glenne? întrebă Kaja când ea şi Harry ajunseră înapoi în stradă.

— Cred că loveşte prea departe pentru că nu vede traiectoria mingii.

— Amuzant.

— Metaforic. Trage concluzii deplasate din traiectoria mingii, dar fără să judece ce tocmai a făcut adversarul său cu paleta.

— Jargonul ăsta ar trebui să-mi spună că ştii totul despre tenisul de masă?

Harry ridică din umeri.

— Pivniţa lui Øystein de când aveam zece ani. El, eu şi Tresko. Şi King Crimson. Ca să fiu sincer, la 16 ani ştiam mai multe despre mingi şi rock

progresiv decât despre fete. Noi…

Harry se opri brusc şi se strâmbă.

— Ce e? întrebă Kaja.

— Vorbesc aiurea eu…

Închise ochii.

— …vorbesc aiurea ca să nu mă trezesc.

— Să nu te trezeşti?

Harry inspiră adânc.

— Eu dorm. Câtă vreme sunt adormit, cât reuşesc să rămân într-un vis, pot merge mai departe cu căutarea lui. Dar din când în când îmi fuge pământul de sub picioare. Trebuie să mă concentrez să dorm, dacă mă trezesc…

— Ce se întâmplă?

— Atunci ştiu că e adevărat. Şi atunci voi muri.

Harry ascultă. Fâşâit de cauciucuri pe asfalt. Sunetul unei mici cascade pe râul Akerselva.

— Sună a ceea ce psihologul meu numea visare lucidă, o auzi el pe Kaja spunând. Un vis în care poţi controla totul. Şi de-asta facem tot ce putem să nu ieşim din starea asta.

Harry clătină din cap.

— Eu nu pot controla nimic. Vreau doar să-l găsesc pe individul care a ucis-o pe Rakel. După asta o să mă trezesc. Şi o să mor.

— De ce nu încerci să dormi ca lumea? Cred că ţi-ar prinde bine un pic de odihnă, Harry.

Vocea ei era moale. Harry redeschise ochii. Kaja îşi ridicase mâna, probabil ca s-o lase pe umărul lui, însă se mulţumi să-şi dea deoparte o şuviţă de păr de pe faţă când văzu expresia din ochii lui.

El îşi drese glasul.

— Spuneai că ai descoperit ceva în registrul proprietăţilor?

Kaja clipi de câteva ori din ochi.

— Da, zise ea. O cabană înregistrată pe numele lui Roar Bohr. În Eggedal. La o oră şi 45 de minute, conform Google Maps.

— Bine. O să văd dacă Bjørn poate conduce maşina.

— Eşti sigur că nu vrei să discuţi cu Katrine şi să lansezi o alertă pe numele lui?

— La ce bun? Pe ideea că nevasta lui n-a văzut cu ochii ei că el dormea

în camera fiicei în noaptea aceea?

— Dacă ea n-ar crede că e suficient ce avem, de ce crezi tu asta?

Harry îşi închise haina şi îşi scoase telefonul mobil.

— Pentru că eu am un instinct care a prins mai mulţi ucigaşi decât oricare alt instinct din ţara asta.

O simţi pe Kaja privindu-l uimită în timp ce îl suna pe Bjørn.

— Pot conduce maşina, zise Bjørn după o scurtă pauză de gândire.

— Mersi.

— Încă ceva. Cardul ăla de memorie al tău…

— Da?

— I-am transmis plicul în numele tău lui Freund, expertul nostru 3D extern. N-am vorbit cu el, dar ţi-am trimis un e-mail cu detaliile lui de contact, ca să puteţi discuta direct.

— Am înţeles. Ai prefera ca numele tău să nu apară în povestea asta.

— E singura meserie pe care ştiu să o fac, Harry.

— Cum am zis, am înţeles.

— Dacă sunt dat afară acum, cu un copil şi toate celelalte…

— Încetează, Bjørn, nu tu eşti cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Eu ar trebui să o fac, pentru că te-am atras în porcăria asta.

Pauză. În ciuda celor spuse, Harry aproape că simţea la telefon conştiinţa vinovată a lui Bjørn.

— Vin să te iau, zise Bjørn.

Detectivul inspector Felah stătea cu ventilatorul la spate, însă continua să-şi simtă cămaşa lipită de piele. Ura căldura, ura Kabulul, îşi ura biroul blindat contra bombelor. Însă cel mai mult ura minciunile pe care trebuia să le asculte toată ziua. Cum erau cele livrate de bărbatul Hazara jalnic, analfabet, opioman care se afla acum în faţa lui.

— Ai fost adus să mă vezi fiindcă ai susţinut la interogatoriu că ne poţi da numele ucigaşului, zise Felah. Un străin.

— Doar dacă mă protejaţi, replică individul.

Felah se uită la omul care se ploconea în faţa lui. Şapca ponosită pe care o învârtea între degete nu era o *pakol,* dar cel puţin îi acoperise părul murdar. Acel bandit şiit ignorant şi şmecher se gândea fără îndoială că înlocuirea pedepsei cu moartea cu o sentinţă lungă de închisoare ar fi însemnat milă. Însă închisoarea însemna o moarte înceată şi dureroasă,

iar Felah ar fi ales, personal, varianta morţii rapide prin spânzurare, fără ezitare.

Îşi şterse fruntea cu batista.

— Asta depinde de ce ai să-mi spui. Scuipă tot.

— El a ucis… rosti omul cu voce tremurândă. Nu credea că-l vede cineva, dar eu l-am văzut. Cu ochii mei, jur, Allah mi-e martor.

— Un soldat străin, ai spus.

— Da, domnule. Dar asta n-a fost în luptă, asta a fost crimă. Crimă, pur şi simplu.

— Înţeleg. Şi cine era militarul ăsta străin?

— Liderul norvegienilor. Ştiu asta pentru că l-am recunoscut. Fusese în satul nostru, vorbind despre cum sunt ei aici ca să ne ajute, că vom avea democraţie şi slujbe… toate cele.

Felah simţi o clipă de emoţie îndelung aşteptată.

— Te referi la maiorul Jonassen?

— Nu, nu ăsta era numele lui. Locotenent-colonel Bo.

— Te referi la Bohr?

— Da, la el, domnule.

— Şi l-ai văzut tu omorând un bărbat afgan?

— Nu, nu asta.

— Atunci ce?

Felah ascultă, simţind cum interesul lui dispare treptat. În primul rând, locotenent-colonelul Bohr plecase acasă, iar şansele de a obţine extrădarea lui erau practic nule.

În al doilea rând, un comandant ieşit din joc nu mai însemna o piesă valoroasă pentru şahul politic din Kabul, un joc pe care Felah îl ura, de fapt, mai mult decât pe toate celelalte laolaltă. În al treilea rând, victima nu era o persoană care să se califice pentru volumul de resurse necesar pentru investigarea celor susţinute de acest opioman. Şi mai era şi al patrulea rând. Totul era o minciună. Bineînţeles că era o minciună. Toată lumea căuta să-şi salveze pielea. Iar cu cât individul îi oferea mai multe detalii despre crimă – şi Felah avea încredere că ele se potriveau cu puţinul pe care îl ştiau deja – cu atât Felah era mai convins că acesta descrie o crimă comisă chiar de el. O idee nebună, iar Felah n-avea de gând să folosească puţinele resurse ca să investigheze ipoteza. Dependenţă de opiu sau crimă – oricum, un om nu putea fi spânzurat

decât o singură dată.

27

— Chiar nu poate merge mai repede? întrebă Harry, privind întunericul de dincolo de mâzga de pe parbriz şi de ştergătoarele care se agitau la greu.

— Ba da, dar aş prefera să nu ies de pe drum când în maşină se află asemenea creiere de neînlocuit. Mai ales într-o maşină cu centuri de siguranţă de modă veche şi fără airbaguri.

Ca de obicei, Bjørn îşi dăduse scaunul atât de mult înapoi încât stătea mai degrabă întins pe el.

Un camion care luase curba din direcţie opusă pe autostrada 287 trecu pe lângă ei atât de aproape, că Volvo-ul Amazon 1970 al lui Bjørn se zgudui.

— Chiar şi eu am airbaguri, zise Harry, privind dincolo de Bjørn la barierele joase de protecţie şi la râul încă îngheţat care curgea pe lângă şosea de vreo zece kilometri. Râul Haglebu, conform GPS-ului de la telefonul din poala lui. Când privi în cealaltă direcţie, văzu panta abruptă şi acoperită cu zăpadă şi pădurea întunecată de brazi. În faţa lor: şoseaua asfaltată care înghiţea lumina farurilor şi şerpuia îngustă şi predictibilă către munţi, alte păduri şi sălbăticie.

Citise că în acea zonă se presupunea că existau urşi bruni. Iar în vreme ce versanţii se înălţau deasupra lor, vocea de la radio – care printre piesele difuzate anunţa că ascultau postul *naţional* P10 Country – îşi pierdu orice credibilitate când fu înlocuită intermitent de un bâzâit, după care dispăru cu totul.

Harry închise radioul.

Bjørn îl redeschise. Ajustă frecvenţa. Pârâituri şi o senzaţie de spaţiu pustiu postapocaliptic.

— Digitalul a ucis radioul clasic, zise Harry.

— Ba deloc, îl contră Bjørn. Au o staţie locală pe aici.

Brusc, printre bâzâituri se auzi sunetul de oţel ascuţit al unei chitare electrice.

— Iată! zâmbi el.

— Radio Hallingdal.

— Cel mai bun canal de muzică country din Norvegia.

— Deci încă nu poţi şofa fără muzică country?

— Haide, şofatul şi muzica country sunt ca ginul şi apa tonică, replică Bjørn. Şi au bingo la radio în fiecare sâmbătă. Ascultă!

Chitara se estompă şi o voce anunţă că venise vremea ca ascultătorii să pregătească cartoanele de bingo, mai ales în Flå, unde, pentru prima dată în istorie, toţi cei cinci câştigători ai penultimei ediţii supravieţuiseră. După care chitara reveni la volum maxim.

— Putem să-l dăm mai încet? zise Harry, uitându-se la ecranul iluminat al telefonului.

— Poţi suporta un pic de country, Harry. Ţi-am dat albumul ăla Ramones pentru că e country mascat. Chiar trebuie să asculţi *I Wanted Everything* şi *Don't Come Close.*

— Mă sună Kaja.

Bjørn închise radioul şi Harry îşi duse telefonul la ureche.

— Bună, Kaja.

— Bună! Unde eşti?

— Eggedal.

— Unde în Eggedal?

Harry privi afară.

— Undeva aproape de fundul văii.

— Nu ştii?

— Nu.

— Bine. N-am găsit nimic specific legat de Roar Bohr. N-are cazier judiciar şi niciunul dintre cei cu care am vorbit nu a spus ceva care să sugereze că ar fi un potenţial ucigaş. Îl descriu toţi ca un om de mare bun-simţ. Aproape supraprotector când e vorba de copiii şi soldaţii lui. Am vorbit cu un angajat NHRI care mi-a spus aceleaşi lucruri.

— Stai aşa. Cum i-ai făcut să vorbească?

— Le-am spus că lucrez la un profil laudativ legat de timpul petrecut de Roar Bohr în Afganistan, pentru revista Crucii Roşii.

— Deci i-ai minţit?

— Nu chiar. Poate că o să scriu acel articol. Poate că încă nu i-am întrebat pe cei de la Crucea Roşie dacă sunt interesaţi.

— Şmecheră. Zi mai departe.

— Când am întrebat-o pe angajata NHRI cum a luat Bohr moartea lui Rakel Fauke, femeia mi-a spus că a părut supărat şi epuizat, că şi-a luat

mult timp liber în ultimele zile şi că astăzi s-a anunţat bolnav. Am întrebat ce gen de relaţie aveau Bohr şi Rakel şi ea mi-a zis că Bohr o supraveghea cu un ochi în plus pe Rakel.

— Un ochi în plus? Adică avea grijă de ea?

— Nu ştiu, dar aşa s-a exprimat.

— Ai zis că n-ai descoperit nimic *specific* despre Bohr. Asta înseamnă că ai găsit ceva nespecific?

— Da. Cum am zis, Bohr nu are cazier judiciar, dar am descoperit un caz vechi când i-am căutat numele în arhivă. Se pare că o anume Margaret Bohr s-a dus la poliţie în 1988, deoarece fiica ei de 17 ani, Bianca, fusese violată. Mama a susţinut că fiica ei avea comportamentul tipic de victimă a unui viol şi avea tăieturi pe abdomen şi mâini. Poliţia a interogat-o pe Bianca, însă fata a negat că ar fi fost violată şi a spus că şi-a făcut singură rănile. Conform raportului întocmit, au existat suspiciuni de incest, iar printre suspecţii menţionaţi s-au numărat tatăl Biancăi şi fratele ei mai mare, Roar Bohr, care avea pe atunci un pic peste 20 de ani. Ulterior, atât tatăl, cât şi Bianca au fost internaţi pentru scurtă vreme în spital, pentru tratament psihiatric. Dar nu s-a descoperit niciodată ce s-a întâmplat în realitate, dacă s-a întâmplat ceva. Când am căutat apoi numele Bianca Bohr, a apărut un raport de la secţia de poliţie Sigdal, datat cinci ani mai târziu. Bianca Bohr fusese găsită moartă pe pietrele de pe fundul cascadei de 25 de metri din Norafossen. Cabana familiei Bohr este la patru kilometri distanţă în amonte.

— Sigdal. E vorba de aceeaşi cabană către care ne îndreptăm noi?

— Presupun că da. Autopsia a arătat că Bianca a murit înecată. Poliţia a tras concluzia că ar fi putut cădea accidental în râu, dar că era mai probabil ca ea să-şi fi luat viaţa.

— De ce?

— Un martor o văzuse pe Bianca alergând în picioarele goale prin zăpadă pe poteca dintre cabană şi râu, îmbrăcată doar cu o rochie albastră. Sunt câteva sute de metri între cabană şi râu. Când a fost găsită, era goală. Psihiatrul a confirmat, de asemenea, că ea avusese tendinţe suicidare. Am reuşit să găsesc numărul lui de telefon şi i-am lăsat un mesaj pe robot.

— Bine.

— Încă în Eggedal?

— Presupun că da.

Bjørn porni din nou radioul şi o voce monotonă care citea numere, repetându-le cifră cu cifră, se uni cu scârţâitul cauciucurilor pe asfalt. Pădurea şi întunericul păreau să devină mai dense, iar pereţii văii, mai abrupţi.

Bohr îşi sprijini puşca de cea mai joasă şi mai groasă creangă şi se uită prin lunetă. Văzu punctul roşu dansând pe zidul de lemn înainte să găsească fereastra. Era întuneric, dar individul era pe drum. Individul care trebuia oprit înainte să distrugă totul avea să vină, iar Bohr ştia asta pur şi simplu. Era doar o chestiune de timp. Iar timpul era singurul lucru care îi mai rămăsese lui Bohr.

— E chiar în sus pe dealul ăsta, zise Harry, uitându-se la ecranul telefonului, unde un simbol roşu în formă de lacrimă marca coordonatele pe care i le dăduse Kaja.

Parcaseră pe marginea drumului şi Bjørn oprise motorul şi stinsese farurile.

Harry se aplecă în faţă şi se uită prin parbrizul peste care începuse să cadă o ploaie uşoară:

— Pare destul de puţin populat.

— Ar fi mai bine să luăm nişte mărgele pentru băştinaşi, zise Bjørn, apucând o lanternă şi pistolul de serviciu din torpedou.

— Mă gândeam să urc singur până acolo, replică Harry.

— Şi să mă laşi singur aici, când mie mi-e frică de întuneric?

Harry îşi duse un deget la frunte.

— Îţi aminteşti ce am spus despre lunetele cu laser? Sunt încă afectat după Smestaddammen. Ăsta e proiectul meu, iar tu eşti în concediu de paternitate.

— Ai văzut dialogurile alea din filme, când femeia îl pisălogeşte pe erou ca s-o ia într-o acţiune periculoasă?

— Da…

— De obicei dau pe repede înainte peste porţiunile astea, căci ştiu cine o să câştige. Mergem?

28

— Sigur e cabana asta? întrebă Bjørn.

— Da, conform GPS-ului, răspunse Harry, care îşi ţinea haina deasupra telefonului.

În parte ca să adăpostească telefonul de ploaia care înlocuise rafalele de zăpadă, în parte ca să împiedice lumina telefonului să le trădeze poziţia, dacă Bohr îi căuta. Căci, *dacă* Bohr era în cabană, întunericul dinăuntru sugera că exact asta făcea. Harry miji ochii în sus. Descoperiseră o potecă ce se întindea parţial pe terenul gol, iar urmele maronii din locurile cu zăpadă indicau că fusese folosită recent. Nu avuseseră nevoie de mai mult de 15 minute ca s-o descopere. Zăpada de pe sol reflecta lumina, dar continua să fie prea întuneric ca să vadă ce culoare avea cabana. Harry paria pe roşu. Ploaia camufla sunetele în vreme ce ei se apropiau, dar masca şi orice alte sunete dinăuntrul cabanei.

— Eu intru, tu aşteaptă aici, zise Harry.

— Am nevoie de un pic mai mult instructaj, am fost prea multă vreme în Departamentul de Criminalistică.

— Trage un foc dacă vezi pe altcineva în afară de mine trăgând, zise Harry, după care ieşi de la adăpostul crengilor joase şi ude şi se avântă spre cabană.

Existau reguli de pătrundere într-o casă în cazul în care credeai că poţi întâmpina rezistenţă armată. Harry cunoştea câteva din ele. Probabil că Roar Bohr le ştia pe toate. Aşa că n-avea sens să se gândească prea mult. Se duse direct la uşă şi apăsă pe clanţă, încuiată. Se plasă în lateralul uşii şi bătu în ea de două ori.

— Poliţia!

Se sprijini de perete şi ascultă. Nu auzi decât ploaia persistentă. Şi o creangă rupându-se undeva. Miji ochii în beznă, dar nu văzu decât un perete negru, solid. Numără până la cinci, apoi izbi geamul de lângă uşă cu patul pistolului. Geamul se făcu fărâme. Întinse mâna înăuntru şi slăbi zăvorul ferestrei. Cadrul de lemn se umflase, aşa că fu nevoit să apuce bine de el şi să tragă. Se căţără înăuntru.

Inhală mirosul aromat de lemn de mesteacăn şi cenuşă. Îşi aprinse lanterna, ţinând-o departe de trup în eventualitatea că ar fi luat-o cineva

drept ţintă. Plimbă fasciculul prin încăpere până ce dădu de un comutator lângă uşă. Harry apăsă pe el şi lampa din tavan se aprinse, iar el se grăbi să se posteze cu spatele la peretele dintre ferestre.

Scrută încăperea de la stânga la dreapta, cum ar fi procedat la locul unei crime. Se afla în living, de unde două uşi duceau către dormitoare cu paturi suprapuse. Nicio baie. Un blat de bucătărie cu o chiuvetă şi un radio într-un capăt al încăperii. Un şemineu deschis. Mobilier de cabană tipic norvegian – pin – un dulap de lemn vopsit şi un pistol mitralieră şi o puşcă automată sprijinite de perete. O masă cu faţă de masă croşetată şi lumânări, o revistă sportivă, două cuţite de vânătoare lucitoare şi un joc de domino. Foi de hârtie A4 tipărite erau prinse pe pereţi pretutindeni. Harry încetă să mai respire când o văzu pe Rakel lângă cămin. Poza o arăta stând în spatele unei ferestre cu gratii. Fereastra bucătăriei din Holmenkollveien. Trebuie să fi fost făcută chiar din faţa camerei video.

Harry se forţă să continue inspecţia vizuală.

Deasupra mesei erau poze cu alte femei, unele având sub ele tăieturi de ziar. Când se întoarse spre peretele din spate, Harry văzu alte poze. Cu bărbaţi. Peste zece, prinse pe trei coloane şi numerotate. Îi recunoscu imediat pe trei dintre bărbaţi. Numărul 1 era Anton Blix, care fusese condamnat pentru mai multe violuri şi o crimă dublă cu zece ani înainte. Numărul 2 era Svein Finne. Iar mai jos, la numărul 6, Valentin Gjertsen. Harry crezu că recunoaşte şi alte feţe. Criminali violenţi foarte cunoscuţi, cel puţin unul dintre ei mort şi vreo doi încă în puşcărie, din câte ştia el. Se uită la tăieturile de ziar din cealaltă parte a încăperii şi reuşi să discearnă un titlu cu litere mari: *Violată în parc.* Literele de pe celelalte tăieturi erau prea mici.

Dacă se apropia, devenea el însuşi o ţintă pentru cineva aflat afară.

Numai că, evident, putea stinge plafoniera, ca să folosească doar lanterna.

Privirea lui Harry se întoarse către comutator, dar dădu din nou peste Rakel.

Nu-i vedea faţa, dar era ceva în felul în care stătea la fereastră. Ca o căprioară care îşi ridicase capul şi ciulise urechile. Care adulmecase pericolul. Poate că de-aceea părea atât de singură. *Mă aşteaptă pe mine,* se gândi Harry. *Aşa cum am aşteptat-o eu pe ea. Noi doi, aşteptând.*

Harry realiză că păşise în lumină, era vizibil pentru oricine, de oriunde.

Ce naiba făcea? Închise ochii.

Şi aşteptă.

Roar Bohr avea luneta fixată asupra spatelui persoanei din camera luminată. Oprise vederea cu laser, care îl trădase când Pia şi Hole stăteau pe bancă, lângă Smestaddammen. Picăturile de ploaie cădeau din copacii de deasupra lui şi de pe cozorocul şepcii. Aşteptă.

Nu se întâmplă nimic.

Harry deschise ochii. Începu să respire din nou.

Şi citi tăieturile de ziar.

Unele se îngălbeniseră, altele erau vechi de vreo doi ani. Relatări despre violuri. Fără nume, doar vârste, locuri, o scurtă descriere a celor întâmplate. Oslo, Østlandet. Un viol în Stavanger. Dumnezeu ştia de ce păstra Bohr pozele, dar Harry nu se îndoia că era vorba de victimele violurilor. Deci ce era cu pozele bărbaţilor? Un soi de top zece al celor mai răi – sau poate al celor mai buni – violatori din Norvegia? Ceva la care să aspire Roar Bohr, cu care să se măsoare?

Harry descuie uşa şi o deschise.

— Bjørn! E liber!

Se uită la poza prinsă lângă uşă. Lumina puternică a soarelui în ochii verzi mijiţi, o mână dând la o parte o şuviţă de păr auriu-maroniu, o vestă albă cu simbolul Crucii Roşii pe ea, peisaj deşertic, Kaja zâmbind cu dinţii ei ascuţiţi.

Harry privi în jos. Văzu aceleaşi cizme militare pe care le văzuse în holul casei lui Bohr.

Stâncile din deşert. Talibanii aşteptându-l pe numărul doi să iasă din maşina blindată.

— Nu, Bjørn! Nu!

— Kaja Solness, rosti vocea exagerat de groasă dinspre blatul de piatră neagră de lângă cuptor.

— Ofiţer la Poliţia din Oslo, rosti tare Kaja, inspectând rafturile frigiderului în căutare de ceva de mâncare.

— Şi cum vă pot ajuta, ofiţer Solness?

— Căutăm un agresor în serie.

Îşi turnă un pahar cu suc de mere, în speranţa că-i va creşte puţin glicemia. Verifică ora. Un restaurant local se deschisese pe strada Vibe de când fusese ea ultima dată acasă.

— Evident, sunt conştientă că, în calitate de psihiatru, sunteţi sub jurământ de confidenţialitate când e vorba de pacienţi care încă trăiesc, dar povestea asta priveşte un pacient decedat…

— Aceeaşi regulă.

— …pe care noi îl suspectăm că a fost violat de cineva pe care vrem să-l împiedicăm să mai violeze alte persoane.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Daţi-mi de ştire după ce v-aţi mai gândit, London.

Habar n-avea de ce prenumele individului, unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii, părea să sugereze singurătate. Opri speakerul telefonului, îl luă împreună cu paharul cu suc şi se înapoie în living.

— Întrebaţi-mă şi o să vedem, zise el.

— Mersi. Vă amintiţi de o pacientă pe nume Bianca Bohr?

— Da.

Rostise afirmaţia pe un ton care îi spunea Kajei că îşi amintea şi ce se întâmplase cu ea.

— Când o vedeaţi ca pacientă, aţi crezut că ea fusese violată?

— Nu ştiu.

— Bine. A manifestat vreun comportament care să indice…

— Comportamentele pacienţilor psihiatrici pot indica multe lucruri. N-aş elimina violul. Sau abuzul. Ori alte traume. Dar astea sunt doar speculaţii.

— Tatăl ei a fost, de asemenea, internat pentru probleme de sănătate mentală. A vorbit ea vreodată despre el?

— În timpul discuţiilor dintre psihiatri şi pacienţi vorbim aproape întotdeauna despre relaţia cu părinţii lor, dar nu-mi amintesc nimic care să mi se fi părut aparte.

— Bine. Dar în legătură cu fratele ei mai mare, Roar?

Kaja apăsă o tastă a computerului şi ecranul reveni la viaţă. Imaginea încremenită arăta silueta unei persoane care părăsea casa lui Rakel.

O nouă pauză lungă. Kaja luă o gură de suc şi privi grădina de afară.

— Vă referiţi la un agresor în serie care e încă în libertate?

— Da, răspunse Kaja.

— În perioada în care Bianca a fost internată la noi, una dintre asistente a remarcat că ea striga în mod repetat un nume în somn. Numele pe care tocmai l-ai menţionat.

— Credeţi că Bianca ar fi putut să fie violată nu de către tată, ci de către fratele mai mare?

— Cum am spus, Solness, nu pot elimina…

— Dar gândul v-a trecut prin minte, nu?

Kaja căută să asculte sunetul respiraţiei lui, în încercarea de a-l interpreta, dar nu auzi decât ploaia de afară.

— Bianca mi-a spus ceva, dar trebuie să subliniez că era psihotică, iar când pacienţii suferă de psihoză spun tot felul de lucruri.

— Ce a spus?

— Că fratele ei i-a provocat un avort în cabana familiei.

Kaja se înfioră.

— Evident, aşa ceva nu trebuie să se fi petrecut neapărat, zise London. Dar îmi amintesc de un desen pe care ea l-a prins deasupra patului din camera ei. Era un vultur mare care se năpustea asupra unui băieţel. Iar din ciocul păsării ieşeau literele R-O-A-R.

— Ca în verbul englezesc[3].

— Aşa am ales să îl interpretez atunci, da.

— Dar în retrospectivă?

Kaja îl auzi oftând zgomotos.

— E destul de tipic ca atunci când un pacient se sinucide, să îţi închipui că ai interpretat eronat totul, că tot ce-ai gândit şi ai făcut a fost greşit. Când a murit Bianca, noi credeam, de fapt, că merge spre mai bine. Aşa că m-am uitat pe vechile însemnări ca să văd ce am înţeles eronat, unde am greşit. Şi am descoperit că în două ocazii – pe care eu le-am socotit doar bolboroseală psihotică – ea mi-a spus că ei îl uciseseră pe fratele ei mai mare.

— Cine sunt *ei?*

— Ea însăşi şi fratele ei mai mare.

— Ce înseamnă asta? Că Roar a luat parte la propria ucidere?

Roar Bohr coborî patul puştii, dar lăsă ţeava sprijinită de creangă.

---

[3] Roar – a rage în engleză *(N. r.).*

Persoana pe care o avusese în cătarea armei se îndepărtase de fereastra luminată.

Absorbi sunetele întunericului din jurul lui.

Ploaie. Sunet de cauciucuri pe asfaltul umed, nu departe. Ghici că e un Volvo. Aici, pe Lyder Sagen, le plăceau Volvo-urile. Şi Volkswagenurile. Modelele Estate. Cele scumpe. În Smestad erau mai mult Audi şi BMW. Grădinile de aici nu erau atât de obsesiv de îngrijite precum cele din cartierul lui, însă aspectul lor mai relaxat nu însemna neapărat mai puţină muncă şi planificare. Grădina sălbatică a Kajei era excepţia; aici domnea anarhia. În apărarea ei, Kaja nu stătuse prea mult pe acasă în ultimii ani. Iar el nu se plângea. Arbuştii şi copacii crescuţi îi ofereau un camuflaj mai bun decât în Kabul. Odată fusese nevoit să se ascundă în spatele unei maşini arse pe acoperişul unui garaj, mult prea expus, dar era singurul loc de unde putea avea o privelişte completă asupra hostelului unde locuiau fetele. Petrecuse destule ore acolo urmărind-o pe Kaja Solness prin lentila puştii ca să ştie că n-ar fi lăsat grădina să crească în voie dacă nu ar fi avut lucruri mai importante de făcut. Şi le făcuse. Oamenii fac atâtea lucruri aparte când socotesc că nu sunt văzuţi, iar Roar Bohr ştia despre Kaja Solness lucruri despre care alţi oameni habar n-aveau. Cu ajutorul lunetei Swarovski putea lesne citi textul de pe monitorul computerului Kajei, dacă ea nu-i stătea în drum. Iar acum ea tocmai apăsase o tastă ca să lumineze ecranul. Se vedea o imagine pe ecran. Făcută noaptea, arăta o casă cu o fereastră luminată.

Bohr avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că se uita la casa lui Rakel.

Ajustă luneta şi apropie ecranul. Văzu că nu era o imagine încremenită, ci o înregistrare. Probabil că fusese filmată din locul unde obişnuia el să stea. Ce dracu'? Apoi se deschise uşa casei lui Rakel şi în cadrul ei apăru o siluetă. Bohr îşi ţinu respiraţia, astfel ca puşca să rămână complet nemişcată, şi aşa reuşi să citească data şi ora din partea de jos a clipului video.

Era din noaptea crimei.

Roar Bohr dădu drumul aerului din plămâni şi îşi sprijini arma de trunchiul copacului.

Oare imaginea era suficient de bună ca persoana să fie identificată?

Îşi petrecu mâna stângă peste şold. Peste cuţitul *karambit.*

Gândeşte. Gândeşte, apoi acţionează.

Degetul îi alunecă pe marginea rece de oţel. În sus şi în jos. În sus şi în jos.

— Ai grijă, rosti Harry ca avertisment.

— Ce mai e acum? întrebă Bjørn.

Harry nu ştia dacă Bjørn se referea la exclamaţia lui de la cabană, care se dovedise lipsită de temei.

— Ploaie îngheţată.

— Văd şi eu, zise Bjørn, frânând uşor înainte de a coti pe podul din faţa lor.

Ploaia încetase, dar o peliculă de gheaţă lucea pe asfalt înaintea lor. După ce traversară râul, drumul se îndreptă la loc şi Bjørn acceleră. Un indicator. *Oslo 85 kilometri.* Nu se vedeau multe maşini pe şosea, iar dacă prindeau un pic de asfalt uscat sub roţi, puteau ajunge înapoi în oraş într-o oră şi un pic.

— Eşti *suficient* de sigur că nu vrei să emitem o alertă? întrebă Bjørn.

— Mhm.

Harry închise ochii. Roar Bohr fusese recent la cabană, căci ziarul din coşul de lemn era vechi de şase zile. Însă nu era acolo acum. Nicio urmă în zăpada din faţa uşii. Niciun fel de alimente. Mucegai pe resturile de cafea din cana de pe masă. Cizmele de la uşă erau uscate, probabil că avea mai multe perechi.

— L-am sunat pe expertul ăla 3D, Freund. Apropo, prenumele lui e Sigurd.

Bjørn chicoti.

— Katrine a sugerat să ne botezăm copilul după solistul trupei Suede. Brett. Brett Bratt. Ce-a avut Freund de spus?

— Că o să se uite la cardul de memorie şi că mă pot aştepta la un răspuns în weekend. I-am explicat ce se află pe el şi mi-a zis că nu poate face prea multe în privinţa lipsei de lumină. Însă, prin măsurarea înălţimii cadrului uşii şi a lăţimii treptelor din Holmenkollveien, a admis că mi-ar putea oferi înălţimea persoanei destul de precis. Dacă spun că trebuie să-l arestăm pe Bohr ca urmare a celor descoperite în urma pătrunderii în cabana lui fără mandat de percheziţie, intri şi tu în belea, Bjørn. Are mai mult sens să folosim faptul că înălţimea individului din cadrul uşii se

potriveşte cu a lui Bohr, aşa tu nu poţi fi legat în niciun fel de acele imagini. O să-i sun pe cei de la Kripos, o să explic că am imagini care dovedesc că Bohr a fost la locul faptei şi o să le sugerez să-i verifice cabana. O să descopere o fereastră spartă, dar oricine putea face asta.

Harry văzu lumini albastre pâlpâind în capătul întinderii de drum drept din faţa lor. Trecură pe lângă un triunghi de avertizare. Bjørn încetini. Un camion cu remorcă era parcat pe marginea sensului lor de mers. În cealaltă parte zăcea carcasa unei maşini, lângă bariera de protecţie din faţa râului. Ceea ce fusese odinioară o maşină îi amintea acum lui Harry de o cutie de conserve storcită.

Un poliţist le făcu semn să treacă mai departe.

— Stai aşa, zise Harry, coborând geamul portierei. Maşina aia are numere de Oslo.

Bjørn opri Volvo-ul lângă un poliţist cu o faţă de buldog, cu un gât şi braţe care păreau prea scurte, răsărind din jumătatea superioară prea umflată a corpului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry, ridicându-şi legitimaţia.

Poliţistul se uită la ea şi dădu din cap.

— Şoferul camionului este interogat, aşa că ar trebui să aflăm destul de repede. E gheţuş, aşa că *ar putea fi* doar un accident.

— Drumul e cam drept pentru aşa ceva, nu?

— Da, răspunse poliţistul, compunându-şi o expresie sobră, profesională. În cel mai rău caz, avem câte unul pe lună. Noi numim întinderea asta de şosea „ultimul drum”. Ştiţi dumneavoastră, ultimul drum pe care oamenii condamnaţi la moarte în America îl fac înainte de scaunul electric.

— Mhm. Noi căutăm un tip care locuieşte în Oslo, aşa că ar fi interesant de ştiut cine conducea maşina.

Poliţistul inspiră adânc.

— Ca să fiu sincer, când o maşină care cântăreşte 1300 de kile intră cu 80-90 de kilometri la oră în faţa unui camion de aproape 50 de tone, centurile de siguranţă şi airbagurile nu prea mai folosesc la nimic. Nu v-aş putea spune cine conducea maşina aia nici dacă ar fi fost fratele meu. Sau soră-mea, dacă veni vorba. Dar maşina este înregistrată pe numele Stein Hansen, aşa că deocamdată plecăm de la premisa că el a fost.

— Mersi, zise Harry, ridicând geamul portierei.

Merseră mai departe în tăcere.

— Pari uşurat, zise Bjørn după o vreme.

— Da? se miră Harry.

— Crezi că Bohr ar fi scăpat prea uşor aşa, nu?

— Murind în accident de maşină?

— Vreau să spun lăsându-te în această lume, să suferi singur zilnic. N-ar fi corect, nu? Vrei să sufere la fel.

Harry se uită pe geam. Luna lumina printr-o spărtură în nori, colorând în argintiu gheaţa de pe râu.

Bjørn dădu drumul la radio.

The Highwaymen.

Harry ascultă o vreme, apoi îşi scoase telefonul şi o sună pe Kaja.

Niciun răspuns.

Ciudat.

Încercă din nou.

Aşteptă până intră căsuţa ei vocală. Vocea ei. Amintirea lui Rakel. Bipul sonor. Harry îşi drese glasul.

— Eu sunt. Sună-mă.

Probabil că era cu căştile pe urechi, ascultând iar muzică tare. Ştergătoarele de parbriz trecură peste geam. Din nou şi din nou. Un nou început, o pagină goală la fiecare trei secunde. Iertarea fără sfârşit a păcatelor.

La radio se auzeau iodlere two-tone şi muzică la banjo.

29

Cu doi ani şi jumătate înainte

Roar Bohr îşi şterse sudoarea de pe frunte şi ridică privirea către cerul de deasupra deşertului.

Soarele se topise şi de-asta el nu-l putea vedea. Se dizolvase, împrăştiindu-se ca un strat de cupru auriu peste albastrul ceţos. Iar sub el: un vultur-călugăr, aripile lui cu anvergura de trei metri, ca o cruce neagră pe cuprul galben.

Bohr privi din nou în jur. Erau doar ei doi acolo. Ei doi şi deşertul deschis, pustiu, bolovănos, pante deluroase şi petice stâncoase. Evident, ieşitul pe teren fără protecţie suplimentară, doar doi oameni într-un vehicul, constituia o încălcare a regulilor de siguranţă din manuale. Însă în raport avea să spună că fusese un omagiu adus satului natal al Halei, un apel la inimile afganilor: şeful Halei îi dusese personal trupul acasă, fără altă protecţie în afara celei de care avusese ea parte.

Încă o lună, după care avea să plece acasă după cea de-a treia misiune, ultima, în Afganistan. Îi era dor să se întoarcă, îi fusese mereu dor de casă, însă nu era fericit. Ştia că după ce ajungea acasă, două sau trei săptămâni mai târziu avea să înceapă să-i fie dor să se reîntoarcă aici.

Numai că n-aveau să mai existe alte misiuni. Aplicase şi fusese acceptat pentru poziţia de şef al INDO Oslo, Institutul Naţional pentru Drepturile Omului nou înfiinţat. INDO se afla în subordinea Parlamentului, dar funcţiona ca organism independent. Urmau să ancheteze chestiuni legate de drepturile omului, furnizând informaţii şi consiliere adunării naţionale, deşi dincolo de asta sarcinile lor erau vagi. Însă asta însemna doar că el şi ceilalţi 18 membri ai personalului puteau influenţa ce scop ar trebui să aibă organizaţia. Din multe puncte de vedere, era un fel de continuare a ceea ce făcuse el în Afganistan, numai că fără arme. Aşa că avea să accepte slujba. Oricum n-avea cum să ajungă general. Era genul de informaţie pe care o primeai într-o manieră foarte respectuoasă şi discretă. Că nu făceai parte dintre aleşi. Dar nu din cauza asta trebuia el să plece din Afganistan.

Cu ochiul minţii o vedea pe Hala zăcând pe asfalt. De obicei era

îmbrăcată cu haine occidentale şi un hijab modest, însă în acea noapte purtase o tunică albastră *shalwar kameez,* ridicată până în jurul mijlocului. Bohr îşi amintea şoldurile şi abdomenul goale, pielea cu luciul acela care avea să se estompeze încet. Aşa cum se estompase viaţa din ochii aceia superbi. Chiar şi moartă, Hala arătase ca Bianca. Observase, când Hala i se prezentase ca interpreta lui personală, că prin ochii ei privea Bianca, că se întorsese din moarte, din apele râului, ca să fie din nou cu el. Bineînţeles că Hala n-avea de unde să ştie asta, nu era genul de lucru pe care i l-ar fi putut explica vreodată. Iar acum se dusese şi ea.

Însă descoperise pe altcineva care semăna cu Bianca. Şefa securităţii de la Crucea Roşie. Kaja Solness. Poate că Bianca trăia acum înăuntrul ei? Sau în altcineva. Trebuia să-şi ţină ochii deschişi.

— N-o face, imploră bărbatul, îngenunchind pe asfalt în spatele Land Roverului parcat la marginea şoselei.

Uniforma lui de camuflaj, în culori deschise, avea trei dungi pe piept indicând că era sergent, iar pe braţul stâng purta emblema Forţelor Speciale: un pumnal înaripat. Mâinile îi erau împreunate. Probabil pentru că încheieturile lui erau legate cu cabluri subţiri, de genul celor pe care le foloseau la prizonierii de război. Un lanţ lung de cinci metri se întindea de la cablu la un cârlig din spatele vehiculului.

— Lasă-mă să plec, Bohr. Am bani. O moştenire. Pot păstra tăcerea dacă poţi şi tu. Nimeni nu trebuie să afle vreodată ce s-a întâmplat.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Bohr, fără a lua ţeava pistolului său Colt Canada C8 de la fruntea sergentului.

Individul înghiţi în gol.

— O femeie afgană. O Hazara. Toată lumea ştie că tu şi ea eraţi apropiaţi, dar câtă vreme nu se agită nimeni, totul va fi uitat în curând.

— N-ar fi trebuit să spui nimănui ce ai văzut, Waage. De-asta trebuie să te ucid. Tu n-ai uita. Eu n-aş uita.

— 2.000.000 de coroane, Bohr. Nu, 2.500.000. Bani gheaţă, când ajungem în Norvegia.

Roar Bohr porni spre Land Rover.

— Nu! Nu! Tu nu eşti asasin, Bohr! strigă subalternul lui.

Bohr se urcă la volan, porni motorul şi demară. Nu simţi niciun fel de rezistenţă când lanţul îl trase pe sergent în picioare, făcându-l pe acesta să alerge după maşină.

Bohr încetini. Apăsa pedala de acceleraţie de fiecare dată când lanţul slăbea. Îl urmări pe sergent alergând într-un soi de goană împleticită, cu mâinile întinse în faţă ca într-o rugăciune.

40 de grade. Chiar şi mergând la pas, sergentul avea să se deshidrateze în curând. N-avea să mai poată sta în picioare şi urma să se prăbuşească. Spre ei, pe şosea, venea un fermier cu un cal şi o căruţă. Când acesta trecu pe lângă ei, sergentul strigă spre el, implorând ajutor, însă fermierul abia dacă dădu din cap şi-şi văzu de hăţurile lui. Străini. Taliban. Războiul lor nu era şi războiul lui – el se războia cu seceta, cu foametea, cu chinurile neîncetate ale vieţii cotidiene.

Bohr se aplecă în faţă şi se uită la cer.

Vulturul-călugăr îi urmărea.

Nimănui nu-i erau îndeplinite rugăciunile. Nimănui.

— Eşti sigur că nu vrei să aştept? Întrebă Bjørn.

— Du-te acasă, te aşteaptă, răspunse Harry, privind spre casa Kajei pe geamul portierei.

Luminile din living erau aprinse.

Harry coborî şi îşi aprinse ţigara pe care nu avusese voie să şi-o aprindă în maşină.

— Reguli noi odată cu copilul, îi explicase Bjørn. Katrine nu vrea să simtă fum nicăieri.

— Mmm. Cam preiau puterea din clipa în care devin mame, nu?

Bjørn ridicase din umeri.

— Nu ştiu cum e cu preluatul puterii. Katrine o cam avea deja.

Harry trase patru fumuri adânci. După care stinse ţigara şi o băgă înapoi în pachet. Poarta casei scârţâi când o deschise. De pe fierul forjat curgea apă, aşadar plouase şi acolo.

Se duse la uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Aşteptă.

După zece secunde de tăcere încercă clanţa. Descuiată, ca data trecută. Încercat de un sentiment de déjà-vu, intră şi trecu de uşa deschisă de la bucătărie. Văzu un telefon la încărcat pe blatul de lucru din bucătărie. Aşa se explica de ce ea nu-i răspunsese la apeluri. Poate. Deschise uşa către living.

Gol.

Dădu s-o strige, când creierul lui înregistră un sunet în spate, un pocnet

al parchetului. Într-o fracţiune de secundă, creierul lui raţionă că era evident Kaja, care cobora sau ieşea de la toaletă, aşa că nu dădu alarma.

Cel puţin nu până ce un braţ îl prinse de gât şi o cârpă i se aşeză peste gură şi nas. Când înregistră pericolul, creierul trimise automat comanda ca el să inspire adânc înainte ca acea cârpă să-i blocheze orice sursă de aer. Iar când procesul cognitiv mai lent al creierului ajunse la concluzia că ăsta era, de fapt, scopul cârpei, era prea târziu.

30

Harry privi în jur. Era într-o sală de bal. O orchestră interpreta un vals lent. O văzu. Era aşezată la o masă acoperită de o faţă albă de masă, sub unul dintre candelabrele de cristal. Cei doi bărbaţi în smoching, aflaţi alături de ea, de o parte şi de alta, încercau să-i capteze atenţia. Însă privirea ei era concentrată asupra lui Harry. Iar acea privire îi spunea să se grăbească. Purta rochia neagră prin excelenţă, una dintre cele câteva rochii negre pe care le numea rochia neagră. Harry văzu că era îmbrăcat cu costumul negru, singurul, cel pe care îl purta la botezuri, nunţi şi înmormântări. Îşi croi drum printre mese, dar înainta încet, ca prin apă. Trebuia să fie multă agitaţie la suprafaţa apei, căci el era tras înainte şi înapoi, iar candelabrele în formă de S se legănau în ritmul valsului. Când ajunse acolo şi încercă să spună ceva, să dea drumul mesei, picioarele i se ridicară de pe podea şi el începu să se înalţe. Ea întinse mâna către a lui, dar el ajunsese deja departe şi, chiar dacă ea s-ar fi ridicat de pe scaun şi s-ar fi întins spre el, tot rămânea departe, căci el se înălţa tot mai sus. Atunci el descoperi că apa începe să devină roşie, atât de roşie că ea dispăru din vedere, roşie şi caldă, iar presiunea din capul lui începu să crească. La început nu-şi dădu seama că nu poate respira, evident că nu putea, aşa că începu să se agite, trebuia să iasă la suprafaţă.

— Bună seara, Harry.

Harry deschise ochii. Lumina îl săgetă ca un cuţit, aşa că îi închise la loc.

— Triclorometan. Cunoscut şi sub numele de cloroform. O metodă cam învechită, evident, dar eficientă. O foloseam în E14 ori de câte ori trebuia să răpim pe cineva.

Harry întredeschise ochii. O lampă îi bătea direct în ochi.

— Probabil ai o mulţime de întrebări. Cum ar fi „ce s-a întâmplat?” şi „unde sunt?” şi „cine e ăsta?”.

Vocea venea din întunericul din spatele lămpii. Schimbaseră doar câteva vorbe la înmormântare, însă Harry recunoscu vocea cu r-urile ei rostogolite.

— Dar dă-mi voie să răspund la întrebarea pe care ţi-o pui cel mai mult, Harry: „Ce vrea de la mine?”

— Bohr, rosti Harry cu voce răguşită. Unde-i Kaja?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, Harry.

După acustică, Harry înţelese că se afla într-o încăpere spaţioasă. Probabil cu pereţi de lemn. Aşadar, nu o pivniţă. Însă era frig şi umed, ca şi cum încăperea era nefolosită. Mirosul era neutru, ca într-o sală de şedinţe sau într-un spaţiu deschis de birouri. Putea să aibă sens. Braţele lui erau legate de braţele scaunului, iar picioarele de postamentul pe rotile al unui scaun de birou. Nu simţea miros de vopsea sau lucrări de renovare, însă Harry văzu lumina reflectându-se de plasticul transparent care fusese întins pe parchet dedesubtul şi în faţa scaunului.

— Ai ucis-o şi pe Kaja, Bohr?

— Şi pe?

— Ca pe Rakel. Şi ca pe celelalte fete ale căror poze sunt în cabana ta.

Harry auzi paşii celuilalt în spatele lămpii.

— Am o mărturisire de făcut, Harry. Am ucis. Nu credeam că voi fi în stare, dar s-a dovedit că m-am înşelat. Şi se spune că odată ce ai început…

Paşii se opriră.

Harry îşi dădu capul pe spate şi se uită la tavan. Una dintre plăci fusese scoasă, iar dinăuntru ieşea o mulţime de cabluri retezate. Probabil un cablaj de IT.

— Am auzit un zvon că unul dintre oamenii mei din Forţele Speciale, Waage, ştia ceva despre moartea interpretei mele, Hala. Când am verificat şi am descoperit ce ştia, mi-a fost clar că urma să-l omor.

Harry tuşi.

— Era pe urmele tale. Aşa că l-ai ucis. Acum vrei să mă ucizi pe mine. N-am niciun interes să ajung confesorul tău, Bohr, aşa că mergi mai departe cu execuţia.

— Mă înţelegi greşit, Harry.

— Când toată lumea te înţelege greşit, Bohr, poate că e vremea să te întrebi dacă nu eşti nebun. Termină treaba, amărâtule, sunt gata.

— Te grăbeşti al naibii de tare.

— Poate că e mai bine acolo decât aici. Poate că şi compania e mai plăcută.

— Mă înţelegi greşit, Harry. Lasă-mă să-ţi explic.

— Nu!

Harry trase de scaun, dar legăturile îl ţineau strâns.

— Ascultă. Te rog. Nu am omorât-o pe Rakel.

— *Ştiu* că ai omorât-o pe Rakel, Bohr. Nu vreau să aflu nimic şi nu vreau să aud niciun fel de scuze jalnice…

Harry se opri când chipul lui Roar Bohr deveni brusc vizibil, iluminat de dedesubt, ca într-un film de groază. Harry avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că lumina provenea de la un telefon aflat pe masa dintre ei, care tocmai începuse să sune.

Bohr se uită la telefon.

— E al tău, Harry. E Kaja Solness.

Bohr atinse ecranul şi duse telefonul la urechea lui Harry.

— Harry?

Vocea Kajei.

Harry îşi drese glasul.

— Unde… unde eşti?

— Tocmai am intrat. Am văzut că ai sunat, dar trebuia să mănânc, aşa că m-am dus la noul restaurant de la colţ şi mi-am lăsat telefonul acasă, la încărcat. Spune-mi, ai fost pe aici?

— Pe aici?

— Computerul meu a fost mutat de pe birou pe masa din living. Spune-mi că tu ai fost, căci altfel încep să-mi fac griji.

Harry se uită în direcţia lămpii.

— Harry? Unde eşti? Pari aşa de…

— Eu am fost, zise Harry. N-ai de ce să-ţi faci griji. Ascultă, sunt în toiul unei chestii acum. Te sun eu mai târziu, bine?

— Bine, răspunse ea circumspectă.

Bohr apăsă tasta de încheiere a apelului şi puse telefonul pe masă.

— De ce n-ai dat alarma?

— Dacă avea vreun sens să fac asta, nu m-ai fi lăsat să vorbesc cu ea.

— Eu cred că e din cauză că mă crezi, Harry.

— M-ai legat de un scaun. Ce cred eu e complet irelevant.

Bohr apăru din nou în lumină. Ţinea în mână un cuţit mare, cu lamă lată. Harry încercă să înghită, dar gura lui era prea uscată. Bohr apropie cuţitul de Harry. De partea de jos a braţului drept al scaunului. Tăie. Procedă la fel cu braţul stâng. Harry îşi ridică braţele şi luă cuţitul.

— Te-am legat de scaun ca să nu mă ataci înainte de a auzi totul, zise Bohr în vreme ce Harry îşi tăia legăturile de la glezne. Rakel mi-a povestit ce probleme aţi avut legat de câteva anchete de-ale tale. De la oameni

lăsaţi în libertate. Aşa că v-am supravegheat pe amândoi.

— Amândoi?

— Cel mai mult pe ea. Am stat de pază. Aşa cum am păzit-o pe Kaja în Kabul, după ce Hala a fost violată şi ucisă. Şi acum în Oslo.

— Ştii că asta se cheamă paranoia?

— Da.

Harry se îndreptă de spate şi îşi frecă antebraţele. Păstră cuţitul.

— Mhm. Povesteşte-mi.

— De unde vrei să încep?

— Începe cu sergentul.

— Am înţeles. Nimeni din Forţele Speciale nu e tocmai idiot. Criteriile de admitere sunt prea stricte pentru aşa ceva. Dar sergentul Waage era unul dintre acei soldaţi care au mai mult testosteron decât creier, dacă mă pot exprima aşa. În zilele care au urmat morţii Halei, când toată lumea vorbea despre ea, am auzit că cineva spusese că Hala trebuia să fi îndrăgit Norvegia, avea un cuvânt norvegian tatuat pe corp. Am cercetat şi am aflat că sergentul Waage spusese asta după câteva băuturi la bar. Însă Hala era mereu acoperită, iar tatuajul era chiar deasupra inimii. Era imposibil ca ea să se fi încurcat cu Waage. Şi eu ştiam că Hala ţinea secret tatuajul. Chiar dacă utilizarea hennei este larg răspândită, mulţi musulmani socotesc tatuajele permanente drept „un păcat al pielii”.

— Mhm. Dar tatuajul nu era un secret pentru tine?

— Nu. În afară de cel care l-a realizat, eu am fost singura persoană care ştia de el. Înainte de a-şi face tatuajul, Hala m-a întrebat cum se scria corect şi dacă existau înţelesuri duble despre care ea trebuia să ştie.

— Care era cuvântul?

Bohr zâmbi trist.

— „Prieten.” Era atât de fascinată de limbile străine, încât voia să ştie dacă diferite pronunţii ale cuvântului aveau înţelesuri şi conotaţii diferite.

— Poate că Waage a auzit de tatuaj de la cei care au găsit-o sau care au efectuat autopsia.

— Asta e şi ideea. Două dintre rănile de cuţit…

Se opri şi inspiră adânc şi întretăiat, apoi reluă:

— Două dintre cele *16 răni de cuţit* sfâşiaseră tatuajul, făcând cuvântul de neînţeles, mai puţin dacă ştiai deja care fusese.

— Asta dacă nu erai persoana care a violat-o şi a văzut tatuajul înainte

de a o înjunghia.

— Da.

— Înţeleg, dar asta nu prea se califică drept dovadă, Bohr.

— Nu. Conform regulilor de imunitate care se aplică forţelor internaţionale, Waage ar fi fost trimis înapoi în Norvegia, unde orice avocat cât de cât priceput l-ar fi scăpat de pedeapsă.

— Aşa că te-ai autonumit jurat şi judecător?

Roar Bohr încuviinţă.

— Hala era interpreta mea. Responsabilitatea mea. La fel şi sergentul Waage. Responsabilitatea mea. I-am contactat pe părinţii Halei şi le-am spus că le voi duce eu personal rămăşiţele ei pământeşti în satul lor. A fost un drum de cinci ore din Kabul. În cea mai mare parte, deşert pustiu. I-am ordonat lui Waage să conducă. Iar după câteva ore de mers i-am spus să oprească, i-am pus un pistol la tâmplă şi am obţinut mărturisirea. După aia l-am legat de Land Rover şi am pornit maşina. Aşa-numita T şi E.

— T şi E?

— Tragere şi eviscerare. Pedeapsa pentru înaltă trădare în Anglia, între 1283 şi 1870. Condamnatul era tras cu o frânghie până ce aproape murea, după care i se deschidea abdomenul, îi erau scoase maţele, care erau apoi arse, în vreme ce el privea. După care îi tăiau capul. Însă înainte de toate astea, era tras până la spânzurătoare de un cal, de unde şi *tragerea.* Dacă drumul era lung de la închisoare la spânzurătoare, omul putea avea norocul să moară până atunci. Când nu mai putea merge sau alerga după cal, era târât pe jos. Carnea se rupea de pe el, strat după strat. Era o moarte lentă şi extrem de dureroasă.

Harry se gândi la dâra lungă de sânge descoperită pe asfalt.

— Familia Halei a fost extrem de recunoscătoare că i-am dus trupul înapoi acasă, zise Bohr. Şi pentru leşul ucigaşului. Sau ce rămăsese din el. A fost o ceremonie funerară frumoasă.

— Şi trupul sergentului?

— Nu ştiu ce au făcut cu el. Eviscerarea este probabil o chestie englezească. Însă decapitarea este evident internaţională, capul lui a fost găsit înfipt într-un par în afara satului.

— Şi tu ai raportat că sergentul a dispărut la înapoiere?

— Da.

— Mhm. De ce le păzeşti pe aceste femei?

Tăcere. Bohr se aşezase pe marginea mesei şi Harry încercă să citească expresia de pe faţa lui. Bohr începu apoi să vorbească monoton, fără intonaţie:

— Am avut o soră. Bianca. Sora mea mai mică. A fost violată când avea 17 ani. Ar fi trebuit să am grijă de ea în acea seară, dar am vrut să mă duc la cinema ca să văd *Die Hard.* Era cotat ca fiind pentru cei peste 18 ani. Mi-a spus abia câţiva ani mai târziu că a fost violată în acea seară. În timp ce eu mă uitam la Bruce Willis.

— De ce nu ţi-a spus imediat?

Bohr inspiră adânc.

— Violatorul a ameninţat că mă omoară pe mine, fratele ei mai mare, dacă spune ceva. Habar n-avea cum de violatorul ştia că ea are un frate mai mare.

— Cum arăta violatorul?

— Nu l-a văzut nicio clipă bine şi a zis că era prea întuneric. Asta dacă nu cumva mintea ei blocase totul. Am văzut aşa ceva petrecându-se în Sudan. Soldaţi care treceau prin lucruri atât de oribile încât pur şi simplu uitau de ele. Se puteau trezi a doua zi ca să nege sincer că fuseseră acolo şi văzuseră ceva. Pentru unii, reprimarea funcţionează perfect. Pentru alţii apare mai târziu, sub formă de amintiri. Coşmaruri. Cred că Bianca şi-a amintit totul. Şi n-a suportat. Groaza a dărâmat-o.

— Şi tu crezi că a fost vina ta?

— Bineînţeles că a fost vina mea.

— Ştii că eşti deranjat la cap, nu, Bohr?

— Bineînţeles. Tu nu eşti?

— Ce făceai acasă la Kaja?

— Am văzut că are un videoclip pe computer, un individ care părăseşte casa lui Rakel în noaptea crimei. Aşa că, atunci când ea a ieşit, am intrat să mă uit mai bine la el.

— Ce ai descoperit?

— Nimic. Imagini de calitate proastă. După aia am auzit uşa. Am plecat din living şi m-am dus în bucătărie.

— Ca să te apropii de mine pe la spate, în hol. Şi, din întâmplare, aveai nişte cloroform la tine?

— Am mereu cloroform la mine.

— De ce?

— Oricine a încercat să pătrundă în vreuna dintre casele doamnelor mele sfârşeşte pe scaunul pe care stai tu.

— Şi?

— Şi plăteşte preţul.

— De ce îmi spui toate astea, Bohr?

Bohr plesni din palme.

— Trebuie să recunosc că la început am crezut că tu ai ucis-o pe Rakel, Harry.

— Da?

— Soţul supărat. E clasic, nu? E primul lucru la care te gândeşti. Şi am crezut că văd asta în ochii tăi la înmormântare. Un amestec de nevinovăţie şi remuşcare. Expresia care aparţine cuiva care a ucis fără alt motiv în afara propriei uri şi pofte şi care regretă gestul. Care regretă atât de mult, încât reuşeşte să suprime acţiunea. Pentru că doar aşa poate supravieţui, căci adevărul este de nesuportat. Am zărit expresia asta la sergentul Waage. Ca şi cum ar fi reuşit să uite ce-i făcuse Halei şi şi-a amintit abia când l-am confruntat cu fapta lui. Însă după aceea, când am aflat că ai un alibi, am înţeles că vinovăţia pe care o văzusem în ochii tăi era la fel ca a mea. Vinovăţie pentru că n-ai fost în stare să previi. Iar motivul pentru care îţi spun asta…

Bohr se ridică de pe masă şi dispăru în întuneric, continuând să vorbească.

— …e pentru că ştiu că vrei acelaşi lucru ca şi mine. Vrei să-i vezi pedepsiţi. Ne-au luat de lângă noi pe cineva iubit. Închisoarea nu e suficientă. O moarte uşoară nu e suficientă.

Luminile fluorescente pâlpâiră de câteva ori, apoi încăperea fu scăldată în lumină.

Da, era un spaţiu de birou. Sau fusese. Cele şase sau şapte birouri, urmele deschise la culoare unde stătuseră computerele, coşurile de gunoi, diverse echipamente, o imprimantă – totul sugera că acel spaţiu fusese abandonat în grabă. Pe peretele din lemn alb atârna o poză cu regele. *Militari,* îşi zise automat Harry.

— Mergem? întrebă Bohr.

Harry se ridică. Se simţea ameţit şi porni cam nesigur pe picioare către uşa de lemn unde aştepta Bohr, ţinând telefonul, pistolul şi bricheta lui Harry.

— Unde ai fost tu? În noaptea când Rakel a fost ucisă? Că n-ai fost acasă… întrebă Harry în vreme ce băga în buzunare telefonul şi bricheta şi cântărea pistolul în mână.

— Era weekend, am fost la cabană. În Eggedal. Mă tem că singur.

— Ce căutai acolo?

— Da, ce căutam? Să lustruiesc arme. Să aprind soba. Să gândesc. Să ascult radioul.

— Mhm. Radio Hallingdal?

— Da, de fapt e singurul post pe care îl prinzi acolo.

— Au avut emisiune de bingo în seara aia.

— Aşa e. Îţi petreci mult timp în Hallingdal?

— Nu. Îţi aminteşti ceva aparte?

Bohr ridică o sprânceană.

— Despre partida de bingo?

— Da.

Bohr clătină din cap.

— Nimic? zise Harry, simţind greutatea pistolului.

Trase concluzia că gloanţele nu fuseseră scoase din magazie.

— Nu. Mă interoghezi?

— Gândeşte.

Bohr se încruntă.

— Poate ceva despre faptul că toţi câştigătorii erau din acelaşi loc? Ål. Sau Flå.

— Bingo, rosti Harry încetişor, punând pistolul în buzunarul hainei. Te anunţ că te-am scos de pe lista mea de suspecţi.

Roar Bohr se uită lung la Harry.

— Te puteam ucide acolo fără să afle cineva. Dar *radio bingo* m-a scos de pe listă?

Harry ridică din umeri.

— Am nevoie de o ţigară.

Coborâră câteva trepte de lemn uzate care pocneau şi ieşiră în noapte în clipa în care se auzi un ceas bătând ora.

— La naiba, zise Harry, inspirând aerul rece.

În piaţa din faţa lor oamenii se grăbeau către baruri şi restaurante, iar pe deasupra acoperişurilor se vedea clădirea Primăriei.

— Suntem în mijlocul oraşului.

Harry auzise ceasul mare al Primăriei sunând pe melodii de Kraftwerk şi Dolly Parton, iar odată Oleg fusese încântat să recunoască acorduri din jocul Minecraft. Însă de această dată ceasul interpreta una dintre melodiile obişnuite, *Watchman's Song,* de Edvard Grieg. Ceea ce însemna că era miezul nopţii. Harry se întoarse. Clădirea din care ieşiseră semăna cu o baracă de lemn aflată chiar în interiorul Fortăreţei Akershus.

— Nu e exact sediul MI6 sau Langley, dar aici era sediul E14, zise Bohr.

— E14?

Harry îşi scoase pachetul de ţigări din buzunarul pantalonilor.

— O organizaţie norvegiană de spionaj care a avut viaţă scurtă.

— Îmi amintesc vag de ea.

— A început în 1995, a activat câţiva ani făcând chestii de acţiune gen James Bond, după care au urmat lupte pentru putere şi certuri politice legate de metodele folosite, până a fost închisă, în 2006. De atunci clădirea e pustie.

— Dar tu ai cheile?

— Am fost aici în ultimii ei ani de existenţă. Nimeni nu mi le-a cerut înapoi.

— Mhm. Un fost spion. Asta explică cloroformul.

Bohr rânji.

— Oh, am făcut chestii mai interesante decât asta.

— Nu mă îndoiesc.

Harry dădu din cap înspre ceasul de pe turnul Primăriei.

— Scuze că ţi-am distrus seara, zise Bohr. Pot să fur o ţigară de la tine înainte să ne despărţim?

— Eram un tânăr ofiţer când am fost recrutat, zise Bohr, suflând fumul înspre cer.

El şi Harry găsiseră o bancă în zona din spatele tunurilor îndreptate către Fiordul Oslo.

— În E14 nu erau doar oameni din armată. Erau diplomaţi, ospătari, dulgheri, ofiţeri de poliţie, matematicieni. Femei frumoase care puteau fi folosite ca momeală.

— Sună a film cu spioni, zise Harry, trăgând din ţigara lui.

— *Chiar* era un film cu spioni.

— Ce mandat aveaţi?

— Colectare de informaţii din locuri unde era de imaginat că Norvegia putea avea prezenţă militară. Balcani, Orientul Mijlociu, Sudan, Afganistan. Aveam multă libertate; trebuia să operăm independent de reţeaua americană de informaţii şi de NATO. O vreme a părut că am putea reuşi. Un sentiment puternic de camaraderie, multă loialitate. Şi poate un pic prea multă libertate. În astfel de medii închise sfârşeşti prin a-ţi dezvolta standarde proprii despre ceea ce e acceptabil. Plăteam femei care să facă sex cu contactele noastre. Ne-am dotat singuri cu pistoale High Standard HD 22 neînregistrate.

Harry dădu din cap. Era pistolul pe care îl văzuse în cabana lui Bohr, pistolul preferat de agenţii CIA, cu amortizor uşor şi eficient. Marca de pistol pe care sovieticii o găsiseră asupra lui Francis Gary Powers, pilotul avionului spion U2 care fusese doborât deasupra teritoriului sovietic în 1960.

— Fără numere de serie, nu puteau fi legate de noi dacă eram nevoiţi să le utilizăm în lichidări de persoane.

— Şi tu ai făcut toate astea?

— Nu şi partea cu plătitul pentru sex sau lichidarea cuiva. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut…

Bohr îşi frecă gânditor bărbia.

— …sau cel pe care l-am *simţit* ca fiind cel mai rău… a fost prima dată când am determinat cu bună ştiinţă pe cineva să aibă încredere în mine, după care l-am trădat. O parte a testului de admitere consta în deplasarea de la Oslo la Trondheim cât de repede posibil, cu doar zece coroane în buzunar. Ideea era să demonstrezi că dispui de abilităţile sociale şi imaginaţia pe care le puteau cere o situaţie reală. Am oferit banii unei femei cu aspect blând de la Gara Centrală ca să mă lase să-i folosesc telefonul, s-o sun pe sora mea mai mică aflată pe moarte la Spitalul Districtual din Trondheim, şi să-i spun că bagajul tocmai îmi fusese furat, împreună cu portofelul, biletul de tren şi telefonul. Când am închis, femeia plângea şi tocmai voiam să-i cer bani cu împrumut pentru călătoria cu trenul, când ea s-a oferit să mă ducă cu maşina, care se afla în parcarea de lângă gară. Am mers cât de tare s-a putut. Orele treceau şi noi am discutat despre toate, despre cele mai ascunse secrete ale noastre, cum procedezi cu străinii. Secretele mele erau minciuni învăţate ca instruire pentru cineva care speră să devină spion. Ne-am oprit la Dovre după patru ore.

Am urmărit soarele coborând în spatele platoului. Ne-am sărutat. Am zâmbit printre lacrimi şi ne-am spus reciproc că ne iubim. Două ore mai târziu, chiar înainte de miezul nopţii, m-a lăsat în faţa intrării principale a spitalului. I-am spus să caute un loc de parcare în vreme ce eu aveam să aflu unde era sora mea. I-am zis că o aştept la recepţie. Am traversat direct zona recepţiei, am ieşit pe cealaltă parte şi am alergat cât de tare am putut către statuia lui Olav Tryggvason, unde şeful recrutărilor de la E14 aştepta cu un cronometru în mână. Am fost primul care a ajuns acolo şi în acea noapte am fost sărbătorit ca un erou.

— Nu ţi-a rămas un gust amar?

— Nu atunci. A apărut mai târziu. La fel a fost cu Forţele Speciale. Intri sub un gen de presiune la care oamenii obişnuiţi nu sunt niciodată supuşi. Iar după o vreme începi să crezi că regulile pentru oameni obişnuiţi nu ţi se mai aplică. În E14 a început cu un pic de manipulare blândă. Exploatare. Câteva mici încălcări ale legii. Şi s-a sfârşit cu dileme morale despre viaţă şi moarte.

— Aşadar tu spui că acele reguli chiar se aplică oamenilor cu astfel de slujbe?

— Pe hârtie… Bineînţeles. Dar aici…

Îşi atinse fruntea.

— Aici ştii bine că va trebui să încalci câteva reguli ca să le protejezi. Eşti de gardă permanent. Şi este o gardă solitară – noi, gardienii, ne avem doar unii pe alţii. Nimeni altcineva nu ne va mulţumi vreodată, cei mai mulţi oameni nu vor şti niciodată că au fost păziţi.

— Domnia legii…

— Are limitele ei. Dacă s-ar fi respectat domnia legii, un soldat norvegian care a violat şi ucis o femeie afgană ar fi fost trimis acasă ca să execute o pedeapsă scurtă într-o închisoare ce unui Hazara i s-ar fi părut un hotel de cinci stele. Eu i-am dat ce merita, Harry. Ce meritau Hala şi familia ei. O pedeapsă afgană pentru o crimă comisă în Afganistan.

— Iar acum îl vânezi pe individul care a ucis-o pe Rakel. Dar dacă respecţi acelaşi principiu, o crimă comisă în Norvegia ar trebui pedepsită conform legii norvegiene, iar noi nu avem pedeapsa cu moartea.

— Poate că Norvegia n-o are, dar *eu* o am, Harry. Şi tu la fel.

— Oare?

— Nu mă îndoiesc că tu şi majoritatea oamenilor din ţara asta credeţi

sincer în pedepse umane şi începuturi noi. Dar eşti şi om, Harry. Ai pierdut o persoană pe care ai iubit-o. Şi pe care am iubit-o şi eu.

Harry trase puternic din ţigară.

— Nu, zise Bohr. Nu în genul ăsta. Rakel era sora mea mai mică. Ca şi Hala. Ele erau Bianca. Şi le-am pierdut pe toate.

— Ce doreşti, de fapt, Bohr?

— Vreau să te ajut, Harry. Când îl găseşti, vreau să te ajut.

— Cum anume?

Bohr îşi ridică ţigara în aer.

— A ucide pe cineva e ca fumatul. Tuşeşti, nu vrei, nu crezi că vei putea vreodată să o faci. În străfundul meu nu i-am crezut niciodată pe tipii din Forţele Speciale care spuneau că uciderea unui duşman este lovitura supremă. Dacă ucigaşul lui Rakel este ucis după arestare, tu trebuie să fii mai presus de orice bănuială.

— Eu dau sentinţa de condamnare la moarte şi tu te oferi să fii călăul?

— Oh, am trecut de judecată, Harry. Ura ne macină pe amândoi. Suntem conştienţi de asta, dar suntem deja porniţi şi e prea târziu ca s-o mai oprim.

Bohr strivi chiştocul ţigării pe pământ:

— Te duc acasă cu maşina?

— O să merg pe jos. Trebuie să elimin cloroformul. Mai am doar două întrebări. Când soţia ta şi cu mine stăteam pe bancă în Smestaddammen, tu ai ţintit spre noi cu o lunetă cu laser. De ce şi de unde ai ştiut că vom merge acolo?

Bohr zâmbi.

— N-am ştiut. Stau adesea de pază. Mă asigur că vulpea nu mai fură pui de la cele două lebede care trăiesc acolo. După care aţi apărut voi doi.

— Mhm.

— A doua întrebare?

— Cum m-ai scos din maşină şi m-ai tras pe scări în seara asta?

— Aşa cum se cară orice persoană căzută. Ca pe un rucsac. E cea mai uşoară modalitate.

Harry încuviinţă.

— Presupun că aşa e.

Bohr se ridică în picioare.

— Ştii cum să dai de mine, Harry.

Harry trecu de Primărie, traversă Stortingsgata şi se opri în faţa Teatrului Naţional. Observă că trecuse fără dificultate pe lângă trei baruri deschise şi animate. Îşi scoase telefonul. Un mesaj de la Oleg.

Ceva nou? Cu capul deasupra apei?

Harry decise să-l sune după ce avea să vorbească cu Kaja. Aceasta răspunse de la primul apel.

— Harry?

Îi auzea îngrijorarea din voce.

— Am discutat cu Bohr, zise el.

— *Ştiam* că se petrece ceva!

— E nevinovat.

Auzi un sunet de cuvertură care atingea telefonul când ea se întoarse în pat.

— Zău? Ce mai înseamnă şi asta?

— Înseamnă că ne-am întors de unde am plecat. Îţi dau un raport detaliat mâine-dimineaţă, bine?

— Harry?

— Da.

— Am fost îngrijorată.

— Am observat.

— Iar acum mă simt un pic singură.

Pauză.

— Harry?

— Mhm.

— Nu trebuie să o faci.

— Ştiu.

Puse capăt convorbirii. Tastă litera O de la Oleg. Ezită când fu pe punctul de a apăsa tasta Apelare. În schimb, apăsă pe simbolul de mesagerie şi tastă: *Te sun mâine.*

31

Harry stătea întins pe spate pe cuvertură, aproape complet îmbrăcat. Bocancii lui Dr. Martens se odihneau pe podea, lângă pat, iar haina peste scaun. Kaja era întinsă sub cuvertură chiar lângă el, cu capul pe braţul lui.

— Eşti exact la fel, zise ea, plimbându-şi mâna peste puloverul lui. Atâţia ani şi nu s-a schimbat nimic. Nu e corect.

— Am început să miros a bătrân.

Ea îşi înfipse nasul la subraţul lui şi mirosi.

— Prostii, miroşi bine, miroşi a Harry.

— Ăla e stângul. Dreptul e cel care s-a schimbat. Poate că e vârsta.

Kaja râse încetişor.

— Ştii că studiile au arătat că ideea că bătrânii miros mai rău e doar un mit? Conform unui studiu japonez, componenta mirosului 2-nonenal apare doar la oameni peste 40 de ani, dar în testele oarbe s-a descoperit că sudoarea bătrânilor mirosea mai bine decât la oamenii în jur de 30 de ani.

— La naiba, zise Harry. Tocmai ai teoretizat că miros a rahat pe cealaltă parte.

Kaja râse. Râsul acela moale de care lui îi fusese dor. Râsul *ei.*

— Deci, povesteşte-mi, zise ea. Tu şi Bohr.

Lui Harry i se permise să-şi aprindă o ţigară şi începu cu începutul. Îi povesti despre cabana lui Roar Bohr şi despre cum îl doborâse în camera de la parter. Despre cum se trezise în spaţiul gol care aparţinuse unităţii E14 şi despre conversaţia lui cu Bohr. Îi repetă discuţia cu amănunte, mai puţin ultima parte. Oferta de a realiza execuţia.

Destul de ciudat, dar Kaja nu păru prea şocată că Bohr îl executase pe unul dintre subordonaţii lui. Sau că o păzea pe ea, atât în Kabul, cât şi acolo, în Oslo.

— Am crezut că te vei speria când aveam să-ţi spun că eşti ţinută sub observaţie fără să ştii.

Ea clătină din cap şi împrumută ţigara lui.

— Nu l-am văzut niciodată, dar uneori am o senzaţie. Vezi tu, când Bohr a aflat că mi-am pierdut fratele mai mare în aceeaşi manieră în care şi-a pierdut el sora mai mică, a început să mă trateze cam ca pe o soră mai

mică surogat. Era vorba doar de chestii mărunte, cum ar fi că primeam ceva mai multe ajutoare decât ceilalţi când plecam în misiuni dincolo de zonele sigure. Am pretins mereu că nu observ. Iar cu supravegherea te obişnuieşti.

— Chiar aşa?

— Oh, da, zise ea şi puse ţigara înapoi între buzele lui. Când lucram în Basra, în jurul hotelului unde locuia echipa de la Crucea Roşie forţa de coaliţie includea majoritar britanici. Iar britanicii sunt diferiţi, să ştii. Americanii lucrează mai amplu, cutreieră străzile şi vorbesc despre „procedura şarpelui" când se duc să captureze pe cineva; înaintează direct şi efectiv dărâmă zidurile care le stau în cale. Susţin că e o metodă mai rapidă şi mai terifiantă, care n-ar trebui subevaluată. În vreme ce britanicii se furişează pe lângă ziduri, sunt invizibili, zise ea trecându-şi degetele peste pieptul ui Harry. După ora 20 era interzis să ieşi afară, dar uneori noi ne duceam pe acoperişul hotelului, în afara barului. Nu i-am văzut niciodată, dar uneori vedeam două puncte roşii pe persoana alături de care stăteam. Şi aceasta vedea acelaşi lucru pe mine. Ca un mesaj discret de la britanici că erau acolo. Şi că ar fi trebuit să ne întoarcem înăuntru. Mă făcea să mă simt mai în siguranţă.

— Hmm. Cine era tipul?

Harry trase un fum din ţigara lui.

— Care tip?

— Cel pe care vedeai punctele roşii.

Kaja zâmbi. Însă privirea ei părea tristă.

— Anton. Lucra pentru ICRC. Majoritatea oamenilor nu ştiu, dar există două Cruci Roşii. Există IFRC, compusă din angajaţi aflaţi sub comanda Naţiunilor Unite. Şi mai există ICRC, compusă majoritar din elveţieni, care are sediul central lângă clădirea ONU din Geneva. Sunt echivalentul din Crucea Roşie al puşcaşilor marini şi Forţelor Speciale. Nu auzi prea des de ei, dar intră primii în acţiune şi pleacă ultimii. Ei fac tot ce ONU nu poate face din raţiuni de securitate. Cei de la ICRC ies noaptea să numere cadavrele, chestii de genul ăsta. Personalul ICRC păstrează discreţia, dar îi poţi recunoaşte pentru că hainele lor sunt mai scumpe şi dau impresia că sunt superiori celorlalţi.

— Pentru că sunt?

Kaja inspiră adânc.

— Da. Dar pot muri la fel de uşor de pe urma schijelor unei mine.

— Mhm. L-ai iubit?

— Eşti gelos?

— Nu.

— *Eu* eram geloasă.

— Pe Rakel?

— O uram.

— Ea n-a greşit cu nimic.

— Probabil că de-asta, râse Kaja. M-ai părăsit din cauza ei, iar ăsta e un motiv suficient ca o femeie să urască pe cineva, Harry.

— Nu te-am *părăsit,* Kaja. Tu şi cu mine eram doi oameni cu inimile frânte care s-au consolat reciproc o vreme. Iar când am plecat din Oslo, fugeam de voi amândouă.

— Dar ai spus că o iubeşti. Iar când te-ai întors în Oslo a doua oară, ai făcut-o pentru ea, nu pentru mine.

— De fapt, pentru Oleg, avea necazuri. Dar, da, am iubit-o mereu pe Rakel.

— Chiar şi atunci când nu te dorea?

— *Mai ales* când nu mă dorea. Se pare că aşa suntem noi, tăcuţi, nu?

Degetele Kajei începură să se retragă.

— Dragostea e complicată, zise ea, cuibărindu-se mai aproape şi lăsându-şi capul pe pieptul lui.

— Dragostea stă la baza tuturor, zise Harry. Bune şi rele.

Ea îl privi.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la ceva?

— Da.

Harry clătină din cap.

— La o poveste despre rădăcini.

— Haide. E rândul tău să vorbeşti.

— Bine. Ai auzit de Bătrânul Tjikko?

— Ce e aia?

— O specie de pin. Odată, Rakel, Oleg şi cu mine am mers cu maşina până în Fulufjället, în Suedia, căci Oleg aflase la şcoală că acolo creşte Bătrânul Tjikko, cel mai bătrân copac din lume, vechi de aproape 10.000 de ani. În maşină, Rakel ne-a explicat că acel copac a răsărit în vremea

când fiinţele umane au inventat agricultura şi Britania făcea parte din continent. Când am ajuns la munte, am descoperit, spre dezamăgirea noastră, că Bătrânul Tjikko era un molid mai degrabă pipernicit, bătut de vânt. Un pădurar ne-a spus că acel copac avea doar câteva sute de ani, că erau mai mulţi copaci la fel şi că veche de 10.000 de ani era reţeaua de rădăcini din care creşteau acei copaci. Oleg a fost trist, abia aştepta să povestească restului clasei că văzuse cel mai bătrân copac din lume. Şi, evident, nici măcar n-am zărit acele rădăcini. Aşa că i-am spus să-i povestească profesoarei lui că rădăcinile nu sunt un copac adevărat şi că cel mai bătrân copac din lume se află în munţii White, din California, şi are 5000 de ani. Chestia asta l-a mai înveselit, aşa că a alergat tot drumul la coborâre fiindcă abia aştepta să ajungă acasă şi să se dea mare în faţa colegilor de clasă. Când ne-am dus la culcare în noaptea aia, Rakel s-a cuibărit lângă mine şi mi-a spus că mă iubeşte, şi că iubirea noastră e ca sistemul ăla de rădăcini. Copacii puteau putrezi, puteau fi loviţi de trăsnet, noi ne puteam certa, eu mă puteam îmbăta. Însă nimeni, nici noi şi nici altcineva, nu putea face rău părţii subterane. Ea avea să fie mereu acolo, iar din ea avea mereu să răsară şi să crească un nou copac.

Rămaseră tăcuţi în întuneric.

— Abia dacă îţi aud bătăile inimii, zise Kaja.

— E jumătatea ei, zise Harry. E de presupus că se va opri când cealaltă jumătate se duce.

Kaja se întinse brusc deasupra lui.

— Vreau să-ţi miros subsuoara dreaptă, zise ea.

El o lăsă. Kaja rămase acolo, cu obrazul aproape de obrazul lui, şi el îi simţi căldura trupului prin pijamaua ei şi prin hainele lui.

— Poate că e nevoie să-ţi dai blugii jos ca să pot mirosi, şopti ea cu buzele aproape de urechea lui.

— Kaja…

— Încetează, Harry. Ai nevoie de asta. Eu am nevoie de asta. Aşa cum ai zis. Consolare.

Kaja se mişcă suficient cât să-şi facă loc mâinii.

Harry o prinse.

— E prea devreme, Kaja.

— Gândeşte-te la ea în vreme ce o faci. Vorbesc serios. Doar fă-o. Gândeşte-te la Rakel.

Harry înghiţi în sec.

Dădu drumul mâinii ei. Închise ochii.

Simţi că alunecă într-o baie caldă îmbrăcat în costum şi cu telefonul în buzunar: complet greşit şi minunat.

Ea îl sărută. El redeschise ochii şi se uită direct în ochii ei. Pentru o clipă părură că se privesc reciproc, ca două animale care dăduseră unul peste celălalt în pădure şi încercau să-şi dea seama dacă erau prieteni sau duşmani. Apoi el îi întoarse sărutul. Ea îl dezbrăcă, apoi se dezbrăcă şi ea şi se aşeză peste el. Îi apucă penisul. Nu-şi mişcă mâna, doar îl ţinu strâns. Poate fascinată să simtă sângele cum pulsează în erecţia lui, aşa cum o simţea el. Apoi – fără alte manevre – ea îl ghidă înăuntrul ei.

Găsi fiecare ritmul celuilalt, şi-l amintiră. Lent, cu putere. Harry o văzu legănându-se deasupra lui în lumina slabă a ceasului de la radio. Îşi petrecu palma peste ceea ce credea a fi un lănţişor în formă de simbol sau de semn, dar care se dovedi a fi un tatuaj, un soi de S cu două puncte sub el, ceva care îl făcu să se gândească la Fred Flintstone în maşina lui. Gemetele Kajei crescură în intensitate. Ea încercă să grăbească ritmul, însă Harry n-o lăsă, o ţinu strâns. Ea scoase un geamăt furios, dar îl lăsă pe el să conducă dansul. Harry închise ochii şi o căută pe Rakel. O găsi pe Alexandra. O găsi pe Katrine. Dar n-o găsi pe Rakel. Cel puţin nu până ce Kaja încremeni, gemetele ei încetară, el deschise ochii şi văzu lumina roşie coborând pe faţa ei şi pe partea de sus a corpului. Privirea ei era fixată pe perete, gura era deschisă ca într-un ţipăt mut, iar dinţii ei ascuţiţi şi umezi sclipeau.

Atunci inima lui bătu tare.

32

— Ai dormit bine? întrebă Kaja, dându-i lui Harry una dintre cele două căni cu cafea fierbinte şi strecurându-se înapoi în pat lângă el.

Lumina soarelui palid trecea prin draperiile care fluturau uşor în faţa ferestrei deschise. Aerul dimineţii era încă răcoros şi Kaja se înfioră de plăcere când îşi strecură picioarele reci ca gheaţa printre picioarele lui.

Harry se gândi. Da, la naiba, *dormise* bine. Fără coşmaruri de care să-şi aducă aminte. Fără simptome de sevraj pe care nu şi le putea reprima. Fără viziuni bruşte sau semne ale unui atac de panică.

— Aşa se pare, răspunse Harry, ridicându-se în capul oaselor şi luând o gură de cafea. Tu?

— Buştean. Ideea că eşti aici funcţionează bine pentru mine. Dar a funcţionat şi data trecută, bineînţeles.

Harry privi în gol şi încuviinţă.

— Ce zici, o luăm de la capăt? Reîncepem cu o pagină nouă.

Se răsuci şi văzu din expresia ei de uluială că înţelesese greşit.

— Bun, deci n-avem suspecţi până acum, zise el repede. Deci de unde începem?

Chipul ei se înăspri, voind parcă să spună „N-ai putut să o laşi pe Rakel în pace nici cinci minute după ce ne-am trezit împreună?” Apoi Kaja se adună şi-şi drese vocea:

— Rakel i-a spus lui Bohr despre ameninţările primite de ea ca urmare a muncii sale. Dar noi mai ştim că în nouă din zece crime comise într-o casă, ucigaşul este o persoană cunoscută de victimă. Aşadar a fost cineva pe care ea îl cunoştea sau cineva care te cunoaşte pe tine.

— Prima listă e lungă. A doua e foarte scurtă.

— În afară de Bohr şi de alţi colegi de la muncă, ce bărbaţi cunoştea?

— Îi cunoştea pe colegii mei. Şi… nu.

— Ce anume?

— M-a ajutat când aveam barul Jealousy. Ringdal, tipul care l-a preluat, voia ca ea să continue munca acolo. Ea a refuzat, dar ăsta nu e motiv de crimă.

— Merită să luăm în considerare ideea că ar putea fi o femeie?

— Probabilitate de 15%.

— Statistic, da, dar gândeşte-te la asta. Gelozie?

Harry clătină din cap.

Auziră un telefon vibrând în încăpere. Kaja se aplecă peste partea ei de pat, pescui telefonul din buzunarul lui Harry, se uită la ecran şi apăsă pe tasta Răspunde.

— E un pic ocupat acum, în pat cu Kaja, aşa că fii concisă.

Îi dădu telefonul lui Harry, care avea o expresie de resemnare. El se uită la ecran.

— Da?

— Nu că ar fi treaba mea, dar cine e Kaja?

Vocea Alexandrei suna rece ca gheaţa.

— Uneori mă trezesc întrebându-mă acelaşi lucru, zise Harry, uitându-se la Kaja cum se strecoară din pat, îşi scoate pijamaua şi intră în baie. Ce e?

— *Ce e?* replică Alexandra în batjocură. Mi-am zis să-ţi dau de ştire despre ultimul raport ADN pe care l-am trimis echipei de anchetă.

— Da?

— Dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

— Pentru că sunt în patul Kajei?

— Deci *recunoşti!* exclamă Alexandra.

— „Recunosc" e termenul greşit, dar da. Îmi pare rău dacă tu consideri că e nasol, dar eu sunt doar un *fuck buddy* pentru tine, o să treci peste asta destul de repede.

— Gata cu apelurile *fuck buddy* de la mine, frumuşelule.

— Bine, o să încerc să trăiesc cu asta.

— Ai putea măcar să încerci să pari un pic trist.

— Ascultă, Alexandra. Sunt trist de câteva luni şi n-am chef de astfel de jocuri acum. Ai de gând să-mi spui despre raport sau nu?

Pauză. Harry auzi zgomotul duşului în baie.

Alexandra oftă.

— Am analizat toate probele despre care am crezut că ar putea conţine ADN de la locul faptei şi în mod evident există multe potriviri cu ofiţerii de poliţie din baza de date. Tu, Oleg, ofiţerii criminalişti.

— Chiar au reuşit să contamineze locul faptei?

— Nu prea mult, dar căutarea probelor e foarte grea, Harry. Din întreaga casă, inclusiv din subsol. Am adus atât de multe mostre încât

echipa de la faţa locului ne-a dat o listă de priorităţi. De-asta chestia asta abia a apărut. Paharele nespălate şi vesela din maşina de spălat au fost la coada listei.

— Ce chestie a apărut?

— ADN de la o persoană necunoscută în saliva uscată de pe marginea paharului.

— Bărbat?

— Da. Şi au spus că au fost şi amprente pe pahar.

— Amprente? Atunci au poze, zise Harry şi îşi dădu jos picioarele de pe pat. Alexandra, eşti o prietenă de nădejde, mersi!

— Prietenă, pufni ea. Cine vrea să fie doar *prietenă?*

— Mă suni când mai ai şi altceva?

— O să te sun când o să am un bărbat bine dotat în patul meu, asta o să fac.

Alexandra puse capăt convorbirii.

Harry se îmbrăcă, îşi luă cana cu cafea, haina şi bocancii în living, deschise laptopul Kajei şi se conectă în secţiunea de anchete a site-ului Poliţiei din Oslo. Găsi imagini ale paharului în raportul final, printre pozele conţinutului maşinii de spălat vase. Două farfurii şi patru pahare. Asta însemna că paharul fusese folosit probabil nu cu mult timp înainte de crimă. Rakel nu lăsa niciodată lucrurile să stea în maşina de spălat vase mai mult de două zile, iar dacă maşina era plină mai puţin de jumătate, uneori scotea vasele din ea şi le spăla manual.

Paharul cu amprente era dintre cele pe care Rakel le cumpărase de la un mic atelier de obiecte din sticlă din Nittedal, condus de o familie de sirieni ajunşi în Norvegia ca refugiaţi. Lui Rakel îi plăcuseră paharele în nuanţe de albastru şi voise să ajute familia de refugiaţi, aşa că propusese ca barul Jealousy să cumpere o cantitate mare de pahare, spunând că obiectele ar oferi o anumită distincţie. Însă înainte să apuce să ia o decizie, Harry fusese dat afară şi din casa din Holmenkollen, şi de la conducerea barului. Rakel păstrase paharele într-o vitrină din zona de living a spaţiului mare deschis de la parter. Nu ar fi fost primul loc în care ar fi căutat un ucigaş, dacă ar fi vrut să bea ceva după comiterea crimei. Raportul mai spunea că pe pahar fuseseră găsite şi amprentele lui Rakel. Ea oferise acelei persoane ceva de băut şi îi dăduse paharul. Probabil apă, deoarece, conform raportului, nu existau urme de altceva. Iar Rakel nu

băuse nimic; în maşina de spălat vase fusese un singur pahar în nuanţe de albastru.

Harry îşi atinse faţa.

Aşadar, ea îl cunoscuse pe cel care venise la ea suficient de bine cât să-i dea drumul înăuntru, dar nu atât de bine încât să-i ofere unul dintre paharele IKEA din dulapul din bucătărie de deasupra chiuvetei, când el ceruse un pahar cu apă. Făcuse un efort mai mare. Un iubit? Dacă era aşa, atunci era cineva cu totul nou, dulapul unde se aflau acele pahare însemna un mic ocol. Iar el nu mai fusese acolo înainte. Când Harry verificase restul înregistrărilor de pe camera video, văzuse că Rakel era singura persoană surprinsă venind şi plecând, aşadar ea nu avusese niciun fel de oaspeţi. Trebuia să fie el. Harry se gândi la persoana pe care Rakel păruse surprinsă să o vadă, dar căreia îi dăduse drumul înăuntru câteva secunde mai târziu. Raportul spunea că în baza de date nu se găsiseră potriviri de amprente. Aşadar nu fusese un ofiţer de poliţie activ – cel puţin nu unul care să fi lucrat la locul crimei – şi nici vreun cunoscut. Cineva care nu fusese mult timp în casă, acea amprentă era singura pe care o lăsase.

Cine scosese amprenta de pe pahar folosise vechea metodă: pudră colorată împrăştiată egal pe suprafaţă cu o perie sau un magnet. Harry vedea imagini tipărite de la cinci degete. În mijlocul paharului, patru imagini într-un tipar care arăta că cele patru degete, cu degetul mic în capătul de jos, fuseseră îndreptate spre stânga. În capătul de jos al paharului se afla imaginea degetului mare. Al lui Rakel, de când înmânase paharul cu mâna dreaptă. Harry citi mai departe în raport şi găsi confirmarea a ceea ce ştia deja: imaginile erau de la mâna dreaptă a lui Rakel şi de la mâna stângă a bărbatului necunoscut. Creierul lui Harry sună alarma când detectă acelaşi pocnet al parchetului ca în seara precedentă.

— Te-am făcut să tresari!

Kaja râse în timp ce intră în picioarele goale în living, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte albastră, uzată, care îi era prea mare.

A tatălui ei. Sau a fratelui ei mai mare.

— Am suficientă mâncare de mic-dejun pentru o singură persoană, dar putem ieşi şi…

— Nu-ţi face griji, zise Harry, închizând laptopul. Trebuie să mă duc acasă să îmi schimb hainele.

Se ridică în picioare şi o sărută pe frunte.

— Apropo, drăguţ tatuaj.

— Aşa crezi? Parcă ţin minte că nu-ţi plac tatuajele?

— Zău?

Ea zâmbi.

— Ai spus că fiinţele umane sunt prin definiţie idioate, aşa că n-ar trebui să scrijelească nimic pe pietre sau pe piele şi ar trebui să folosească doar vopsea solubilă în apă. Că noi, oamenii, avem nevoie să putem şterge trecutul şi să uităm cine am fost.

— Iisuse. Am spus eu asta?

— O pagină goală, ai zis. Libertatea de a deveni cineva nou, cineva mai bun. Tatuajele te definesc, te obligă să aderi la valori şi păreri vechi. Ai dat ca exemplu un tatuaj cu Iisus pe care l-ai avut pe piept şi care devenise un stimulent de a rămâne agăţat de vechi superstiţii, deoarece tatuajul ar părea ridicol pe un ateu.

— Nu-i rău. Sunt impresionat că ţii minte asta.

— Tu eşti un gânditor cu multe idei aparte, Harry.

— Obişnuiam să am idei mai bune, poate că ar fi trebuit să le tatuez.

Harry îşi frecă ceafa. Alarma din creierul lui nu voia să se oprească, ca o alarmă demodată de maşină care continua să sune în faţa ferestrei dormitorului, aşteptând să vină cineva şi s-o oprească. Oare fusese declanşată şi de altceva în afară de pocnetul podelei?

Kaja îl urmă în hol, unde el îşi încălţă bocancii.

— Ştii ce? Arăţi de parcă te-ai decis să supravieţuieşti.

— Cum?

— Când te-am văzut la biserică, arătai ca şi cum aşteptai prima scuză decentă ca să mori.

Katrine se uită la ecranul telefonului ca să vadă cine o apelează. Ezită, se uită la maldărul de rapoarte de pe birou şi oftă.

— Bună dimineaţa, Mona. Aşadar lucrezi duminica?

— ÎAB, zise Mona Daa.

— Poftim?

— *În aceeaşi barcă.* Textual.

— Da, sunt la lucru. Fără camioane, Norvegia se opreşte.

— Cum?

— O veche zicală. Fără femei… Nu contează, cum pot să ajut *VG?*

— O actualizare a cazului Rakel.

— Pentru asta avem conferinţe de presă.

— Şi a trecut ceva vreme de la ultima. Iar Anders pare…

— Dacă trăieşti cu un ofiţer criminalist nu înseamnă că poţi sări peste rând, Mona.

— Nu, chestia asta mă pune *la coada* rândului. Sunteţi cu toţii îngroziţi să nu pară că eu beneficiez de un tratament special. Ce voiam să spun e că Anders nu spune nimic în mod evident, dar pare că are toane. Chestie pe care o interpretez ca însemnând că bateţi pasul pe loc.

— Anchetele nu înseamnă niciodată bătutul pasului pe loc, zise Katrine, masându-şi fruntea cu mâna liberă. *Doamne, cât sunt de obosită.* Noi şi Kripos lucrăm sistematic şi fără odihnă. Orice pistă de anchetă care nu ne apropie mai mult de obiectiv ne duce mai aproape de obiectiv.

— Minunat, dar cred că mi-ai mai dat citatul ăsta, Bratt. Ai ceva un pic mai sexy?

— Sexy?

Katrine simţi ceva eliberându-se în ea, ceva ce ameninţa de multă vreme să iasă la iveală:

— Bine, uite ceva sexy. Rakel Fauke a fost o persoană minunată. Iar asta e mai mult decât pot spune despre tine şi colegii tăi. Dacă nu poţi respecta ziua sacră de odihnă, ai putea măcar să încerci să păstrezi sacre amintirea ei şi resturile de integritate pe care le mai ai în tine, nenorocito. Poftim, e suficient de sexy pentru tine?

În secundele următoare, Katrine fu la fel de uluită ca Mona Daa de ceea ce spusese.

— Vrei să te citez cu chestia asta? întrebă Mona.

Katrine se lăsă pe spătarul scaunului şi înjură în minte.

— Nu ştiu, tu ce crezi?

— Având în vedere cooperarea noastră viitoare, zise Mona, cred că această discuţie n-a avut niciodată loc.

— Mersi.

Încheiară conversaţia şi Katrine îşi sprijini capul de desktopul rece. Era prea mult. Responsabilitatea. Titlurile mari de ziar. Nerăbdarea oamenilor de la etajul superior. Copilul. Bjørn. Nesiguranţa. Certitudinea.

Certitudinea legată de faptul că era la muncă pentru că nu voia să fie

acasă, cu *ei.* Şi aveau prea puţin. Putea citi câte rapoarte dorea, ale ei şi cele întocmite de Winter şi de Kripos, dar n-o ajuta la nimic. Mona Daa avea dreptate: băteau pasul pe loc.

Harry se opri brusc în mijlocul Stensparken. Făcuse un mic ocol ca să îşi dea timp de gândire, dar uitase că era duminică. Lătrăturile furioase se întreceau cu ţipetele copiilor, care la rândul lor se întreceau cu comenzile strigate ale stăpânilor de câini şi copii. Nimic din toate astea, însă, nu reuşea să estompeze alarma din mintea lui, care continua să sune. Până ce îşi aminti brusc. *Îşi amintea.* Unde mai văzuse o mână stângă ţinând un pahar cu apă.

— Ce crezi despre faptul că poţi fi trimis la închisoare pentru că ai comandat o păpuşă sexuală în formă de copil? întrebă Øystein Eikeland, în vreme ce frunzărea ziarul de pe tejgheaua barului Jealousy. Desigur, e dezgustător, dar gândurile ar trebui să fie libere, nu?

— Trebuie să existe limite pentru chestiile dezgustătoare, zise Ringdal, după care îşi linse un deget şi continuă să numere banii din sertar. Noaptea trecută a fost bună, Eikeland.

— Scrie aici că experţii nu sunt de acord dacă folosirea de păpuşi sexuale în formă de copii creşte probabilitatea abuzurilor asupra copiilor.

— Dar noi nu facem destui copii. Poate că ar trebui să facem reclamă băuturilor mai ieftine pentru femeile sub 35 de ani.

— Dacă asta e situaţia, de ce nu sunt părinţii trimişi la puşcărie pentru cumpărarea de arme de jucărie pentru copiii lor şi că-i învaţă despre masacre în şcoală?

Ringdal puse un pahar sub robinetul de apă.

— Eşti pedofil, Eikeland?

Øystein Eikeland privi în gol.

— M-am gândit la asta, evident. Doar aşa, din curiozitate, ştii? Dar nu, nu simt nicio mâncărime undeva. Tu cum eşti?

Ringdal umplu paharul.

— Te asigur că sunt un om extrem de normal, Eikeland.

— Asta ce mai înseamnă?

— Ce anume?

— *Extrem* de normal. Sună cam înfricoşător.

— Extrem de normal înseamnă că îmi plac gagicile peste limita legală de vârstă. La fel ca şi clientelei noastre masculine.

Ringdal ridică paharul:

— Şi de asta am angajat o nouă barmaniţă.

Øystein căscă gura de uimire.

— O să ne completeze, zise Ringdal. Ca să avem puţin mai mult timp liber. Rotaţia echipei, ca să mă exprim aşa. În stil Mourinho.

Bău din pahar.

— În primul rând, Sir Alex a introdus sistemul prin rotaţie. În al doilea rând, José *Moronho* e un nemernic pompos care o fi câştigat câteva titluri cu cei mai scumpi jucători din lume, dar, ca majoritatea oamenilor, a fost păcălit de opiniile aşa-numiţilor experţi să creadă că a fost datorită setului propriu de abilităţi unice. Asta chiar dacă toate studiile arată că e doar un mit ideea că antrenorul influenţează rezultatele unei echipe de fotbal. Echipa cu jucătorii cel mai bine plătiţi câştigă, asta-i tot. Aşa că, dacă vrei ca Jealousy să ajungă în fruntea ligii barurilor din Grünerløkka, tot ce ai de făcut este să-mi creşti mie salariul, Ringdal. Pur şi simplu.

— Eşti amuzant, Eikeland. Probabil de-asta clienţii par să te placă. Dar eu nu cred că ar fi rău să amestecăm lucrurile un pic.

Øystein îşi dezveli într-un rânjet cioturile maronii pe post de dinţi.

— Să amestecăm dinţii stricaţi cu ţâţele mari? Are ţâţe mari, nu?

— Păi…

— Eşti un idiot, Ringdal.

— Atenţie, Eikeland. Postul tău aici nu este *chiar aşa* de sigur.

— Trebuie să te decizi ce gen de bar vrei. Un loc cu integritate şi respect de sine sau Hooters?

— Dacă între astea am de ales, aş…

— Nu răspunde până nu adaugi următoarele la considerentele tale tactice, Moronho. Conform statisticilor site-ului Pornhub, clienţii din viitor – cu vârste între 18 şi 24 de ani – sunt cu aproape 20% mai puţin înclinaţi să caute ţâţe decât oricare alt grup de vârstă. În vreme ce ăia aflaţi mai aproape de moarte, între 55 şi 64 de ani, sunt cei mai înclinaţi să caute cucoanele tale cu ţâţe mari. Ţâţele sunt pe cale de dispariţie ca atracţie, Ringdal.

— Cum rămâne cu dinţii stricaţi? întrebă Harry.

Se întoarseră amândoi către noul venit.

— Poate îmi dai ceva de băut, Ringdal?

Ringdal clătină din cap.

— Încă nu e ora.

— Nu vreau nimic tare, doar…

— Duminica nu servim bere sau vin înainte de 12, Hole. Am vrea să ne păstrăm licenţa.

— …un pahar cu apă, zise Harry, completându-şi propoziţia.

— Ah, făcu Ringdal, punând un pahar curat la robinet.

— Ai spus că ai întrebat-o pe Rakel dacă vrea să continue să muncească pentru Jealousy. Dar tu nu eşti în lista ei de e-mailuri sau de apeluri către telefonul ei din ultimele luni.

— Nu? se miră Ringdal, dându-i paharul lui Harry.

— Aşa că mă întrebam unde, când şi cum ai contactat-o?

— *Tu* te întrebai? Sau poliţia?

— E vreo diferenţă în raport cu răspunsul tău?

Ringdal îşi scoase buza inferioară în afară şi îşi înclină capul.

— Nu. Pentru că nu-mi amintesc.

— Nu-ţi aminteşti dacă te-ai întâlnit personal cu ea sau dacă i-ai trimis un e-mail?

— Nu.

— Sau dacă s-a întâmplat recent sau demult?

— Sunt sigur că poţi aprecia că uneori există lipsuri în memoria noastră.

— Tu nu bei, zise Harry, ducând paharul cu apă la buze.

— Şi am zile aglomerate când mă văd cu mulţi oameni şi se întâmplă multe, Harry. Că am pomenit de asta…

— N-ai timp *acum?*

Harry privi în jur, prin barul pustiu.

— Înainte să se întâmple, Harry, trebuie să fii ocupat. Pregătirea e totul. Te opreşte de la improvizaţii. Un plan bun nu aduce decât avantaje. Tu ai?

— Ce anume? Un plan?

— Gândeşte-te, Harry. Aduce recompense. Acum, dacă ne scuzi…

Când văzură uşa de la intrare închizându-se în urma lui Harry, Øystein privi automat în jur – în van – după paharul gol lăsat de Harry.

— Probabil că e disperat, zise Ringdal, dând din cap către ziarul din faţa

lui Øystein. Scrie acolo că poliţia n-are nicio noutate. Şi toată lumea ştie ce fac ăştia atunci.

— Ce fac? întrebă Øystein, încetând să mai caute paharul.

— Revin la vechile direcţii de anchetă. Cele pe care le-au eliminat deja.

Øystein avu nevoie de o vreme ca să înţeleagă ce voise Ringdal să spună. Harry nu era disperat pentru că poliţia nu avea niciun rezultat. Harry era disperat pentru că poliţia avea să reia vechile direcţii de anchetă. Cum ar fi fost alibiul lui Harry.

Laboratorul unităţii de analiză criminalistică din Bryn era aproape pustiu. Însă doi bărbaţi stăteau aplecaţi deasupra unui ecran de computer din laboratorul de amprente.

— Se potriveşte, trase Bjørn Holm concluzia, îndreptându-se de spate. Aceleaşi imagini precum cele de pe paharul în nuanţe de albastru din casa lui Rakel.

— Ringdal a fost acolo, zise Harry, studiind semnele de pe paharul luat din barul Jealousy.

— Aşa se pare.

— În afară de oamenii care au venit şi au plecat în noaptea crimei, nimeni în afară de Rakel nu a intrat şi nu a ieşit din casă timp de câteva săptămâni. Nimeni.

— Corect. Aşadar tipul ăsta, Ringdal, putea să fi fost primul. Cel care a sosit mai devreme în acea noapte, după care a plecat.

Harry încuviinţă.

— Bineînţeles. I-ar fi putut face o vizită neanunţată, putea bea un pahar cu apă în vreme ce o întreba pe Rakel dacă nu vrea să continue munca pentru Jealousy. Ea a refuzat şi el a plecat. Chestiile astea se potrivesc cu înregistrările. Nu se potrivesc spusele lui Ringdal că nu-şi aminteşte. Bineînţeles că îţi aminteşti dacă ai vizitat o femeie într-un loc despre care afli două zile mai târziu, din ziar, că a fost locul unei crime, la doar câteva ore distanţă după ce tu ai fost acolo.

— Poate că minte fiindcă nu vrea să devină suspect. Dacă a fost singur cu Rakel în noaptea crimei are, evident, multe de explicat. Şi chiar dacă se ştie nevinovat, poate că e conştient că n-o poate dovedi şi riscă să fie arestat şi să devină subiectul unei atenţii nedorite din partea mass-mediei. Va trebui să-l confrunţi cu dovezile şi să vezi cum stă cu memoria.

— Mhm. În afară de cazul în care, poate, ar trebui să ne păstrăm atuurile ascunse până ce vom şti mai multe.

— Nu *noi,* Harry. Asta e povestea ta. Ca şi Ringdal, strategia mea este să nu fiu implicat.

— Se pare că tu gândeşti că e nevinovat.

— Las chestia cu gândirea în seama ta. Eu sunt în concediu de paternitate şi mi-ar plăcea să am o slujbă la care să revin după aceea.

Harry încuviinţă.

— Ai dreptate, e dovadă de mare egoism din partea mea să mă aştept ca oameni care nu-mi datorează nimic să rişte totul ca să mă ajute.

Un scâncet slab se auzi dinspre cărucior. Bjørn se uită la ceas, îşi ridică puloverul şi scoase de sub el un biberon. Îi spusese lui Harry despre trucul de a ţine biberonul între doi colaci de grăsime pe sub un pulover strâmt ca modalitate de a-l menţine la temperatura corpului.

— Ah, tocmai mi-am dat seama de care muzician îmi aminteşte Ringdal, zise Harry, urmărind copilul cu cele trei bucle comic de mari de păr blond cum sugea şi mesteca tetina. Paul Simon.

— Paul *Frederic* Simon? exclamă Bjørn. Tocmai ţi-ai dat seama?

— Datorită bebeluşului. Arată ca Art Garfunkel.

Harry se aştepta ca Bjørn să-şi ridice privirea şi să spună ceva despre o insultă, însă el rămase acolo, cu capul plecat, concentrat pe hrănirea bebeluşului. Poate că se gândea unde să-l încadreze pe Art Garfunkel pe scara lui de gusturi muzicale.

— Mersi din nou, Bjørn, zise Harry, încheindu-şi haina. Ar fi mai bine să o iau din loc.

— Chestia aia pe care ai spus-o cum că eu nu-ţi datorez nimic, rosti Bjørn, fără să-şi ridice privirea. Nu e adevărată.

— Nu ştiu cum ar putea fi.

— Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi cunoscut-o niciodată pe Katrine.

— Ba ai fi cunoscut-o.

— Tu ai fost cel care ai îndrumat-o în braţele mele. Ea a văzut ce s-a întâmplat cu relaţiile în care ai fost implicat, aşa că ai ajuns să reprezinţi tot ce *nu-şi* dorea de la un bărbat. Iar eu eram opusul tău. Aşa că, într-un fel, ai fost peţitorul meu, Harry.

Bjørn îşi ridică privirea, cu un zâmbet larg pe chip şi ochii umezi.

— Oh, la dracu', zise Harry. Acum vorbeşte faimoasa sensibilitate

paternă din tine?

— Probabil, răspunse Bjørn râzând şi ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Deci ce-o să faci acum? Mă refer la Ringdal.

— Ai spus că nu vrei să fii implicat.

— Corect. Nu vreau să ştiu.

— Deci ar fi mai bine să o şterg de aici înainte să fie doi oameni care plâng.

Harry se uită la ceas.

— Voi doi, evident.

Pe drumul spre maşină, Harry o sună pe Kaja.

— Peter Ringdal. Vezi ce poţi afla despre el.

La ora 19 era deja întuneric afară şi ploaia invizibilă şi tăcută de seară se aşeza ca o pânză rece de păianjen pe faţa lui Harry, în timp ce străbătea aleea de pietriş până la casa Kajei.

— Avem o pistă, rosti el la telefon. Deşi nu sunt sigur că merită să fie numită aşa.

— La cine te referi prin „avem”? întrebă Oleg.

— Nu ţi-am spus?

Oleg nu răspunse.

— Kaja Solness, zise Harry. O fostă colegă.

— Voi doi sunteţi…

— Nu. Nimic de genul ăsta. Nimic…

— Nimic din ce trebuie să ştiu? completă Oleg propoziţia.

— Nu, nu cred.

— Bine.

O pauză.

— Crezi că o să-l găseşti?

— Nu ştiu, Oleg.

— Dar tu ştii ce am eu nevoie să aud.

— Mhm. Probabil că o să-l găsim.

Oleg oftă din rărunchi.

— Bine. Vorbim în curând.

Harry o găsi pe Kaja pe canapeaua din living, cu laptopul pe genunchi şi telefonul pe măsuţa de cafea. Descoperise următoarele: Peter Ringdal avea 46 de ani, era de două ori divorţat, nu avea copii, nu avea un statut

clar privind relaţiile, dar locuia singur într-o casă din Kjelsås. Avea o carieră variată. Studiase economia la Şcoala Norvegiană de Afaceri şi lansase odinioară un nou concept de transport.

— Am găsit două interviuri cu el, ambele în *Finansavisen,* zise Kaja. În primul, din 2004, căuta investitori pentru ceea ce el pretindea că avea să revoluţioneze modul în care gândim transporturile individuale. Titlul era *Ucigaşul maşinii personale.* Kaja bătu cu degetul în laptop. Uite. Un citat din Ringdal: „Astăzi, unul sau doi oameni circulă în vehicule care cântăresc o tonă, pe drumuri care au nevoie de mult spaţiu şi multă mentenanţă pentru gestionarea traficului. Cantitatea de energie necesară pentru a rula aceste maşini, cu cauciucurile lor mari, pe asfalt dur, este rizibilă dacă ne gândim la alternativele disponibile. În plus, e vorba şi de resursele consumate prin fabricarea acestor maşinării supradimensionate, însă nu acesta e cel mai mare cost pentru omenire în cazul transporturilor individuale de acum. Ci *timpul.* Pierderile de timp înregistrate când un potenţial contribuitor la societate trebuie să petreacă zilnic patru ore concentrându-se exclusiv pe manevrarea maşinii sale private prin traficul de tip Los Angeles. Aici e vorba nu doar de folosirea inutilă a unui sfert din viaţa unei persoane, ci şi de o pierdere la nivel de PIB, care doar în acest oraş ar fi suficientă pentru a finanţa o nouă călătorie pe Lună – în fiecare an!”

Harry îşi plimbă arătătorul peste căptuşeala uzată a braţului scaunului pe care se aşezase.

— Mhm. Care-i alternativa?

— Conform lui Ringdal, şiruri de maşini mici, în care să intre unul sau doi oameni, asemănătoare cabinelor trase de cablu. Sunt parcate pe platforme la fiecare colţ de stradă, ca bicicletele. Intri în ele, îţi tastezi codul personal şi unde vrei să mergi. Cardul tău de debit este taxat cu o valoare mică per kilometru, iar un sistem computerizat trimite maşinile astea, accelerându-le treptat până la 200 de kilometri pe oră, chiar şi în centrul unui oraş ca Los Angeles. Asta în timp ce tu îţi vezi de muncă, citit, urmărit televizorul, fără să acorzi atenţie virajelor. Sau *virajului,* deoarece în cele mai multe călătorii ar fi unul singur. Fără semafoare, fără ambuteiaj, ar fi ca nişte electroni care circulă printr-un sistem computerizat fără să se ciocnească vreodată. Iar pe sub ele, şoselele sunt eliberate pentru uzul pietonilor, cicliştilor, skateboarderilor.

— Cum rămâne cu transportul greu?

— Tot ce e prea greu pentru aceste cabine e cărat în camioane care trebuie să circule cu viteza melcului prin oraşe, în intervale alocate noaptea sau dimineaţa devreme.

— Pare scump, din cauză că e nevoie de construirea de astfel de vehicule şi de şosele adaptate.

— Conform lui Ringdal, cabinele şi şinele aferente ar costa între 5% şi 10% din cât costă o şosea nouă acum. La fel e în cazul mentenanţei. De fapt, tranziţia către astfel de cabine ghidate pe şine s-ar amortiza în mai puţin de zece ani din simpla reducere a costurilor de mentenanţă rutieră. Pe lângă asta, ar exista economia la nivel uman şi financiar dată de numărul redus de accidente. Iar ţinta este lipsa totală a accidentelor rutiere.

— Mhm. Pare de bun-simţ în oraşe, dar în afara lor…

— Costurile construirii de astfel de vehicule interurbane ar reprezenta o cincime din costul unui drum forestier obişnuit.

Harry îi zâmbi şmechereşte.

— Se pare că îţi place ideea.

Kaja râse.

— Dacă aş fi avut bani în 2004, aş fi investit în ea.

— Şi?

— Şi i-aş fi pierdut. Al doilea interviu cu Ringdal e din 2009 şi are titlul „Centura neagră falimentată”. Investitorii au pierdut totul şi sunt furioşi pe Ringdal. El susţine că el este victima şi că oameni lipsiţi de viziune de viitor au distrus lucrurile, oprind finanţarea. Ştiai că el a fost campion norvegian la judo?

— Mhm.

— De fapt, spune ceva amuzant…

Kaja merse în josul paginii şi citi cu voce tare şi amuzată:

— „Aşa-numita elită financiară este o gaşcă de paraziţi care cred că e nevoie de inteligenţă ca să te îmbogăţeşti într-o ţară care a cunoscut 50 de ani succesivi de creştere. De fapt, singurul lucru de care ai nevoie este complexul de inferioritate, dorinţa de a risca banii altora şi să fii născut după 1960. Aşa-numita elită financiară este doar o adunătură de găini oarbe într-un siloz cu porumb, iar Norvegia este paradisul mediocrităţii”. Tari cuvinte. Şi nu se opreşte aici, are şi o teorie a conspiraţiei.

Harry urmări aburul ridicându-se din cana aflată pe masă, în faţa ei. Asta însemna cafea proaspătă la bucătărie.

— Să auzim.

— „O astfel de dezvoltare este inevitabilă, cine are cel mai mult de pierdut de pe urma ei?”

— Pe mine mă întrebi?

— Citesc din interviu.

— Mai bine ţi-ai folosi vocea amuzată, atunci.

Kaja îi aruncă o privire de avertisment.

Harry oftă.

— Fabricanţi de maşini? Constructori de şosele? Companii petroliere?

Kaja îşi drese glasul şi se uită înapoi la ecran:

— „La fel ca marii fabricanţi de arme, companiile producătoare de maşini sunt jucători extrem de puternici, care trăiesc sau mor de pe urma transportului privat. Aşa că ele se luptă cu disperare împotriva dezvoltării pretinzând că sunt deschizători de drumuri. Dar când încearcă să convingă lumea că maşinile autonome reprezintă soluţia, bineînţeles că n-o fac fiindcă vor soluţii mai bune de transport, ci pentru că vor să încetinească lucrurile cât se poate de mult şi să continue să producă monştri de o tonă, chiar dacă ştiu că asta nu e în beneficiul lumii şi că epuizează resursele ei limitate. Şi încearcă să anihileze orice alte iniţiative folosind tot ce au la dispoziţie. Au vrut să pună laba pe mine din prima zi. N-au reuşit să mă anihileze, dar în mod evident au reuşit să-mi sperie investitorii”.

Kaja îşi ridică privirea.

— Şi după asta? întrebă Harry.

— Nu mai e prea mult. Un articol scurt în 2016, tot în *Finansavisen,* despre Peter Ringdal, norvegianul care vrea să calce pe urmele lui Elon Musk şi care conduce acum o mică tutungerie în Hellerud, dar care odinioară a visat castele în Spania care n-au durat mult, în ciuda faptului că experţii de la Institutul Economic al Transporturilor au lăudat iniţiativa ca fiind cea mai valoroasă pentru viitorul transporturilor personale, mai ales în oraşe.

— Cazier judiciar?

— O plângere pentru că a bătut un tip când lucra ca bodyguard în studenţie şi o alta pentru şofat neglijent, tot în studenţie. N-a fost condamnat în niciuna dintre situaţii. Dar am găsit altceva. Un caz

abandonat de persoană dispărută.

— Da?

— A doua fostă soţie, Andrea Klicikova, a fost raportată ca dispărută anul trecut. Din cauza abandonării cazului, dosarul a fost şters, dar am găsit o copie a unui e-mail din partea prietenei norvegiene care a raportat dispariţia Andreei. Femeia scria că Andrea îi spusese, înainte de a-l părăsi pe Ringdal, că acesta o ameninţase de câteva ori cu un cuţit când ea îl criticase în privinţa falimentului. Am găsit numărul prietenei şi am vorbit cu ea. Spune că poliţia a discutat cu Ringdal, însă după aceea a primit un e-mail din Rusia, de la Andrea, în care aceasta îşi cerea scuze că nu o anunţase de plecarea ei bruscă. Cum Andrea era cetăţean rus, chestiunea a fost pasată poliţiei ruse.

— Şi?

— E de presupus că Andrea a fost găsită, căci nu mai există nimic despre caz în fişierele poliţiei.

Harry se ridică şi porni spre bucătărie.

— Cum se face că ai acces la fişierele poliţiei? Cei de la IT au uitat să-ţi anuleze accesul? întrebă el.

— Nu, dar mai am cardul de acces şi tu mi-ai spus numele de utilizator şi parola prietenului tău.

— Chiar aşa?

— BH100 şi HW1953. Ai uitat?

S-a dus, îşi zise Harry luând o cană din dulapul din bucătărie şi turnându-şi nişte cafea din cafetieră. Ståle Aune îl avertizase în privinţa Sindromului Wernicke-Korsakoff, care apărea când alcoolicii îşi pierdeau, lent dar sigur, capacitatea de a-şi aminti lucruri. Bine măcar că ţinea minte numele Wernicke şi Korsakoff. În plus, cu greu uita lucruri pe care le făcuse treaz, însă mai erau acele pauze rare şi totale, precum golul de memorie din noaptea crimei. Parole.

Se uită la pozele care atârnau pe perete între dulap şi blatul de lucru.

O fotografie estompată cu un băiat şi o fată pe bancheta din spate a unei maşini. Dinţii ascuţiţi ai Kajei zâmbeau fotografului, băiatul o înconjurase cu braţul, probabil că era fratele ei mai mare, Even. O altă poză o arăta pe Kaja cu o femeie cu păr închis la culoare şi cu un cap mai scundă ca ea. Kaja era îmbrăcată cu tricou şi pantaloni kaki, cealaltă femeie era în rochie occidentală cu un hijab pe cap, iar în spatele lor se

vedea un peisaj deşertic.

Pe solul din faţa lor se vedea umbra unui aparat foto pe trepied, dar nu se vedea nici urmă de fotograf. Fotografie făcută prin utilizarea unui cronometru temporizator. Era doar o poză, dar ceva din felul în care stăteau ele două, atât de apropiate, îi sugeră lui Harry aceeaşi impresie ca în cazul fotografiei făcute în maşină. Intimitate.

Harry trecu la o poză cu un bărbat înalt şi blond îmbrăcat în haine de in, stând la o masă de restaurant cu un pahar de whisky în faţă şi cu o ţigară atârnând într-o mână. Privire jucăuşă, încrezătoare, ochi ce nu erau concentraţi asupra aparatului foto, ci puţin mai sus de el. Harry se gândi la elveţian, cel din versiunea dură a Crucii Roşii. A patra poză era cu el, Rakel şi Oleg. Aceeaşi poză cu aceea pe care Harry o avea în apartamentul lui. Habar n-avea cum făcuse Kaja rost de ea. Versiunea ei nu era la fel de contrastantă ca a lui, zonele întunecate la culoare erau mai întunecate şi într-o parte a pozei se vedea o reflexie, ca şi cum era vorba de o poză a unei poze. În mod clar ea putuse s-o facă în scurtul răgaz cât fuseseră împreună, dacă ceea ce fusese între ei doi se putea numi „împreună”. Fuseseră doi oameni care se ghemuiseră unul lângă celălalt pentru un pic de căldură în cursul nopţii de iarnă, căutând adăpost din calea furtunii. Iar când furtuna se domolise, el se ridicase şi plecase către zone mai calde.

De ce şi-ar pune cineva instantanee de viaţă pe peretele bucătăriei? Pentru că nu dorea să uite sau pentru că băutura şi trecerea timpului estompaseră culorile şi definiţiile din amintiri? Fotografiile însemnau înregistrări mai bune, mai fidele. Oare de-aceea el n-avea fotografii, în afară de una singură? Prefera să uite?

Harry luă o gură de cafea.

Nu, fotografiile nu erau mai fidele. Pozele pe care alegeai să le atârni pe pereţi erau fragmente smulse din viaţă, aşa cum îţi doreai tu să fi fost viaţa. Fotografiile dezvăluiau mai multe despre persoana care le atârna decât despre conţinutul lor. Iar dacă le citeai corect, îţi puteau spune mai multe decât orice interviu. Tăieturile de ziar de pe peretele cabanei lui Bohr. Armele. Poza băiatului cu chitara Rickenbacker de pe peretele dormitorului fetei din Borggata. Pantofii de sport. Garderoba unică a tatălui.

Trebuia să intre în casa lui Peter Ringdal. Să-i citească pereţii. Să citească acolo despre individul care era furios pe investitorii lui pentru că

nu-l susţinuseră mai mult. Individul care îşi ameninţase soţia cu un cuţit deoarece ea îl criticase.

— A treia categorie, rosti el cu voce tare cât se studia pe sine, pe Rakel şi pe Oleg în poză.

Fuseseră fericiţi. Era adevărat, nu?

— A treia categorie? se miră Kaja.

— Categoriile de ucigaşi.

— Care era a treia?

Harry se duse cu cana cu cafea în cadrul uşii şi se sprijini de el.

— Cei care urăsc. Cei care nu suportă criticile şi îşi îndreaptă furia contra oamenilor cărora le poartă ranchiună.

Ea stătea cu picioarele ghemuite sub ea, cu cana într-o mână, dându-şi părul de pe faţă cu cealaltă. Harry fu din nou uimit cât era de frumoasă.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

La Rakel, îşi zise Harry în gând.

— La o spargere, răspunse el.

Øystein Eikeland ducea o viaţă simplă. Se scula din pat. Sau nu. Dacă se scula, se ducea de la apartamentul lui din Tøyen până la chioşcul lui Ali Stian. Dacă era închis, însemna că era duminică şi atunci verifica automat primul lucru care i se ivea în memoria pe termen lung: lista cu meciuri a clubului de fotbal Vålerenga, îşi aranjase să-şi ia liber de la lucru în fiecare duminică în care echipa juca meci acasă. Dacă Vålerenga nu juca pe noul ei stadion din Valle-Hovin în acea zi, se ducea acasă şi se mai întindea pe pat o jumătate de oră înainte de deschiderea barului Jealousy. Dar dacă era o zi de lucru, îşi lua o cană cu cafea de la Ali Stian, care se trăgea dintr-un tată pakistanez şi o mamă norvegiană şi care avea – cum îi sugera şi numele – rădăcini adânci în fiecare dintre cele două culturi. Într-un an, Ziua Naţională a Norvegiei, 17 mai, căzuse într-o vineri, iar Stian stătuse în genunchi pe covoraşul lui de rugăciuni în moscheea locală, îmbrăcat în costum naţional.

După ce răsfoia ziarele lui Ali Stian şi discutau cele mai importante articole, punând apoi ziarele la loc pe raft, Øystein se ducea la o cafenea unde se întâlnea cu Eli, o femeie mai în vârstă, supraponderală, care era extrem de mulţumită să-i cumpere micul-dejun în schimbul unei conversaţii. Sau al unui *monolog* adresat ei, căci femeia n-avea prea multe

de spus, se mulţumea să zâmbească şi să dea din cap indiferent care era subiectul. Iar Øystein nu se simţea nici pe departe vinovat. Ea îi aprecia compania, iar această apreciere merita un pahar cu lapte şi un rulou.

După aceea, Øystein o lua pe jos din Tøyen către barul Jealousy din Grünerløkka, iar cu asta se terminau exerciţiile pentru acea zi. Chiar dacă totul dura nu mai mult de 20 de minute, uneori el decidea că efortul merita un pahar cu bere. Nu unul mare, dar el era fericit să-şi toarne singur unul. Şi asta era în regulă pentru el, căci nu avusese mereu parte de aşa ceva. Să aibă o slujbă sigură îi făcea bine. Chiar dacă nu-l plăcea pe Ringdal, noul lui şef, slujba îi plăcea şi voia să şi-o păstreze. Aşa cum voia să-şi menţină viaţa simplă. Pe cale de consecinţă, acum era profund nefericit de conversaţia telefonică pe care o avea cu Harry.

— Nu, Harry, zise el.

Stătea în camera din spatele barului, cu telefonul lipit de ureche şi un deget înfipt în cealaltă ureche pentru a-l bloca pe Peter Gabriel, care cânta *The Carpet Crawlers* în tot barul, unde Ringdal şi noua angajată serveau în aglomeraţia de la începutul serii.

— *Nu* o să fur cheile lui Ringdal.

— Nu să le furi, zise Harry. *Să le împrumuţi.*

— Bine, să le împrumut. Aşa ai zis şi când aveam 17 ani şi ai furat maşina aia în Oppsal.

— *Tu* ai spus asta, Øystein. Şi era maşina tatălui lui Tresko. Iar totul a ieşit bine, dacă îţi aminteşti.

— Bine? Noi am scăpat, dar Tresko a fost pedepsit două luni.

— Cum am zis, bine.

— Idiotule!

— Le ţine în buzunarul hainei, le auzi când îşi agaţă haina în cuier.

Øystein se uită la vechea geacă Catalina care atârna în cuier chiar în faţa lui. În anii 1980, aceste geci scurte şi prea scumpe din bumbac reprezentaseră uniforma tinerilor social-democraţi din Oslo. În alte părţi ale lumii fuseseră adoptate de artiştii graffiti. Însă Øystein se trezi gândindu-se la Paul Newman. La felul cum unii erau în stare să facă cel mai insipid articol vestimentar să arate atât de bine pe ei, încât restul lumii trebuia pur şi simplu să şi-l procure. Asta chiar dacă te gândeai deja la dezamăgirea care avea să te încerce când te priveai în oglindă.

— Pentru ce vrei cheile?

— Vreau doar să arunc o privire prin casa lui, zise Harry.

— Crezi că el a ucis-o pe Rakel?

— Nu te gândi la asta.

— Nu, pentru că e uşor să o faci, gemu Øystein. Bun, dacă am fost suficient de prost să accept, mie ce-mi iese?

— Satisfacţia de a şti că i-ai făcut o favoare celui mai bun şi singurului tău prieten.

— Şi ajutor de şomaj când proprietarul Jealousy va ajunge în pârnaie.

— Bine. Spune-i că duci gunoiul afară şi întâlneşte-te cu mine în curtea din spate la ora 21. Asta înseamnă peste… şase minute.

— Ştii că e o idee foarte proastă, nu, Harry?

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc la asta. Bun, m-am gândit. Şi ai dreptate. O idee cu adevărat proastă.

Øystein închise şi îi spuse lui Ringdal că îşi lua o pauză de ţigară. Ieşi pe uşa din spate, se opri printre maşinile parcate şi tomberoanele de gunoi, îşi aprinse o ţigară şi medită asupra aceloraşi mistere eterne: cum se făcea că, cu cât Vålerenga cumpăra jucători mai scumpi, cu atât creşteau şansele echipei să lupte pentru evitarea retrogradării, în loc să se întreacă pentru cupe? Şi cum se făcea că, cu cât îi cerea Harry să facă lucruri mai înfricoşătoare, cu atât creşteau şansele ca el să spună da? Øystein zgâlţâi şirul de chei pe care îl scosese din geaca Catalina şi îl vârî în buzunar, gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Harry: *O idee cu adevărat proastă. Dar e singura pe care o am.*

33

Harry avu nevoie de mai puţin de zece minute ca să ajungă cu maşina din Grünerløkka, prin Storo, în Kjelsås. Parcă Fordul Escort pe una dintre străzile laterale de lângă Grefsenveien, o stradă numită după o planetă, şi porni pe jos către altă stradă numită după altă planetă. Burniţa se înteţise şi străzile întunecate erau pustii. Un câine începu să latre de la un balcon când Harry se apropie de casa în care locuia Peter Ringdal. Kaja descoperise adresa lui în registrul populaţiei. Harry îşi ridică gulerul de la haină, intră pe poartă şi urcă aleea asfaltată către casa vopsită în albastru, formată dintr-o secţiune tradiţională rectangulară şi o altă zonă în formă de iglu. Harry nu ştia dacă în acel cartier fusese luată decizia colectivă de a folosi spaţiul cosmic drept temă pentru amenajarea spaţiilor, dar în grădină se afla o sculptură care arăta ca un satelit. Harry presupuse că ar fi trebuit să arate ca şi cum plutea în jurul zonei albastre în formă de dom a casei: Pământul. Acasă.

Impresia era întărită de fereastra în formă de semilună din uşa frontală. Nu se vedea niciun sticker de avertizare că acea casă avea alarmă. Harry sună la sonerie. Dacă îi răspundea cineva, ar fi spus că se rătăcise şi ar fi cerut îndrumări către strada unde era parcată maşina lui. Niciun răspuns. Băgă cheia în broască şi o răsuci. Deschise uşa şi intră în holul întunecat.

Primul care îl izbi fu mirosul. Indicând că nu era nimeni înăuntru. Toate casele în care fusese Harry aveau un miros: haine, sudoare, vopsea, mâncare, săpun sau altceva. Însă intrarea în acea casă din şuvoiul de mirosuri de afară îi dădea aceeaşi senzaţie ca atunci când *plecai* din cele mai multe case: mirosurile încetau.

Nu exista yală, aşa că broasca trebuia răsucită din interior pentru încuierea uşii. Aprinse lanterna telefonului mobil, pe care o plimbă apoi peste pereţii din hol, care se întindeau ca o axă prin centrul casei. Pereţii erau plini de fotografii artistice şi tablouri achiziţionate, în opinia lui Harry, cu un gust autentic. La fel se întâmpla cu mâncarea: Harry nu putea găti, nu putea alcătui nici măcar un meniu decent de trei feluri când stătea într-un restaurant cu o listă bogată în braţe. Însă avea bunul-simţ de a recunoaşte o comandă bună când o urmărea pe Rakel zâmbind şi

spunându-i cu discreţie ospătarului ce dorea, iar atunci o copia fără să se simtă deloc stingherit.

Se vedea un dulap cu sertare chiar după uşă. Harry deschise sertarul de sus. Mănuşi şi eşarfe. Îl încercă pe următorul. Chei. Baterii. O lanternă. O revistă de judo. O cutie cu gloanţe. Harry o ridică pe cea din urmă. Gloanţe de 9 mm. Ringdal avea un pistol undeva. Puse cutia înapoi şi vru să închidă sertarul, când observă ceva. Mirosul nu mai lipsea; un iz aproape imperceptibil se înălţa din sertar.

Un iz de pădure încălzită de soare.

Mută revista de judo.

Sub ea se găsea o eşarfă din mătase roşie. Rămase încremenit câteva clipe. Apoi luă eşarfa şi o duse la faţă, inhalându-i mirosul. Nu încăpea nicio îndoială. Era eşarfa ei, a lui Rakel.

Harry rămase câteva secunde pe loc ca să-şi vină în fire. Se gândi un pic, apoi strecură eşarfa înapoi sub revistă, închise sertarul şi merse mai departe de-a lungul holului.

În loc de a intra în ceea ce presupunea că e livingul, o luă pe scară în sus. Un alt coridor. Deschise o uşă. Baie. Observând că nu existau ferestre, astfel ca interiorul să fie vizibil din afară, aprinse lumina. Atunci se gândi că, dacă Ringdal instalase unul dintre acele monitoare noi de consum electric şi dacă era adevărat ce-i spusese angajatul de la Hafslund, se putea vedea dacă fusese cineva în casă prin verificarea aparatului şi constatarea unui consum de electricitate crescut puţin chiar înainte de ora 21:30. Harry verifică raftul de sub oglindă şi dulăpiorul din baie. Obiectele obişnuite de care avea nevoie un bărbat. Fără pastile şi poţiuni interesante.

La fel era în dormitor. Un pat făcut cu grijă. Fără schelete în dulapuri. În mod clar lumina de la telefon consuma multă energie, căci Harry văzu că bateria scăzuse deja alarmant de rapid. Se grăbi. Un birou. Puţin folosit, părea aproape abandonat. Coborî în living. Bucătăria. Casa era tăcută, nu-i spunea nimic.

Găsi o uşă care ducea spre pivniţă. Bateria telefonului muri când el era pe punctul de a coborî pe scara îngustă. Din afara casei nu văzuse nicio fereastră de subsol care să dea spre drum. Aprinse lumina de pe scară şi începu să coboare.

Nu găsi nici acolo ceva care să-i vorbească. Un congelator, două

perechi de schiuri, cutii de vopsea, nişte frânghie în alb şi albastru, bocanci de căţărare pe munte uzaţi, o cutie de scule sub o fereastră astupată, la fel cum era în casa lui Rakel, cu faţa spre partea din spate a clădirii. Patru boxe separate de pereţi. Casa fusese probabil semidetaşată pe vremuri, cu zona de iglu şi aceea mai convenţională drept clădiri separate. Ca atare, de ce existau zăvoare numerice pe uşile boxelor, dacă acolo locuia o singură persoană? Harry privi prin mulţimea de cabluri către partea de sus a unei boxe. Goală. La fel era cu alte două boxe. Însă ultima avea o încuietoare numerică.

Acolo era.

Primele trei boxe erau încuiate şi vizibil goale, ca să păcălească un intrus să creadă că şi a patra era la fel.

Harry se gândi. Nu ezita, îşi lua doar un răgaz, ca să se gândească la consecinţe, cântărind avantajul de a descoperi ceva contra dezavantajului descoperirii pătrunderii ilegale în casă, ceea ce însemna că orice ar fi descoperit el nu putea fi folosit ca probă. De cutia de scule văzuse atârnând o rangă. Ajunse la o concluzie, se întoarse la cutia cu scule, luă de acolo o şurubelniţă şi se întoarse la uşă. Avu nevoie de trei minute ca să scoată şuruburile de la balamalele uşii. Ridică uşa şi o dădu într-o parte. Probabil că lumina dinăuntru era conectată la comutatorul din capul scărilor, căci boxa era luminată. Un birou. Privirea lui Harry cercetă biroul şi computerul, rafturile cu dosare şi cărţi. Se opri la poza fixată pe peretele gol şi cenuşiu de deasupra biroului cu o bucată de bandă adezivă roşie. O poză în alb şi negru. Poate că fusese realizată cu ajutorul unui flash, motiv pentru care se vedea bine contrastul dintre luciul alb al pielii şi întunecimea sângelui şi a umbrelor, ca un desen în cerneală. Însă desenul arăta faţa ei ovală, ochii lipsiţi de viaţă, trupul mort şi mutilat. Harry închise ochii. Iar acolo, pe pielea roşie dinăuntrul pleoapelor, o văzu din nou. Întipărită, ca arsă cu un fier. Faţa lui Rakel, sângele de pe podea. Simţea totul ca pe un cuţit înfipt în piept cu o asemenea forţă încât se dădu înapoi câţiva paşi.

— Ce-ai spus? strigă Øystein Eikeland peste muzica lui David Bowie, uitându-se la şeful lui.

— Am spus că voi doi singuri vă descurcaţi! strigă Ringdal, punându-şi mâna pe dosul uşii de la camera din spate şi dându-şi jos geaca.

— D-dar… se bâlbâi Øystein. Ea e abia la început!

— Şi ne-a dovedit deja că a mai lucrat la bar, zise Ringdal, dând din cap înspre fata care turna bere simultan în două pahare cât sporovăia cu un client.

— Unde te duci? întrebă Øystein.

— Acasă, răspunse Ringdal. De ce?

— Atât de devreme? îngăimă disperat Øystein.

Ringdal râse.

— Cam ăsta e rostul angajării altor persoane, Eikeland, zise el încheindu-şi fermoarul la geacă şi scoţându-şi cheile de la maşină din buzunarul pantalonilor. Ne vedem mâine.

— Stai aşa!

Ringdal ridică o sprânceană.

— Da?

Øystein rămase pe loc, scărpinându-şi cu putere dosul mâinii şi încercând să gândească rapid, ceea ce nu era unul dintre punctele lui forte.

— Eu… eu mă întrebam dacă aş putea pleca eu mai devreme în seara asta. Doar de data asta.

— Pentru ce?

— Pentru că… gaşca încearcă nişte cântece noi în seara asta.

— Clubul de suporteri Vålerenga?

— Ăă, da.

— Se descurcă şi fără tine.

— Să se descurce? Am putea *retrograda!*

— După doar două meciuri? Mă îndoiesc. Mai vorbim pe tema asta în octombrie.

Ringdal zâmbi străbătând camera din spate către uşă.

După care dispăru.

Øystein îşi scoase telefonul, se sprijini de partea interioară a barului şi îl sună pe Harry.

După două apeluri răspunse o voce de femeie.

Persoana apelată are telefonul închis…

— Nu! exclamă Øystein, încheind apelul şi încercând din nou.

Trei apeluri de această dată. Însă aceeaşi voce feminină şi acelaşi mesaj. Øystein încercă pentru a treia oară şi avu impresia că detectează o

notă de iritare în vocea femeii de această dată.

Tastă un mesaj text.

— Øyvind!

O voce de femeie. În mod clar iritată. Noua fată de la bar prepara un cocktail cât îi arăta din cap înspre coada de clienţi însetaţi şi nerăbdători din spatele lui.

— Øystein, o corectă el încetişor înainte de a se întoarce şi de a se uita urât la o tânără care comandase o bere cu un oftat resemnat şi dispreţuitor.

Mâna lui Øystein tremura atât de tare încât vărsă băutura, aşa că şterse paharul şi îl puse pe tejgheaua barului cât se uita la ceas. Kjelsås? Iadul avea să se dezlănţuie peste zece minute. Harry închis şi el rămas fără slujbă.

La dracu’ cu Harry, idiotul naibii! Tânăra încercase evident să îi spună ceva, căci se aplecă în faţă şi îi strigă în ureche:

— Am spus un pahar mic, nemernicule, nu o halbă de juma’ de litru!

Din difuzoare bubuia melodia *Suffragette City.*

Harry stătea în faţa pozei. Absorbea detaliile. Femeia zăcea în portbagajul unei maşini. Acum, că se afla mai aproape, putea vedea două lucruri. Femeia nu era Rakel, ci o femeie mai tânără cu acelaşi ten şi trăsături faciale ca ale lui Rakel. Iar ceea ce îl determinase iniţial să creadă că era vorba de un desen, şi nu de o fotografie era faptul că existau câteva elemente nefireşti la corpul femeii. Avea protuberanţe acolo unde nu trebuia, ca şi cum artistul nu ar fi avut habar de anatomie. Trupul nu era doar mort, era zdrobit, cu furie şi forţă, ca şi cum ar fi fost aruncat de pe un munte.

Nimic din fotografie nu indica locul unde fusese făcută sau cine o făcuse. Harry întoarse fotografia fără să scoată banda adezivă. Hârtie fotografică lucioasă. Nimic pe spate.

Se aşeză la birou, care era plin cu desene de cabine mici, de două persoane, prinse de şine care se întindeau între vehicule tractoare. Într-o cabină cineva folosea un laptop, în alta cineva dormea pe un scaun dat pe spate, iar în a treia un cuplu în vârstă se săruta. Se vedeau rampe de acces pentru persoane la fiecare câteva sute de metri de-a lungul străzii, cu cabine goale aşteptând lângă ele. Un alt desen arăta o privelişte

miniaturală a unei intersecţii, şinele formând o stea cu patru colţuri. Pe o foaie mare de hârtie se vedea o hartă a oraşului Oslo cu o reţea despre care Harry presupunea că era reţeaua de şine.

Deschise sertarele biroului. Scoase de acolo schiţe futuriste ale unor maşini cu formă aerodinamică atârnând de cabluri sau de şine, desenate în culori strălucitoare, cu linii extravagante, cu oameni zâmbitori lângă ele, o viziune optimistă a viitorului care îl făcu pe Harry să se gândească la reclamele anilor 1960. Unele schiţe aveau texte în engleză şi japoneză sub ele. Era evident că schiţele nu reprezentau ideea lui Ringdal, ci doar propuneri legate de ideile lui. Însă nu se mai vedeau poze cu cadavre în afara celei prinse pe peretele din faţa lui. Oare ce însemna, ce îi spuneau pereţii de data aceasta?

Apăsă pe tastatura din faţa lui şi ecranul se lumină. Fără parolă de acces. Apăsă pe iconiţa de mesagerie e-mail. Tastă adresa lui Rakel în bara de căutare, dar nu primi niciun rezultat. Nu era surprinzător, căci toate folderele erau goale. Fie nu erau folosite, fie le golea pe parcurs, ceea ce putea explica lipsa unei parole de acces la computer. Experţii IT ai poliţiei poate că ar fi reuşit să reconstruiască corespondenţa prin e-mail a lui Ringdal, dar Harry conştientiza că o asemenea acţiune devenise tot mai grea în ultimii ani.

Se uită prin lista de documente şi deschise câteva dintre ele. Notificări despre transport. O cerere de extindere a orelor de funcţionare pentru barul Jealousy. Conturi pe şase luni care arătau că barul înregistrase un profit sănătos. Nimic interesant.

Nimic nici pe rafturile de alături, cu dosare despre teoria transporturilor, cercetări în dezvoltare urbană, accidente în trafic, teoria jocurilor. Văzu o carte uzată. *Aşa grăit-a Zarathustra,* de Friedrich Nietzsche. Când era mai tânăr, Harry răsfoise din curiozitate această carte devenită legendară, fără să descopere nimic despre *Übermensch* sau despre ideologia nazistă, ci doar o poveste despre un bătrân aflat undeva în munţi care – cu excepţia părţii despre Dumnezeu care era mort – spunea chestii complet de neînţeles.

Se uită la ceas. Stătea acolo de jumătate de oră. Fără baterie la telefon nu putea face o poză a fetei moarte ca să afle cine fusese. Însă nu exista niciun motiv să creadă că fotografia şi eşarfa lui Rakel aveau să dispară până când aveau să se întoarcă cu un mandat de percheziţie.

Harry se ridică şi ieşi din birou, înşurubă la loc balamalele, puse şurubelniţa în cutia cu scule, urcă scara, stinse lumina şi intră în hol. Auzi câinele vecinului lătrând afară. Pe drumul către uşa din faţă deschise uşa către singura încăpere în care nu intrase. O combinaţie de toaletă şi cameră de serviciu. Dădu s-o închidă la loc când remarcă un pulover alb zăcând pe podeaua de gresie, în maldărul de lenjerie murdară şi tricouri din faţa maşinii de spălat. Puloverul avea o cruce albastră pe piept. Şi picături de ceva ce semăna cu sânge. Mai exact: picături de sânge difuze. Harry închise ochii. Crucea declanşase ceva în memoria lui. Se văzu intrând în barul Jealousy, unde Ringdal stătea în spatele tejghelei. Ăsta era puloverul pe care Ringdal îl purtase în acea noapte, noaptea când Rakel murise.

Harry îl pocnise pe Ringdal. Sângeraseră amândoi, însă *atât* de mult? Dacă puloverul era spălat înainte ca acea casă să fie cercetată cu mandat, adevărul n-avea să fie aflat.

Harry ezită o clipă. Câinele se oprise din lătrat. Se aplecă, rulă cu mare atenţie puloverul şi îl băgă în buzunarul hainei de stradă. Apoi se întoarse în hol.

Unde se opri brusc.

Sunet de paşi pe alee.

Harry se dădu înapoi, în întunericul din hol.

Prin geamul în formă de semilună văzu o siluetă păşind în lumina de pe treptele de afară.

La naiba.

Geamul era prea jos ca el să vadă faţa individului, dar văzu o mână căutând în buzunarele unei geci albastre Catalina, apoi auzi o înjurătură. Clanţa uşii fu apăsată în jos. Harry încercă să-şi amintească: răsucise cheia în broască?

Bărbatul de afară trase de uşă. Înjură din nou, mai tare.

Harry expiră încet de uşurare. Încuiase broasca. Şi, din nou, acest fapt declanşa ceva în mintea lui. Broasca lui Rakel. O verificase, ca pentru a se asigura că era încuiată.

Ceva se aprinse afară. Un ecran de telefon mobil. Un chip palid era apăsat de semiluna din uşă, cu nasul şi obrazul lipite de geam, luminate de ecranul telefonului ţinut la ureche. Ringdal era aproape de nerecunoscut. Faţa lui semăna cu cea a unui jefuitor de bănci, demonică, ascunsă sub un

ciorap de nailon, însă un ochi cerceta cu atenţie întunericul din hol.

Harry rămase nemişcat, ţinându-şi respiraţia. Se aflau la cel mult cinci metri depărtare unul de celălalt. Oare Ringdal chiar nu-l putea vedea? Ca pentru a răspunde, vocea lui Ringdal se auzi prin geamul în formă de semilună cu o rezonanţă ciudată, atenuată, coborâtă şi calmă.

— Aici erai.

La naiba, la naiba.

— Nu-mi găsesc cheile de la casă, zise Ringdal.

Aburul respiraţiei lui se transformă în condens cenuşiu pe geam.

— Eikeland, zisese Øystein mai degrabă cu încordare când, după câteva clipe de panică, se dusese în camera din spate ca să preia apelul lui Ringdal.

— Aici erai, rostise Ringdal.

Apoi:

— Nu-mi găsesc cheile de la casă.

Øystein închise uşa ca să audă mai bine.

— Da?

Øystein încercă să pară calm. Unde naiba era Harry şi de ce naibii îşi închisese telefonul?

— Poţi să vezi dacă au căzut pe jos sub cuierul unde îmi atârn geaca?

— Bine, aşteaptă o clipă, zise Øystein, luând telefonul de la gură.

Respira greu, ca şi cum îşi ţinuse răsuflarea, ceea ce era posibil să se fi şi întâmplat. Gândeşte, gândeşte!

— Eikeland? Eşti acolo, Eikeland?

Vocea lui Ringdal suna îndepărtată şi mai puţin ameninţătoare când Øystein ţinea telefonul mai departe de el. Ezitând, îl apropie din nou de ureche.

— Da. Nu, nu văd niciun fel de chei. Unde eşti?

— Stau în faţa casei mele.

Harry e înăuntru, îşi zise Øystein. *Dacă l-a auzit pe Ringdal apropiindu-se, are nevoie de timp ca să plece de acolo, o fereastră dosnică, o uşă prin spate, ceva.*

— Poate că sunt undeva în bar, zise Øystein. Sau la toaletă. Dă-mi câteva minute ca să mă duc să verific.

— Eu nu-mi las cheile nicăieri, Eikeland.

Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea siguranţă, încât Øystein simţi că n-are sens să mai încerce să planteze vreo îndoială.

— Va trebui să sparg geamul.

— Dar…

— O să-l repar mâine, nu e nicio scofală.

Harry se uita drept în ochii lui Ringdal din spatele geamului şi se minuna că celălalt nu-l vedea. Se gândi să se retragă înspre uşa pivniţei şi să se furişeze afară pe una dintre ferestrele de acolo. Însă ştia că orice mişcare l-ar fi trădat. Faţa lui Ringdal se îndepărtă de geam. Harry îl văzu băgându-şi mâna în geacă, pe sub un pulover închis la culoare. Scoase ceva de acolo. Un pistol cu ceea ce Bjørn numea „nas în vânt”, o ţeavă extrem de scurtă, posibil un model Sig Sauer P320. Uşor de manevrat, trăgaci rapid, eficient de la distanţă scurtă.

Harry înghiţi în sec.

Şi-l închipui în minte pe avocatul lui Ringdal rostind în instanţă: *Acuzatul a crezut că un spărgător venea spre el prin întunericul din hol, aşa că a tras ca să se apere.* Acelaşi avocat întrebând-o pe Katrine Bratt în boxa martorilor: „La ordinele cui se afla Hole în casă?”

Văzu pistolul ridicându-se, apoi mâna se dădu înapoi.

— Le văd! strigă Øystein în telefon.

Tăcere la celălalt capăt.

— A fost cât p-aci, se auzi, în fine, vocea lui Ringdal. Unde…

— Pe jos. Sub cuier, unde ai spus. Sunt în spatele măturii.

— Mătură? Nu e nicio mătură…

— Am pus-o eu acolo, pentru că mă tot loveam de ea în spatele barului, zise Øystein, aplecându-se prin cadrul uşii ca să se uite la bar, unde aşteptau o mulţime de clienţi însetaţi fără să fie serviţi de cineva.

Luă mătura şi o puse în spatele uşii, sub cuier.

— Bine, ia-le de acolo, plec spre tine.

Linia telefonică muri.

Øystein apelă numărul lui Harry. Aceeaşi voce de femeie recitându-şi poezia cu telefonul închis. Øystein îşi şterse sudoarea de pe frunte. Retrogradare. Sezonul de-abia începuse, dar totul era deja decis, căci în joc era legea gravitaţiei, care nu putea fi evitată, ci în cel mai bun caz contracarată.

— Øyvind! Unde eşti, Øyvind?

— Øy – STEIN!

Øystein se răţoi înspre mulţimea din cealaltă parte a uşii.

— În mod clar sunt un *Øy,* dar aş prefera mult să fiu un *-stein,* bine?

Harry văzu umbra îndepărtându-se de geam. Auzi paşi coborând repede treptele. Câinele reîncepu să latre.

Ia-le de acolo, plec spre tine.

Probabil că Øystein îl convinsese pe Ringdal că avea cheile lui.

Auzi o maşină pornind, apoi dispărând.

Maşina lui era parcată pe o planetă diferită. N-avea cum să ajungă la barul Jealousy înaintea lui Ringdal. Iar telefonul lui era mort, aşa că nu-l putea contacta pe Øystein. Harry încercă să gândească. Îşi simţea creierul luându-i-o razna. Continuă să se gândească la fotografia fetei moarte. Şi la ceva ce spusese Bjørn despre developarea pozelor de la scenele crimelor în vremurile când se mai folosea o cameră întunecată de developare la Departamentul de Criminalistică. Anume că noii angajaţi tindeau mereu să folosească prea mult contrast, asta însemnând mai puţine detalii atât pe negru cât şi pe alb. Contrastul fotografiei din pivniţă nu era exagerat din cauza folosirii flash-ului, ci pentru că poza fusese developată de un amator. Harry era brusc sigur de asta. Ringdal fusese cel care făcuse poza. Unei fete pe care o ucisese.

34

Øystein zări cu coada ochiului uşa deschizându-se.

Era el, Ringdal. Individul intră, dar era atât de scund că se pierdu imediat în masa de clienţi. Însă după cum îi vedea pe oameni mişcându-se, Øystein înţelese că Ringdal venea spre el. Mişcarea semăna cu cadrul junglei mişcându-se deasupra monstrului Tyrannosaurus rex în *Jurassic Park.* Øystein continuă să toarne bere. Văzu lichidul maroniu umplând paharul, apoi spuma formându-se deasupra lui. Robinetul de bere fâsâi. O bulă de aer, sau venise deja vremea să schimbe din nou butoiul? Habar n-avea. Habar n-avea dacă ăsta era sfârşitul sau doar un hop. Nu putea decât să aştepte şi să vadă. Să aştepte şi să vadă dacă totul avea să se ducă dracului. De fapt, nu exista niciun „dacă”. Toate se duceau mereu dracului, era o chestiune de timp. Cel puţin dacă cel mai bun prieten al tău se numea Harry Hole.

— S-a terminat butoiul, îi zise el fetei. Mă duc să-l schimb, spune-i lui Ringdal că mă întorc într-o clipă.

Øystein se întoarse în camera din spate şi se încuie în toaleta personalului, care funcţiona şi ca spaţiu de depozitare pentru orice, de la pahare şi şerveţele la pachete cu cafea şi filtre de cafea. Îşi scoase telefonul şi mai încercă o dată să-l sune pe Harry. Cu acelaşi rezultat descumpănitor.

— Eikeland?

Ringdal intrase în camera din spate.

— Eikeland!

— Aici, mormăi Øystein.

— Credeam că te-ai dus să schimbi butoiul?

— S-a dovedit a nu fi gol. Sunt pe closet.

— Aştept.

— Pe closet, adică mă cac.

Geamăt lung şi tare.

— Ajută la bar şi ies şi eu în curând.

— Împinge cheile pe sub uşă. Haide, Eikeland, vreau să mă duc acasă!

— Am scos pe jumătate un cârnat magnific, şefu’, ar putea fi un record mondial, aşa că n-am chef să-l retez la jumătate.

— Păstrează-ţi umorul de veceu pentru oamenii care îl apreciază, Eikeland. Acum.

— Bine, bine, lasă-mă un minut.

Tăcere.

Øystein se întrebă cât mai putea amâna lucrurile. Amânarea era totul. Nu la asta se reducea toată viaţa în cele din urmă? După ce numără încet în minte până la 20, fără a reuşi să găsească o scuză mai bună decât cele zece scuze jalnice la care se gândise deja, trase apa, descuie uşa şi se duse în bar.

Ringdal îi dădea unui client un pahar cu vin. Luă cardul bancar al clientului şi se întoarse către Øystein, care îşi băgase mâinile în buzunare şi adoptase o expresie despre care spera să exprime surprindere şi descurajare.

Care nu era departe de ceea ce simţea el în realitate.

— Le aveam chiar aici! strigă Øystein peste bubuiturile muzicii şi zgomotele conversaţiilor. Probabil că le-am pierdut undeva.

— Ce se petrece, Eikeland?

Un ton mai degrabă abstract decât interesat.

— Petrece?

Ringdal îngustă ochii.

— Pe-tre-ce, rosti el.

Încet, aproape în şoaptă, dar cu o voce care tăie zgomotul ca un cuţit.

Øystein înghiţi în gol. Decise să renunţe. Nu-i înţelesese niciodată pe oamenii care se lăsau torturaţi şi abia *după aceea* spuneau adevărul. Nu se putea abţine să gândească că asta era o strategie pierzătoare.

— Bine, şefu'. E…

— Øystein!

De data asta nu era fata, care îi rostea în fine numele corect. Strigătul venea dinspre uşă, iar persoana care îl scosese nu trecuse de masa de clienţi, ci stătea mai înalt cu un cap decât ceilalţi, ca şi cum înota printre oameni.

— Øystein, dragul meu Øystein! repetă Harry, zâmbind larg.

Iar cum Øystein nu îl mai văzuse niciodată pe Harry cu un asemenea zâmbet, priveliştea era deconcertantă.

— La mulţi ani, prietene!

Ceilalţi clienţi se întoarseră către Harry, iar câţiva se uitară la Øystein.

Harry ajunse la bar şi îl înconjură cu braţele pe Øystein, lipindu-l de el cu o mână între omoplaţi şi cealaltă la baza coloanei vertebrale. O mână care alunecă şi mai jos, apropiindu-se periculos de fese.

Harry îi dădu drumul şi se îndreptă de spate. Cineva începu să cânte. Şi altcineva – probabil fata de la bar – opri muzica. Apoi alţii se alăturară.

— Mulţi ani trăiască…

Nu, îşi spuse Øystein, *nu aşa ceva, mai bine mi-ar smulge unghiile din carne.*

Însă era prea târziu. Chiar şi Ringdal se alăturase mulţimii, cumva ezitând, probabil din dorinţa de a le arăta tuturor ce tip nemaipomenit era el. Øystein îşi dezgoli dinţii maronii într-un rânjet încordat, iar stânjeneala îi aprinse obrajii şi urechile, fapt care îi făcu pe toţi să râdă şi să cânte şi mai tare.

Urarea se încheie cu mulţimea ridicând paharele în cinstea lui Øystein şi cu Harry pocnindu-l zdravăn pe spate. Iar Øystein înţelese de ce se întâmplaseră toate astea abia când simţi ceva ascuţit apăsându-i fesa.

Muzica porni din nou, iar Ringdal se întoarse spre Øystein şi îi întinse mâna.

— La mulţi ani, Eikeland. De ce nu mi-ai spus că e ziua ta când mi-ai cerut seara liberă?

Øystein ridică din umeri.

— Păi, nu voiam… Presupun că îmi place să păstrez discreţia.

— Zău? se miră Ringdal, surprins de-a binelea.

— Oh, apropo, zise Øystein. Mi-am amintit unde am pus cheile tale. Cu un gest care spera să nu pară prea exagerat, îşi băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor. Uite.

Scoase inelul de chei. Ringdal se uită la el o clipă, apoi aruncă o privire spre Harry. După care smulse cheile de la Øystein.

— Noapte bună, băieţi.

Ringdal porni spre uşă.

— Fir-ar să fie, Harry, şuieră Øystein, uitându-se după el cum pleacă. *Fir-ar* să fie!

— Scuze, zise Harry. O întrebare rapidă. După ce Bjørn m-a scos de aici în noaptea crimei, ce a făcut Ringdal?

— Ce a făcut?

Øystein se gândi. Îşi vârî un deget în ureche ca şi cum putea găsi

răspunsul acolo.

— Da, s-a dus direct acasă. A zis că nu i se opreşte sângerarea din nas.

Øystein simţi ceva umed pe obraz. Se întoarse către colega lui, care stătea acolo cu buzele ţuguiate.

— La mulţi ani. N-aş fi ghicit niciodată că eşti Berbec, Øyvind.

— Ştii ce se spune, zise Harry şi zâmbi, punându-şi o mână pe umărul lui Øystein. În sus ca un Leu, în jos ca un Berbec.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă fata, uitându-se după Harry cum porneşte spre uşă pe urmele lui Ringdal.

— Tu să-mi spui. Omul e plin de mistere, mormăi Øystein, sperând că Ringdal nu avea să acorde nicio atenţie datei de naştere de la următorul stat de salarii. Hai să punem nişte Stones şi să animăm locul ăsta, bine?

Telefonul i se trezi la viaţă după câteva minute de încărcare în maşină. Harry selectă un nume, apăsă tasta Apelare şi primi imediat un răspuns când frâna la un semafor pe Sannergata.

— Nu, Harry, nu vreau să fac sex cu tine!

Acustica sugera că Alexandra era în biroul ei de la Institutul Medico-Legal.

— Excelent, răspunse Harry. Dar am un pulover pătat de sânge care...

— Nu!

Harry inspiră adânc.

— Dacă ADN-ul lui Rakel se regăseşte în sânge, asta îl plasează pe proprietarul puloverului la locul faptei în noaptea când Rakel a murit. Te rog, Alexandra.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al convorbirii. Un beţiv zgomotos se opri pe trecerea din faţa maşinii, se legănă, se uită la Harry cu o privire întunecată şi înceţoşată, lovi capota cu pumnul, după care dispăru în întuneric.

— Ştii ce? zise ea. Urăsc persoanele care sar din pat în pat ca tine.

— Bine, dar *adori* să rezolvi crime.

O nouă pauză.

— Uneori mă întreb dacă mă placi vreun pic, Harry.

— Bineînţeles! Oi fi eu disperat, dar nu când e vorba de persoana cu care mă culc.

— Persoana cu care te culci? Asta e tot ce însemn eu?

— Nu, nu fi proastă. Suntem colegi care prind criminali ce altfel ar arunca societatea noastră în haos şi anarhie.

— Ha, ha, făcu ea sec.

— În mod evident, sunt dispus să mint ca să te determin să faci asta, zise Harry. Dar îmi place de tine, bine?

— Vrei să faci sex cu mine?

— Păi… nu. Da, dar nu. Dacă înţelegi ce spun.

Harry avu impresia că aude un radio încet în fundal. Deci era singură.

Ea scoase un oftat zgomotos.

— Dacă fac asta, Harry, trebuie să fie clar că n-o fac de dragul tău. Însă încă nu pot efectua o analiză ADN completă – coada de aşteptare e lungă, iar cei de la Kripos şi echipa lui Bratt îmi suflă permanent în ceafă.

— Ştiu. Dar un profil parţial care să excludă potriviri cu anumite alte profiluri durează mai puţin, nu?

Harry o auzi pe Alexandra ezitând.

— Şi pe cine vrei exclus?

— ADN-ul proprietarului puloverului. Al meu. Şi al lui Rakel.

— Al tău?

— Eu şi proprietarul puloverului am avut un mic meci de box. Lui i-a dat sângele pe nas, pumnii mei au sângerat, aşa că nu e imposibil ca de acolo să provină sângele de pe pulover.

— Bine. Tu şi Rakel sunteţi în baza de date ADN, aşa că sunteţi în regulă. Dar dacă trebuie să exclud o potrivire cu proprietarul puloverului, îmi trebuie ceva de pe care să obţin ADN-ul lui.

— M-am gândit la asta. Am o pereche de blugi pătaţi de sânge în coşul meu de rufe, iar sângele de acolo e prea mult ca să fi provenit în întregime de la pumnii mei, aşa că o parte din el trebuie să provină de la nasul lui. Mi se pare că eşti încă la lucru?

— Sunt.

— Ajung acolo în 20 de minute.

Alexandra aştepta înfrigurată, cu braţele strânse în jurul trupului, când Harry parcă maşina în faţa intrării de la Rikshospital. Purta pantofi cu toc, blugi strânşi pe corp şi era machiată excesiv.

Singură la lucru, dar arăta ca şi cum se ducea la o petrecere. El n-o văzuse niciodată altfel. Alexandra Sturdza obişnuia să spună că viaţa e prea scurtă ca să nu arate mereu cât putea ea de bine.

Harry coborî geamul portierei. Ea se aplecă, zâmbind:

— Bună seara, Mister. 500 pentru o treabă cu mâna, 700 pentru…

Harry clătină din cap şi îi dădu două pungi de plastic: una conţinând puloverul lui Ringdal, cealaltă cu blugii lui.

— Ştii că nimeni din Norvegia nu lucrează la o asemenea oră din noapte?

— Oh, de-asta sunt singură aici? Voi, norvegienii, chiar aveţi multe să-i învăţaţi pe ceilalţi.

— Cum să munceşti mai puţin?

— Cum să cobori ştacheta. De ce să te duci pe Lună când ai o cabană în munţi?

— Mhm. Apreciez chestia asta, Alexandra.

— În cazul ăsta, trebuie să alegi ceva de pe listă, zise ea fără să zâmbească. Kaja e cea care te-a ademenit? O omor.

Harry se aplecă pe geam şi se uită la ea mai îndeaproape.

— Pe ea? Credeam că urăşti oamenii ca mine.

— Pe tine te urăsc, dar pe ea vreau s-o omor. Dacă pricepi asta?

Harry încuviinţă încet. Omor. Se gândi să întrebe dacă îi zisese vreo zicală românească, ceva care suna mai rău tradus în norvegiană, dar se abţinu.

Alexandra se îndepărtă cu un pas de maşină şi se uită lung la el, cât geamul portierei se închise încet şi fără zgomot.

Harry privi în oglinda retrovizoare după ce plecă. Ea continuă să stea pe loc, cu braţele pe lângă corp, sub lumina felinarului, făcându-se din ce în ce mai mică.

O sună pe Kaja când trecea pe sub Ring 3 şi îi spuse despre pulover. Şi despre eşarfa din sertar. Despre apariţia lui Ringdal şi despre pistolul lui. O rugă să verifice cât de repede putea dacă el avea permis de port-armă.

— Încă ceva… zise Harry.

— Asta înseamnă că nu vii la mine? îl întrerupse ea.

— Cum?

— Eşti la cinci minute depărtare de mine şi spui „încă ceva”, ca şi cum nu ne vom vedea prea curând.

— Trebuie să mă gândesc. Şi cel mai bine gândesc când sunt singur.

— Bineînţeles. N-am vrut să te bat la cap.

— Nu mă baţi la cap.

— Nu, eu… oftă Kaja. Care e ultima cerere?

— Ringdal are o fotografie cu corpul zdrobit al unei femei pe peretele de deasupra computerului. Ştii tu, ca să o vadă mereu. Ca un certificat sau ceva de genul ăsta.

— Fir-ar să fie. Asta ce înseamnă?

— Nu ştiu. Dar crezi că poţi găsi o fotografie a fostei lui soţii, rusoaica dispărută?

— N-ar trebui să fie prea greu. Dacă nu găsesc nimic pe Google, o s-o sun din nou pe prietena ei. O să ţi-o trimit pe telefon.

— Mersi.

Harry mergea încet de-a lungul Sognsveien, printre casele de cărămidă din acel cartier liniştit, cu grădini în stil englezesc. Văzu două faruri venind spre el.

— Kaja?

— Da?

Era un autobuz. Când vehiculul luminat trecu pe lângă el, dinăuntru îl priviră mai multe chipuri palide, fantomatice. Iar printre ele, chipul lui Rakel. Străfulgerările amintirilor apăreau mai frecvent acum, ca nişte pietricele rătăcite înaintea unei alunecări de teren.

— Nimic, zise Harry. Noapte bună.

Harry stătea pe canapea şi asculta Ramones.

Nu pentru că Ramones ar fi însemnat ceva special pentru el, ci pentru că acel album stătuse pe platanul pick-upului de când i-l dăduse Bjørn. Iar Harry îşi dădu seama că se ferise de muzică de la înmormântare, că nu deschisese radioul nici măcar o dată, nici în casă şi nici în maşină, şi că părea să fi preferat liniştea. Linişte pentru a gândi. Linişte pentru a încerca să audă ce rostea vocea aceea aflată de cealaltă parte a întunericului, în spatele unei ferestre în formă de semilună, în spatele geamurilor autobuzului fantomatic, o voce care spunea ceva ce el aproape că auzea. Aproape. Însă acum vocea trebuia redusă la tăcere. Căci vorbea atât de tare încât el nu suporta să o audă. Dădu muzica mai tare, închise ochii şi îşi sprijini ceafa pe stiva de discuri din spatele canapelei. The Ramones. *Road to Ruin.* Versurile dure ale lui Joey. Chiar şi aşa, muzica suna mai mult pop decât funk. Asta tindea să se întâmple mereu. Succesul, viaţa bună, vârsta, toate îi făceau mai împăciuitori şi pe cei mai furioşi oameni.

Aşa cum se întâmplase cu Harry, care devenise mai moale, mai amabil. Aproape sociabil. Îmblânzit de o femeie pe care o iubea într-o căsnicie care funcţionase. Imperfectă. Mă rog, la naiba, cât de perfectă se putuse ca să fie suportabilă. Până într-o zi, când, din senin, ea se agăţase de un punct dureros. Îl confruntase cu bănuielile ei. Iar el mărturisise. Nu, nu mărturisise. Îi spusese mereu lui Rakel ce dorea să ştie, aşa că nu depindea decât de ea să întrebe. Aşa că probabil se gândise că trebuia să afle. O noapte cu Katrine. Katrine avusese grijă de el într-o noapte în care fusese atât de beat, că nu mai ştiuse de el. Făcuseră sex? Harry nu-şi amintea, fusese dus, probabil atât de beat încât n-ar fi reuşit nimic, nici măcar dacă ar fi încercat. Însă îi spusese adevărul lui Rakel, anume că posibilitatea nu putea fi complet exclusă. Iar atunci ea replicase că nu conta, el o trădase oricum, nu mai dorea să-l vadă şi îi ceruse lui Harry să-şi facă bagajele.

Simplul gând îl duru acum atât de tare, încât rămase fără aer.

Îşi luase o geantă cu haine, lucrurile din baie şi discurile de vinil, lăsându-i ei CD-urile. Harry nu mai pusese gura pe alcool din noaptea în care îl culesese Katrine, însă în ziua în care Rakel îl dăduse afară se dusese direct la magazinul de băuturi. Unde fusese oprit de un angajat când începuse să deşurubeze una dintre sticle înainte de a ieşi din magazin.

Alexandra începuse probabil să ia probe de pe pulover.

Harry puse elementele disparate laolaltă în mintea lui.

Dacă pe pulover se afla sângele lui Rakel, atunci cazul era rezolvat. În noaptea crimei, Peter Ringdal părăsise barul Jealousy pe la ora 22:30, după care îi făcuse lui Rakel o vizită neanunţată, posibil sub pretextul de a încerca să o convingă să rămână în afacere. Ea îl primise înăuntru şi îi dăduse un pahar cu apă. Refuzase oferta lui. În afară de cazul în care, poate, spusese da. Poate că de aceea el stătuse mai mult, avuseseră lucruri de discutat. Şi poate că discuţia alunecase către subiecte mai personale. Probabil că Ringdal îi povestise lui Rakel despre comportamentul violent al lui Harry din bar, iar Rakel i-ar fi spus despre problemele lui şi – era prima dată când Harry se gândea la aşa ceva – că montase o cameră video despre care credea că ea n-are habar. Poate că Rakel îi spusese lui Ringdal şi unde fusese amplasată camera. Îşi împărtăşiseră necazurile, poate şi bucuriile, iar la un moment dat Ringdal crezuse în mod evident că venise vremea să facă o mutare în sens fizic.

Numai că de această dată fusese în mod clar respins. În furia care urmase acestei umilinţe, Ringdal înşfăcase cuţitul de pe stativul din bucătărie şi o înjunghiase. O înjunghiase de mai multe ori, fie ca urmare a furiei necontrolate, fie pentru că înţelesese că era prea târziu, răul fusese făcut şi el trebuia să termine treaba, să o ucidă şi să şteargă urmele. Reuşise să-şi păstreze capul limpede. Să facă ce trebuia făcut. Iar când părăsise scena luase un trofeu cu el, un certificat, ca atunci când îi făcuse o fotografie celeilalte femei pe care o ucisese. Eşarfa roşie care atârna lângă haina lui Rakel sub raftul de pălării. Apoi, în maşină, îşi amintise la timp despre camera video menţionată de Rakel, se dăduse jos şi o scosese de la locul ei. Se descotorosise de cardul de memorie la benzinărie. Aruncase puloverul cu sângele lui Rakel pe podea, la rufe murdare. Poate că nici nu văzuse sângele, era de presupus că altfel ar fi spălat imediat puloverul. *Asta* se întâmplase.

Poate că da. Poate că nu.

Cei 25 de ani de experienţă ca detectiv criminalist îl învăţaseră pe Harry că lanţul evenimentelor era aproape întotdeauna mai complicat şi mai greu de înţeles decât păruse la început.

Dar şi că motivul era aproape întotdeauna la fel de simplu şi de evident precum păruse la prima vedere.

Peter Ringdal fusese îndrăgostit de Rakel. Nu văzuse Harry dorinţa din ochii lui de prima dată când venise să vadă barul Jealousy? Poate că venise şi pentru Rakel. Iubire şi crimă. Combinaţia clasică. Când îl respinsese acasă la ea, poate că Rakel îi spusese lui Ringdal că avea să-l primească pe Harry înapoi. Toţi oamenii sunt încremeniţi în felul lor de a fi. Beţivi, criminali, fustangii. Toţi oamenii îşi repetă păcatele comise şi speră să fie iertaţi, de Dumnezeu, de alţi oameni, de ei înşişi. Aşa că Peter Ringdal o omorâse pe Rakel Fauke, aşa cum o omorâse pe fosta lui soţie, Andrea Klicikova.

Harry gândise iniţial altfel. Că era aceeaşi persoană care fusese acolo mai devreme în cursul serii, că omorul se petrecuse atunci, după care făptaşul – care ştia că Rakel avea să fie singură – revenise mai târziu ca să cureţe locul. În imaginile de pe camera video o văzuse pe Rakel în cadrul uşii când o deschisese, dar nu şi a doua oară. Poate ea era deja moartă. Poate că ucigaşul luase cheile ei, intrase, făcuse curăţenie, după care lăsase cheile când părăsise casa? Sau trimisese ucigaşul pe altcineva să

cureţe locul după el? Harry avea o vagă impresie că siluetele celor doi vizitatori nu puteau să fie ale aceleiaşi persoane. În orice caz, Harry respinsese acea teorie deoarece în raportul Institutului Medico-Legal ora crimei era dată ca sigură şi se scria clar că, din pricina temperaturii camerei şi a cadavrului, crima trebuia să se fi petrecut *după* prima vizită. Cu alte cuvinte, în timp ce al doilea vizitator era acolo.

Harry auzi acul aparatului sărind cu blândeţe peste marginea interioară a discului, ca pentru a anunţa discret că discul trebuia întors. Creierul îi propunea o muzică mai dură, o piesă hard-rock tare, însă Harry rezistă, cum rezista de obicei aceloraşi sugestii nenorocite ale creierului de a bea ceva, doar o gură, câteva picături. Venise vremea să se ducă la culcare. Dacă reuşea să doarmă puţin, ar fi fost un bonus. Ridică discul de pe platan fără să atingă şanţurile şi fără să lase amprente. Ringdal uitase să cureţe paharul din maşina de spălat vase. Asta era ciudat. Harry strecură discul în husa interioară, apoi între coperţile albumului.

Îşi plimbă degetul peste vinilurile sale. Ordonate alfabetic după numele artistului, apoi cronologic după data achiziţiei. Îşi strecură mâna printre albumele The Rainmakers şi Ramones, ca să facă loc pentru noua achiziţie. Zări ceva înghesuit între albume. Le depărtă un pic mai mult ca să vadă mai bine. Închise ochii. Inima începu să-i bată mai rapid, ca şi cum ar fi înţeles deja ceva ce creierul lui nu pricepuse încă.

Telefonul mobil începu să sune.

Harry răspunse.

— Alexandra aici. Am făcut o primă comparaţie şi văd deja diferenţe între profilurile ADN, care semnifică faptul că sângele de pe puloverul acestui Ringdal nu poate fi al lui Rakel.

— Mhm.

— Şi nu se potriveşte nici cu al tău. Şi nici sângele de pe blugii tăi nu e al tău.

Tăcere.

— Harry?

— Da.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Atunci presupun că pe puloverul lui şi pe blugii mei trebuie să fie sânge din nasul lui. Avem şi amprente care îl leagă de locul faptei. Şi mai e eşarfa lui Rakel din sertarul din casa lui, care miroase a ea şi trebuie

să aibă ADN-ul ei. Păr, transpiraţie, piele.

— Bun. Însă există o diferenţă şi între profilurile ADN ale sângelui de pe pulover şi celui de pe pantalonii tăi.

— Vrei să spui că sângele de pe pulover *nu aparţine* lui Rakel, lui Ringdal sau mie?

— Este o posibilitate.

Harry înţelese că ea îi oferea timp să vadă celelalte posibilităţi. *Cealaltă* posibilitate. Era o chestiune de logică.

— Sângele de pe pantalonii mei nu e al lui Ringdal. Şi ai început prin a spune că nu e al meu. Atunci al cui e?

— Nu ştiu, răspunse Alexandra. Dar…

— Dar?

Harry privi în gol în spaţiul dintre albume. Ştia ce avea să-i spună. Nu mai existau pietricele rătăcite care să avertizeze despre alunecarea de teren. Aceasta se întâmplase deja. Cedase întreaga coastă a muntelui.

— Până acum, sângele de pe pantalonii tăi nu arată nicio deviere de la ADN-ul lui Rakel, zise Alexandra. Evident, mai e mult de lucru până ajungem la o probabilitate de 99,999% ca s-o socotim o potrivire perfectă, dar am ajuns deja la 82%.

80%. Patru din cinci.

— Bineînţeles, zise Harry. Purtam blugii ăia când am ajuns la locul faptei după ce a fost descoperită Rakel. Am îngenuncheat lângă trupul ei. Era o baltă de sânge acolo.

— Asta explică totul, dacă sângele de pe pantalonii tăi *este* cu adevărat al lui Rakel. Vrei să merg mai departe cu analiza care să excludă posibilitatea ca sângele de pe pulover să fie al lui Rakel?

— Nu, nu-i nevoie, zise Harry. Mersi, Alexandra. Îţi rămân dator.

— Bine. Eşti sigur că totul e în regulă? Pari aşa de…

— Da, o întrerupse Harry. Mersi şi noapte bună.

Puse capăt convorbirii.

Existase o baltă de sânge. Iar el *îngenunchease.* Însă nu asta declanşase strigătul din mintea lui Harry, alunecarea de teren care începea deja să-l îngroape. Nu purtase acei blugi când fusese în casa lui Rakel cu analiştii criminalişti, îi lăsase în coşul de rufe murdare în dimineaţa de după omorârea ei. Măcar asta *îşi amintea.* Până în acel moment, memoria lui fusese goală în legătură cu acea noapte, de când intrase în barul Jealousy

la ora 19 şi până a doua zi, când sunase la uşă femeia care colecta bani pentru caritate şi îl trezise din somn. Însă imaginile începeau să apară în mintea lui, să se lege, să formeze o secvenţă. Un film cu el în rolul principal. Iar ceea ce urla în mintea lui era propria voce spartă şi tremurândă, filmul sonor din livingul lui Rakel. Fusese acolo în noaptea crimei.

Între The Rainmakers şi Ramones zăcea înghesuit cuţitul pe care Rakel îl iubise. Un cuţit Tojiro cu mâner de stejar şi plăsele albe din corn de bivol de apă. Cuţitul era mânjit cu ceva ce putea fi doar sânge.

35

Ståle Aune visa. Cel puţin aşa presupunea el, că era un vis. Sirena care străpunsese aerul se oprise brusc, iar acum auzea mugetul îndepărtat al bombardierelor în timp ce alerga pe strada pustie către adăpostul antiaerian. Întârziase, căci toată lumea intrase deja, iar acum vedea că un bărbat în uniformă închidea uşa de metal de la capătul străzii. Se auzea icnind după aer, ar fi trebuit să încerce să slăbească. Dar, pe de altă parte, era doar un vis, toată lumea ştia că Norvegia nu era în război. Dar poate că ţara fusese atacată brusc? Ståle ajunse la uşă şi descoperi că deschizătura era mult mai mică decât crezuse. „Haide! Intră sau dispari, trebuie să închid uşa!” strigă bărbatul în uniformă. Ståle încercă să intre, dar îi fu imposibil. Nu reuşi să-şi bage înăuntru decât umărul şi un picior.

Ståle continua să împingă. Se înţepeni şi nu reuşi nici să intre, nici să iasă. Sirena de alarmă începu să sune din nou. La naiba. Se putea consola că toate dovezile indicau că era vorba de un vis şi de nimic altceva.

— Ståle…

Deschise ochii şi simţi mâna soţiei lui, Ingrid, scuturându-i umărul. Aşadar profesorul avea din nou dreptate.

Dormitorul era în beznă, iar el stătea întins pe o parte, cu ceasul de pe noptieră chiar în faţa lui. Cifrele luminoase arătau 3:13.

— E cineva la uşă, Ståle.

Se auzi din nou. Sirena.

Ståle îşi dădu jos din pat corpul supradimensionat îmbrăcat în cămaşă de noapte şi îşi vârî picioarele în papuci.

Ajunsese la parter şi era în drum către uşă, când prin minte îi trecu gândul că persoana care se afla afară nu era deloc binevenită. Un pacient paranoic sau schizofrenic cu voci în cap care îi cereau să-l omoare pe psiholog, de pildă. Dar, pe de altă parte, poate că adăpostul antiaerian fusese un vis în vis, poate că cel de acum era visul real.

Aşa că deschise uşa.

Şi din nou constată că profesorul avusese dreptate. Persoana de afară nu era deloc binevenită. Era Harry Hole. Mai exact: acel Harry Hole care nu era bine să fie văzut. Cel cu ochi mai injectaţi ca de obicei şi cu expresia de disperare care nu putea însenina decât necaz.

— Hipnoză, zise Harry.

Rămăsese fără suflare, iar faţa îi era udă de sudoare.

— Bună dimineaţa şi ţie, Harry. Vrei să intri? Presupunând că uşa nu e prea mică, bineînţeles.

— Prea mică?

— Am visat că nu pot trece prin uşa unui adăpost antiaerian, zise Ståle, după care îşi plimbă burta imensă prin hol, în bucătărie.

Când fata lui, Aurora, era mică, obişnuia să spună mereu că imaginea o făcea să creadă că tati urca un deal.

— Şi care e interpretarea freudiană? întrebă Harry.

Aune deschise frigiderul.

— Că trebuie să slăbesc. Salam cu trufe şi brânză Gruyère maturată?

— Hipnoză, zise Harry.

— Da, ai mai spus.

— Soţul din Tøyen, cel despre care credeam că şi-a ucis soţia. Ai zis că şi-a reprimat amintirile legate de cele întâmplate. Dar că tu le puteai readuce cu hipnoză.

— Dacă subiectul era sensibil la hipnoză, da.

— Descoperim dacă eu sunt?

— Tu?

Ståle se întoarse către Harry.

— Am început să-mi amintesc lucruri din noaptea când Rakel a murit.

— Lucruri?

Ståle închise uşa frigiderului.

— Imagini. Aleatorii.

— Fragmente de memorie.

— Dacă le pot face să se lege între ele sau să scot mai mult la suprafaţă, cred că pot afla ceva. Ceva ce nu ştiu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Să le pui laolaltă într-o secvenţă? Pot să încerc, evident, dar nu există garanţii. Ca să fiu sincer, eşuez mai des decât reuşesc. Bineînţeles, de vină e mai degrabă hipnoza ca metodă decât persoana mea.

— Bineînţeles.

— Când spui că te gândeşti că ştii *ceva,* la ce gen de cunoaştere te referi?

— Nu ştiu.

— Dar chestia e clar urgentă.

— Da.

— Bine. Îţi aminteşti ceva clar din aceste fragmente de memorie?

— Candelabrul de cristal din livingul lui Rakel, zise Harry. Stau întins sub el, privind în sus, şi pot vedea bucăţile de sticlă formând litera S.

— Bine. Asta ne dă un loc şi o situaţie, aşa că putem încerca reamintirea asociativă. Lasă-mă să-mi iau ceasul de buzunar.

— Adică ăla pe care îl legeni în faţa mea?

Ståle Aune ridică din sprânceană.

— Vreo obiecţie?

— Nu, niciuna, doar că pare… cam demodat.

— Dacă preferi să fii hipnotizat într-o manieră mai modernă, îţi pot recomanda un număr de psihologi respectaţi, dar evident mai puţin calificaţi care…

— Ia ceasul, zise Harry.

— Fixează-ţi privirea pe cadranul ceasului, zise Ståle.

Îl aşezase pe Harry pe fotoliul înalt din living, iar el se aşezase alături pe un taburet. Ceasul vechi se legăna pe lanţ, înainte şi înapoi, la 20 de centimetri înaintea chipului palid şi chinuit al detectivului. Ståle nu-şi amintea să-şi mai fi văzut vreodată prietenul într-o asemenea stare. Şi se simţea vinovat, pentru că nu-l mai văzuse pe Harry de la înmormântare. Harry nu era genul de persoană care să ceară cu uşurinţă ajutor de la alţi oameni, iar când o făcea însemna că lucrurile stăteau foarte prost.

— Eşti în siguranţă şi relaxat, intonă încet Ståle. În siguranţă şi relaxat.

Oare fusese vreodată Harry aşa? Da, fusese. Când era cu Rakel, devenise o persoană care părea împăcată cu sine şi cu ceea ce-l înconjura. Găsise – chiar dacă asta suna a clişeu – femeia potrivită pentru el. Iar atunci când fusese invitat să ţină prelegeri la Academia de Poliţie, Ståle avusese impresia că Harry era bucuros de slujba şi de studenţii lui.

Aşadar, ce se întâmplase? Îl dăduse Rakel afară, îl părăsise doar pentru că o luase pe alături? Când alegi să te măriţi cu un bărbat care a fost atâta vreme alcoolic, care a luat-o razna de atâtea ori, ştii prea bine că şansele ca el să repete faptele sunt destul de mari. Rakel Fauke fusese o femeie inteligentă şi realistă, oare fusese în stare să distrugă o maşină încă funcţională doar pentru că avea o stricăciune, doar pentru că alunecase în

şanţ? Evident, îi trecuse prin minte că Rakel ar fi putut avea pe altcineva şi că se folosise de alcoolismul lui Harry ca pretext pentru a-l părăsi. Poate că planul fusese să aştepte un timp, până ce Harry se împăca cu despărţirea înainte să apară în public alături de noul iubit.

— Te afunzi tot mai mult în transă în timp ce eu număr de la zece.

Ingrid luase prânzul cu Rakel după despărţirea lor, însă aceasta din urmă nu menţionase existenţa vreunui alt bărbat. Din contră, când ajunsese acasă, Ingrid spusese că Rakel păruse tristă şi singură. Ele două nu erau prietene suficient de apropiate încât Ingrid să se simtă confortabil întrebând despre aşa ceva, dar spusese că ea credea că, dacă exista un alt bărbat, Rakel renunţase deja la el şi încerca să găsească o cale înapoi la Harry. Nimic din ce spusese Rakel nu oferise o bază pentru o astfel de speculaţie, însă profesorul de psihologie n-avea nicio iluzie că, atunci când venea vorba de citirea altor oameni, Ingrid îi era cu mult superioară.

— Şapte, şase, cinci, patru…

Pleoapele lui Harry erau pe jumătate închise, iar irisurile păreau nişte semiluni vag albastre.

Sensibilitatea oamenilor la hipnoză este diferită. Doar 10% sunt socotiţi ca extrem de insensibili, iar unii nu reacţionează deloc la o asemenea procedură. Din experienţa lui Ståle, se putea presupune că oamenii cu imaginaţie, deschişi faţă de experienţe noi şi care lucrau în domenii creative erau cel mai uşor de hipnotizat. Cei care lucrau în domenii precum ingineria erau mai greu de hipnotizat. Asta ar fi însemnat că detectivul Harry Hole, care nu era chiar un visător cu ochii deschişi, era o nucă greu de spart, însă chiar şi fără să fi efectuat vreodată vreunul dintre testele de personalitate mai populare asupra lui Harry, Ståle bănuia că detectivul înregistra scoruri neobişnuit de mari la o categorie anume: imaginaţie.

Harry respira regulat, ca un om adormit.

Ståle Aune numără încă o dată.

Nu încăpea îndoială, Harry intrase în transă.

— Eşti întins pe o podea, zise Ståle, încet şi calm. Eşti pe podeaua livingului din casa lui Rakel şi a ta. Iar deasupra vezi un candelabru de cristal, ale cărui cristale formează litera S. Ce altceva mai vezi?

Buzele lui Harry se mişcară. Pleoapele lui tresăriră. Primele două degete de la mâna dreaptă se îndoiră în mod involuntar. Buzele i se

mişcară din nou, dar niciun sunet nu ieşi printre ele. Harry începu să-şi mişte capul înainte şi înapoi, în acelaşi timp împingându-se cu mai multă putere în spătarul fotoliului, cu o expresie de durere pe faţă. Apoi, ca o persoană cuprinsă de spasme, două tresăriri puternice îi cutremurară corpul lung, iar Harry rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi, privind în gol în faţa lui.

— Harry?

— Aici sunt, zise Harry cu o voce răguşită şi groasă. N-a funcţionat.

— Cum te simţi?

— Obosit. Trebuie să mă duc acasă.

Harry se ridică. Se clătină pe picioare. Clipi strâns şi apoi privi în gol.

— Poate că ar trebui să rămâi aşezat o vreme, zise Ståle. Dacă nu închei sesiunea cum trebuie, poţi rămâne cu senzaţie de ameţeală şi dezorientare.

— Mersi, Ståle, dar trebuie să plec. Noapte bună.

— În cel mai rău caz poţi ajunge la anxietate, depresie şi alte neplăceri. Hai să mai stăm puţin ca să ne asigurăm că ţi-ai revenit.

Însă Harry era deja în drum spre uşă. Ståle se ridică în picioare, însă când ajunse în hol, uşa de la intrare se închidea deja.

Harry reuşi să ajungă la maşină şi se ghemui în spatele ei după care vomită. Şi vomită din nou. Se ridică în picioare abia când micul-dejun pe jumătate digerat, singura mâncare din acea zi, ieşi complet din stomacul lui. Îşi şterse gura cu dosul palmei, clipi din ochi şi descuie portiera maşinii. Intră în maşină şi privi în gol prin parbriz.

Îşi scoase telefonul. Formă numărul pe care i-l dăduse Bjørn.

După câteva secunde, o voce masculină adormită îşi rosti mormăit prenumele, ca un tic, un obicei din epoca de piatră a telefoniei.

— Îmi cer scuze că te trezesc, Freund. Aici e din nou inspectorul Harry Hole. A apărut ceva urgent, aşa că mă întrebam dacă îmi poţi da rezultatele preliminare de la camera video?

Un căscat lung.

— Încă nu am terminat.

— De-asta am spus preliminare, Freund. Orice ar fi de ajutor.

Harry îl auzi pe expertul în analiza 3D a imaginilor 2D vorbind în şoaptă cu cineva înainte de a reveni la telefon.

— Sunt greu de determinat înălţimea şi statura bărbatului care intră în

casă, căci e ghemuit. Dar s-ar putea – şi subliniez *s-ar putea* – ca persoana care iese din nou, presupunând că această persoană stă dreaptă în cadrul uşii şi nu poartă tocuri sau ceva de genul ăsta, să aibă între 1,90 şi 1,95 metri. Şi se mai pare că maşina, pe baza designului şi a distanţei dintre luminile din spate şi cele de frână, ar fi un Ford Escort.

Harry inspiră adânc.

— Mersi, Freund, cam asta e tot ce aveam nevoie să ştiu. Ia-ţi cât timp îţi trebuie cu restul, nu mai e nicio grabă. De fapt, poţi opri totul. Trimite-mi cardul de memorie şi factura de servicii la adresa scrisă pe plic.

— Adresată ţie personal?

— E mai practic aşa. Luăm legătura dacă o să avem nevoie de o descriere mai detaliată.

— Cum doreşti, Hole.

Harry încheie conversaţia.

Concluzia expertului 3D confirma ceea ce Harry ştia deja. Văzuse deja totul stând în fotoliul lui Ståle Aune. Acum îşi amintea totul.

36

Fordul Escort alb era parcat în Berg, unde norii alergau pe cer ca şi cum fugeau de ceva, însă noaptea nu dădea încă semne de retragere.

Harry Hole îşi odihni fruntea pe partea interioară a parbrizului umed şi rece ca gheaţa. Simţi nevoia să deschidă radioul pe postul de muzică hard rock Stone Hard FM, să dea la maxim şi să-şi golească capul de gânduri câteva secunde. Însă nu fu în stare, trebuia să gândească.

Era aproape de neînţeles. Nu că îşi amintise brusc. Ci că reuşise să *nu-şi* amintească, să elimine totul. Însă comanda dată de Ståle despre living şi forma de S, sunetul numelui lui Rakel îi forţaseră ochii să se deschidă. Iar în acea clipă se ivise totul.

Era noapte şi el se trezise. Se uita direct în sus la candelabrul de cristal. Realiză că se întorsese în livingul din Holemnkollveien. Însă nu ştia cum ajunsese acolo. Iluminatul era difuz, aşa cum le plăcea lui şi lui Rakel când erau singuri. Simţea că mâna lui zăcea în ceva ud şi lipicios. O ridică. Sânge? După aia se rostogolise. Şi privise drept spre chipul ei. Nu arăta ca şi cum ar fi dormit. Sau ca şi cum s-ar fi uitat în gol la el. Sau ca şi cum ar fi fost inconştientă. Arăta ca şi cum murise. El zăcea într-o baltă de sânge.

Harry făcuse ceea ce trebuie să faci mereu în astfel de situaţii – se ciupise de braţ. Îşi înfipsese cât de tare putuse unghiile în piele, sperând ca durerea să alunge vedenia, ca el să se trezească, să caşte de uşurare şi să-i mulţumească Domnului că nu credea în ceea ce fusese doar un coşmar.

Nu încercase să o resusciteze, căci văzuse prea multe cadavre şi ştia că era prea târziu. Se părea că ea fusese înjunghiată cu un cuţit, cardiganul îi era îmbibat cu sânge şi mai întunecat la culoare în jurul rănilor de cuţit din abdomen. Însă lovitura de la ceafă fusese cea care o omorâse. O rană eficientă şi mortală, făcută de cineva care ştia că acela era locul. Cineva ca el.

O ucisese pe Rakel?

Căutase în jurul lui dovezi contrare. Nu mai era nimeni acolo. Doar el şi ea. Şi sângele. Oare aşa era?

Se ridicase în picioare şi se dusese împleticit la uşa de la intrare.

Era încuiată. Dacă acolo fusese cineva care plecase, trebuia să fi folosit

o cheie ca să încuie uşa pe dinafară. Îşi ştersese mâna plină de sânge de pantaloni şi deschisese sertarul din dulap. Ambele seturi de chei erau acolo. Ale ei şi ale lui. Cele pe care el i le înapoiase într-o după-amiază la Schrøder, când o implorase să-l primească înapoi, chiar dacă îşi promisese că n-avea să facă aşa ceva.

Singurele chei rămase se găseau la sud de Polul Nord, în Lakselv, la Oleg.

Privise în jur. Erau prea multe lucruri de privit, prea multe de absorbit, prea multă informaţie ca el să poată găsi orice fel de explicaţie. O omorâse pe femeia pe care o iubea? Distrusese cel mai valoros lucru în viaţa lui? Când dăduse glas ideii în primul moment, când şoptise numele lui Rakel, i se păruse imposibil. Dar când o făcuse din celălalt punct de vedere, al distrugerii totale a tot ce avea, nu mai păruse deloc imposibil. Şi tot ce ştia el, tot ce învăţase din experienţă îi spunea că faptele întreceau instinctul. Instinctul era doar o colecţie de idei care putea fi spulberată de un singur fapt concret. Iar faptele spuneau aşa: el era un soţ dispreţuit, care se afla într-o cameră cu partenera lui de viaţă ucisă, o cameră care fusese încuiată pe dinăuntru.

Ştia ce face. Anume că, intrând în starea de detectiv, încerca să se autoprotejeze împotriva durerii insuportabile pe care încă n-o simţea, dar despre care ştia că avea să vină, ca un tren de neoprit. Că încerca să micşoreze importanţa faptului că Rakel zăcea acolo, moartă, pe podea, ca într-un caz oarecare de crimă, ceva ce putea gestiona, aşa cum procedase – înainte de a începe să bea singur – când intrase în primul bar simţind că durerea de a trăi trebuia alintată de talentul lui de a bea, talentul de a acţiona pe o scenă pe care îşi imaginase pe vremuri că o stăpâneşte. Şi de ce nu? De ce să nu presupună că zona din creier guvernată de instinct ia singurele decizii logice şi necesare când îţi vezi viaţa, singurul motiv pentru care trăieşti, zăcând sfărâmată în faţa ta? Când aceasta decidea să dispară. Alcool. Mod de detectiv. Mai exista cineva care putea şi trebuia salvat.

Harry ştia deja că nu se temea de nicio pedeapsă personală. Dimpotrivă, orice pedeapsă, în special moartea, ar fi însemnat o eliberare, ca şi cum ar fi descoperit o fereastră la etajul 100 al unui zgârie-nori în flăcări. Şi oricât de iraţional, nebun sau pur şi simplu ghinionist fusese la momentul comiterii faptei, ştia că îşi merită pedeapsa.

Însă Oleg nu merita nimic din toate astea.

Oleg nu merita să-şi piardă tatăl, acel tată real, dar nu biologic, şi în acelaşi timp mama. Să piardă povestea frumoasă a vieţii lui, povestea creşterii alături de doi oameni care se iubeau mult, povestea care dovedea că dragostea exista, că ea *putea* exista. Oleg, care acum era aproape de a se aşeza la casa lui cu cineva, poate de a-şi întemeia o familie a lui. Poate că fusese obligat să vadă cum Harry şi Rakel se despărţiseră de câteva ori, însă fusese şi martor al felului în care doi oameni se iubeau, doi oameni care doriseră mereu ce era mai bun pentru celălalt. Şi care, de aceea, găsiseră mereu o cale de a reveni unul la celălalt. Privarea lui Oleg de o asemenea idee – nu, de un asemenea *adevăr,* la naiba! – l-ar fi distrus.

Nu era adevărat că el o ucisese pe Rakel. Nu încăpea îndoială că ea zăcea acolo pe podea şi că el îi provocase moartea, dar toate asocierile şi concluziile care se năşteau automat când se descoperea că un soţ stricat la minte îşi omorâse soţia erau minciuni. Nu ăsta era motivul.

Lanţul de evenimente era mereu mai complicat decât se presupunea la început, însă motivele erau simple şi clare. Iar el nu avusese niciodată vreun motiv sau vreo dorinţă de a o ucide pe Rakel! De aceea Oleg trebuia protejat de o astfel de minciună.

Harry făcuse curăţenie după el cât de bine putuse fără să se uite la cadavrul lui Rakel, spunându-şi că, dacă ar fi făcut asta, orice fărâmă de determinare i-ar fi fost distrusă, şi că văzuse deja ceea ce trebuia: că ea nu era acolo, că tot ce rămăsese era un cadavru fără suflet. Harry nu-şi amintea amănunţit ce însemnase acea curăţenie, căci se simţise ameţit şi acum încerca în van să rememoreze momentul critic, să spulbere întunericul complet din minte care învăluia orele scurse de când fusese beat criţă în barul Jealousy şi până se trezise aici. Cât de multe cunoaşte o persoană despre sine? Oare se dusese să o vadă, oare înţelesese ea, stând în bucătărie alături de acest beţiv furios, că nu putea face ceea ce îi mărturisise lui Oleg că ar putea face, anume să-l primească înapoi? Îi spusese asta lui Harry? Iar atunci el depăşise limita? Respingerea, conştientizarea bruscă a faptului că el n-avea să o aducă niciodată înapoi reuşiseră să transforme iubirea în ură incontrolabilă?

Nu ştia şi nu-şi amintea.

Tot ce ţinea minte era că după ce se trezise, cât se curăţa, în mintea lui

prinsese contur o idee. Ştia că avea să fie principalul suspect al poliţiei, era evident. Ca atare, ca să-i inducă în eroare, să-l scutească pe Oleg de minciuna despre crima clasică, să-i salveze acestuia credinţa neprihănită în iubire, să-l scutească de conştientizarea faptului că avea un ucigaş ca model de viaţă, avea nevoie de altcineva. De un paratrăsnet. Un suspect alternativ, cineva care putea şi trebuia să fie răstignit. Nu un Iisus, ci un păcătos mai mare chiar decât el însuşi.

Harry privi prin parbriz, unde condensul respiraţiei lui făcea luminile oraşului de sub el să pară că se dizolvă.

Oare la asta se gândise? Sau creierul lui de iluzionist manipulator inventase povestea asta despre Oleg, agăţându-se de orice pretext, în loc să admită motivul real, mai simplu: acela al nevoii de evadare. Al nevoii de a scăpa de pedeapsă. De a se ascunde undeva şi de a suprima toată povestea din minte deoarece era o amintire, o certitudine cu care nu se putea trăi, iar când venea vorba despre asta, supravieţuirea era singura funcţie reală a corpului şi a minţii. În orice caz, asta făcuse el. Tăinuise totul. Tăinuise că plecase din casă, asigurându-se că lasă uşa descuiată, ca să nu se poată trage concluzia că ucigaşul trebuia să fi avut o cheie. Se urcase în maşină, apoi îşi amintise de camera video care îl putea da de gol dacă era găsită de poliţie. O distrusese. Scosese cardul de memorie şi îl aruncase într-un tomberon de lângă clubul sportiv Ready. Ulterior, din ceaţa din creier apăruse un fragment de limpezime când, într-un moment de concentrare profundă, reconstituise itinerarul probabil de retragere al ucigaşului şi locul unde s-ar fi putut descotorosi de cardul de memorie.

Cum îşi putuse imagina că fusese o coincidenţă că o îndrumase pe Kaja tocmai în acel loc, când erau un milion de alte posibilităţi? Chiar şi Kaja fusese uluită de încrederea lui.

După aceea, însă, amintirile reprimate ale lui Harry se întorseseră împotriva lui şi ameninţaseră să-l doboare. Fără a ezita vreo clipă, îi dăduse cardul de memorie lui Bjørn, iar drept consecinţă, investigaţia meticuloasă a lui Harry, al cărei scop fusese acela de a găsi un alt vinovat – un violator ca Finne, un ucigaş ca Bohr, un duşman ca Ringdal – începuse să se îndrepte asupra lui însuşi.

Gândurile lui Harry fură întrerupte când îi sună telefonul.

Era Alexandra.

Pe drum către Ståle, Harry trecuse pe la Alexandra ca să-i lase un

beţişor de urechi cu sânge pe el. Nu-i spusese că era sânge de pe presupusa armă a crimei, cuţitul pe care îl găsise printre albumele lui. Când conducea maşina realizase de ce lăsase cuţitul între albumele The Rainmakers şi Ramones. Motivul era simplu. Rakel.

— Ai descoperit ceva? întrebă Harry.

— E aceeaşi grupă de sânge ca a lui Rakel, răspunse ea. A.

Cea mai comună, îşi zise Harry. 48% din populaţia Norvegiei avea grupa de sânge A. O potrivire în acest caz era ca şi cum ai fi dat cu banul, nu însemna nimic. Cu toate astea, în acel moment însemna ceva. El hotărâse în avans – ca Finne cu zarul lui – să lase decizia în seama acestei monede.

— Nu-i nevoie de o analiză ADN completă, zise Harry. Mersi. O zi bună.

Mai exista un singur lucru, o singură pistă nedusă la capăt, o singură posibilitate care să-l salveze pe Harry: destrămarea unui alibi aparent solid.

Ceasul arăta ora 10 când Peter Ringdal se trezi în patul lui. Nu îl trezise ceasul de la alarmă, căci acesta era fixat pentru ora 11. Nu fuseseră nici câinele vecinului, nici maşina vecinului plecând la lucru, nici copii pe drum către şcoală sau camionul de gunoi – creierul lui învăţase să ignore toate aceste zgomote când dormea. Fusese altceva. Un zgomot puternic, ca un ţipăt, şi părea să fi venit de la etajul de sub el.

Ringdal se dădu jos din pat, îşi trase o pereche de pantaloni şi o cămaşă şi înşfăcă pistolul pe care îl păstra mereu pe noptieră. Simţi un curent rece de aer în jurul picioarelor goale când se furişă în josul scării, iar în hol descoperi cauza. Pe podea se vedeau cioburi de sticlă spartă. Cineva spărsese geamul în formă de semilună din uşa de la intrare. Uşa către pivniţă era pe jumătate deschisă, însă lumina era stinsă. Sosiseră. Venise vremea.

Ţipătul sau ce o fi fost el păruse să vină din living. Se furişă înăuntru, ţinând pistolul în faţa lui. Dar sunetul care îl trezise nu fusese scos de o persoană, ci de piciorul unui scaun târât pe parchet. Unul dintre fotoliile grele fusese mutat, întors, astfel că el se uita acum la spatele lui, iar de pe fotoliu se puteau vedea fereastra şi grădina cu sculptura în formă de satelit. O pălărie se ridica deasupra spatelui fotoliului. Peter presupuse că individul din fotoliu nu-l auzise venind, dar evident că era posibil ca acesta să fi poziţionat fotoliul astfel încât să poată vedea reflexia în fereastră a

oricui intra în încăpere, fără ca el să poată fi văzut. Peter Ringdal ţinti spătarul fotoliului. Două gloanţe la baza coloanei, două mai sus. Vecinii ar fi auzit focurile de armă. Era dificil să se descotorosească de cadavru fără să fie descoperit. Şi era şi mai dificil să explice de ce trăsese. Le-ar fi putut spune poliţiştilor că o făcuse în legitimă apărare, că văzuse cioburile de sticlă, că viaţa îi fusese ameninţată.

Apăsă mai tare pe trăgaci.

De ce era aşa de greu? Nici măcar nu putea vedea faţa persoanei de pe fotoliu. În definitiv, poate nu era nimeni acolo, doar o pălărie.

— E doar o pălărie, şopti o voce răguşită la urechea lui. Dar ceea ce simţi tu în ceafă este ţeava unui pistol real. Aşa că dă drumul armei tale şi rămâi nemişcat, sau te împuşc cu un glonţ foarte real chiar în ţeasta pe care acum îţi sugerez să o foloseşti pentru propriul tău bine.

Fără să se întoarcă, Ringdal dădu drumul armei, care atinse podeaua cu un zgomot dur.

— Ce doreşti, Hole?

— Vreau să ştiu de ce sunt amprentele tale pe un pahar din maşina de spălat vase a lui Rakel. De ce ai eşarfa ei în sertarul din hol. Şi cine e femeia asta.

Ringdal se uită la fotografia alb-negru pe care bărbatul din spatele lui i-o ţinu drept în faţă. Fotografia din biroul lui din pivniţă. Fotografia femeii pe care el, Peter Ringdal, o ucisese. Şi pe care apoi o înghesuise într-un portbagaj rece de maşină şi o fotografiase zăcând acolo.

37

Peter Ringdal privea un pic năuc prin parbriz la ninsoarea de afară. Nu vedea prea multe, însă îşi lăsă oricum piciorul jos. Traficul era redus acolo, pe munte, într-o seară de sâmbătă, mai ales pe o asemenea vreme.

Plecase din Trondheim cu două ore înainte şi înţelegea din buletinele meteo de la radio că trebuie să fi fost una dintre ultimele maşini căreia i se permisese accesul pe E6 prin Dovrefjell înainte ca şoseaua să fie închisă circulaţiei din pricina vremii proaste. Rezervase o cameră de hotel în Trondheim, dar nu suportase ideea de a se duce la banchet. De ce nu? Pentru că el nu ştia să piardă şi tocmai pierduse finala de la categoria uşoară din cadrul Campionatului norvegian de judo. Măcar dacă ar fi pierdut în faţa cuiva mai bun decât el în loc să se autosaboteze atât de inutil. Mai erau doar câteva secunde din meci, iar el conducea cu două *yuko* la o *koka,* aşa că nu mai avea de făcut decât să aştepte finalul.

Şi controlase meciul, chiar o făcuse! Însă începuse către final să se gândească la interviul de după victorie şi la ceva amuzant de spus, aşa că, pentru o clipă, îşi pierduse concentrarea şi se trezise brusc zburând prin aer. Reuşise să evite aterizarea pe spate, însă adversarului i se acordase un *waza-ari,* reuşind astfel victoria la finalul meciului, câteva secunde mai târziu.

Peter izbi volanul cu putere.

După aceea, în vestiar, deschisese sticla de şampanie pe care şi-o cumpărase. Cineva făcuse o remarcă şi el replicase că ideea ţinerii finalelor de seniori sâmbătă după-amiază era aceea că puteau fi continuate de câte o mică petrecere, aşa că ce naiba? Reuşise să bea mai bine de jumătate din sticlă înainte ca antrenorul să intre, să-i smulgă sticla din mână şi să-i spună că se săturase să-l vadă beat după fiecare meci, indiferent dacă învingea sau pierdea. După care Peter spusese că se săturase să aibă un antrenor care nu-l ajuta deloc să învingă oameni care erau evident mai slabi ca el. Antrenorul începuse cu prostia aia filosofică despre *judo* însemnând „forţă blândă”, apoi cu predica despre cum Peter trebuia să înveţe să lase loc, să-şi lase adversarul să se descopere, să demonstreze umilinţă, să nu creadă că e cel mai bun, căci în definitiv trecuseră doar doi ani de când terminase junioratul, iar mândria preceda

întotdeauna prăbuşirea. Peter replicase că judo însemna doar mimarea umilinţei. Că însemna păcălirea adversarului prefăcându-te slab şi supus, atragerea lui în capcană şi lovirea lui fără milă, ca o plantă carnivoră frumoasă, larg deschisă, o curvă mincinoasă. Judo era un sport stupid. După aia Peter Ringdal ieşise ca o furtună din vestiar, urlând că se săturase. De câte ori făcuse asta?

Peter luă o curbă şi farurile maşinii măturară aglomerări de zăpadă înalte de un metru şi jumătate, chiar dacă era sfârşitul lui martie, aflate atât de aproape de marginea drumului încât creau senzaţia unui tunel mult prea îngust.

Dădu de o porţiune dreaptă de drum şi acceleră, mai degrabă de furie decât din grabă. Furie fiindcă intenţionase să se dea la Tina cu ocazia banchetului de final. Ştia că şi ea îl luase în vizor. Numai că blonda câştigase aurul la categoria uşoară, iar o campioană norvegiană nu şi-o pune cu un ratat, mai ales cu unul care e cu jumătate de cap mai scund decât ea şi pe care acum credea că-l poate învinge pe salteaua de judo. Aşa funcţionează evoluţia.

Ca prin minune, ninsoarea încetă şi şoseaua – care se întindea printre troienele de zăpadă ca o linie lungă şi neagră trasată cu un creion pe o pagină albă – se văzu luminată în toată splendoarea de lumina lunii. Să fi fost acela ochiul furtunii? Nu, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu era vorba de vreo furtună tropicală, ci doar de una specific norvegiană, o furtună care nu avea ochi, ci doar colţi.

Peter se uită la vitezometru. Simţea că oboseala începea să-l afecteze, ca rezultat al drumului lung făcut până în Trondheim cu o zi înainte, după cursul de la şcoala de afaceri, meciurile din acea zi şi şampania băută. La naiba, se gândise la câteva nenorocite de remarci amuzante pentru interviul lui de după victorie pe care să le rostească…

Şi iat-o. Tina. Chiar în faţa lui, în lumina farurilor, cu părul ei lung şi blond, cu o stea roşie, licăritoare deasupra capului, dând din braţe ca pentru a-l saluta. Aşadar îl dorea, până la urmă! Peter zâmbi. Zâmbi când îşi dădu seama că totul era doar rodul imaginaţiei, iar creierul lui dădu comandă piciorului să apese pe pedala de frână. *Nu e Tina, nu poate fi ea, căci Tina era la banchet şi dansa cu unul dintre învingători, probabil de la o categorie mai mare de greutate,* îşi zise el. Piciorul lui apăsă frâna, căci imaginaţia nu îi juca feste, o fată chiar stătea în mijlocul drumului, în

mijlocul Dovrefjell, în toiul nopţii, cu o stea roşie deasupra capului, o fată reală cu păr blond.

Apoi maşina lovi fata.

Se auziră două bufnituri rapide, una dinspre acoperişul maşinii, după care fata dispăru.

Peter îşi luă piciorul de pe frână, îşi scoase centura de siguranţă şi continuă să meargă încet. Nu se uită în oglinda retrovizoare. Nu voia să se uite în ea. Poate fiindcă îşi închipuise totul? Parbrizul avea o floare mare şi albă acolo unde Tina se izbise de el. Tina sau altă fată.

Ajunse la o curbă de unde nu mai putea vedea dacă zace cineva pe şosea în urma lui. Îşi menţinu privirea îndreptată înainte, apoi apăsă frâna. O maşină care îşi pierduse evident tracţiunea sau care fusese prinsă de o rafală de vânt stătea în lateral, cu botul înfipt în malul de zăpadă, blocând şoseaua.

Peter rămase acolo până îşi recăpătă suflul, apoi băgă în marşarier. Acceleră, auzi protestele motorului, însă n-avea de gând să se întoarcă, el mergea spre Oslo. Se opri când zări ceva pe şosea, ceva licărind în lumina farurilor din spate. Se dădu jos. Era steaua roşie. Mai exact, era un triunghi de avertizare. Fata zăcea pe asfaltul măturat de vânt chiar în spatele triunghiului. O grămadă nemişcată, fără formă, ca un sac de lemne în care cineva înfipsese un cap blond. Bucăţi din pantalonii şi haina ei fuseseră rupte. Peter se prăbuşi în genunchi. Şuieratul vântului se intensifica şi scădea într-un soi de melodie lugubră peste troienele de zăpadă luminate de lună.

Fata era moartă. Zdrobită. Făcută bucăţi.

Peter Ringdal se simţea treaz de-a binelea acum. Mai treaz decât se simţise vreodată în cei 22 de ani ai lui. O viaţă deja terminată. Condusese cu 140 de kilometri la oră înainte de a începe să frâneze, cu 60 mai mult decât limita de viteză, şi din câte ştia, poliţiştii puteau deduce viteza maşinii după gravitatea rănilor victimei. Sau după lungimea dârei de sânge, distanţa între locul unde corpul ei lovise asfaltul şi locul în care dâra se termina. Creierul lui începu automat să identifice variabilele, ca şi cum aşa el ar fi putut scăpa de realităţile mai presante. Nu viteza era cea mai rea. Şi nici că el nu reacţionase suficient de rapid. Putea da vina pe vreme, putea spune că vizibilitatea fusese scăzută. Dar ce nu putea nega, iar faptul era măsurabil, era cantitatea de alcool din sânge. Condusese

beat. Făcuse o alegere, iar acea alegere omorâse un om. Nu, *el* omorâse un om. Peter Ringdal îşi repetă acest lucru pentru sine, neavând habar de ce: *eu* am ucis un om. Avea să-i fie testată alcoolemia din sânge; asta era procedura în cazul accidentelor de maşină cu victime.

Nu se putu abţine să înceapă să calculeze totul din nou.

Iar când termină, se ridică şi privi peisajul dezolant şi măturat de vânt din jur. Fu şocat de cât de străin arăta acel peisaj, atât de diferit de felul în care arătase când mersese în direcţia opusă cu o zi înainte. Acum părea un deşert dintr-o ţară străină, un loc în aparenţă lipsit de oameni, dar unde inamicii se puteau ascunde în fiecare denivelare a terenului.

Se apropie cu maşina de fată, îşi scoase echipamentul de judo din geantă şi îl întinse pe bancheta din spate. Apoi încercă să ridice fata. O fi fost el campion al Norvegiei la judo, dar fata îi alunecă din strânsoare. În cele din urmă o apucă precum un rucsac şi o înghesui pe locurile din spate. Porni încălzirea şi merse cu maşina până la maşina ei. O Mazda. Cheile erau în contact. Scoase un cablu de remorcare, scoase maşina fetei din zăpadă şi o parcă lângă mormanul de zăpadă, pe porţiunea dreaptă a şoselei, unde alte vehicule puteau să o vadă la timp ca să frâneze. După aceea reveni la maşina lui, întoarse şi porni înapoi către Trondheim. După doi kilometri ajunse la o intersecţie care ducea probabil spre una dintre cabanele care se puteau vedea sus pe platou pe vreme mai bună. Opri maşina după zece metri parcurşi pe drumul lateral, nevrând să meargă mai departe, ca să nu se împotmolească. Îşi scoase haina şi puloverul, deoarece aerul fierbinte de la sistemul de încălzire îl făcea să transpire. Se uită la ceas. Trecuseră trei ore de când băuse aproape o sticlă întreagă de şampanie cu un conţinut de alcool de 12%. Efectuă rapid în minte calculele pe care le practicase de multe ori în ultimii ani. Alcool măsurat în grame, împărţit la greutatea lui, înmulţit cu 0,7. Minus 0,15 ori numărul de ore. Trase concluzia că avea să fie în siguranţă abia peste trei ore.

Începuse din nou să ningă. O perdea grea de fulgi, care înconjura maşina pe toate părţile.

Trecu încă o oră. Pe şoseaua principală trecu lent o maşină. Era greu de ghicit de unde venea, mai ales că la radio se spunea că E6 era închisă.

Peter căută în telefon numărul de urgenţă, cel pe care avea să-l apeleze la momentul oportun, după eliminarea alcoolului din corp. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Oare cadavrele nu ar fi trebuit să aibă

scurgeri de fluide? Nu simţea niciun miros. Poate că fata fusese la toaletă înainte de a porni la drum peste Dovrefjell. Norocul ei, norocul lui. Căscă. Adormi.

Când se trezi, vremea era la fel, întunericul era la fel.

Se uită la ceas. Dormise o oră şi jumătate. Apelă numărul de urgenţă.

— Mă numesc Peter Ringdal, vreau să raportez un accident de maşină pe Dovrefjell.

Cei de la dispecerat îi comunicară că aveau să vină cât puteau de repede.

Peter mai aşteptă puţin. Chiar dacă veneau dinspre Dombås, membrii echipei de intervenţie ar fi avut nevoie de cel puţin o oră.

Mută cadavrul în portbagaj şi ieşi cu maşina pe şoseaua principală. Parcă maşina şi aşteptă. Trecu o oră. Îşi deschise geanta şi scoase de acolo aparatul lui de fotografiat Nikon, pe care îl câştigase la un turneu în Japonia, se dădu jos din maşină în ninsoare şi deschise portbagajul. Spaţiul de acolo era suficient pentru acel corp micuţ. Făcu câteva fotografii de fiecare dată când vântul şi ninsoarea se mai domoleau. Se asigură că îi pozează şi ceasul, care, miraculos, nu suferise nicio stricăciune.

După care închise portbagajul la loc.

De ce făcuse pozele?

Ca să dovedească faptul că ea zăcuse mai mult în portbagaj decât în maşină? Sau exista un alt motiv, o idee pe care nu reuşise încă să o descifreze, un sentiment încă neînţeles?

Când zări luminile care clipeau ca un girofar pe plugul de zăpadă, închise încălzirea complet. Sperând că îşi făcuse calculele corect, atât în ceea ce o privea pe fată, cât şi pe el însuşi.

Plugul de zăpadă era urmat de o maşină de poliţie şi de o ambulanţă. Paramedicii traseră imediat concluzia că fata din portbagaj era moartă.

— Atingeţi-o, zise Peter, punându-şi palma pe fruntea fetei. E caldă încă.

O observă pe poliţistă uitându-se la el.

După ce paramedicii îi luară o mostră de sânge în ambulanţă, lui Peter i se ceru să intre pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Le explică poliţiştilor cum apăruse fata din ninsoare şi se izbise de maşina lui.

— Mai degrabă dumneata ai dat peste ea, zise poliţista, uitându-se la

carneţelul în care îşi făcea însemnări.

Peter le povesti despre triunghiul de avertizare, despre maşina înţepenită în lateralul şoselei, despre felul în care o mutase de acolo ca să împiedice vreo altă maşină să se ciocnească de ea.

Poliţistul bărbat, mai în vârstă, dădu aprobator din cap.

— E bine că ai avut bunul-simţ să te gândeşti la alţii într-o astfel de situaţie, băiete.

Peter simţi ceva în gât. Încercă să scape de senzaţie înainte de a-şi da seama că era un nod. Aşa că îl înghiţi.

— E6 a fost închisă circulaţiei acum şase ore, zise poliţista. Dacă ne-aţi chemat imediat ce aţi lovit fata, v-a luat al naibii de mult timp ca să ajungeţi de la barieră până aici.

— A trebuit să mă opresc de câteva ori din pricina vizibilităţii, răspunse Peter.

— Da, asta e o adevărată furtună de primăvară, mormăi poliţistul.

Peter privi pe geam. Vântul se domolise, iar acum zăpada se aşternea pe şosea. N-aveau să găsească niciun indiciu al locului în care fata se izbise de caldarâm. Şi nici alte urme de cauciucuri trecând peste dâra de sânge de pe asfalt, ceea ce i-ar fi putut face să caute maşini care traversaseră Dovrefjell în momentele respective. N-aveau să obţină nicio declaraţie de martor care să spună că, da, văzuse o maşină parcată pe porţiunea dreaptă a şoselei şi da, era aceeaşi configuraţie ca maşina fetei, dar nu, asta se întâmplase cu câteva ore înainte de ora la care Peter Ringdal pretindea că o lovise pe fată.

— Deci aşa ai scăpat, zise Harry.

Îl pusese pe Peter Ringdal să se aşeze pe canapea, iar el se aşezase de-a curmezişul fotoliului. Mâna dreaptă a lui Harry se odihnea în poală, continuând să ţină pistolul.

Ringdal aprobă.

— Au existat urme de alcool în sângele meu, dar nu suficient. Părinţii fetei au depus plângere împotriva mea, dar am fost achitat.

Harry încuviinţă. Îşi aminti ce-i spusese Kaja despre cazierul lui Ringdal şi despre acuzaţia de conducere neglijentă a maşinii din vremea când era student.

— Ai avut noroc, rosti sec Harry.

Ringdal clătină din cap.

— Şi eu am crezut asta, dar m-am înşelat.

— Da?

— N-am dormit timp de trei ani. Iar când spun asta, mă refer la faptul că n-am dormit nici măcar o oră, nici măcar un minut. Ora aia şi jumătate pe care am dormit-o pe platou a fost ultima dată când am dormit. Şi nimic n-a ajutat, pilulele mă înnebuneau, alcoolul mă făcea depresiv şi furios. Am crezut că se întâmpla pentru că mă temeam să nu fiu prins, că persoana aia care a trecut cu maşina peste Dovrefjell avea să iasă în faţă. Şi n-am ajuns nicăieri până nu am înţeles că nu asta era problema. Începusem să am gânduri de sinucidere şi m-am dus la o psihologă. I-am spus o poveste diferită, inventată, dar cu acelaşi conţinut, cu mine provocând moartea unei alte persoane. Iar ea mi-a spus că problema consta în faptul că n-am iertat. Trebuie să ierţi. Aşa că am iertat. Am încetat să mai iau pilule, să mai beau. Am început să dorm. Să mă fac mai bine.

— Cum ai reuşit să ierţi?

— La fel ca tine, Harry. Încercând să salvezi suficiente vieţi nevinovate care să le răscumpere pe cele pentru pierderea cărora eşti vinovat.

Harry se uită la bărbatul scund, cu păr închis la culoare, de pe canapea.

— Mi-am dedicat viaţa unui proiect, zise Ringdal, uitându-se la sculptura de afară, peste care ajunseseră razele soarelui, aruncând umbre prelungi în living. Un viitor în care vieţile să nu mai fie distruse de accidente de circulaţie inutile. Iar prin asta nu mă refer doar la viaţa fetei, ci şi la viaţa mea.

— Maşini autonome.

— Cabine, îl corectă Ringdal. Şi nu sunt autonome, sunt controlate la nivel central, ca impulsurile electronice dintr-un computer. Nu se pot zdrobi şi îşi aleg viteza şi ruta încă de la început, după poziţia celorlalte. Totul urmează logica unei matrice şi elimină slăbiciunile fatale ale şoferilor umani.

— Şi fotografia fetei moarte?

— …am avut-o în faţa mea chiar de la început, ca să nu uit niciodată de ce fac asta. De ce m-am lăsat ridiculizat în mass-media, de ce au urlat investitorii la mine, de ce am dat faliment şi am avut necazuri din partea producătorilor de maşini. Şi de ce continui să stau noaptea să muncesc,

atunci când nu lucrez într-un bar care sper că va face suficient profit ca să-mi finanţeze proiectul şi să-mi permită să angajez ingineri şi arhitecţi care să aducă totul înapoi în actualitate.

— Ce fel de necazuri?

Ringdal ridică din umeri.

— Scrisori cu un anumit subtext. De câteva ori, indivizi apărând la uşa mea. Nimic de folosit împotriva lor, dar suficient cât să mă determine să fac rost de *ăla.*

Dădu din cap înspre pistolul care continua să zacă pe podea.

— Mhm. Mi-ai spus multe chestii, Ringdal. De ce te-aş crede?

— Pentru că sunt adevărate.

— De când e ăsta un motiv?

Ringdal râse scurt.

— Poate n-o să crezi nici asta, dar când stăteai în spatele meu cu braţul întins şi pistolul la tâmpla mea, erai în poziţia perfectă pentru un *seoi nage.* Dacă aş fi vrut, te-ai fi trezit aruncat la podea înainte de a-ţi da seama ce se întâmplă, şi ai fi rămas fără pic de aer în plămâni.

— Şi atunci de ce nu ai făcut-o?

Ringdal ridică din nou din umeri.

— Mi-ai arătat fotografia.

— Şi?

— Venise vremea.

— Pentru ce anume?

— Să vorbesc. Să spun adevărul. Întreg adevărul.

— Bine. Deci vrei să continui?

— Cum?

— Ai mărturisit deja o crimă. Ce-ar fi să o mărturiseşti şi pe cealaltă?

— La ce te referi?

— La Rakel.

Ringdal îşi dădu capul pe spate cu o mişcare care îl făcu să semene cu un struţ.

— Crezi că eu am omorât-o pe Rakel?

— Spune-mi repede şi fără să îţi acorzi timp de gândire de ce au fost găsite amprentele tale pe un pahar albastru în maşina de spălat vase a lui Rakel, o maşină în care niciun obiect murdar nu stă mai mult de o zi, şi de ce n-ai spus poliţiei că ai fost acolo. Şi de ce ai asta într-un sertar din hol?

Harry scoase eşarfa roşie a lui Rakel din buzunarul hainei şi o ridică în sus.

— E simplu, zise Ringdal. Ambele au aceeaşi explicaţie.

— Anume?

— Că ea a fost aici în dimineaţa zilei în care a murit.

— Aici? De ce?

— Am invitat-o eu. Voiam să o conving să rămână în administrarea barului Jealousy. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc că ai menţionat asta. Da. Dar mai ştiu şi că n-a fost niciodată interesată, a ajutat cu barul de dragul meu.

— Da, asta a spus şi ea când a venit.

— Şi atunci de ce a mai venit?

— Pentru că avea şi ea o agendă proprie. Voia să mă convingă să cumpăr paharele alea, despre care înţeleg că sunt produse de o familie de sirieni care deţine un mic atelier de sticlărie lângă Oslo. Rakel a adus un pahar cu ea în tentativa de a mă convinge că sunt paharele perfecte de servit băuturi. Mie paharul mi s-a părut un pic prea greu.

Harry şi-l închipui pe Peter Ringdal ţinând paharul şi cântărindu-l în palmă. Dându-i înapoi lui Rakel. Care îl dusese înapoi acasă şi îl băgase în maşina de spălat vase. Nefolosit, dar nu chiar curat.

— Şi eşarfa? întrebă el, ghicind deja răspunsul.

— A uitat-o pe cuier când a plecat.

— De ce ai pus-o în sertar?

— Eşarfa păstra parfumul lui Rakel, iar prietena mea are un simţ dezvoltat al mirosului şi este extrem de înclinată să facă scene de gelozie. Venea la mine în seara aia, şi ne simţim amândoi mai bine atunci când ea nu mă suspectează că am înşelat-o.

Harry bătu darabana cu stânga pe braţul fotoliului.

— Poţi dovedi că Rakel a fost aici?

— Păi să vedem, zise Ringdal şi îşi scărpină tâmpla. Dacă n-ai şters deja totul aşezându-te, amprentele ei ar trebui să se mai găsească pe braţele fotoliului în care stai, presupun. Sau pe masa din bucătărie. Nu, stai aşa! Ceaşca de cafea folosită de ea. E în maşina de spălat vase. N-o pornesc niciodată până nu e plină.

— Bine, zise Harry.

— De asemenea, m-am dus să văd atelierul ăla de sticlărie din Nittedal.

Frumoase pahare. S-au oferit să le facă un pic mai uşoare. Cu emblema Jealousy pe ele. Le-am comandat 200.

— Ultima întrebare, zise Harry, chiar dacă ştia răspunsul: de ce nu le-ai spus poliţiştilor că Rakel a fost aici cu o zi şi jumătate înainte de a fi omorâtă?

— Am cântărit consecinţele implicării mele într-o anchetă de omor faţă de beneficiile pe care le-ar fi obţinut poliţia dintr-o astfel de informaţie. Fiindcă poliţia m-a bănuit şi înainte, când fosta mea soţie a plecat brusc înapoi în Rusia fără să spună nimănui şi a fost dată dispărută aici, în Oslo. A apărut apoi, dar te asigur că n-a fost o experienţă plăcută să fiu în atenţia poliţiei. Aşa că am tras concluzia că, dacă ceea ce a făcut Rakel cu o zi şi jumătate înainte de crimă era important pentru poliţie, atunci ei aveau să vadă unde s-a dus pe telefonul ei, că ea a fost în cartierul ăsta şi aveau să pună lucrurile cap la cap. Pe scurt, am judecat că era treaba poliţiei, nu a mea. Aşa că am ales opţiunea egoistă. Dar ştiu că ar fi trebuit să le spun.

Harry încuviinţă. În liniştea care se lăsă auzi un ceas ticăind undeva în casă şi se întrebă cum de nu-l auzise când fusese acolo. Semăna cu o numărătoare inversă. Îi trecu prin minte că era foarte posibil să fi fost chiar asta, un ceas înăuntrul capului său, care număra ultimele ore, minute, secunde.

Avu impresia că are nevoie de toată energia ca să se ridice în picioare. Îşi scoase portofelul. Îl deschise şi se uită înăuntru. Extrase unica bancnotă, 500 de coroane, pe care o puse pe masă.

— Pentru ce e?

— Geamul spart din uşă, zise Harry.

— Mersi.

Harry se întoarse să plece. Se opri şi se întoarse la loc, uitându-se gânditor la imaginea lui Sigrid Undset de pe bancnotă.

— Mhm. Ai rest la ea?

Ringdal râse.

— O să coste cel puţin 500 ca să…

— Ai dreptate, zise Harry, ridicând bancnota de pe masă. Va trebui să-ţi rămân dator. Noroc cu barul Jealousy. La revedere.

În vreme ce Harry se îndepărta pe stradă, scâncetele câinelui se estompară, dar ticăitul din capul lui crescu în intensitate.

38

Harry stătea în maşină şi asculta cu atenţie.

Ticăitul provenea de la bătăile propriei inimi. Jumătatea lui Rakel.

Care se îndepărta în goană.

Şi făcuse asta din clipa în care el văzuse cuţitul mânjit de sânge pe raftul cu albume.

Asta se întâmpla deja de zece ore, iar creierul lui petrecuse aceste ore căutând cu frenezie un răspuns, o scăpare, alternative la singura explicaţie la care se putea gândi, agitându-se ca un şobolan sub puntea unei nave care se scufunda şi nu găsea decât uşi închise şi fundături pe măsură ce apa se ridica tot mai mult înspre tavan. Iar acea jumătate a inimii lui bătea tot mai repede, ca şi cum ar fi ştiut ce vine. Ştia că trebuie să mărească ritmul dacă voia să aibă timp ca să folosească cele două miliarde de bătăi din care era compusă, în medie, viaţa umană. Deoarece el era treaz acum. Se trezise şi avea să moară.

În acea dimineaţă – după şedinţa de hipnoză, dar înainte de a se duce să-l vadă pe Ringdal – Harry sunase la soneria apartamentului de sub el, de la primul etaj. Gule – care muncea noaptea la tramvaie – venise la uşă îmbrăcat doar în boxeri, însă nu spusese nimic despre oră. Gule nu locuise în clădire când Harry avusese propriul apartament la etajul trei, aşa că nu prea se cunoşteau. Pe nasul lui stătea agăţată o pereche de ochelari rotunzi, cu rame de oţel, care supravieţuiseră cumva anilor 1970, 1980 şi 1990 şi căpătaseră, ca atare, un statut de obiect retro. Câteva fire de păr sârmos care nu se ştia ce căutau pe ţeasta lui însemnau că omul putea evita să fie descris drept chel. Vorbea fără intonaţie, cu o voce ca de aplicaţie GPS. Gule îi confirmase ce spusese poliţiei şi ce se găsea în raport. Ajunsese acasă de la lucru la 22:45, când se întâlnise cu Bjørn Holm, care cobora scara după ce îl băgase pe Harry în pat. Până la ora 3 dimineaţa, când se dusese şi el la culcare, Gule nu auzise niciun zgomot din apartamentul lui Harry.

— Ce făceai în noaptea aia? întrebase Harry.

— Urmăream *Broadchurch.*

Văzând că Harry nu reacţionează, Gule adăugase:

— Este un serial britanic de televiziune. Cu crime.

— Mhm. Te uiţi mult la televizor noaptea?

— Păi, da. Rutina mea zilnică este un pic diferită de cea a majorităţii oamenilor. Muncesc seara târziu şi am mereu nevoie de un răgaz să mă liniştesc după lucru.

— Ai nevoie de un răgaz ca să te linişteşti după ce conduci tramvaie?

— Da. Dar ora 3 e ora mea de culcare. După care mă trezesc la 11. Nu vrei să fii rupt cu totul de societate.

— Dacă izolaţia sonoră de aici este atât de proastă cum zici, iar tu te uiţi la televizor noaptea, cum se face că eu, care locuiesc chiar deasupra şi uneori urc şi cobor scara noaptea târziu, n-am auzit niciodată nimic din apartamentul tău?

— Pentru că eu am bun-simţ şi folosesc căşti.

Trecuseră câteva secunde până ce Gule întrebă:

— E ceva rău în asta?

— Spune-mi, zisese Harry. Cum poţi să fii aşa de sigur că m-ai fi auzit ieşind, dacă purtai căşti pe urechi?

— Era *Broadchurch,* răspunsese Gule.

După care, amintindu-şi că vecinul lui nu văzuse serialul:

— Nu e chiar zgomotos, ca să mă exprim aşa.

Harry îl convinsese pe Gule să-şi pună căştile şi să înceapă să se uite la *Broadchurch,* pe care îi spusese că-l poate găsi pe site-ul NRK, apoi să vadă dacă aude ceva din apartamentul lui Harry sau de pe scară. Când Harry sunase din nou la sonerie, Gule răspunsese şi întrebase dacă aveau să înceapă testul în curând.

— A intervenit ceva, aşa că va trebui să facem asta altă dată, replicase Harry.

Decisese să nu-i spună lui Gule că tocmai se deplasase de la patul lui, coborâse până la uşa de intrare, apoi se întorsese.

Harry nu ştia multe despre atacurile de panică. Însă ceea ce auzise se potrivea destul de bine cu ceea ce simţea acum. Inima, transpiraţie, senzaţia că nu e în stare să stea liniştit, gânduri agitate care i se învârteau prin minte în ritmul nebunesc al inimii. Dorinţa zilnică de a continua să trăiască, nu pentru totdeauna, ci încă o zi, deci pentru totdeauna, ca un hamster care goneşte tot mai tare, ca roata să nu-l depăşească şi să moară de un atac de cord cu mult înainte de a-şi da seama că, de fapt,

totul este o cursă lipsită de sens contra timpului, o cursă în care timpul a ajuns deja la linia de sosire şi te aşteaptă, te aşteaptă numărând clipele, tic-tac, tic-tac.

Harry îşi lovi capul de volan.

Se trezise din somnul de plumb şi acum vedea adevărul.

Era vinovat.

Se întâmplase în bezna acelei nopţi, pe dealul ăla măturat de vânt, într-un vârtej de alcool şi Dumnezeu mai ştie ce – deoarece, evident totul în mintea lui continua să fie un gol sinistru. Ajunsese acasă şi fusese băgat în pat.

Se ridicase imediat după plecarea lui Bjørn. Ajunsese cu maşina la Rakel la ora 23:21, conform înregistrărilor de pe camera video, care se potriveau tuturor evenimentelor. Era încă atât de beat că mersese aplecat în faţă până la casă şi intrase direct prin uşa descuiată. Se lăsase în genunchi şi implorase, iar Rakel îi spusese că se gândise, dar luase o decizie: nu-l mai dorea înapoi. Sau oare el decisese deja, în nebunia alcoolului, înainte de a intra, că avea s-o omoare şi să se omoare pe el însuşi, fiindcă nu voia să trăiască fără ea? După care băgase cuţitul în ea înainte ca ea să aibă timp să-i spună ceea ce el nu ştia atunci, că discutase cu Oleg şi se hotărâse să-i mai acorde lui Harry o şansă? Un astfel de gând era de nesuportat. Se izbi din nou cu capul de volan şi simţi cum i se juleşte pielea de pe frunte. Să se sinucidă. Oare se gândise la asta încă de atunci?

Chiar dacă orele petrecute înainte de a se trezi pe podeaua casei lui Rakel erau încă un imens gol, înţelesese – după care reprimase ideea – că era vinovat. Aşa că începuse imediat să caute un ţap ispăşitor. Nu pentru el, ci de dragul lui Oleg. Însă acum, când se dovedise că era imposibilă găsirea unui ţap ispăşitor sau măcar a unei persoane care să cadă victimă erorilor justiţiei, Harry îşi încheiase rolul. Putea părăsi scena. Putea părăsi tot.

Să se sinucidă. Nu era pentru prima dată când se gândea la aşa ceva.

Examinase cadavre în cazuri în care el, ca detectiv criminalist, fusese nevoit să decidă dacă fusese sinucidere sau omor. Rareori avusese îndoieli. Chiar şi când fuseseră alese mijloace brutale de omor, iar locurile faptelor erau haotice şi pline de sânge, cele mai multe sinucideri aveau un aer simplu şi singuratic: o decizie, o acţiune, fără interacţiuni, puţine elemente criminalistice complicate. Iar scenele tindeau să fie statice. Nu

că scenele sinuciderilor nu i-ar fi vorbit, deoarece o făceau, însă acolo nu exista o suprapunere de voci şi conflicte. Doar un monolog interior pe care el – într-o zi bună sau rea – îl putea auzi. Şi care îl determina mereu să se gândească la sinucidere ca la o posibilitate. O modalitate de a ieşi din scenă. O rută de evadare pentru un şobolan de pe o navă care se scufundă.

În timpul unora dintre acele anchete, Ståle Aune îi prezentase lui Harry cele mai comune motive de sinucidere. De la cele infantile – răzbunare pe lume, acum-ţie-îţi-va-părea-rău – la dispreţul de sine, ruşine, durere, vinovăţie, pierdere, până la motivele „mici” – oameni care vedeau sinuciderea ca pe o consolare, o liniştire. Oameni care nu căutau o rută de evadare, dar cărora le plăcea să ştie că aceasta exista, aşa cum mulţi trăiesc în oraşe mari deoarece acestea le oferă totul, de la Operă la baruri de striptease, însă la care ei nu se gândesc niciodată să se ducă. Ceva care să-i protejeze de claustrofobia generată de a fi vii, de a trăi. Apoi, într-un moment de dezechilibru accentuat de băutură, pilule, probleme financiare sau romantice, acei oameni luau o decizie fără să ţină cont de consecinţe, ca şi cum ar mai fi băut un pahar sau ar fi lovit un barman, consolarea devenise singurul gând.

Da, Harry se gândise la asta. Însă acesta nu fusese niciodată singurul lui gând – până acum. Poate că suferea de angoasă, dar era treaz. Iar gândul însemna mai mult decât un sfârşit al durerii. Se gândise la tot. O anchetă criminalistică trebuia să servească mai multor obiective. Să aducă certitudine şi pace celor rămaşi în urmă şi societăţii în general făcea parte dintre acestea. Alte obiective – cum ar fi eliminarea unei persoane periculoase de pe străzi, menţinerea ordinii sociale prin a le arăta potenţialilor criminali că riscau să fie pedepsiţi sau îndeplinirea nevoii tacite a societăţii de răzbunare – deveneau secundare dacă făptaşul era mort. Cu alte cuvinte: societatea cheltuia mai puţine resurse într-o anchetă în care se bănuia că un făptaş mort avea să fie cel mai bun rezultat, decât într-una în care exista riscul ca făptaşul să rămână în libertate. Ca atare, dacă Harry dispărea acum, exista şansa ca ancheta să se concentreze pe orice, cu excepţia mortului căruia Gule îi oferise deja un alibi pentru ora crimei. Singurul lucru care putea reieşi – şi care ar fi orientat vag atenţia în direcţia lui Harry – consta în părerea unui expert 3D care susţinea că făptaşul *ar fi putut* să fie mai înalt de 1,90 metri şi că

maşina *ar fi putut* să fie un Ford Escort. Numai că, din câte ştia Harry, o astfel de informaţie putea să nu ajungă mai departe de Bjørn Holm, a cărui loialitate era de nezdruncinat şi care, de-a lungul anilor, trecuse de mai multe ori dincolo de graniţa eticii profesionale. Dacă Harry murea acum, n-avea să mai existe niciun proces; Oleg urma să aibă parte de o mulţime de publicitate, însă nu avea să fie stigmatizat pentru tot restul vieţii, după cum n-aveau să fie stigmatizaţi nici sora mai mică a lui Harry, Sis, nici Kaja, nici Katrine, nici Bjørn, Ståle, Øystein sau oricine altcineva cu un nume marcat cu o singură literă în lista de contacte din telefonul lui. Pentru toţi aceştia compusese un bilet din trei propoziţii, pentru care avusese nevoie de o oră.

Nu pentru că el ar fi crezut că, în sine, cuvintele ar fi însemnat prea mult, ci pentru că sinuciderea lui putea naşte, evident, suspiciunea că era vinovat şi pentru că dorea să le ofere celorlalţi – poliţiştilor – răspunsul necesar pentru a clasa cazul.

Îmi pare rău pentru durerea pe care gestul meu îl va provoca, dar nu suport pierderea lui Rakel şi viaţa fără ea. Mulţumesc pentru tot. M-am bucurat să vă cunosc. Harry.

Citise de trei ori. După care îşi scosese ţigările şi bricheta, aprinsese o ţigară, apoi biletul, şi aruncase resturile arse în toaletă. Exista o soluţie mai bună. Să moară într-un accident. Aşa că se urcase în maşină şi se dusese la Peter Ringdal, ca să lămurească ultima îndoială, să-şi elimine ultima speranţă.

Care acum fusese eliminată. Cumva, era o uşurare.

Harry se gândi din nou. Reluă lucrurile în minte ca să vadă dacă îşi amintea totul. Noaptea trecută stătuse în maşină, ca acum, şi văzuse oraşul sub el, cu luminile strălucind în beznă, suficient de puternice cât să unească punctele între ele. Acum putea vedea întregul tablou, oraşul întins sub cerul înalt, albastru, scăldat în lumina puternică de primăvară a noii zile.

Inima nu-i mai bătea la fel de rapid. Poate că doar aşa simţea el, că numărătoarea se apropia de zero.

Harry îşi puse piciorul pe ambreiaj, răsuci cheia în contact şi băgă în viteză.

39

Autostrada 287.

Harry se îndrepta spre nord.

Strălucirea dealurilor acoperite de zăpadă era atât de intensă, încât Harry îşi scosese ochelarii de soare din torpedou. Inima începuse să-i bată mai normal după ce ieşise din Oslo, pe drumuri din ce în ce mai puţin circulate pe măsură ce se depărta de oraş. Senzaţia de calm se instalase deoarece luase o decizie, din unele puncte de vedere era deja mort şi îi mai rămânea de îndeplinit un simplu act. Sau poate că era din cauza whiskyului Jim Beam. Se oprise o singură dată în drum către ieşirea din oraş la magazinul de băuturi de pe Strada Therese, unde îi dăduse vânzătorului bancnota cu imaginea lui Sigrid Undset în schimbul unei sticle de jumătate şi ceva rest. Apoi se mai oprise la benzinăria Shell din Marienlyst, unde folosise restul primit ca să bage nişte benzină în rezervorul aproape gol. Nu avea nevoie de mult combustibil. Însă nu mai avea nevoie nici de bani. Acum sticla zăcea pe trei sferturi goală pe scaunul pasagerului, lângă pistol şi telefon. Încercase să o sune din nou pe Kaja, dar din nou fără succes. Nu se putuse împiedica să se gândească la faptul că poate era mai bine aşa.

Băuse aproape jumătate de sticlă înainte de a observa vreun efect, însă acum se simţea suficient de detaşat de ceea ce urma să se întâmple, însă nu într-atât încât să rişte să omoare vreun nevinovat.

Ultimul drum.

Ofiţerul de poliţie de la locul accidentului petrecut cu două zile înainte nu le spusese unde exact se întâmplase pe autostrada 287, însă nu prea conta. Oricare porţiune lungă şi dreaptă a şoselei era bună.

În faţa lui se vedea un camion.

După următoarea curbă Harry acceleră, ieşi în lateral, trecu pe lângă şi văzu că era un camion cu remorcă. Se strecură în faţa lui. Privi în oglinda retrovizoare. Cabină înaltă.

Harry mai acceleră puţin, păstrând viteza puţin peste 120 de kilometri pe oră, deşi limita de viteză era de 80. Câţiva kilometri mai încolo ajunse la o nouă porţiune lungă şi dreaptă. Către capătul ei se vedea un refugiu pe partea stângă a şoselei. Semnaliză, traversă şoseaua şi intră în parcarea

goală, trecând pe lângă o toaletă şi câteva tomberoane, după care întoarse maşina, astfel încât să fie îndreptată din nou spre sud. Trase la margine şi lăsă motorul pornit. Privi înapoi pe şosea. Văzu aerul tremurând deasupra asfaltului, ca şi cum şoseaua traversa mai degrabă un deşert decât o vale norvegiană în luna martie, având în dreapta un râu acoperit cu gheaţă, dincolo de marcajele de protecţie. Poate că alcoolul îi juca feste. Harry se uită la sticla de Jim Beam. Soarele făcea ca lichidul auriu dinăuntru să lucească.

Ceva îi spunea că era o laşitate să-şi ia singur viaţa. Poate, dar cerea curaj.

Iar dacă nu dispuneai de acel curaj, acesta putea fi cumpărat într-o sticlă de 209,90 de coroane.

Harry deşurubă capacul, bău restul de whisky şi înşurubă capacul la loc.

Gata. Suficient de detaşat. Curaj.

Dar mai important: autopsia avea să arate că faimosul beţiv avusese o concentraţie atât de mare de alcool în sânge la momentul impactului, încât nu era exclus să fi pierdut controlul volanului. În plus, n-avea să existe niciun bilet de adio sau altceva care să sugereze că plănuise să se sinucidă. Fără sinucidere, fără suspiciuni, fără umbre lăsate de ucigaşul propriei soţii să cadă pe cineva care nu merita asta.

Îl vedea deja venind acum dinspre sud. Camionul cu remorcă. Aflat cam la un kilometru distanţă.

Harry verifică în oglinda laterală din stânga dacă erau singuri pe şosea.

Băgă în viteza întâi şi dădu drumul ambreiajului, apoi ieşi pe şosea. Se uită la vitezometru. Nu prea repede, deoarece ar fi încurajat scenariul sinuciderii. Oricum nu era nevoie, cum spusese ofiţerul de poliţie de la locul accidentului: când o maşină ajunge în faţa unui camion cu 80-90 de kilometri la oră, centurile de siguranţă şi airbagurile nu mai contează prea mult. Volanul avea să ajungă dincolo de bancheta din spate.

Vitezometrul ajunse la 90.

100 de metri în patru secunde, un kilometru în 40. Dacă autocamionul îşi păstra viteza, aveau să se ciocnească în mai puţin de 20 de secunde. 500 de metri. Zece… nouă…

Harry nu se gândea la nimic în afară de intenţia lui: să izbească camionul în mijlocul radiatorului. Era recunoscător că trăia într-o epocă în care încă era posibil să-ţi conduci maşina direct spre moartea ta şi a

altora, numai că înmormântarea asta era doar pentru el. Desigur, avea să producă daune camionului, al cărui şofer avea să rămână marcat pe viaţă, bântuit de coşmaruri recurente, însă cu trecerea anilor avea să se întâmple tot mai rar. Fantomele chiar dispăreau.

400 de metri. Intră cu maşina pe celălalt sens al şoselei. Încercă să manevreze volanul încât să pară că maşina a intrat în derapaj, ca şoferul camionului să poată declara poliţiştilor că i se păruse că el pierduse controlul volanului sau adormise la volan. Harry auzi claxonul camionului începând să sune disperat. Efectul Doppler. Sunetul îi străpunse urechea ca un cuţit. Era sunetul morţii care se apropia. Ca să atenueze ţipătul, ca să nu ajungă să moară pe o asemenea muzică stridentă, Harry întinse mâna dreaptă şi porni radioul, rotind volumul la maximum. 200 de metri. Difuzoarele vibrau.

Mai încolo vom şti mai multe despre asta…

Harry auzise versiunea lentă a cântecului gospel. Viorile…

Mai încolo vom înţelege de ce.

Camionul se făcea tot mai mare. Trei… doi…

Fruntea sus, frate, trăieşte în lumina soarelui.

Atât de adevărat. Atât de… greşit. Harry roti tare de volan spre dreapta.

Fordul Escort reveni pe partea lui de şosea, ratând la mustaţă colţul din stânga al părţii frontale a camionului. Harry se îndrepta direct spre parapetele de protecţie şi frână, răsucind volanul cu putere spre stânga. Simţi cauciucurile pierzându-şi aderenţa, simţi spatele maşinii derapând în dreapta şi forţa centrifugă lipindu-l de scaun, în timp ce maşina se rotea. Era conştient că povestea nu se putea sfârşi cu bine. Avu timp să vadă camionul dispărând înaintea lui şi ajungând deja departe, înainte ca spatele maşinii să izbească parapetele de protecţie şi el să ajungă în imponderabilitate. Cer albastru, lumină. Pentru o clipă crezu că murise, că se întâmpla exact aşa cum se spunea: în acele clipe îţi părăseai corpul şi te înălţai spre paradis. Numai că paradisul spre care se îndrepta el se rotea odată cu dealul împădurit, şoseaua şi râul, în timp ce soarele se balansa în sus şi în jos ca într-un film, în acompaniamentul unei voci care, într-o tăcere bruscă şi ciudată, cânta *Vom înţelege totul…* înainte de a fi întreruptă de o altă izbitură.

Harry fu împins înapoi în scaun, se uită la cerul de deasupra lui, care

încetase să se rotească, dar care acum părea că se dizolvă, căpătând o nuanţă verzuie înainte de a fi acoperit de o cortină palidă, transparentă. Cortina se întuneca la culoare. El şi maşina se scufundau adânc. *N-are de ce să mă surprindă,* se trezi el gândind, *că mă îndrept spre iad.* Apoi auzi o bufnitură surdă ca o uşă de adăpost antiaerian care se închide. Maşina se îndreptă, apoi se răsuci încet şi el înţelese ce se întâmplase. Aterizase în râu, cu partea din spate prima, trecuse prin stratul de gheaţă, iar acum ajunsese sub acesta. Ca şi cum aterizase pe o planetă străină, cu un peisaj ciudat, verde, luminat de raze de soare filtrate de gheaţă şi de apă, unde tot ce nu era de piatră sau resturi putrezite de copaci se legăna încet, ca într-un dans.

Curentul de apă prinse maşina, iar aceasta pluti încet în josul râului ca un hovercraft în timp ce se ridica încet la suprafaţă. Se auzi un sunet ca de trosnitură când acoperişul maşinii izbi gheaţa. Apa intra pe la pragurile portierelor şi era aşa de rece, încât picioarele lui Harry amorţiră. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi încercă să împingă portiera. Însă presiunea apei la doar un metru adâncime făcea imposibilă acţiunea. Trebuia să iasă pe geam. Radioul şi farurile continuau să funcţioneze, aşa că apa încă nu scurtcircuitase partea electrică. Harry apăsă butonul de deschidere a geamului, însă nu se întâmplă nimic. Un scurtcircuit sau presiunea apei. Apa îi ajunsese la genunchi. Acoperişul maşinii nu mai zgâria gheaţa, maşina încetase să se mai ridice, iar el plutea între fundul râului şi suprafaţa apei. Trebuia să lovească parbrizul ca să-l smulgă de la locul lui. Se lăsă pe spate pe scaun, însă nu avea loc suficient, picioarele lui erau prea lungi şi simţea cum alcoolul îi făcea mişcările lente, gândurile încetinite, coordonarea slabă. Căută cu mâna sub scaun şi dădu de maneta cu care îl mişca în spate. Deasupra era o altă manetă, cu care îşi lăsă scaunul pe spate până ce aproape că ajunse întins. O scurtă amintire. De când îşi ajustase scaunul ultima dată. Cel puţin acum îşi putea trage picioarele de sub el. Apa aproape că îi ajunsese la piept, iar răceala ei îi strângea plămânii şi inima ca o gheară. Exact în clipa în care vru să lovească cu ambele picioare în parbriz, maşina se izbi de ceva şi el îşi pierdu echilibrul, căzu în lateral înspre scaunul pasagerului şi picioarele îi loviră volanul. La naiba, la naiba! Harry văzu bolovanul de care se izbise maşina trecând pe lângă ea, în timp ce aceasta continua să se rotească într-un soi de vals lent, cu spatele înainte, izbi un alt bolovan şi se răsuci

din nou.

Cântecul de la radio se opri brusc în mijlocul unui nou refren *Vom înţelege totul…*

Harry luă o gură mare de aer în spaţiul rămas sub acoperiş, după care se ghemui sub apă ca să lovească parbrizul din nou. De această dată îl izbi, dar acum era înconjurat de apă, aşa că îşi simţi picioarele izbind moale şi fără forţă, ca picioarele unui astronaut pe Lună.

Se căţără mai sus pe scaun şi fu nevoit să-şi lipească capul de acoperiş ca să ia o gură de aer. Inspiră profund de câteva ori. Maşina se opri.

Harry se scufundă din nou şi văzu prin parbriz că Fordul se prinsese în crengile unui copac putrezit. O rochie albastră cu picăţele albe flutura în direcţia lui. Îl cuprinse panica. Izbi cu mâna în geamul lateral şi încercă să-l forţeze să se deschidă. Degeaba. Brusc, două dintre crengi se rupseră şi maşina alunecă în lateral şi se eliberă. Luminile farurilor care în mod bizar continuau să funcţioneze măturară fundul apei către mal, unde Harry zări ceva licărind, poate o sticlă de bere, ceva din sticlă oricum, înainte ca maşina să reînceapă să fie purtată de curent, mai repede acum. Harry avea nevoie de aer. Însă maşina era acum atât de plină cu apă încât fu nevoit să închidă gura şi să-şi apese nasul de acoperiş, ca să respire pe nări. Farurile se stinseră. Ceva plutea în câmpul lui vizual, legănându-se pe suprafaţa apei. Sticla de Jim Beam, goală, cu capacul înşurubat. Ca şi cum ar fi vrut să-i amintească de un truc care îi salvase viaţa odată, cu multă vreme în urmă. Dar care nu mai avea importanţă acum; aerul din sticlă i-ar mai fi oferit doar câteva secunde de speranţă dureroasă după ce resemnarea îi oferise un pic de linişte.

Harry închise ochii. Iar în acea clipă – exact ca într-un clişeu – întreaga viaţă i se derulă în faţa ochilor.

Clipele când se rătăcise în copilărie şi alergase terorizat prin pădure la o distanţă mică de ferma bunicului lui din Romsdalen. Prima lui prietenă, în patul părinţilor ei, având întreaga casă la dispoziţie, cu uşa de la balcon deschisă, cu draperia fluturând, lăsând soarele să intre în timp ce ea îi şoptea că el trebuie să aibă grijă de ea. Iar el şoptind „da” şi apoi, şase luni mai târziu, citind biletul ei de sinucidere. Cazul de crimă din Sydney, cu apusul soarelui la nord, ceea ce însemnase că se rătăcise şi acolo. Fata cu un singur braţ care sărise în piscină în Bangkok, trecând prin apă ca un cuţit, imaginea aparte a asimetriei şi distrugerii. O lungă plimbare în

Nordmarka, doar el, Oleg şi Rakel. Soarele de toamnă căzând peste chipul lui Rakel, care zâmbea înspre aparatul foto când aşteptau să se declanşeze, iar Rakel observând că se uita la ea, întorcându-se spre el cu un zâmbet şi mai larg, care îi ajungea până la ochi, până ce lumina se ajustase şi ea devenise cea care strălucea ca soarele, iar ei doi nu îşi mai luaseră privirile unul de la celălalt şi fuseseră nevoiţi să repete fotografia.

Ajustare.

Harry îşi redeschise ochii.

Apa nu se mai ridicase.

Presiunea se ajustase, în fine. Legile fundamentale şi complexe ale fizicii permiteau acelei benzi înguste de aer să rămână captivă sub acoperişul maşinii şi sub suprafaţa apei, cel puţin deocamdată.

Iar la capătul tunelului se vedea literalmente lumină.

Văzu prin luneta maşinii că apa în direcţia din care venea maşina era colorată în verde tot mai închis, însă în faţa maşinii verdele era mai luminos. Asta trebuia să însemne că tot înainte râul nu mai era acoperit de gheaţă sau era măcar mai puţin adânc, poate amândouă. Iar dacă presiunea se ajustase, el ar fi trebuit să poată deschide portiera. Harry vru să se scufunde iar şi să încerce, când îşi dădu seama că era încă sub gheaţă. Ar fi fost o modalitate ridicolă de a se îneca, mai ales că acolo, în maşină, avea suficient aer să reziste până ce maşina ajungea într-o porţiune mai puţin adâncă şi lipsită de gheaţă. Iar acea porţiune nu era departe, maşina părea să se îndrepte cu mai mare viteză într-acolo, iar lumina devenea mai intensă.

N-avea niciun sens să te îneci dacă aveai să fii spânzurat.

Habar n-avea de ce îi venise în minte vechea zicală.

Sau de ce se gândea la rochia albastră.

Sau la Roar Bohr.

Un zgomot se auzea tot mai aproape.

Roar Bohr. Rochia albastră. Sora mai mică. Norafossen. 20 de metri. Zdrobită de stânci.

Iar când ieşi la lumină, apa deveni un zid alb de bule în faţa lui, iar zgomotul se transformă în muget. Harry pipăi în spatele lui, prinse spătarul scaunului, inspiră adânc şi se afundă în timp ce botul maşinii se înălţa. Se holbă prin apă, prin parbriz, la ceva întunecat, unde cascada de apă albă se transforma într-un nimic alb.

Partea a treia

40

Dagny Jensen privi înspre curtea şcolii, la dreptunghiul de lumină care pornise de dimineaţă de lângă casa îngrijitorului şi care ajunsese acum – spre finalul zilei de școală – chiar sub cancelarie. Un animal cu coadă lungă ţopăia pe asfalt. Stejarul mare înmugurise. Oare de ce ajunsese să remarce muguri peste tot? Privi spre sala de clasă, unde elevii erau aplecaţi asupra temelor la engleză şi singurul sunet care spărgea liniştea era scârţâitul ritmic al creioanelor şi stilourilor. Era tema pentru acasă, însă Dagny simţea o durere intensă în stomac pentru că nu se simţise în stare să facă ce aşteptase cu nerăbdare, un studiu al romanului *Jane Eyre,* de Charlotte Brontë. Un studiu despre Charlotte, care fusese profesoară şi preferase o viaţă independentă în locul unui mariaj acceptabil din punct de vedere social cu un bărbat având un intelect pe care ea nu-l respecta, ceea ce reprezenta o idee aproape de neconceput în Anglia victoriană. Un studiu despre orfana Jane Eyre, care se îndrăgosteşte de stăpânul casei unde lucrează ca guvernantă, aparentul mizantrop şi repezitul domn Rochester. Despre cum şi-au declarat iubirea reciprocă şi despre modul în care ea descoperise – când ei doi erau pe punctul de a se căsători – că el era încă legat de soţia lui. Jane pleacă şi cunoaşte un alt bărbat care se îndrăgosteşte de ea, însă el nu reprezintă pentru ea decât un surogat mediocru al domnului Rochester. Şi despre sfârşitul tragic şi fericit când doamna Rochester este omorâtă, astfel încât Jane şi domnul Rochester pot fi, în fine, împreună din nou. Despre faimosul schimb de replici în care domnul Rochester, desfigurat de incendiul care mistuise casa, întreabă: *Sunt hidos, Jane?* Iar ea replică: *Foarte, domnule; aşa ai fost mereu, să ştii.*

Şi chiar la final, capitolul lacrimogen în care Jane dă naştere copilului lor.

Dagny simţi sudoarea şiroindu-i pe frunte când un alt junghi dureros îi străbătu abdomenul. Junghiurile veniseră şi plecaseră în ultimele zile, iar pastilele contra indigestiei pe care le luase n-o ajutaseră. Se programase la doctor, dar abia peste o săptămână, iar gândul că mai trebuia să petreacă atâtea zile cu astfel de dureri n-o bucura deloc.

— Ies puţin afară pentru câteva minute, zise ea, ridicându-se de pe scaun.

Câţiva elevi se uitară la ea şi dădură din cap, după care se concentrară din nou asupra temei. Erau elevi buni şi studioşi. Câţiva erau chiar talentaţi. Uneori Dagny nu se putea abţine să viseze că într-o bună zi, după ce ea avea să se pensioneze, unul dintre ei – unul singur era suficient – avea s-o sune ca să-i mulţumească. Pentru că le arătase o lume care însemna mai mult decât vocabular, gramatică şi elementele de bază ale universului lingvistic. Cineva care găsise şi fusese inspirat de ceva în timpul lecţiilor ei de engleză. Ceva care să-i inspire pentru creaţii proprii.

Când Dagny ieşi pe coridorul din faţa clasei, un poliţist se ridică de pe scaun şi o urmă. Omul se numea Ralf şi preluase sarcina de pază şi protecţie de la Kari Beal.

— La toaletă, zise Dagny.

Katrine Bratt o asigurase pe Dagny că va fi însoţită de un bodyguard câtă vreme considerau că Svein Finne reprezenta o ameninţare pentru ea.

Katrine şi Dagny nu discutaseră în realitate: problema nu era cât continua Finne să fie liber sau viu, ci cât puteau rezista bugetul alocat de Katrine şi răbdarea lui Dagny.

Pe coridoarele şcolii se lăsa o linişte aparte în timpul orelor, ca şi cum s-ar fi odihnit între exploziile de frenezie din pauze. La fel ca în cazul cicadelor care roiau în jurul lacului Michigan exact la fiecare 17 ani. Dagny fusese invitată la următoarea apariţie de către un unchi de acolo, care îi spusese că trebuie neapărat să trăiască şi ea acest moment, atât muzica intensă generată de miliardele de insecte, cât şi gustul lor. Aparent cicadele erau înrudite cu scoicile şi midiile, iar el îi spusese, în timpul unei mese cu midii din timpul vizitei lui în Norvegia, că cicadele puteau fi consumate la fel: se ţinea strâns carcasa, se îndepărtau picioarele şi capul şi se scoteau afară părţile moi, bogate în proteine. Nu suna extraordinar de apetisant, iar ea nu lua niciodată în serios invitaţii de la americani, mai ales când acestea erau – dacă ea calculase corect – pentru anul 2024.

— Aştept aici, zise poliţistul, oprindu-se în faţa toaletei pentru femei.

Ea intră. Pustiu. Se duse în ultima dintre cele opt cabine. Îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii, se aşeză pe toaletă, se aplecă înainte şi împinse uşa cabinei ca s-o încuie. Descoperi că uşa nu se închidea bine. Îşi ridică privirea.

Văzu o mână ivindu-se între uşă şi cadrul acesteia, patru degete late, unul dintre ele cu un inel în formă de şarpe. Iar în palmă văzu marginea

unei găuri.

Dagny abia reuşi să inspire adânc înainte ca uşa să se dea de perete, iar mâna lui Finne să se repeadă înainte şi să o prindă de gât. Individul îi puse un cuţit şerpuit în faţă, iar gura lui şopti chiar lângă urechea ei:

— Deci, Dagny? Greţuri matinale? Dureri de stomac? Vezică slabă? Sâni dureroşi?

Dagny închise ochii.

— Putem afla în curând, zise Finne, lăsându-se în genunchi şi băgându-şi cuţitul într-o teacă dinăuntrul hainei fără să-şi ia mâna de la gâtul ei.

Scoase ceva ca un pix din buzunar, pe care îl înfipse între coapsele ei. Dagny se aştepta ca obiectul să o atingă, să o penetreze, însă asta nu se întâmplă.

— Fii fată bună şi fă pipi pentru tati, bine?

Dagny înghiţi în sec.

— Ce s-a întâmplat? De-asta ai venit aici, nu?

Dagny încercă să facă ce-i ceruse el, însă simţi că toate funcţiile organismului ei se blocaseră. Nici măcar nu ştia dacă era în stare să ţipe, în caz că el şi-ar slăbi strânsoarea.

— Dacă nu faci pipi până număr la trei o să înfig cuţitul în tine, apoi în idiotul care aşteaptă pe coridor.

Vocea lui şoptită făcea ca fiecare cuvânt, fiecare silabă să sune ca o obscenitate. Dagny încercă. Încercă din răsputeri.

— Unu, şopti Finne. Doi. Trei… Gata, vine! Isteaţă fată…

Ea auzi şuvoiul lovind porţelanul vasului, apoi apa.

Finne îşi trase mâna cu testul de sarcină înspre el şi puse obiectul pe podea. Se şterse cu hârtia igienică prinsă de perete.

— În două minute vom şti dacă eşti însărcinată, zise el. Nu e minunat, dragă? Teste ca acesta nu existau înainte şi nici măcar nu visam la astfel de lucruri ultima dată când am fost liber. Imaginează-ţi toate lucrurile minunate pe care le va aduce viitorul. E de mirare că vrem să aducem un copil în lumea asta?

Dagny închise ochii. Două minute. Şi după aia ce urma?

Auzi voci în afara cabinei. O scurtă conversaţie înainte ca uşa toaletei să se deschidă, paşi grăbiţi, o fată al cărei profesor îi permisese să meargă la toaletă intră în cabina cea mai apropiată de hol, îşi făcu treaba, se spălă pe mâini şi ieşi din nou în grabă.

Finne scoase un oftat din rărunchi în vreme ce se uita la test.

— Caut un plus aici, Dagny, dar mă tem că arată un minus. Ceea ce înseamnă…

Se ridică şi se postă în faţa ei, după care începu să se desfacă la pantaloni cu mâna liberă. Dagny îşi dădu capul pe spate şi se eliberă de cealaltă mână a lui.

— Mi-a venit ciclul, zise ea.

Finne se uită la ea. Faţa lui era în umbră. Şi arunca o umbră în jur. Întreaga lui fiinţă arunca o umbră, ca o pasăre de pradă rotindu-se în faţa soarelui. Îşi scoase din nou cuţitul din teacă. Ea auzi uşa scârţâind, apoi auzi vocea poliţistului:

— E totul în regulă, Dagny?

Finne îi arătă cuţitul, ca şi cum acesta ar fi fost o baghetă magică ce o obliga să facă tot ce dorea el.

— Tocmai terminam, zise ea, fără să-şi ia privirea din ochii lui Finne.

Se ridică de pe scaunul de toaletă, îşi trase chiloţii şi pantalonii, stând atât de aproape de el încât inspiră mirosul lui de sudoare şi altceva, ceva rânced, care o făcea să vomite. Boală. Durere.

— O să mă întorc, zise el, ţinând uşa cabinei deschisă pentru ea.

Dagny n-o luă la fugă, dar trecu repede pe lângă celelalte cabine şi pe lângă chiuvete şi ieşi pe coridor. Lăsă uşa să se închidă în urma ei.

— E înăuntru.

— Cum?

— Svein Finne. Are un cuţit.

Poliţistul se holbă la ea o clipă, apoi îşi scoase pistolul afară. Cu mâna liberă îşi băgă o cască în ureche, apoi scoase staţia radio prinsă la pieptul lui.

— 01, zise el. Am nevoie de întăriri.

— Fuge, rosti Dagny. Trebuie să-l prinzi.

Poliţistul o privi. Deschise gura ca pentru a explica faptul că obiectivul lui principal era acela de a o proteja, nu de a trece la atac.

— Altfel o să se întoarcă, zise Dagny.

Ceva din vocea sau din expresia ei îl determină pe poliţist să închidă gura. Făcu un pas înspre uşă, îşi lipi capul de ea şi ascultă câteva secunde, cu ambele mâini în jurul armei îndreptate spre podea. După care împinse uşa.

— Poliţia! Mâinile sus!

Poliţistul dispăru în toaletă.

Dagny aşteptă.

Auzi uşile cabinelor date de perete.

Pe toate opt.

Apoi poliţistul se întoarse.

Dagny inspiră tremurând.

— Pasărea a zburat din cuib?

— Dumnezeu ştie cum, rosti poliţistul, apucând din nou staţia radio. Probabil că s-a căţărat pe perete şi a ieşit pe fereastra de sus, de lângă tavan.

— A zburat, repetă încetişor Dagny, în vreme ce poliţistul apelă din nou 01, dispeceratul de urgenţe.

— Cum?

— Nu s-a căţărat. *A zburat.*

41

— Cât, 20 de metri ai spus? întrebă detectivul Sung-min Larsen, de la Kripos.

Privi înspre vârful Norafossen, de unde ţâşnea torentul de apă. Îşi şterse faţa udă de la particulele de apă pe care vântul care sufla dinspre vest le purta până pe malul râului. Mugetul cascadei acoperea zgomotul traficului de pe şoseaua principală care se întindea de-a lungul pantei pe care o coborâseră ca să ajungă la râu.

— 20 de metri, durează doar câteva secunde, dar până ajungi jos ai deja 70 de kilometri la oră. N-ai nicio şansă, adăugă ofiţerul de poliţie.

Avea o faţă de buldog şi se prezentase ca fiind Jan de la biroul poliţiei districtuale din Sigdal. Îşi îndreptă unul dintre braţele scurte, musculoase, către carcasa unui Ford Escort alb din vârful unui bolovan mare şi negru pe care apa o lovea, împingând-o în toate părţile. *Ca o instalaţie de artă,* îşi zise Sung-min Larsen. O imitaţie a operei de artă realizate de Lord, Marquez şi Michels – zece maşini Cadillac îngropate pe jumătate în deşertul Amarillo din Texas, unde fusese cu tatăl lui când avea 14 ani. Tatăl lui era pilot şi dorise să-i arate fiului său minunata ţară în care el învăţase să zboare cu avionul Starfighter, un avion despre care spunea că e mai periculos pentru pilot decât pentru inamic, o glumă pe care o repetase de multe ori în cursul acelei călătorii, printre accesele de tuse. Cancer la plămâni.

— Nu e nicio îndoială, zise Jan de la biroul din Sigdal, dându-şi şapca de poliţist pe spate. Şoferul a ieşit prin parbriz, s-a izbit de roci şi a murit instantaneu. Trupul a fost dus în aval de apele râului. Acum apa este atât de mare încât corpul nu s-a oprit înainte de Solevatn. Şi este încă îngheţată, aşa că o vreme nu vom da de urma lui.

— Ce a spus şoferul camionului? întrebă Sung-min Larsen.

— A spus că Escortul a intrat pe sensul lui de mers şi că şoferul căuta probabil ceva în torpedou sau cam aşa ceva, după care şi-a dat brusc seama ce avea să se întâmple şi a virat în ultima clipă înapoi pe sensul corect de mers. A zis că totul s-a petrecut atât de rapid că el n-a avut timp să vadă ce s-a întâmplat, dar, când s-a uitat în oglinda retrovizoare, maşina dispăruse. Însă, constatând că drumul era drept, şi-a zis că ar fi

trebuit să o vadă. Aşa că a oprit şi ne-a sunat. Se văd urme de cauciuc pe asfalt, dâre de vopsea albă pe parapetele de protecţie şi o gaură în gheaţă unde Escortul a intrat în apă.

— Tu ce crezi? Şofat neglijent sau tentativă de sinucidere? întrebă Larsen.

O nouă rafală de vânt se făcu simţită şi îşi duse automat mâna la cravată, chiar dacă aceasta era ţinută pe loc de un ac cu logoul Pan-Am.

— Tentativă? E mort, îţi spun eu.

— Crezi că a vrut să intre în camion şi şi-a pierdut curajul în ultima clipă?

Poliţistul se scutură de amestecul de noroi şi zăpadă de pe cizmele lui lungi până la genunchi. Se uită la pantofii Loake lăcuiţi ai lui Sung-min Larsen. Clătină din cap.

— De obicei, ei n-o fac.

— *Ei?*

— Oamenii care vin aici pe ultimul drum. Sunt hotărâţi. Sunt… motivaţi.

Larsen auzi o creangă trosnind în spatele lor şi se întoarse ca s-o vadă pe şefa Serviciului de Investigaţii Criminale, Katrine Bratt, coborând panta ţinându-se de copaci. Când ajunse lângă ei, Katrine îşi şterse mâinile pe blugii negri. Sung-min îi studie chipul când ea întinse mâna proaspăt ştearsă ofiţerului de poliţie locală şi se prezentă.

Palidă. Make-up proaspăt aplicat.

Asta însemna că plânsese pe drumul dinspre Oslo şi se machiase din nou înainte de a coborî din maşină? Evident, îl cunoştea bine pe Harry Hole.

— Aţi găsit trupul? întrebă ea, dând din cap când Jan din Sigdal clătină dintr-al lui.

Sung-min bănuia că următoarea ei întrebare avea să fie legată de şansele ca Hole să mai fie în viaţă.

— Deci, de fapt *nu ştim* că e mort?

Jan scoase un oftat profund şi adoptă din nou o expresie tragică.

— Când o maşină cade 20 de metri, ajunge la o viteză de 70 de kilometri şi…

— Sunt siguri că e mort, interveni Sung-min.

— Şi e de presupus că tu eşti aici deoarece crezi că există o legătură cu moartea lui Rakel Fauke, zise Bratt fără să se uite la Sung-min şi preferând

să se concentreze pe tabloul grotesc al maşinii distruse.

Tu nu eşti? dădu Sung-min să replice, dar îşi dădu seama că, probabil, nu era deloc ciudat ca un şef de departament să viziteze locul unde unul dintre colegii lui murise. Poate. Aproape două ore de condus, machiaj proaspăt. Poate că era mai mult decât o simplă relaţie profesională?

— Ne întoarcem la maşina mea? întrebă el. Am nişte cafea.

Katrine încuviinţă şi Sung-min îi aruncă o privire rapidă lui Jan, pentru a-i da de înţeles că nu era invitat.

Sung-min şi Katrine se urcară pe locurile din faţă ale maşinii lui BMW Gran Coupé.

Chiar dacă primea o indemnizaţie decentă pentru combustibil, Sung-min avea în continuare pierderi financiare mergând peste tot cu maşina lui, în loc să folosească o maşină de serviciu Kripos, dar, cum obişnuia să spună tatăl lui, viaţa era prea scurtă ca să nu conducă mereu o maşină bună.

— Bună, zise Bratt, întinzând mâna în spate, între cele două scaune, ca să mângâie câinele întins pe bancheta din spate, cu capul pe labele din faţă, uitându-se trist la ei.

— Kasparov este un câine poliţist pensionat, dar a trăit mai mult decât proprietarul lui, aşa că l-am luat eu, zise Sung-min în timp ce turna cafea dintr-un termos în două pahare de carton.

— Îţi plac câinii?

— Nu în mod special, dar nu mai avea pe nimeni.

Sung-min îi dădu unul dintre pahare.

— Ca să trec la subiect. Am fost pe punctul de a-l aresta pe Harry Hole.

Katrine Bratt vărsă din cafea înainte să ia prima înghiţitură. Iar Sung-min simţi că asta nu se întâmplase din pricina cafelei prea fierbinţi.

— Să-l arestezi? zise ea, acceptând batista întinsă de el. Pe ce bază?

— Am primit un apel telefonic. De la un tip pe nume Freund. Sigurd Freund, mai exact. Specialist în analiza 3D a filmelor şi fotografiilor. L-am mai folosit şi înainte, cum l-aţi folosit şi voi. Dorea să verifice formalităţile legate de o sarcină pe care o îndeplinise pentru inspectorul detectiv Harry Hole.

— De ce te-a sunat pe tine? Hole lucrează pentru noi.

— Poate tocmai de-asta. Freund a zis că Hole i-a cerut să trimită factura de servicii la adresa lui privată, ceea ce constituie, evident, o

neregulă. Freund dorea doar să se asigure că totul era în regulă. Totodată, aflase, mai degrabă târziu, că Harry Hole are o înălţime între 1,90 şi 1,95 metri, la fel ca bărbatul din imaginile în chestiune. După aceea, Freund a verificat la Sediul Central al Poliţiei dacă Hole conduce un Ford Escort, acelaşi cu cel din înregistrări. Ne-a trimis fişierele. Imaginile au fost luate cu ajutorul unei camere de supraveghere montate în afara casei lui Rakel Fauke. Ora se potriveşte cu ora presupusă a crimei. Camera video a fost luată de acolo, probabil de către singura persoană care ştia că e acolo.

— Singura persoană?

— Când oamenii instalează camere video de genul ăsta în anumite zone, acestea sunt de obicei folosite la spionarea cuiva. A partenerilor lor, de exemplu. Aşa că am trimis poza lui Hole la vânzătorii de camere video din Oslo, iar Harry Hole a fost recunoscut de un bărbat în vârstă care deţinea pe vremuri magazinul Simensen Hunting and Fishing.

— De ce ar cere Har… Hole analiza înregistrărilor dacă ştia că acestea îl incriminează?

— De ce să ceară o astfel de analiză fără ca altcineva din poliţie să ştie?

— Hole e suspendat. Dacă voia să ancheteze moartea soţiei sale, trebuia să o facă în secret.

— În acest caz, strălucitul Harry Hole tocmai a înregistrat cel mai mare triumf dezvăluindu-l pe strălucitul Harry Hole.

Katrine Bratt nu replică. Îşi ascunse gura în spatele paharului de hârtie, pe care îl răsuci în mână, în timp ce privea prin parbriz cum se estompa lumina zilei.

— De fapt cred că a fost exact invers, zise Sung-min. A vrut să verifice cu un expert dacă era posibil din punct de vedere tehnic să se observe că el era cel filmat intrând şi ieşind din casa lui Rakel Fauke în presupusul moment al crimei. Dacă Sigurd Freund nu ar fi fost în stare să afirme cu certitudine că în imagini era Hole, atunci el ne-ar fi putut da înregistrările fără să se teamă, căci ele dovedesc că a fost cineva în casa lui Rakel Fauke la ora pentru care Hole pare să aibă un alibi. Iar alibiul lui ar fi fost întărit, imaginile confirmă concluzia anatomopatologului că Rakel Fauke a fost ucisă cândva între orele 22 şi 2, mai exact după ora 23:21, când ajunge la faţa locului persoana surprinsă în înregistrări.

— Dar el are un alibi!

Sung-min se gândi să sublinieze ceea ce era evident, anume că alibiul

se baza pe un singur martor şi că experienţa arăta că declaraţiile martorilor nu puteau fi întotdeauna socotite de încredere. Nu pentru că martorii ar fi fost mincinoşi prin natura lor, ci pentru că memoria joacă feste şi simţurile sunt mai puţin precise decât avem noi impresia. Auzise însă disperarea din vocea ei şi îi văzuse durerea din privire.

— Unul dintre detectivii noştri s-a dus să vorbească cu Gule, vecinul lui Hole, zise el. Facem o reconstituire a circumstanţelor alibiului.

— Bjørn spune că Harry era beat mort când el a plecat din apartamentul lui, că nu avea cum să…

— Părea beat mort, preciză Sung-min. Presupun că un alcoolic este perfect capabil să se prefacă beat. Dar e posibil să fi jucat prea mult teatru.

— Cum?

— Conform lui Peter Ringdal, proprietarul…

— Ştiu cine e.

— Ringdal spune că l-a mai văzut beat pe Hole, dar niciodată în asemenea hal încât să fie nevoie să fie târât afară. Hole ţine la băutură mai bine decât cei mai mulţi oameni, iar Ringdal spune că nu l-a văzut bând mai mult decât în alte ocazii. Poate că Hole a vrut să pară mai beat decât era în realitate.

— N-am mai auzit varianta asta până acum.

— Pentru că s-a presupus că Hole are un alibi şi nimeni nu l-a cercetat suficient. Însă eu m-am văzut cu Peter Ringdal de dimineaţă, după ce am vorbit cu Freund. Am aflat că tocmai fusese vizitat de Harry Hole, iar din ce spune Ringdal, am avut impresia că Hole realizase că laţul începe să se strângă în jurul lui, aşa că începuse să caute disperat ţapi ispăşitori. Însă după ce a înţeles că Ringdal nu îi e de ajutor, a rămas fără opţiuni şi…

Sung-min făcu un gest către şoseaua din faţa lor, lăsând-o pe Bratt să încheie singură fraza dacă dorea.

Katrine Bratt îşi ridică bărbia precum bărbaţii ajunşi la o anumită vârstă care îşi trag pielea gâtului de sub gulerele cămăşilor devenite prea strâmte, însă gestul ei îl făcu pe Sung-min să se gândească mai degrabă la o sportivă care încearcă să se motiveze mental ca să nu se lase doborâtă de un punct pierdut, înainte de a se lansa în bătălia pentru următorul punct.

— Ce alte direcţii de anchetă are Kripos în vedere?

Sung-min se uită la ea. Se exprimase neclar? Ea nu vedea că asta nu era o direcţie de anchetă, ci ditamai autostrada luminată pe care nici măcar cineva ca Ole Winter nu se putea rătăci, o cale la capătul căreia îşi atinseseră deja obiectivul, doar că nu aveau rămăşiţele pământeşti ale vinovatului?

— Nu mai există alte direcţii de anchetă acum.

Katrine Bratt încuviinţă de câteva ori, alternând între a închide ochii şi a privi drept înainte, ca şi cum o asemenea decizie simplă cerea multă concentrare.

— Dar dacă Harry Hole e mort, atunci nu e nicio grabă să anunţaţi public că el e suspectul principal Kripos.

Sung-min încuviinţă şi el. Nu pentru că ar fi promis ceva anume, ci pentru că înţelesese ce îi cerea.

— Poliţia locală a emis un comunicat de presă în care spune ceva despre „un bărbat dispărut după ce o maşină a căzut în râu lângă autostrada 287”. Nu văd niciun motiv urgent ca Kripos să comunice public şi altceva, dar evident că decizia le aparţine şefilor mei, zise Sung-min, pretinzând că nu ştie dacă citatul era exact.

Experienţa îl învăţase că interlocutorii deveneau nervoşi şi mai puţin comunicativi dacă îi lăsai să-ţi vadă memoria bună, abilitatea de a citi oamenii, capacitatea deductivă a minţii tale.

— Te referi la Winter?

Sung-min se uită la Bratt, întrebându-se de ce simţise nevoia să menţioneze numele şefului lui. Chipul ei nu oferi vreun indiciu şi el nu avea motiv să creadă că ea ştia cât de stingherit se simţea de fiecare dată când i se amintea că Ole Winter era încă superiorul lui. Sung-min nu spusese nimănui că îl considera pe Ole Winter un detectiv mediocru şi un lider de echipă remarcabil de slab. Nu slab în sensul că era prea moale, ci din contră, era de modă veche, autoritar şi încăpăţânat. Lui Winter îi lipsea capacitatea de a-şi recunoaşte greşelile şi de a accepta că ar trebui să delege mai mult colegilor mai tineri, cu idei mai noi. Şi, ca adevărul să fie întreg, unor detectivi mai isteţi. Sung-min păstrase toate acestea pentru sine, presupunea că era singurul din Kripos cu astfel de opinii.

— O să discut cu Winter, zise Katrine Bratt. Şi cu biroul şefului din Sigdal. Nu vor dori să facă public numele bărbatului dispărut până ce familia lui nu va fi informată, iar dacă eu îmi asum sarcina de a-i informa,

atunci capăt controlul asupra momentului în care poliţia locală îl poate identifica pe Harry Hole.

— Bine gândit, zise Sung-min. Însă mai devreme sau mai târziu, numele lui o să se afle şi niciunul dintre noi nu poate împiedica publicul şi mass-media să facă speculaţii când se va afla că bărbatul mort…

— Dispărut.

— …este soţul femeii ucise recent.

Văzu un fior străbătând-o pe Bratt. O să înceapă să plângă din nou? Nu. Probabil o s-o facă atunci când va fi singură în maşina ei.

— Mersi pentru cafea, hai să păstrăm legătura, zise ea, căutând cu mâna mânerul portierei.

La Solevatn, Katrine Bratt ieşi de pe şosea şi intră într-un refugiu mare şi pustiu.

Parcă maşina şi privi către lacul mare, acoperit de gheaţă, concentrându-se asupra respiraţiei. Când reuşi să-şi domolească pulsul, îşi scoase telefonul şi văzu că primise un mesaj de la Kari Beal, bodyguardul lui Dagny Jensen, însă mai putea aştepta. Îl sună pe Oleg. Îi povesti despre maşină, despre râu şi despre accident.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt. O tăcere lungă. Iar când Oleg vorbi din nou, o făcu cu o voce surprinzător de calmă, ca şi cum şocul resimţit nu ar fi fost atât de puternic pe cât anticipase Katrine.

— N-a fost un accident, zise Oleg. S-a sinucis.

Katrine dădu să răspundă că habar n-avea, dar îşi dădu seama că el nu întrebase, ci enunţase.

— S-ar putea să dureze o vreme găsirea lui. Lacul este încă acoperit de gheaţă.

— Vin acolo. Am certificat de scafandru. Înainte mi-era frică de apă, dar…

O nouă tăcere, iar pentru câteva clipe ea crezu că linia se întrerupsese. După aceea însă auzi o respiraţie tremurândă, iar când el vorbi din nou, vocea i se lupta cu lacrimile.

— …el m-a învăţat să înot.

Katrine aşteptă. Când Oleg reveni, vocea îi era stabilă.

— O să iau legătura cu biroul şefului poliţiei din Sigdal ca să întreb dacă mă pot alătura echipei de scafandri. Şi o să vorbesc cu Sis.

Katrine îi spuse să o sune dacă îl putea ajuta cu ceva, îi dădu numărul direct de la birou, apoi închise. Gata. O făcuse. Nu mai avea motiv de reţineri, era singură în maşina ei.

Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi izbucni în plâns.

42

Ceasul arăta 16:30. Ultimul client. Erland Madsen avusese recent o discuţie cu un psihiatru despre graniţele conceptuale dintre client şi pacient. Depindeau de titulatura profesionistului şi de diferenţa dintre un psiholog şi un psihiatru? Sau distincţia era dată de diferenţa dintre pacienţii sub medicaţie şi cei fără medicaţie?

Ca psiholog, Madsen simţea uneori ca un dezavantaj faptul că nu putea prescrie medicamente când ştia exact de ce avea nevoie clientul şi era nevoit să îl trimită la un psihiatru care ştia, de exemplu, mai puţine lucruri despre tulburarea de stres posttraumatic.

Madsen îşi lipi palmele una de cealaltă. De obicei proceda aşa când el şi clientul treceau de faza introductivă şi ajungeau la discuţia esenţială. Făcea asta fără să se gândească, dar când conştientizase gestul, cercetase şi dăduse peste un istoric al religiilor care susţinea că data din vremurile când mâinile deţinuţilor erau legate cu sfoară, astfel încât împreunate ajunseseră să fie văzute ca un simbol al supunerii. În Imperiul Roman, un soldat învins se putea preda şi putea cere milă arătându-şi mâinile împreunate. Rugăciunile creştinilor legate de milă din partea unui Dumnezeu omnipotent reprezentau, probabil, un alt aspect al aceluiaşi lucru. Ca atare, când Erland Madsen îşi împreuna mâinile, gestul însemna oare că el se supunea clientului? Greu de crezut. Mai degrabă psihologul, în numele clientului şi al său, se supunea autorităţii controversate şi dogmei schimbătoare a psihologiei, aşa cum preoţii, purtătorii de cuvânt ai teologiei, le cereau membrilor congregaţiilor lor să renunţe la adevărurile eterne ale trecutului în favoarea adevărurilor prezentului. Însă în timp ce preoţii îşi împreunau mâinile şi spuneau „Să ne rugăm”, remarca de debut a lui Madsen era:

— Să reluăm de unde ne-am oprit data trecută.

Aşteptă ca Roar Bohr să încuviinţeze înainte de a continua:

— Să vorbim despre momentul în care ai ucis pe cineva. Ai spus că erai… un ciudat. De ce?

Bohr îşi drese glasul, iar Madsen observă că şi el îşi împreunase mâinile. Repetare inconştientă, o acţiune destul de comună.

— Mi-am dat seama destul de timpuriu că eram un ciudat. Doream atât

de mult să omor pe cineva…

Erland Madsen încercă să-şi păstreze o expresie de neutralitate pe chip şi să nu arate că era dornic să audă restul, doar că era deschis, receptiv, fără să emită judecăţi.

Nu curios, nu flămând să audă ceva senzaţional, nu dornic să afle o poveste interesantă. Însă trebuia să recunoască faptul că abia aşteptase întâlnirea, sesiunea de psihoterapie, conversaţia. Cine putea spune că nu putea fi o confluenţă între o experienţă-cheie pentru client şi o poveste interesantă pentru terapeut? Da, după ce se gândise la asta, Madsen ajunsese la concluzia că ceea ce era bun pentru client trebuia să declanşeze automat curiozitatea oricărui psiholog serios, preocupat de interesul acestuia. Iar curiozitatea lui Madsen depindea de faptul că aceste întrebări erau importante pentru clientul lui, deoarece, evident, el era un psiholog conştiincios. Acum, că el văzuse în ce ordine veneau cauza şi efectul, ajunsese nu numai să-şi încrucişeze degetele, ci şi să-şi lipească palmele una de cealaltă.

— Voiam mult să omor pe cineva, repetă Roar Bohr. Dar n-o puteam face. De aceea eram un ciudat.

Se opri. Madsen fu nevoit să numere în gând ca să nu intervină prea rapid. Patru, cinci, şase.

— Nu puteai?

— Nu. Credeam că pot, dar mă înşelam. În armată există psihologi care au misiunea de a-i învăţa pe soldaţi să ucidă. Însă unităţile specializate precum Forţele Speciale nu-i folosesc. Experienţa arată că oamenii care vor să lucreze pentru astfel de unităţi sunt deja atât de motivaţi să ucidă, încât angajarea unor psihologi ar însemna risipă de timp şi de bani. Iar eu mă simţeam motivat. Nimic din ce am crezut sau am simţit atunci când m-am antrenat să ucid nu a sugerat că aş avea vreodată parte de vreo rezistenţă. Dimpotrivă.

— Când ai descoperit că nu poţi ucide o altă persoană?

Bohr inspiră adânc.

— În Basra, în Irak, în cursul unui raid efectuat împreună cu o unitate specializată americană. Folosiserăm tactica şarpelui şi intraserăm în clădirea de unde informatorii ne spuseseră că fuseseră trase focurile de armă. Înăuntru era o fată de 14-15 ani. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, avea faţa cenuşie de la praful exploziei în urma căreia intraserăm şi ţinea

în mâini un Kalaşnikov cât ea de mare. Arma era aţintită spre mine. Am încercat să o împuşc, dar am încremenit. I-am ordonat degetului să apese trăgaciul, dar acesta nu m-a ascultat. Ca şi cum problema nu era în capul meu, ci în muşchi. Fata a început să tragă, dar din fericire era orbită de praf, aşa că gloanţele au lovit zidul din spatele meu. Ţin minte că am simţit cum fragmente de cărămidă mă loveau în spate. Iar eu am continuat să stau acolo. Unul dintre americani a împuşcat-o. Corpul ei a căzut pe spate pe o canapea acoperită cu pături colorate şi pe o măsuţă pe care erau câteva fotografii, în care păreau să fie bunicii ei.

Bohr făcu o pauză.

— Cum te-ai simţit?

— N-am simţit nimic. N-am simţit nimic timp de câţiva ani. În afară de panica abjectă de a mă trezi în aceeaşi situaţie şi de a rata din nou să acţionez. Cum am spus, motivaţia mea era în regulă. Doar că era ceva în capul meu care nu funcţiona. Sau poate că funcţiona *prea bine.* Aşa că m-am axat pe conducere în loc de serviciu activ, căci am crezut că sunt mai potrivit pentru asta. Şi eram.

— Dar n-ai *simţit* nimic?

— Nu. În afară de acele atacuri de panică. Şi văzând că ele sunt alternativa la a nu simţi nimic, a fost foarte bine să nu simt nimic.

— *Comfortably Numb*[4].

— Cum?

— Scuze. Mai departe.

— Când mi s-a atras pentru prima dată atenţia că am simptome de TSPT – insomnie, iritabilitate, bătăi rapide ale inimii, o mulţime de alte chestii mărunte – nu m-a deranjat prea tare. Toţi cei din Forţele Speciale ştiau de TSPT, evident, dar chiar dacă versiunea oficială spunea să luăm problema în serios, noi nu prea discutam despre asta. Nimeni nu rostea cu glas tare că TSPT e pentru cei slabi, însă membrii Forţelor Speciale sunt destul de conştienţi de ei înşişi, ştiam foarte bine că avem niveluri mai ridicate de stres şi aşa mai departe.

Madsen încuviinţă. Existau cercetări care sugerau că modalitatea prin care soldaţii erau recrutaţi pentru unităţi precum Forţele Speciale îi filtra pe cei cu valori medii sau joase de neuropeptidă Y sau NPY, un

---

[4] Melodie de pe albumul *The Wall* al trupei Pink Floyd *(N. r.).*

neurotransmiţător care coboară nivelurile de stres.

Unii membri ai Forţelor Speciale credeau că o astfel de predispoziţie genetică, alături de instruire şi camaraderie strânsă îi făceau imuni la TSPT.

— Era OK să recunoşti că ai avut câteva coşmaruri. Asta dovedea că nu erai psihopat. Însă, dincolo de asta, cred că socoteam TSPT cam la fel cum se gândeau părinţii noştri la fumat: câtă vreme aproape toată lumea îl practica, nu putea să fie *chiar atât* de periculos. Numai că după aceea s-a înrăutăţit…

— Da, rosti Madsen, răsfoindu-şi notiţele. Am vorbit despre asta. Dar tu ai spus că a fost mai bine la un moment dat.

— Da. A fost mai bine când am reuşit în fine să omor pe cineva.

Erland Madsen îşi ridică privirea. Îşi scoase ochelarii, fără să dea impresia unui gest dramatic.

— Pe cine ai ucis?

Lui Madsen îi veni să-şi muşte limba. Ce întrebare mai era şi asta pentru un terapeut profesionist? Chiar dorea să afle răspunsul?

— Un violator. Nu are prea mare importanţă cine era, dar individul a violat şi a omorât o femeie pe nume Hala. Era interpreta mea din Afganistan.

Pauză.

— De ce spui „violator”?

— Cum?

— Spui că a ucis-o pe interpreta ta. Asta nu e mai rău decât violul? N-ar fi mai firesc să spui că ai ucis un criminal?

Bohr se uită la Madsen ca şi cum psihologul spusese ceva la care el însuşi nu se gândise niciodată. Îşi umezi buzele ca şi cum dorea să spună ceva. După care o făcu din nou.

— Caut, zise el. Îl caut pe individul care a violat-o pe Bianca.

— Sora ta mai mică?

— Trebuie să plătească pentru ce a făcut. Cu toţii trebuie să plătim pentru ce am făcut.

— Simţi nevoia să plăteşti pentru ce ai făcut?

— Trebuie să plătesc pentru că n-am reuşit să o protejez. Aşa cum m-a protejat ea pe mine.

— Cum te-a protejat sora ta?

— Ţinând ascuns secretul ei. Bianca era bolnavă când mi-a spus, în cele din urmă, că a fost violată la 17 ani, dar eu ştiam că era adevărat, pentru că totul se potrivea. Mi-a spus fiindcă era convinsă că era gravidă, chiar dacă discuţia noastră avea loc cu câţiva ani mai târziu. Mi-a spus că simţea sarcina care creştea foarte încet, că o simţea ca pe o umflătură, ca pe un bolovan şi că avea s-o omoare ca să iasă afară. Eram amândoi în cabană şi i-am zis că o voi ajuta să scape de sarcină, dar ea mi-a replicat că atunci el – violatorul – avea să vină s-o omoare, cum promisese. I-am dat un somnifer, iar în dimineaţa următoare i-am spus că îi dădusem o pilulă de avort şi că nu mai era gravidă. A devenit isterică. Ulterior, când era din nou internată în spital şi m-am dus s-o vizitez, psihiatrul mi-a arătat o foaie pe care ea desenase un vultur strigându-mi numele şi mi-a zis că ea-i spusese ceva despre un avort şi că ea şi cu mine mă omorâseră *pe mine.* Am decis să păstrez secretul. Nu ştiu dacă a contat. Oricum, Bianca ar fi preferat să moară ea decât să mă lase pe mine, fratele ei mai mare, să mor.

— Iar tu nu ai putut împiedica asta. Ca atare, a trebuit să plăteşti?

— Da. Şi am putut face asta doar răzbunând-o. Oprindu-i pe bărbaţii care violau. De aceea am intrat în armată, de aceea m-am înscris în Forţele Speciale. Voiam să fiu pregătit. Iar apoi a fost violată şi Hala…

— Iar tu l-ai ucis pe bărbatul care i-a făcut Halei ceea ce i se făcuse surorii tale?

— Da.

— Şi cum te-ai simţit?

— Cum am mai spus. Mai bine. Uciderea cuiva mă făcea să mă simt mai bine. Nu mai eram un ciudat.

Madsen se uită la pagina goală din carneţel, încetase să mai scrie. Îşi drese glasul.

— Deci… plăteşti şi acum?

— Nu.

— Nu?

— Nu l-am găsit pe individul care a profitat de Bianca. Şi mai sunt şi alţii.

— Adică alţi violatori care trebuie opriţi?

— Da.

— Pe care tu vrei să-i opreşti?

— Da.
— Să-i omori?
— Aşa se pare. Mă face să mă simt mai bine.
Erland Madsen ezită. Se confrunta cu o situaţie pe care trebuia să o gestioneze, atât din perspectivă terapeutică, cât şi juridică.
— Omorurile astea… e ceva la care îţi place să te gândeşti sau ceva ce plănuieşti să execuţi?
— Nu prea ştiu.
— Ţi-ai dori să te oprească cineva?
— Nu.
— Ce ai vrea, atunci?
— Aş vrea să-mi spui dacă tu crezi că mă va ajuta şi data viitoare.
— Uciderea cuiva?
— Da.
Madsen se uită la Roar Bohr. Experienţa acumulată îi spunea că nu se puteau găsi răspunsuri în chipuri, expresii, limbajul trupului, căci prea multe dintre acestea însemnau comportament învăţat. Răspunsurile se găseau în cuvintele oamenilor. Iar acum primise o întrebare la care el nu putea răspunde. Nu în mod deschis. Nu cu sinceritate. Madsen se uită la ceas.
— Timpul a expirat. Hai să continuăm cu asta joi.

— Plec, anunţă o voce de femeie din uşa încăperii.
Erland Madsen îşi ridică privirea din dosarul pe care îl găsise în arhiva clienţilor şi care era acum pe biroul lui. Era Torill, secretara pe care o împărţeau cei şase psihologi de acolo. Femeia era îmbrăcată cu paltonul şi îl privea cu o expresie care însemna că el trebuia să-şi amintească ceva, însă ea, plină de tact, nu putea să-i spună direct ce era acel ceva.
Erland Madsen se uită la ceas. Ora 18. Îşi aminti despre ce era vorba. În acea seară era rândul lui să-şi culce copiii; soţia lui îşi ajuta mama la curăţenie.
Mai întâi însă trebuia să lămurească enigma.
Doi clienţi. Mai multe puncte comune. Munciseră amândoi în Kabul, suprapunându-se parţial. Fuseseră trimişi amândoi la el deoarece manifestaseră simptome de TSPT. Iar acum el găsise motivul în însemnările lui: avuseseră amândoi o relaţie apropiată cu o persoană pe

nume Hala. Evident, putea fi vorba doar de un nume feminin comun în Afganistan, însă şansa să fi existat mai mult de o singură Hala care lucrase ca interpret pentru forţele norvegiene din Kabul i se păru mult prea mică.

În cazul lui Bohr, se întâmplase acelaşi lucru care se întâmpla în relaţiile lui cu femei care îi erau fie subordonate, fie mai tinere: se simţea responsabil pentru ele, aşa cum se simţise pentru sora lui mai mică, o responsabilitate care se învecina cu obsesia, o formă de paranoia.

Celălalt client, o femeie, avusese o relaţie şi mai strânsă cu Hala. Cele două se iubiseră.

Erland Madsen îşi făcuse însemnări amănunţite, şi citi acum că amândouă îşi făcuseră acelaşi tatuaj. Nu cu numele lor, deoarece ar fi fost periculos dacă ar fi fost descoperit de talibani sau de vreun habotnic. În schimb, îşi tatuaseră cuvântul „prieten”, un cuvânt care să le lege pentru tot restul vieţii.

Însă niciuna dintre aceste informaţii nu era cel mai important punct de conexiune.

Madsen îşi plimbă degetul în josul paginii şi găsi ce căuta, chiar în clipa în care crezu că-şi aminteşte: Bohr şi clienta declaraseră că s-au simţit *mai bine* după ce au ucis pe cineva. În josul paginii, el îşi scrisese o notiţă pentru referinţe ulterioare: NB! *Aprofundează subiectul data viitoare. Ce înseamnă* „mai bine după uciderea cuiva”?

Erland Madsen se uită la ceas. Trebuia să-şi ia însemnările acasă şi să citească restul după ce copiii adormeau. Închise dosarul şi îl înfăşură cu o bandă roşie de cauciuc. Banda se opri peste numele scris pe dosar.

Kaja Solness.

43

Cu trei luni înainte

Erland Madsen aruncă o privire la ceas. Ora aproape se încheiase şi îi părea rău, căci, chiar dacă era doar la a doua şedinţă de terapie, fără îndoială Kaja Solness, clienta lui, reprezenta un caz interesant. Era responsabilă cu securitatea în cadrul Crucii Roşii, o poziţie care n-ar fi trebuit neapărat să o expună la traumele care declanşau TSPT la soldaţi. În acelaşi timp, ea îi spusese cum trăise operaţiunile de război şi ororile zilnice prin care treceau, de obicei, doar militarii din serviciul activ şi care, mai devreme sau mai târziu, ajungeau să le distrugă psihicul. Era interesant – dar nu neobişnuit – că ea nu părea să admită că ajunsese în astfel de situaţii periculoase şi că, mai mult sau mai puţin conştient, le căutase. Era, de asemenea, interesant că nu manifestase niciun simptom de TSPT în cursul interogatoriului din Tallinn, ci luase iniţiativa de a căuta ea însăşi ajutor terapeutic. Cei mai mulţi militari care ajungeau la terapie erau forţaţi într-un fel sau altul să caute consiliere psihologică. De obicei nu doreau să vorbească, iar unii plecau imediat şi spuneau că terapia era pentru fătălăi, iritaţi când înţelegeau că Madsen nu le putea prescrie somniferele pentru care veniseră. „Eu vreau doar să dorm!”, spuneau ei, fără să conştientizeze cât erau de bolnavi, până în ziua în care îşi băgau ţeava armei în gură, cu lacrimile şiroindu-le pe obraji. Cei care refuzau terapia ajungeau, evident, să-şi obţină antidepresivele şi somniferele. Madsen ştia din experienţă că munca sa, terapia cognitivă bazată pe traumă, ajuta. Nu era terapia de criză care fusese populară pe vremuri, până ce studiile arătaseră că nu funcţiona deloc, ci de un tratament pe termen lung, în cadrul căruia clientul deconstruia trauma şi învăţa treptat să gestioneze reacţiile fizice şi cotidianul. Ideea că exista un remediu rapid, că astfel de răni se puteau vindeca peste noapte, era o naivitate periculoasă.

Se părea că aşa ceva căuta Kaja. Era dispusă să vorbească. Repede şi mult. Atât de repede şi de mult, încât el fusese nevoit să o mai tempereze. Însă ea părea să nu mai aibă timp şi dorea răspunsuri imediat.

— Anton era elveţian, zise Kaja Solness. Era doctor, lucra pentru ICRC,

ramura elveţiană a Crucii Roşii. Îl iubeam mult. Şi el mă iubea pe mine. Mă rog, aşa credeam eu.

— Crezi că te înşelai? întrebă Madsen în vreme ce îşi lua notiţe.

— Nu. Nu ştiu. M-a părăsit. Mă rog, poate că „părăsit” nu e cuvântul potrivit. Când munceşti cu cineva într-o zonă de război, e greu să părăseşti fizic persoana respectivă – trăim şi muncim aproape unul de celălalt. Dar mi-a spus că a cunoscut pe altcineva.

Kaja râse scurt.

— Nici „cunoscut” nu este cuvântul potrivit. Sonia era asistentă în cadrul Crucii Roşii. Noi trei mâncam, dormeam şi munceam împreună. Şi ea era elveţiană. Anton preferă femeile frumoase, aşa că e de la sine înţeles că ea era frumoasă. Inteligentă. Maniere perfecte. Provenea dintr-o familie bună. Elveţia este încă genul de ţară unde astfel de lucruri contează. Însă cel mai rău era că era drăguţă. O persoană plăcută care se dedica muncii ei cu energie, curaj şi dragoste. O auzeam plângând în somn în zilele când aveau de-a face cu mulţi morţi şi răniţi. Şi era drăguţă şi cu mine. Lăsa impresia că eu eram cea care era drăguţă cu ea. *Merci vilmal,* obişnuia ea să spună. Nu ştiu dacă expresia e din germană, franceză sau o combinaţie, dar o rostea mereu. Mersi, mersi, mersi. Nu cred că a ştiut că Anton şi cu mine am fost împreună înainte de apariţia ei în peisaj. El era însurat, aşa că am păstrat discreţia. După care a venit rândul Soniei să păstreze relaţia lor secretă. Ca o ironie, eu eram singura persoană căreia îi făcea confesiuni. Era frustrată, spunea că el îi promisese că îşi va părăsi soţia, însă tot amâna. O ascultam şi o consolam, însă o uram tot mai tare. Nu că ar fi fost o persoană rea, ci pentru că era bună. Nu crezi că e ciudat, Madsen?

Erland Madsen tresări uşor auzindu-şi numele.

— *Tu* crezi că e ciudat? întrebă el.

— Nu, răspunse Kaja Solness după câteva clipe de gândire. Sonia, şi nu soţia bogată şi bolnavă cronic a lui Anton, era cea care stătea între mine şi Anton. Are sens ce spun, nu?

— Pare logic. Continuă.

— S-a întâmplat în apropiere de Basra. Ai fost vreodată în Basra?

— Nu.

— Cel mai fierbinte oraş de pe pământ, unde bei sau mori, cum ziceau jurnaliştii de la barul hotelului Sultan Palace. Noaptea, pe străzile oraşului

apăreau dinspre deşert nişte insecte imense, carnivore, care devorau tot ce întâlneau în cale. Oamenii erau îngroziţi de ele; fermierii din afara oraşului spuneau că insectele începuseră să le devoreze vacile. Cu toate astea, ai parte de întâlniri senzaţionale în Basra.

— Măcar e ceva.

— În fine, am fost chemaţi la o fermă unde nişte vaci dărâmaseră gardul prost întreţinut din jurul unui câmp de mine. Fermierul şi fiul lui fugiseră după ele ca să le scoată de acolo. Mai târziu am aflat că cei doi crezuseră că în acel câmp erau plantate doar mine antipersonal. Astea arată ca nişte ghivece de flori cu ţepi ieşind din ele şi sunt uşor de văzut şi de evitat. Numai că acolo se găseau şi mine PROM-1, mult mai greu de depistat. Aceste mine mai sunt numite şi Betty Dansatoarea.

Madsen aprobă din cap. Cele mai multe mine vătămau picioarele şi părţile inferioare ale corpurilor, însă minele menţionate de Kaja săreau în sus când erau declanşate şi explodau la înălţimea pieptului.

— Aproape toate animalele au scăpat tefere, nu ştiu dacă din noroc sau instinct. Tatăl aproape că reuşise să iasă de pe câmpul cu mine când a declanşat o mină PROM-1, chiar lângă gard. Mina a zburat în aer şi l-a împroşcat cu şrapnele. Pentru că se declanşează în aer, şrapnelul loveşte adesea oameni aflaţi departe de ele. Fiul pătrunsese vreo 30 sau 40 de metri în interiorul câmpului de mine ca să salveze ultima vacă rămasă, însă a fost lovit de un şrapnel. Reuşisem să-l scoatem pe tată şi încercam să-i salvăm viaţa, însă băiatul zăcea pe câmp şi urla. Urletele erau de nesuportat, însă soarele asfinţea şi noi nu puteam pătrunde într-un câmp cu mine PROM-1 fără detectoare de metal; trebuia să aşteptăm întăriri. Atunci a apărut unul dintre vehiculele ICRC, din care s-a dat jos Sonia. A auzit urletele, a venit în fugă la mine şi m-a întrebat ce fel de mine erau acolo. Şi-a pus mâna pe braţul meu, cum făcea mereu, şi am văzut că avea pe deget un inel pe care nu-l mai văzusem. Un inel de logodnă. Şi atunci am ştiut că el o făcuse, că Anton îşi părăsise în sfârşit soţia. Eram la oarece depărtare de ceilalţi şi eu i-am spus că erau mine antipersonal. Şi cât inspiram adânc şi eram pe punctul de a-i spune că erau şi mine PROM-1, ea o pornise deja pe câmp. Am strigat după ea, evident nu suficient de tare, probabil că urletele băiatului au estompat strigătul meu.

Kaja apucă ceaşca de ceai pe care i-o dăduse Erland. Se uită la el, iar Erland văzu că ea ştie că el aşteaptă sfârşitul poveştii.

— Sonia a murit. Şi tatăl a murit. Însă băiatul a scăpat.

Erland trase trei linii verticale pe carneţelul lui. Tăie două dintre ele.

— Te-ai simţit vinovată?

— Evident.

Chipul ei părea surprins. În vocea ei se simţea o urmă de iritare?

— De ce este evident, Kaja?

— Eu am omorât-o. Am omorât o fiinţă care n-avea nicio urmă de răutate în ea.

— Nu crezi că eşti un pic prea aspră cu tine acum? Cum ai zis, ai încercat să o avertizezi.

— Nu eşti plătit suficient de mult ca să crezi că trebuie să asculţi cu atenţie, Madsen?

Erland observă agresivitatea din vocea ei, dar şi că în expresia ei nu se regăsea nimic din acea agresivitate.

— Ce crezi tu că n-am auzit, Kaja?

— Nu-ţi ia prea mult ca să inspiri adânc şi să strigi „PROM-1", astfel încât o persoană să aibă timp să se îndepărteze, să sară un gard şi să n-ajungă cu piciorul pe una dintre blestemăţiile alea. Vocea nu ţi se estompează din pricina urletelor scoase de un băiat care zace la o distanţă cât o jumătate de teren de fotbal mai încolo, Madsen.

Pentru câteva clipe, în încăpere se lăsă tăcerea.

— Ai mai discutat cu cineva despre întâmplarea asta?

— Nu. Cum am mai spus, Sonia şi cu mine eram discrete. Celorlalţi le-am spus că am avertizat-o în legătură cu ambele tipuri de mine. N-au considerat situaţia bizară, ştiind cât de lipsită de egoism era Sonia. În timpul ceremoniei funerare din tabără, Anton mi-a spus că el crede că dorinţa Soniei de a fi acceptată, de a fi iubită a dus-o la pierzanie. De atunci m-am gândit la asta şi la cât de periculoasă poate fi pentru noi dorinţa de a fi iubiţi. Sunt singura persoană care ştie ce s-a întâmplat cu adevărat. Iar acum ştii şi tu.

Kaja zâmbi. Cu dinţii ei mici şi ascuţiţi. *Ca şi cum am fi doi adolescenţi care împărtăşim un secret,* îşi spuse Erland.

— Ce consecinţe a avut moartea Soniei asupra ta?

— Anton a revenit la mine.

— Anton a revenit la tine. Asta a fost tot?

— Da.

— De ce crezi că ai revenit la o persoană care te-a trădat într-o asemenea manieră?

— Îl doream aproape ca să-l văd suferind. Ca să-l văd cum îşi plânge pierderea, cum era devorat de ea, aşa cum fusesem eu. Am fost cu el o vreme, după care i-am spus că nu-l iubesc şi l-am părăsit.

— Te-ai răzbunat?

— Da. Şi atunci am ştiut de ce l-am dorit la început.

— Adică?

— Pentru că era căsătorit şi indisponibil. Şi era înalt şi blond. Îmi amintea de un bărbat pe care l-am iubit.

Erland îşi notă că şi acest amănunt era important, dar trebuiau să revină asupra lui într-o etapă ulterioară a terapiei.

— Hai să ne întoarcem la traumă, Kaja. Ai spus că te-ai simţit vinovată. Aş vrea să te întreb ceva care poate părea aceeaşi întrebare, chiar dacă nu e: regreţi?

Kaja îşi puse un deget sub bărbie, ca pentru a-i arăta că se gândeşte la asta.

— Da. Dar în acelaşi timp mi-a dat un ciudat sentiment de uşurare. M-am simţit mai bine.

— Te-ai simţit mai bine după moartea Soniei?

— M-am simţit mai bine după ce *am omorât-o* pe Sonia.

Erland Madsen îşi făcu o însemnare. *Simţit mai bine după ce a omorât.*

— Poţi descrie ce vrei să spui prin asta?

— Liberă. M-am simţit liberă. Uciderea cuiva părea să arate că am depăşit o graniţă. Crezi că acolo este o barieră, un soi de zid, dar când o traversezi vezi că e doar o linie trasată de cineva pe o hartă. Eu şi Sonia am traversat amândouă o graniţă. Ea era moartă, eu eram liberă. Dar, înainte de toate, mă simţeam mai bine pentru că bărbatul care mă trădase suferea.

— Te referi la Anton?

— Da. El suferea, aşa că eu nu trebuia să sufăr. Anton era Iisus al meu. Mântuitorul meu personal.

— În ce fel?

— L-am răstignit ca să poată prelua suferinţa mea, aşa cum am făcut noi cu Iisus. Iisus nu s-a răstignit singur, *noi* l-am pus acolo, asta e ideea. Noi am dobândit mântuire şi viaţă veşnică ucigându-l pe Iisus. Dumnezeu

nu putea face prea mult, Dumnezeu nu şi-a sacrificat Fiul. Dacă e adevărat că Dumnezeu ne-a oferit liberul-arbitru, atunci noi l-am ucis pe Iisus împotriva voinţei lui Dumnezeu. Când vom înţelege asta, că am sfidat voinţa lui Dumnezeu, ne vom elibera, Madsen. Iar atunci se poate întâmpla orice.

Kaja Solness râse şi Erland Madsen încercă în zadar să formuleze o nouă întrebare. Rămase pe loc, uitându-se la sclipirea din ochii ei.

— Întrebarea mea este, zise ea, dacă m-am simţit atât de eliberată atunci, oare să încerc din nou? Să-l răstignesc pe adevăratul Iisus? Sau sunt doar o biată nebună?

Erland Madsen îşi umezi buzele.

— Cine e adevăratul Iisus?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai un răspuns pentru mine, doctore?

— Depinde de ceea ce întrebi cu adevărat.

Kaja zâmbi şi scoase un oftat profund.

— Adevărat, zise ea, uitându-se la ceasul de la încheietura ei subţire. Se pare că timpul ni s-a terminat.

După plecarea ei, Erland Madsen rămase pe loc şi se uită la notiţe. Scrise în josul paginii: *NB! Aprofundează subiectul data viitoare. Ce înseamnă* „mai bine după uciderea cuiva”?

Două zile după aceea, Torill îi transmise un mesaj pe care îl primise telefonic la recepţie. O anume Kaja Solness spusese că următoarea şedinţă putea fi anulată, n-avea să se întoarcă, găsise o soluţie la problema ei.

44

Alexandra Sturdza era aşezată la una dintre mesele de la fereastră în cantina pustie de la Rikshospital. În faţa ei zăcea o cană cu cafea neagră şi o nouă zi lungă de muncă. Muncise până la miezul nopţii în ziua anterioară, dormise cinci ore şi acum avea nevoie de toate energizantele la îndemână.

Soarele se înălţa pe cer. Oraşul era ca o femeie care putea fi uimitor de frumoasă în lumina potrivită, doar ca să pară atât de banală în clipa următoare, încât să devină complet ştearsă, urâtă chiar. Însă în acel moment, la acea oră matinală, înainte ca norvegienii obişnuiţi să plece la lucru, Oslo era al ei, ca un iubit secret cu care împărtăşea o oră furată. Şi era o întâlnire cu cineva încă nefamiliar şi incitant.

Dealurile dinspre est zăceau în umbră, iar cele dinspre vest erau scăldate într-o lumină blândă. Clădirile din centrul oraşului, dinspre fiord, nu erau decât nişte siluete negre în spatele altor siluete negre, ca un cimitir la răsăritul soarelui. Doar câteva clădiri din sticlă erau luminate, ca nişte peşti argintii pe sub suprafaţa întunecată a apei. Iar marea sclipea printre insule şi ostroave care aveau să devină verzi în curând. Cât de tare ducea dorul primăverii! Localnicii socoteau martie drept prima lună de primăvară, chiar dacă toată lumea ştia că era încă iarnă. O lună sordidă, rece, cu izbucniri izolate şi bruşte de căldură. Aprilie era, în cel mai bun caz, un flirt înşelător. Mai era prima lună pe care te puteai baza. Mai. Alexandra îşi dorea luna mai. Ştia că atunci când avusese un bărbat ca luna mai, adică un bărbat cald, blând, care îi oferea tot ce-i cerea, chiar şi în doze mici, ea devenea răsfăţată şi pretenţioasă şi sfârşea prin a-l trăda cu iunie sau, şi mai rău, cu iulie, o lună pe care nu se putea baza. Cum ar fi fost ca data viitoare să apară un bărbat bun şi matur ca luna august, unul cu părul un pic încărunţit şi cu o căsnicie şi o familie în spate? Da, ar fi fost încântată de o astfel de persoană. Atunci cum de ajunsese să se îndrăgostească de noiembrie? Un bărbat posac, taciturn, cu perspective de a deveni şi mai închis, care era fie atât de tăcut încât nu se auzeau nici păsările, fie atât de vorbăreţ încât aveai impresia că avea să-ţi dărâme acoperişul casei cu izbucnirile lui tomnatice şi nebuneşti. Sigur, te răsplătea cu zile însorite de căldură neaşteptată, pe care le apreciai şi mai

mult, zile care dezvăluiau un peisaj ciudat de frumos, devastat, în care doar câteva clădiri mai stăteau în picioare. Solid şi de nezdruncinat, ca o stâncă despre care ştiai că va continua să stea în picioare şi în ultima zi a lunii şi unde Alexandra – în lipsa unei alternative mai bune – căutase refugiu din când în când. Însă cu siguranţă că avea să apară ceva mai bun în curând. Alexandra se întinse şi încercă să scape de oboseala acumulată în trup. Primăvara avea să vină în curând. Luna mai.

— Domnişoară Sturdza?

Alexandra se întoarse surprinsă pe scaun. Nu era vorba de moment, care era total atipic pentru norvegieni, ci de felul de adresare. Şi, evident, bărbatul nu era norvegian. Sau, mai degrabă, nu *arăta a* norvegian. Nu numai că avea trăsături asiatice, însă hainele lui – costum, cămaşă albă apretată şi cravată cu ac – nu erau în mod clar ţinuta tipică a unui norvegian. În afară de cazul în care norvegianul respectiv se număra printre idioţii infatuaţi a căror slujbă includea cuvinte precum „agent” sau „broker” pe care, de obicei, ţi le spuneau mai întâi dacă îi întâlneai într-un bar, unde se prefăceau că tocmai veniseră de la birou, unde munciseră din greu. Ăsta, cel puţin, era semnalul pe care sperau să-l transmită ca să prindă prada. Iar când ajungeau să-şi „dezvăluie” meseria după ce manevrau cu discreţie conversaţia către o zonă în care menţionarea acesteia nu mai devenea ridicolă, o făceau cu o imensă stinghereală mimată, ca şi cum ea tocmai ar fi descoperit vreun nenorocit de prinţ deghizat.

— Sung-min Larsen. Sunt detectiv la Kripos. Pot să mă aşez?

Măi să fie. Alexandra îl studie. Înalt. Mergea la sală. Nu foarte mult, totul era proporţionat, părea conştient de cum arată, însă se bucura de sport. Ca ea. Ochi căprui, evident. Puţin peste 30 de ani? Fără verighetă. Kripos. Da, auzise câteva fete menţionând numele lui, acea combinaţie ciudată de Asia şi Norvegia. Ciudat că nu-l mai întâlnise. În acea clipă, soarele ajunse în dreptul ferestrei cantinei, lumină chipul lui Sung-min Larsen şi încălzi unul dintre obrajii Alexandrei cu o intensitate surprinzătoare. *Domnişoară Sturdza.* Poate că primăvara venea mai devreme? Fără să-şi lase cana jos, trase un scaun de sub masă cu piciorul.

— Te rog.

— Mersi.

Când se aplecă pentru a se aşeza, Sung-min îşi puse instinctiv mâna

peste cravată, chiar dacă aceasta era prinsă cu ac. Era ceva cunoscut la acel ac de cravată, ceva care îi aducea aminte de copilărie. Îşi aminti. Emblema asemănătoare unei păsări a companiei aviatice româneşti Tarom.

— Eşti pilot, Larsen?

— Tata era, răspunse el.

— Şi unchiul meu a fost. A zburat pe avioane de vânătoare IAR-93.

— Serios? Produse în România.

— Cunoşti avionul?

— Nu, îmi amintesc doar că erau singurele avioane comuniste care nu se fabricau în Uniunea Sovietică în anii 1970.

— Avioane comuniste?

Larsen schiţă un zâmbet.

— Genul de avioane pe care tata trebuia să le doboare dacă se apropiau prea mult.

— Războiul Rece. Aşadar ai visat să devii pilot?

El păru surprins. Ceva din expresia lui îi spuse Alexandrei că asta nu se întâmpla foarte des.

— E destul de neobişnuit să ştii de avioanele IAR-93 şi să porţi un ac de cravată cu sigla Tarom, adăugă ea.

— M-am înscris la forţele aeriene, recunoscu el.

— Dar n-ai fost admis?

— Aş fi fost admis, rosti el cu o asemenea încredere naturală de sine, că ea nu se îndoi de vorbele lui. Însă aveam spatele prea lung. Nu încăpeam în carlinga avioanelor de vânătoare.

— Puteai zbura cu alte tipuri de aeronave. De transport, elicoptere.

— Presupun că da.

Tatăl tău pilota avioane de vânătoare, nu ai fi fost fericit să ajungi o versiune mai palidă a lui, mai jos în ierarhia piloţilor. Mai bine cu totul altceva, îşi zise ea. Aşadar era un mascul alfa. Cineva care poate nu ajunsese unde dorea, dar era pe drum, ca ea.

— Anchetez o crimă… zise el, iar ea înţelese din privirea lui rapidă că introducerea era un avertisment. Am câteva întrebări despre un anume Harry Hole.

Alexandra avu impresia că soarele intră în spatele unui nor şi că inima îi stătea în loc.

— Din jurnalul de apeluri de pe telefonul lui văd că v-aţi apelat reciproc de câteva ori în ultimele săptămâni şi chiar în ultimele câteva zile.

— Hole? zise ea, ca şi cum trebuia să caute numele în minte, însă văzând pe chipul lui cât de falsă fusese. Da, am vorbit la telefon. Este un detectiv.

— Poate că aţi făcut mai mult decât să vorbiţi?

— Mai mult? Ce te face să crezi asta?

Alexandra încercă să ridice o sprânceană, dar nu fu deloc sigură că reuşise, căci simţea că nu mai avea control asupra niciunui muşchi al feţei.

— Două lucruri, zise Larsen. Acela că ai pretins instinctiv că nu-ţi aminteşti numele lui, chiar dacă ai vorbit cu el de şase ori şi l-ai apelat de 12 ori în ultimele trei săptămâni, două dintre apeluri fiind în seara de dinaintea zilei în care Rakel Fauke a fost descoperită moartă. Al doilea: în cursul aceloraşi trei săptămâni, telefonul lui a fost monitorizat de staţii care se suprapun cu adresa ta de acasă.

Sung-min spuse toate acestea fără pic de agresivitate, suspiciune sau altceva care să-i ofere ei o senzaţie de manipulare sau tachinare.

Sau, mai degrabă, le rosti ca şi cum jocul se sfârşise deja, ca un crupier care nu mai avea niciun interes în joc când citea numărul câştigător, înainte de a aduna fisele de pe masă.

— Suntem… *am fost* iubiţi.

Când se auzi spunând asta, Alexandra înţelese că exact aşa fusese relaţia lor. Fuseseră iubiţi, nici mai mult, nici mai puţin. Iar relaţia se încheiase.

Însă a doua implicaţie a mărturisirii ei o copleşi abia după ce Sung-min zise:

— Înainte de a continua, te sfătuiesc să te gândeşti dacă ai dori ca un avocat să fie prezent.

Probabil că ea făcu o mutră, căci Larsen se grăbi să adauge:

— Nu eşti bănuită de nimic, nu e un interogatoriu oficial, vreau în primul rând să adun informaţii despre Harry Hole, nu despre tine.

— Şi atunci de ce aş avea nevoie de un avocat?

— Pentru sfatul de a nu discuta cu mine, având în vedere că relaţia ta apropiată cu Harry Hole are potenţialul de a te lega de o crimă.

— Vrei să spui că e posibil să-i fi omorât soţia?

— Nu.

— Ah! Crezi că am omorât-o din gelozie.

— Aşa cum am spus, nu.

— Ţi-am spus că noi doi nu ne mai vedeam.

— Nu cred că ai ucis pe cineva. Dar te avertizez, deoarece răspunsurile pe care le dai ar putea duce la suspiciunea că l-ai ajutat să evite să fie acuzat de uciderea soţiei lui.

Alexandra realiză că făcuse cel mai clasic gest dramatic de primadonă când strânse şiragul de perle de la gât.

— Aşadar, zise Sung-min Larsen, coborându-şi vocea când văzu o persoană intrând în cantină. Continuăm conversaţia?

O informase că putea apela la un avocat, chiar dacă îi complica misiunea. Şi-ar fi coborât tonul din consideraţie pentru ea, chiar dacă ar fi fost singuri în încăpere. Poate că se putea avea încredere în el. Alexandra se uită în ochii lui căprui şi calzi. Îşi lăsă mâna să cadă. Se îndreptă de spate, împingându-şi – poate inconştient – sânii înainte.

— N-am nimic de ascuns.

Din nou acel zâmbet pe jumătate schiţat. Alexandra simţi că abia aştepta să vadă şi restul.

Sung-min se uită la ceas. Ora 16. Trebuia să-l ducă pe Kasparov la veterinar, nu-i convenea deloc că fusese convocat în biroul lui Winter.

Însă terminase cu ancheta. Nu avea nimic concret, dar avea tot ce trebuia.

Mai întâi, dovedise că alibiul lui Hole – furnizat de vecinul lui, Gule – nu valora nimic. Reconstituirea arătase că acesta nu avusese cum să audă dacă Hole era în apartamentul lui sau dacă ajunsese acasă şi plecase după aceea. În mod cert Hole se gândise şi el la asta, deoarece Gule spusese că îi pusese exact aceleaşi întrebări.

În al doilea rând, expertul 3D Freund îşi terminase analiza. Nu se puteau extrage multe informaţii din imaginile cu silueta cocoşată care intrase în casa lui Rakel la 23:30 în noaptea crimei. Silueta părea de două ori mai voluminoasă decât Harry Hole, însă Freund spusese că probabil era aplecată înainte şi haina îi atârna în faţă. De asemenea, poziţia făcea imposibilă determinarea înălţimii. Însă când ieşise, trei ore mai târziu, la ora 2:30 noaptea, persoana era în mod clar mai trează, stând dreaptă în cadrul uşii, arătându-şi silueta zveltă reală şi având aceeaşi înălţime ca

Harry Hole, în jur de 1,92 metri. Se urcase într-un Ford Escort înainte de a-şi aminti să îndepărteze camera video de supraveghere, după care plecase.

În al treilea rând, obţinuse o dovadă decisivă de la Alexandra Sturdza.

Pe chipul ei dur, dar expresiv, apăruse o umbră de deznădejde tăcută când el îi spusese despre probele pe care le aveau împotriva lui Harry Hole. O expresie care, treptat, fusese înlocuită de una de resemnare. În cele din urmă, o văzuse abandonându-l clar pe bărbatul la care pretindea că renunţase deja. După care o pregătise cu blândeţe pentru câteva veşti şi mai proaste. Şi îi spusese că Hole murise. Că se sinucisese. Că – privind situaţia în ansamblu – poate că era mai bine aşa. În acel moment, în ochii ei apăruseră lacrimi, iar el se gândise să-şi aşeze mâna peste a ei, care zăcea încremenită pe masă. Doar o atingere blândă, de liniştire, după care să-şi îndepărteze mâna, însă n-o făcuse. Poate că ea îi sesizase intenţia, căci atunci când îşi ridicase din nou cana cu cafea, o făcuse cu stânga, lăsându-şi dreapta nemişcată, ca o invitaţie. După care îi povestise totul, din câte putea estima el. Iar cele aflate întăreau bănuiala lui Sung-min că Hole comisese crima la beţie, când îşi pierduse cumpătul, după care uitase în mare parte ce se întâmplase şi îşi petrecuse ultimele zile din viaţă anchetându-se pe sine însuşi, de unde şi povestea cu Gule.

O lacrimă se prelinsese pe unul dintre obrajii Alexandrei şi Sung-min îi oferise batista lui. O văzuse surprinsă de gest, probabil pentru că nu era obişnuită ca bărbaţii norvegieni să aibă la ei batiste proaspăt călcate.

Plecaseră din cantina care începea să se umple şi se duseseră în laboratorul Institutului Medico-Legal, unde ea îi arătase pantalonii pătaţi de sânge de la Hole. Alexandra îi spuse că analiza era aproape terminată şi că exista o probabilitate mai mare de 90% ca sângele să îi fi aparţinut lui Rakel Fauke. Îi repetase explicaţia lui Harry privitoare la modul în care ajunsese sângele pe pantaloni, anume că el îngenunchease lângă cadavru după ce Rakel fusese descoperită şi că pantalonii lui intraseră în contact cu balta de sânge.

— Incorect, rostise Sung-min. El nu purta acei pantaloni când a fost la locul faptei.

— De unde ştii asta?

— Eram acolo. Am vorbit cu el.

— Şi *ţii minte* ce pantaloni purta?

Sung-min îşi înăbuşi o replică spontană de genul „bineînţeles” şi se mulţumise cu un simplu „da”.

Aşa că acum avea tot ce trebuie. Motiv, ocazie şi dovezi care îl plasau pe suspect la locul faptei, la ora crimei. Se gândise să mai contacteze pe cineva cu care, conform jurnalului de apeluri al lui Harry Hole, el vorbise de câteva ori, o oarecare Kaja Solness, dar decisese că nu era o prioritate, deoarece interacţiunea celor doi nu începuse decât după crimă.

Acum cel mai important era să găsească unul dintre elementele care lipseau. Chiar dacă avea tot *ce trebuie,* nu avea tot. Lipsea arma crimei.

Cu atâtea dovezi solide, avocatul poliţiei nu ezitase nicio clipă să-i acorde lui Larsen un mandat de percheziţie a apartamentului lui Harry Hole, însă nu găsiseră acolo nici arma crimei, nici altceva de interes. Cu excepţia faptului în sine; anume că *nu găsiseră* nimic interesant. O astfel de lipsă de dovezi incriminatoare sugera fie că persoana care locuia în apartament era un robot, fie că ştia că apartamentul avea să-i fie percheziţionat şi eliminase orice posibilă dovadă incriminatoare.

— Interesant, rosti anchetatorul-şef Ole Winter, sprijinindu-se de birou în timp ce asculta raportul amănunţit al lui Sung-min.

Deci nu impresionant, nu uimitor, nu strălucit, nici măcar ceva de genul „bună treabă”, îşi zise Sung-min.

Doar interesant.

— Atât de interesant, încât mă surprinde că nu mi-ai spus nimic din toate astea înainte, Larsen. Şi probabil că n-aş fi avut parte de aceste informaţii nici acum dacă, în calitate de anchetator-şef, nu ţi le-aş fi cerut. Când intenţionai să ne împărtăşeşti aceste informaţii şi nouă, celorlalţi, care am lucrat la acest caz?

Sung-min îşi plimbă o mână peste cravată şi îşi umezi buzele.

Îi veni să spună că, iată, el ajunsese să-l servească pe Harry Hole pe tavă celor de la Kripos. Că reuşise de unul singur să-l întreacă pe legendarul detectiv pe propriul teren: crima. Iar Winter nu avea decât atât de spus, că ar fi putut oferi informaţiile mai devreme?

Existau trei motive pentru care Sung-min decise să nu o facă.

Primul: erau doar ei doi în biroul lui Winter, aşa că nu putea apela la bunul-simţ al unei a treia persoane în caz de conflict.

Al doilea: de regulă, nu aveai nimic de câştigat contrazicându-ţi şeful, indiferent de prezenţa unei a treia persoane.

Al treilea, şi cel mai important: Winter avea dreptate.

Sung-min chiar *întârziase* să raporteze evoluţia cazului. Cine n-ar fi procedat aşa atunci când peştele se prinsese în cârlig, fusese adus aproape de mal şi nu mai rămânea decât să fie prins în plasă?

Atunci când ştiai că crima deceniului, la care avea să se facă pe vecie referire ca fiind cazul Harry Hole, avea să poarte numele tău şi numai al tău? Avocatul poliţiei fusese cel care îi menţionase asta lui Winter, când îl felicitase că îl prinsese pe Harry Hole de unul singur. Da, Sung-min trebuia să admită că era egoist şi nu, nu stătuse în faţa porţii căutând un Messi căruia să-i paseze mingea şi golul, fiindcă nu exista niciun Messi în echipa lui. Iar dacă exista, acela era probabil chiar el. Cu siguranţă nu era Winter, care stătea acolo, cu venele pulsându-i la tâmple şi sprâncenele împreunate ca nişte nori de furtună deasupra ochilor.

Sung-min alese să răspundă altfel:

— Totul s-a întâmplat repede, un lucru a dus la altul şi n-am vrut să risc vreo întârziere. Chiar n-am avut timpi morţi.

— Până acum? se miră Winter, lăsându-se pe spate pe scaun şi părând că-şi foloseşte şaua nasului pentru a-l lua la ţintă pe Sung-min.

— Cazul e rezolvat acum, zise Sung-min.

Winter scoase un hohot scurt, ca o maşină care frânează brusc.

— Dacă nu te deranjează, hai să convenim că anchetatorul-şef decide când cazul este rezolvat. Ce zici, Larsen?

— Bineînţeles, Winter.

Sung-min intenţionase să-şi semnaleze prin răspuns supunerea, dar sesiză că bărbatul mai în vârstă îi ghicise intenţia şi hotărâse să se simtă ofensat că tânărul îi răspunsese pronunţându-i numele pe un ton sarcastic şi tărăgănat.

— Cum observ că tu consideri cazul rezolvat, *Laaarsen,* presupun că n-ai nicio obiecţie dacă ţi-l iau, ca să-l finalizăm.

— Cum doreşti.

Lui Sung-min îi veni să-şi muşte limba când văzu cum receptase Winter expresia arogantă şi burgheză „cum doreşti”.

Winter zâmbi.

— Acum avem nevoie de capete bune ca al tău la un alt caz de crimă. Cazul Lysaker.

Zâmbetul era subţire şi răutăcios, ca şi cum gura lui Winter nu ar fi fost

suficient de flexibilă ca să scoată ceva mai expresiv.

Cazul Lysaker, îşi zise Sung-min. O crimă legată de droguri. În mod clar un conflict între drogaţi. Cei implicaţi ar fi vorbit la cea mai mică aluzie la reducerea pedepsei, de teamă să nu le fie refuzat accesul la droguri. Era un caz de crimă de cea mai joasă speţă, genul alocat debutanţilor şi nepricepuţilor. Winter nu putea vorbi serios când spunea că avea să-i ia cazul lui, principalul anchetator al echipei, chiar înainte de final, răpindu-i toată gloria şi onoarea, pentru ce? Pentru că-şi ţinuse cărţile ascunse un pic prea mult?

— Vreau un raport scris cu toate amănuntele, Larsen, între timp, ceilalţi vor continua să lucreze pe direcţiile de anchetă pe care le-ai dezvăluit tu. Apoi o să văd când vom ieşi în public cu ceea ce am descoperit.

Direcţii de anchetă dezvăluite? El *rezolvase* cazul, pentru numele lui Dumnezeu!

Admonestează-mă, umileşte-mă! îşi zise Sung-min. Însă nu o astfel de decapitare. Până ce realiză nu numai că Winter putea proceda aşa, dar şi că îşi dorea şi avea să o facă.

Tocmai înţelesese despre ce era vorba. Winter ştia la fel de bine că Sung-min era singura vedetă de tip Messi din echipă. Iar asta însemna că el constituia o ameninţare la adresa lui Winter ca lider, acum şi în viitor. Winter era masculul alfa care sesizase că un rival avea să-i atace poziţia. Performanţa solitară a lui Sung-min demonstrase clar că era pregătit să atace autoritatea lui Winter. Aşa că Winter decisese că era mai bine să se descotorosească de tânăr acum, înainte să devină mai puternic.

45

Johan Krohn şi soţia lui, Frida, se cunoscuseră când urmau amândoi Dreptul la Universitatea din Oslo. N-avea să ştie niciodată de ce fusese ea atrasă de el. Poate că îşi susţinuse propria cauză atât de bine, că ea cedase în cele din urmă. Pe atunci nu existaseră mulţi care să înţeleagă de ce dulcea şi drăguţa Frida Andersen alesese un tocilar inadaptat social, care nu era interesat de nimic altceva decât de chestiuni legale şi de şah. Johan Krohn, care era mai conştient decât oricine altcineva că reuşise să aibă o prietenă situată cu cel puţin o clasă deasupra lui în privinţa atractivităţii, o curtase, o păzise, îi alungase pe potenţialii rivali. Pe scurt, se agăţase de ea cu tot ce putea. Chiar şi aşa, toată lumea credea că era doar o chestiune de timp până ce ea avea să găsească pe altcineva mai interesant. Numai că Johan era un student strălucit şi un avocat de excepţie. Devenise cel mai tânăr avocat de la John Christian Elden încoace care îşi câştigase dreptul de practică la Curtea Supremă şi i se oferiseră cazuri la care alţii de vârsta lui doar visau. Încrederea lui socială crescuse împreună cu statutul şi veniturile. Brusc, i se deschiseseră uşi noi şi Krohn pătrunsese prin cele mai multe, după evaluări atente. Una dintre uşi conducea către o viaţă de care nu avusese parte în tinereţe şi care putea fi sintetizată de cuvintele „femei, vin şi muzică”. Mai exact: femei care deveneau mai disponibile când te prezentai drept partener la o firmă de avocatură bine-cunoscută. Vin sub formă de whisky exclusivist din regiuni faimoase precum Insulele Hebride şi Insulele Shetland, trabucuri şi – în cantităţi şi mai mari – ţigări de calitate. Cât despre muzică, nu prinsese niciodată gustul ei, însă existau criminali exoneraţi de pedeapsă care susţineau că pledoariile lui de apărare erau mai frumoase decât orice ieşise vreodată de pe buzele lui Frank Sinatra.

Frida avea grijă de copii şi gestiona cercul social al familiei, care n-ar fi existat dacă n-ar fi fost ea, plus că lucra cu jumătate de normă ca avocat pentru două fundaţii culturale. Dacă Johan Krohn reuşise să o depăşească în termeni de atractivitate socială, asta nu modificase balanţa relaţiei lor. Acea balanţă fusese mereu atât de dezechilibrată, el fiind atât de recunoscător pentru norocul lui, ea fiind atât de obişnuită să fie curtată, totul intrase în ADN-ul relaţiei lor şi devenise singura modalitate în care

ştiau să relaţioneze. Îşi arătau reciproc respect şi dragoste, iar în afara casei se simţeau confortabil să lase impresia că Johan era la cârmă. Însă acasă niciunul nu se îndoia cine lua deciziile. Sau unde putea Johan Krohn să-şi fumeze ţigările acum, ca dependent de nicotină şi în secret mândru de asta.

Aşa că seara târziu, după ce copiii erau în pat şi ştirile de la televizor îl informaseră ce se mai întâmpla în Norvegia şi în Statele Unite, el îşi lua ţigările, urca scara şi ieşea pe terasa de unde avea privelişte asupra canionului Mærradalen şi cartierului Ullern.

Acum se sprijinea de balustradă. Priveliştea includea complexul de birouri Hegnar Media şi o parte din Smestaddammen, aflat imediat în spate. Johan se gândea la Alise. Şi la modul în care avea să rezolve chestiunea. Devenise prea intensă, dura de prea multă vreme, nu mai putea continua, aveau să fie descoperiţi. De fapt, fuseseră descoperiţi de mult timp, iar dovada o constituiau zâmbetele şmechere ale celorlalţi parteneri din firmă când erau în şedinţă şi Alise apărea cu un dosar sau cu vreun mesaj telefonic important pentru el. Numai că *Frida* nu ştia nimic şi el la asta se referea prin a fi descoperiţi, cum îi explicase lui Alise. Ea luase explicaţia cu un pragmatism aproape iritant şi spusese că el n-ar trebui să-şi facă griji.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine.

Şi poate că tocmai acest enunţ îl îngrijora pe el.

Secretul *tău,* nu al *nostru* (ea nu era căsătorită), şi *cu mine,* ca şi cum ar fi fost un document legal depozitat în seiful băncii ei. Unde era *în siguranţă,* dar doar cât ea păstra seiful încuiat. Nu era vorba că el bănuia că vorbele ei reprezentau o ameninţare, însă preocuparea exista. Aceea că ea îl proteja. Aşa cum poate ea se aştepta ca el să-i ofere protecţie. Exista o competiţie acerbă între avocaţii tineri recent calificaţi, iar recompensele pentru cei care ajungeau în vârf erau considerabile, în timp ce alţii care se prăbuşeau aveau parte de o soartă nemiloasă. Orice ajutor ca să rămână pe linia de plutire putea avea un efect decisiv.

— Ai multe pe cap?

Johan Krohn tresări şi scăpă ţigara din mână, iar aceasta se îndreptă ca o stea căzătoare prin întuneric spre grădina de sub el. Una era să auzi o voce în spatele tău când crezi că eşti singur şi neobservat, şi cu totul altceva era ca acea voce să aparţină cuiva care n-avea ce căuta acolo, iar

singura modalitate prin care acea persoană putea ajunge pe terasa de la etajul doi era prin zbor sau teleportare. Iar situaţia era cu atât mai neaşteptată cu cât persoana în cauză era un infractor brutal, care fusese condamnat pentru mai multe atacuri decât oricine altcineva din Oslo în ultimii 30 de ani.

Krohn se întoarse şi-l văzu pe individ sprijinindu-se de zid în întuneric, de cealaltă parte a uşii către terasă. Având de ales între a întreba „Ce cauţi aici?” şi „Cum ai ajuns aici?”, Krohn se trezi alegând prima întrebare.

— Îmi rulez o ţigară, zise Svein Finne, ducându-şi mâinile la gură, de unde o limbă cenuşie se ivi printre buzele lui groase ca să umezească hârtia ţigării artizanale.

— Ce… ce vrei?

— Un foc, zise Finne, punându-şi ţigara între buze şi uitându-se expectativ la Krohn.

Avocatul ezită înainte de a-şi întinde mâna şi a apăsa pe clapeta brichetei. Văzu flacăra tremurând. O văzu aspirată de ţigară, apoi tutunul aprins se curbă în sus.

— Drăguţă casă. Drăguţă şi priveliştea. Cu mulţi ani în urmă, obişnuiam să umblu mult prin cartierul ăsta, zise Finne.

Krohn şi-l imagină câteva clipe pe clientul lui umblând ca o nălucă şi plutind prin aer.

Finne arătă înspre Mærradalen cu ţigara lui.

— Uneori dormeam în pădurea aia, alături de alţi oameni fără casă. Şi îmi amintesc de o fată anume care trecea pe acolo, locuia în partea dinspre Huseby. Suficient de mare pentru sex, evident, dar n-avea mai mult de 15 ani, poate 16. Într-o zi, i-am predat un curs rapid despre cum să facă dragoste.

Finne râse şi continuă:

— A fost atât de înspăimântată că a trebuit să o liniştesc după aceea, biata de ea. A plâns şi a plâns, spunând că tatăl ei, care era episcop, şi fratele ei mai mare aveau să vină după mine. I-am spus că nu mă tem de episcopi sau de fraţi mai mari şi că nici ea nu trebuia să se teamă, acum avea un bărbat al ei. Şi poate un copil pe drum. După care i-am dat drumul. Le dădeam drumul, înţelegi? Le prindeam şi le dădeam drumul, nu aşa procedează pescarii sportivi?

— Eu nu pescuiesc, se trezi Krohn spunând.

— N-am ucis niciodată în viaţa mea o persoană nevinovată, zise Finne. Trebuie să respecţi inocenţa în natură. Avortul…

Finne trase atât de tare din ţigară, încât Krohn auzi hârtia sfârâind.

— Spune-mi, tu care cunoşti totul despre lege, există o crimă mai rea împotriva legilor naturii? Să-ţi ucizi propria progenitură nevinovată. Te poţi gândi la ceva mai pervers de atât?

— Poţi trece la subiect, Finne? Nevastă-mea mă aşteaptă înăuntru.

— Bineînţeles că te aşteaptă. Cu toţii aşteptăm ceva. Iubire. Intimitate. Contact uman. Ieri am aşteptat-o pe Dagny Jensen. Fără iubire, mă tem. Iar acum o să-mi fie greu să mă mai apropii de ea. Ajungem să fim singuri, nu? Şi cu toţii avem nevoie de ceva… De ceva cald.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, îţi propun să discutăm la birou, mâine. O să… o să găsesc timp ca să te văd când vrei.

Krohn realiză că nu reuşise să vorbească pe tonul autoritar pe care şi l-ar fi dorit.

Finne râse scurt.

— O să găseşti timp? După tot ce am făcut pentru tine, pana aia pe care ţi-ai pus-o la pălărie acum, asta e tot ce ai să-mi oferi? *Timpul* tău?

— Ce doreşti, Finne?

Finne făcu un pas în faţă, iar lumina de la fereastră căzu peste jumătate din faţa lui. Îşi plimbă mâna pe balustrada vopsită în roşu.

Krohn se înfioră când văzu vopseaua roşie prin gaura mare din palma lui Finne.

— Nevasta ta. O vreau, zise Finne.

Krohn simţi că i se strânge gâtul.

Finne îi aruncă un rânjet grotesc.

— Linişteşte-te, Krohn. Chiar dacă trebuie să recunosc că m-am gândit mult la Frida în ultimele zile, n-am de gând să o ating. Nu mă ating de femeile altor bărbaţi, vreau femeia mea. Câtă vreme e a ta, e în siguranţă, Krohn. Dar evident că ţi-ar fi greu să mai stai lângă o femeie mândră şi independentă financiar ca Frida, dacă ea ar afla de asistenta aia mică şi drăguţă pe care ai adus-o când am fost interogat. Alise. Ăsta era numele ei, nu?

Johan Krohn făcu ochii mari. Alise? Individul *ştia* de Alise? Îşi drese glasul. Din gura lui ieşi un sunet ca de ştergător de parbriz trecând peste un geam uscat.

— Habar n-am ce vrei să spui.

Finne îşi îndreptă un deget spre un ochi.

— Ochi de vultur. Te-am văzut. V-am urmărit regulându-vă ca doi babuini. Rapid, eficient, fără mari emoţii. Nu va dura, dar nu vrei să renunţi la asta, nu? Cu toţii avem nevoie de căldură.

Unde? se întrebă Krohn. La birou? În camera de hotel pe care uneori o închiria pentru ei? La Barcelona, în octombrie? Imposibil. Ei doi făceau mereu dragoste undeva la înălţime, unde ştiau că nu pot fi văzuţi de pe cealaltă parte a străzii.

— Pe de altă parte, în afară de cazul că îi spune cineva Fridei despre Alise, ceea ce va rămâne este chestia asta, zise Finne şi arătă cu degetul mare peste umăr, spre casă. Familia. E cea mai importantă, nu-i aşa, Krohn?

— Nu ştiu ce vrei să spui sau ce doreşti, zise Krohn.

Se lăsase pe ambele coate pe balustrada din spatele lui. Gestul ar fi trebuit să semnifice o ambivalenţă relaxată, dar Krohn ştia că arăta mai degrabă a boxer sprijinit de corzi.

— O să o las pe Frida în pace dacă o pot avea pe Alise, zise Finne, azvârlind mucul ţigării în aer.

Vârful aprins al acesteia făcu o curbă prin întuneric, la fel ca ţigara scăpată de Krohn puţin mai înainte.

— Poliţia mă caută, aşa că nu mă pot mişca pe cât de liber aş vrea. Am nevoie de puţin… *ajutor,* ca să obţin un pic de căldură. Vreau ca tu să aranjezi ca eu să o pot avea pe tânăra domniţă, undeva în siguranţă.

Krohn clipi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vrei ca eu să încerc s-o conving pe Alise să te vadă între patru ochi? Ca tu să o poţi… abuza sexual?

— Uită de „încerc” şi „abuz”. O *vei convinge,* Krohn. Iar eu o să o seduc, nu o voi abuza sexual. N-am abuzat niciodată sexual pe nimeni, chestia asta e o mare neînţelegere. Fetele nu înţeleg totdeauna ce e mai bine pentru ele sau ce misiune le-a dat natura, asta e tot. Însă îşi recapătă bunul-simţ suficient de rapid. Aşa cum o va face şi Alise. Va ajunge să înţeleagă că, dacă ameninţă familia asta, de exemplu, va trebui să răspundă în faţa mea. Hei, nu mai fi aşa posac, Krohn. Obţii două chestii la preţul uneia singure: tăcerea mea şi tăcerea fetei.

Krohn se holbă la Finne. Cuvintele îi răsunau în minte. *Secretul tău e în*

siguranţă cu mine.

— Johan?

Glasul Fridei se auzi dinăuntru, apoi paşii ei pe trepte. Apoi o voce îi şopti aproape de ureche, acompaniată de miros de tutun şi de un iz rânced, animalic.

— În cimitirul Vår Frelser există un mormânt. Valentin Gjertsen. Aştept veşti de la tine peste două zile.

Frida ajunse în capătul scării şi ieşi pe terasă, dar se opri în conul de lumină al uşii.

— Brr, e frig, zise ea, împreunându-şi braţele la piept. Am auzit voci.

— Psihiatrii spun că ăsta e semn rău.

Johan Krohn zâmbi şi porni spre ea, dar nu suficient de repede. Ea îşi scosese deja capul pe uşă şi se uita în toate direcţiile. Îşi ridică privirea spre el.

— Vorbeai cu tine însuţi?

Krohn privi în jurul lui. Terasa era pustie. Individul dispăruse.

— Exersam o pledoarie de apărare, zise el.

Răsuflă uşurat şi intră la căldură, în casă, în braţele soţiei lui. Când observă că ea îşi ridică privirea spre el, o ţinu strâns ca să nu poată citi nimic pe faţa lui şi să vadă că se întâmplase ceva. Johan Krohn ştia prea bine că orice pledoarie ar fi gândit, nu ar fi putut fi câştigătoare în cazul lui. O cunoştea pe Frida şi îi ştia bine ideile despre infidelitate, l-ar fi condamnat la o viaţă de singurătate, cu acces la copii, dar nu şi la ea. Iar chestiunea se complica datorită faptului că Svein Finne părea să o cunoască bine pe Frida.

Katrine auzi bebeluşul plângând de pe scară. Asta o făcu să-şi iuţească paşii, chiar dacă ştia că micuţul era pe mâini bune. Pe mâinile lui Bjørn. Mâini palide cu piele moale şi degete groase care puteau îndeplini orice sarcină. Nici mai mult, nici mai puţin. N-ar fi trebuit să se plângă. Aşa că încercă să n-o facă. Văzuse ce se întâmplase cu unele femei când deveniseră mame, cum deveniseră despoţi care considerau că Soarele şi planetele orbitau în jurul mamei şi copilului. Care ajungeau să-şi trateze brusc soţii cu dispreţ când ei nu reacţionau imediat şi, ideal, înţelegând telepatic nevoile mamei şi copilului. Sau, mai exact, a ceea ce decidea mama că erau nevoile copilului.

Nu, Katrine în mod cert nu dorea să fie o astfel de mamă. Însă oare aşa ceva exista oricum înăuntrul ei? Nu simţise uneori dorinţa de a-l plesni pe Bjørn, de a-l vedea cum se încovoaie şi se supune, cum se umileşte? Habar n-avea care era motivul. Şi nici cum s-ar putea întâmpla asta, în condiţiile în care Bjørn era întotdeauna cu un pas înaintea ei şi rezolva orice chestiune pe care ea ar fi putut-o critica. Şi, evident, nu era nimic mai frustrant decât o fiinţă mai bună decât tine şi care ţine mereu ridicată în aer o oglindă care te face să te urăşti.

Nu, ea nu se ura pe sine. Ar fi fost o exagerare. Din când în când îşi spunea doar că Bjørn era prea bun pentru ea. Nu „prea bun” ca în *prea atrăgător,* ca în *prea drăguţ,* chiar *supărător de drăguţ.* Că ei doi ar fi putut avea fiecare o viaţă ceva mai bună, dacă el ar fi ales pe cineva mai asemănător lui însuşi, poate o fiică de fermier din Østre Toten, uşor dolofană, blândă, stabilă, cu picioarele pe pământ.

Plânsetul se opri când ea băga cheia în broască. Deschise uşa.

Bjørn stătea în hol, cu Gert pe braţ. Copilul se uită la ea cu ochii lui mari, albaştri, umeziţi de lacrimi, de sub şuviţele lungi şi blonde care îi stăteau ca nişte inele în jurul capului.

Gert fusese botezat după tatăl lui Katrine, chiar dacă fusese ideea lui Bjørn. În acea clipă faţa copilului se lumină într-un zâmbet atât de frumos, încât Katrine simţi o săgeată în inimă şi un nod în gât. Îşi lăsă haina să cadă pe jos şi porni spre ei. Bjørn o sărută pe obraz după care îi dădu copilul. Katrine lipi trupul micuţ de corpul ei şi inhală mirosul de lapte, vomă, piele caldă şi ceva dulce, irezistibil, ceva ce aparţinea doar copilului ei. Închise ochii şi se simţi acasă. Complet acasă.

Se înşela. Nu exista ceva mai bun decât asta. Erau ei trei, acum şi totdeauna, şi aşa stăteau lucrurile.

— Plângi, zise Bjørn.

Katrine crezu că el i se adresa lui Gert până ce înţelese că se referea la ea şi că avea dreptate.

— E vorba de Harry, zise ea.

Bjørn o privi încruntat, iar ea îi oferi un răgaz. Timpul de care un airbag are nevoie ca să se umfle şi să atenueze o parte din impact. Evident, totul e inutil când lucrurile o iau razna de tot, atunci un airbag nu salvează pe nimeni, ci rămâne dezumflat în fâşii pe parbrizul unui Ford Escort înfipt cu partea din spate în sol şi arată ca şi cum ar fi încercat să treacă prin stâncă

ca să se îngroape şi să se autodistrugă.

— Nu! rosti Bjørn, protestând în van împotriva a ceea ce îi dezvăluia tăcerea ei. Nu! repetă el în şoaptă.

Katrine mai aşteptă puţin, continuând să-l ţină pe micuţul Gert, care îi gâdila gâtul cu mâinile lui micuţe. După care îi povesti lui Bjørn despre maşină. Despre camionul de pe autostrada 287, despre gaura din gheaţă, despre căderea în apă, despre maşină. Cât ea vorbea, el îşi dusese o mână palidă cu degete groase la gură, iar ochii i se umpluseră de lacrimi care atârnau pe genele lui decolorate înainte de a cădea una câte una, ca nişte bucăţi de gheaţă topindu-se în razele soarelui de primăvară.

Katrine nu-l văzuse niciodată pe Bjørn Holm aşa. Nu-l văzuse niciodată pe acel bărbat mare şi solid din Toten pierzându-se atât de tare. Plângea, ofta, tremura atât de intens de parcă ceva dinăuntrul lui se chinuia să iasă afară.

Katrine îl duse pe Gert în living. O făcuse din reflex, ca să-l protejeze pe micuţ de starea îngrozitoare a tatălui său. Şi-aşa avea să moştenească destule de la tatăl lui.

O oră mai târziu îl băga pe Gert în pat, iar acum copilul dormea în dormitorul lor.

Bjørn se dusese în biroul care avea să devină în cele din urmă dormitorul lui Gert. Katrine încă îl auzea plângând. Stătea la uşă, întrebându-se dacă să intre, când îi sună telefonul. Se duse în living şi răspunse.

Era Ole Winter.

— Ştiu că ai prefera să amâni anunţul că mortul este Harry Hole.

— Dispărutul, îl corectă ea.

— Scafandrii au găsit un telefon mobil zdrobit şi un pistol în apele râului, sub cascadă. Echipa mea tocmai a confirmat că ambele obiecte îi aparţin lui Harry Hole. Punem laolaltă ultimele elemente care arată că avem un caz solid, iar asta înseamnă că nu putem aştepta, Bratt, îmi pare rău. Dar având în vedere că e o dorinţă personală…

— Nu personală, Winter, m-am gândit la forţele de poliţie. Trebuie să fim cât mai bine pregătiţi pentru prezentarea situaţiei către public.

— Aşa cum stau lucrurile, echipa Kripos va prezenta rezultatele muncii Kripos, nu ale Poliţiei din Oslo. Dar îţi înţeleg dilema. Presa va dori evident să-ţi pună ţie, ca şefă a lui Hole, mai multe întrebări detaliate şi înţeleg că

aveţi nevoie de timp să discutaţi cum să le răspundeţi. Ca să venim în întâmpinare, Kripos nu va convoca o conferinţă de presă mâine-dimineaţă, cum era planificat, ci o va amâna până mâine-seară, la ora 19.

— Mersi, zise Katrine.

— Presupunând că reuşeşti să împiedici biroul şefului de poliţie din Sigdal să publice numele decedatului…

Katrine inspiră adânc şi reuşi să nu spună nimic.

— …până după momentul în care noi, Kripos, facem public anunţul propriu.

Vrei o ştire de senzaţie cu numele tău pe ea, îşi zise Katrine. *Dacă cei din Sigdal ies public cu numele decedatului, opinia publică va pune lucrurile cap la cap, va avea impresia că a rezolvat singură cazul şi va spune că Kripos a fost lent, atât de lent încât Hole a reuşit să găsească o ieşire rapidă din viaţă. Dar dacă lucrurile decurg aşa cum vrei tu, Winter, o să faci ca totul să pară ca şi cum munca echipei tale l-a întrecut pe maestrul detectiv Harry Hole, l-a pus pe fugă şi, în cele din urmă, l-a condus spre sinucidere.*

Însă nu rosti cu glas tare nimic din ce gândea.

Doar un OK rapid. Apoi:

— O să-l informez pe şeful poliţiei.

Încheiară convorbirea.

Katrine se furişă în dormitor. Se aplecă peste pătuţul albastru şi uzat pe care li-l dăduseră părinţii lui Bjørn, pătuţul în care dormiseră toţi copiii şi nepoţii familiei.

Prin peretele subţire îl auzea pe Bjørn cum încă plânge în birou.

Plângea ceva mai încet acum, dar cu aceeaşi disperare. Iar când se uită la faţa adormită a lui Gert, îşi zise că durerea lui Bjørn uşura în mod ciudat durerea ei. Acum ea trebuia să fie cea tare, nu-şi permitea luxul de a fi sentimentală şi de a reflecta la cele petrecute.

Viaţa mergea înainte, iar ei aveau un copil de crescut.

Un copil care deschise brusc ochii.

Şi care clipi, se uită în jur, încercând să găsească ceva asupra căruia să se concentreze.

Katrine îşi plimbă mâna peste ciudatele şuviţe blonde.

— Cine ar fi crezut că o brunetă din vest şi un roşcat din Toten vor avea un viking blond? spusese bunica lui Bjørn când îl duseseră pe Gert să o

vadă la azilul din Skreia.

Apoi băieţelul descoperi ochii mamei lui şi Katrine zâmbi. Zâmbi, îl mângâie pe păr şi începu să-i cânte încet, până ce ochii copilului se închiseră din nou. Abia atunci o apucă tremuratul. Expresia din ochii aceia fusese ca a cuiva care o fixa de dincolo de moarte.

46

Johan Krohn se încuiase în baie. Acum apăsa frenetic tastele telefonului. El şi Harry Hole vorbiseră destul de-a lungul anilor, ca el să aibă numărul lui ascuns undeva. Acolo era! Într-un e-mail vechi despre Silje Gravseng, studenta la poliţie care încercase să se răzbune pe Hole acuzându-l de viol. Apelase la Krohn, îi ceruse să preia cazul, însă el văzuse acuzaţiile şi reuşise s-o oprească. Ca atare, chiar dacă între timp el şi Hole mai avuseseră dezacorduri, în mod cert acesta îi datora o favoare, nu? Krohn spera că aşa stăteau lucrurile. Putea apela şi la alţii, ofiţeri de poliţie care îi datorau mai mult decât îi datora Hole, dar avea două motive ca să-i ceară lui ajutorul în mod special. În primul rând, Hole şi-ar fi dedicat în mod garantat întreaga energie ca să găsească şi să aresteze un individ care îl păcălise şi îl umilise recent. În al doilea rând, Harry Hole era singura persoană din cadrul poliţiei care reuşise să-l prindă pe Finne. Da, Hole era singura persoană care îl putea ajuta. După aceea, Krohn nu mai trebuia decât să descopere cât îl putea ţine pe Finne după gratii pentru ameninţare şi şantaj. Evident, avea să fie cuvântul unuia contra cuvântului celuilalt, însă Krohn era dispus să treacă peste limite.

— *Lăsaţi un mesaj dacă trebuie,* rosti o voce gravă, urmată de un semnal sonor.

Krohn era atât de agitat încât aproape că închise, însă ceva din fraza auzită îi atrase atenţia. *Dacă trebuie.* Iar el trebuia să o facă, nu? Da, trebuia, şi trebuia să spună destule ca să se asigure că Hole avea să-l sune înapoi. Înghiţi în sec.

— Aici e Johan Krohn. Trebuie să te rog să păstrezi discreţia în legătură cu mesajul. Svein Finne s-a apucat de şantaj, zise el şi înghiţi din nou. La adresa mea. Şi a familiei mele. Eu… ăăă, te rog, sună-mă. Mersi.

Închise. Spusese prea multe? Şi oare făcea ce trebuie, să roage un ofiţer de poliţie să-l ajute era soluţia corectă? Of, nu era sigur deloc! În fine, până ce îl suna Hole, putea să se răzgândească şi să-i spună că mesajul venise în urma unei neînţelegeri cu clientul lui.

Krohn se duse în dormitor, se băgă sub cuvertură, îşi luă de pe noptieră exemplarul din *TfR,* publicaţia periodică juridică din Norvegia, şi începu să citească.

— Ai spus ceva pe terasă, rosti Frida lângă el. Că exersai o pledoarie de apărare.

— Da, răspunse Johan, observând că ea îşi pusese cartea pe cuvertură şi se uita la el pe deasupra ochelarilor de citit.

— Pentru cine? întrebă ea. Aveam impresia că nu lucrezi la niciun caz în acest moment.

Krohn îşi potrivi perna sub cap.

— Apărarea unui om de bun-simţ care s-a trezit băgat într-o porcărie. Deocamdată e doar un caz potenţial. Omul e şantajat de un nemernic care vrea să pună mâna pe amanta lui. Dacă nu se supune, îi va lua întreaga familie de lângă el.

Îşi fixă privirea asupra propriului articol din publicaţie despre dubla incriminare. Evident, ştia articolul pe dinafară, dar descoperise că e în stare să pretindă că nu l-a citit niciodată şi că se putea bucura la nesfârşit de propriile raţionamente complexe şi lucide.

— Hmm, murmură Frida. Pare mai degrabă o operă de ficţiune decât un caz real.

— Să spunem că e ficţiune, zise Krohn. Ce-ai face dacă ai fi el şi ai şti că o pledoarie de apărare nu te va salva?

— O amantă în schimbul unei întregi familii? E de la sine înţeles, nu?

— Nu. Dacă omul de bun-simţ îl lasă pe nemernic să-i violeze amanta, atunci nemernicul va continua cu şantajul. Şi va reveni, pretinzând tot mai multe lucruri.

— Bine, rosti Frida schiţând un zâmbet. Atunci aş plăti un asasin ca să mă scape de nemernic.

— Vrei să fii un pic mai realistă?

— Credeam că ai spus că e ficţiune?

— Da, dar…

— Amanta, zise Frida. L-aş lăsa pe nemernic să o aibă pe amantă.

— Mersi, zise Krohn, uitându-se la pagina publicaţiei, pe deplin conştient că nici măcar cele mai ingenioase formulări despre dubla incriminare n-aveau să-i poată abate gândurile de la Svein Finne. Sau de la Alise. Când se gândi la ea, în genunchi, uitându-se rugător în sus, la el, cu ochii plini de lacrimi, fiindcă el era aşa de mare, iar ea se chinuia să-l primească în gura ei, ştiu că o astfel de variantă era exclusă. Nu? Dacă Harry Hole nu-l putea ajuta? Nu, nici măcar atunci nu-i putea face aşa

ceva lui Alise. Nu numai că era respingător din punct de vedere moral, însă el o iubea! Nu? Iar în acel moment Krohn simţi mai degrabă o tresărire la nivelul inimii decât al pântecului. Ce aveai de făcut dacă iubeai pe cineva? Suportai consecinţele. Plăteai preţul. Dacă iubeai pe cineva, costurile nu contau. Astea erau legile iubirii şi aici nu încăpeau interpretări. Acum vedea totul limpede. Atât de limpede, încât trebuia să se grăbească înainte să fie cuprins din nou de îndoieli, trebuia să se grăbească, să-i povestească soţiei lui. Absolut totul despre Alise. *Alea iacta est.* Zarurile au fost aruncate. Krohn lăsă jos revista şi inspiră adânc, formulând în mintea lui frazele de introducere.

— Am uitat să-ţi spun că l-am prins azi pe Simon asupra faptei, zise Frida. Stătea în camera lui şi se uita la… în fine, nu ţi-ar veni să crezi.

— Simon? rosti Krohn, văzând cu ochii minţii chipul fiului lor cel mare. O revistă porno?

— Aproape, râse Frida. *Legile Norvegiei.* Exemplarul tău.

— Oh, Doamne, rosti Krohn, cât de senin putu, înghiţind în sec.

Se uită la soţia lui în vreme ce imaginea lui Alise se estompă, ca într-un film. Frida Andresen, acum Frida Krohn. Chipul ei era la fel de pur şi de drăguţ ca prima dată când îl văzuse în sala de lectură. Trupul era un pic mai îndesat, însă kilogramele în plus reuşiseră doar să-i confere o formă mai feminină.

— Mă gândeam să gătesc mâncare thailandeză mâine. Le-ar plăcea copiilor. Încă mai vorbesc despre Ko Samui. Poate reuşim să revenim acolo cândva? Soare, vreme caldă şi…

Frida zâmbi şi lăsă restul suspendat în aer.

— Da, zise Johan, înghiţind în sec. Poate.

Îşi luă din nou revista şi începu să citească. Despre dubla incriminare.

47

— David a fost, zise bărbatul cu o voce subţire şi ezitantă de drogat. El l-a lovit pe Birger în cap cu o ţeavă de fier.

— Birger îi furase heroina, zise Sung-min, încercând să-şi înăbuşe un căscat. Iar amprentele tale sunt pe ţeavă pentru că i-ai luat-o lui Birger, însă era deja prea târziu.

— Exact, replică bărbatul, uitându-se la Sung-min cu o expresie de parcă ar fi rezolvat o problemă de matematică de clasa a treia. Pot pleca acum?

— Poţi pleca oricând vrei, Kasko.

Sung-min flutură dintr-o mână.

Individul, cunoscut sub porecla de Kasko deoarece vânduse pe vremuri asigurări de maşină, se ridică, cu picioarele legănându-se ca şi cum podeaua barului Stargate ar fi fost puntea unui vas care se clătina, şi porni spre uşa pe care se vedea o tăietură de ziar care anunţa unde se găsea cea mai ieftină bere în Oslo.

— Ce faci? şuieră alarmat Marcussen, un alt detectiv Kripos. Puteam obţine întreaga poveste cu toate detaliile! Îl aveam, fir-ar să fie! Data viitoare şi-ar putea schimba povestea. Nemernicii ăştia aşa fac.

— Cu atât mai nimerit să-i dăm drumul, zise Sung-min, închizând reportofonul. În acest moment avem o explicaţie simplă. Dacă insistăm asupra detaliilor, fie le uită, fie le schimbă până ajunge în boxa martorilor. Şi exact de asta are nevoie un avocat al apărării ca să semene îndoială asupra restului explicaţiei. Mergem?

— Nu mai avem motiv să stăm pe aici, zise Marcussen, ridicându-se în picioare.

Sung-min dădu din cap şi îşi lăsă privirea să se plimbe peste mulţimea de beţivani care stătea la coadă afară când el şi Marcussen ajunseseră la barul cu cea mai matinală oră de deschidere din Oslo, 7 dimineaţa.

— De fapt, cred că o să mai rămân, zise Sung-min. Încă n-am luat micul-dejun.

— *Vrei* să mănânci *aici?*

Sung-min ştia la ce se referea colegul lui. El şi barul Stargate nu se potriveau deloc. Nu se potriviseră niciodată. Dar cine ştie, poate că

trebuia să-şi coboare standardele? Să-şi micşoreze aşteptările. Iar locul acela era la fel de bun ca oricare altul ca să înceapă.

După plecarea lui Marcussen, Sung-min luă ziarul care se afla pe masa învecinată.

Nimic pe prima pagină despre cazul Rakel Fauke.

Şi nimic despre accidentul de pe autostrada 287.

Ceea ce însemna că nici Ole Winter şi nici Katrine Bratt nu anunţaseră public că în accident fusese implicat Harry Hole.

În cazul lui Ole Winter, era de presupus că dorea un răgaz ca să pregătească o imagine de muncă în echipă pentru ceea ce însemnase exclusiv procesul de deducţie al lui Sung-min.

Verificări banale care aveau doar să confirme ceea ce Sung-min presupusese deja, dar pe care Winter le putea anunţa ulterior ca victoria unei echipe sub conducerea lui înţeleaptă.

Când văzuse că nu înţelegea jocul politic şi strategiile de putere, Sung-mi citise opera lui Machiavelli, *Principele.* Unul dintre sfaturile lui Machiavelli adresate unui conducător care dorea să rămână la putere era ca acesta să se alieze şi să ofere sprijin actorilor politici mai slabi din ţară, cei care nu deţineau o poziţie din care să îl ameninţe şi care erau fericiţi cu situaţia curentă. Însă orice adversari potenţial mai puternici trebuiau slăbiţi prin toate mijloacele. Iar ceea ce se aplica oraşelor-state italiene în anii 1500 se aplica, evident, şi în cazul Kripos.

Sung-min avea îndoieli în privinţa motivelor lui Katrine Bratt legate de întârzierea anunţului. Ea avusese 24 de ore la dispoziţie, familia lui Hole fusese probabil informată deja, iar ea avusese timp să pregătească anunţul că unul dintre colegii lor era suspectat de crimă. Faptul că ea ar fi putut nutri sentimente personale pentru Hole nu explica de ce era gata să se expună pe sine şi unitatea pe care o conducea la critici şi acuzaţii de tratament preferenţial pentru ofiţerii de poliţie, ca urmare a protejării lui Hole de expunerea publică într-un asemenea fel. Trebuia să fie altceva, mai profund decât o fostă relaţie de iubire. Dar despre ce putea fi vorba?

Sung-min renunţă să se mai gândească la asta. Poate că era altceva la mijloc. O speranţă disperată într-un miracol. Că Harry Hole încă trăia. Sung-min luă o gură de cafea şi privi înspre Akerselva, unde soarele dimineţii începea să strălucească peste clădirile cenuşii. Dacă Harry Hole vedea aşa ceva, înseamnă că stătea pe un nor, cu un halou în jurul capului,

ascultând îngerii cântând şi văzând totul de sus.

Privi în jos la norul de sub el.

Ridică un ciob de oglindă şi îşi privi faţa. Avea o bandă albă în jurul capului. Auzea cântece.

Se uită din nou la nor.

De când primise lumină solară, micul nor rămăsese deasupra văii, ascunzând vederii râul îngheţat şi colorând pădurea în cenuşiu. Însă pe măsură ce se înălţa, soarele începea să dizolve norul, îmbunătăţind vizibilitatea. Şi poate că şi cântecele intense ale păsărelelor din jurul lui aveau să se mai calmeze puţin.

Îi era tare frig. Dar asta era bine. Uşura efortul de a vedea.

Se privi din nou în ciobul de sticlă.

Haloul, de fapt bandajul pe care îl găsise într-un sertar al cabanei avea o pată roşie pe unde se strecurase sângele. Probabil că avea să capete o cicatrice suplimentară faţă de cea care se întindea din colţul gurii până la ureche.

Se ridică de pe scaunul care se sprijinea de peretele cabanei şi intră.

Trecu de tăieturile de ziar de pe perete, una dintre ele prezentând aceeaşi faţă pe care el tocmai o zărise în ciobul de sticlă.

Intră în dormitorul unde îşi petrecuse noaptea. Trase de pe pat cearceaful însângerat şi cuvertura, aşa cum trăsese cuvertura însângerată din propriul apartament cu două săptămâni înainte. Numai că de această dată era doar sângele lui.

Se aşeză pe canapea.

Se uită la pistolul High Standard care zăcea lângă jocul de domino.

Bohr spusese că unitatea E14 pusese mâna pe arme neînregistrate.

Răsuci pistolul în mână.

Oare avea să aibă nevoie de el?

Poate că da, poate că nu.

Harry Hole se uită la ceas. Trecuseră 36 de ore de când ieşise împleticindu-se din pădure către cabană, către fereastra spartă a acesteia, prin care intrase. Îşi scosese hainele ude, se curăţase, găsise haine curate, un pulover, pantaloni lungi, o uniformă de camuflaj, ciorapi groşi de lână. Se îmbrăcase cu toate şi se vârâse sub o pătură pe patul de campanie, stând acolo până când tremuratul începuse să se mai domolească. Se

gândise să aprindă soba, dar hotărâse să n-o facă; era posibil ca cineva să vadă fumul ieşind pe coş şi să-i treacă prin cap să investigheze. Răscolise prin dulapuri până găsise o trusă de prim-ajutor şi reuşise să domolească sângerarea rănii din frunte. Îşi înfăşurase un bandaj în jurul capului, după care folosise restul ca să-şi bandajeze genunchiul, deja atât de umflat încât părea să fi absorbit un ou de struţ. Inspiră profund şi expiră, încercând să descopere dacă durerea resimţită însemna că avea coastele rupte sau doar vânătăi. Altfel era întreg. Unii ar fi numit fără îndoială aşa ceva un miracol, dar era vorba doar de fizică de bază şi un pic de noroc.

Harry inspiră din nou, auzi şuieratul şi simţi un junghi dureros într-o parte.

Bun, poate că fusese mai mult decât un pic de noroc.

Încercase să evite să se gândească la ce se întâmplase. Ăsta era noul sfat pentru ofiţerii de poliţie care trecuseră prin traume serioase: să nu vorbească şi să nu se gândească la traumă înainte să treacă şase ore de la producerea ei.

Studiile recente arătau – în contrast flagrant cu presupunerile anterioare – că discutarea circumstanţelor direct după o experienţă traumatizantă nu reducea probabilitatea de a dezvolta TSPT, dimpotrivă.

Evident, fusese imposibil să nu se mai gândească deloc la cele întâmplate. Ele se derulau continuu în mintea lui ca un videoclip devenit viral pe o reţea socială. Cum căzuse maşina peste marginea cascadei, cum se ghemuise pe scaun ca să vadă dincolo de parbriz; senzaţia de imponderabilitate când totul din jurul lui plonja cu aceeaşi viteză, fapt care făcuse ciudat de facilă prinderea centurii de siguranţă cu mâna stângă şi catarama acesteia cu mâna dreaptă, doar că mişcările fuseseră mai lente pentru că se petreceau sub apă. Cum arăta spuma albă ţâşnind din imensul bolovan negru care se apropia ameţitor de repede de maşină în timp ce el îşi prindea centura de siguranţă. Apoi presiunea. Iar după aia zgomotul.

După care se trezise atârnând în centura de siguranţă, cu capul lipit de airbag, pe volan, şi realiză că putea respira, că zgomotul cascadei nu mai era estompat, ci ascuţit, un şuierat care împroşca apă către el prin luneta zdrobită a maşinii. Avusese nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă nu numai că era viu, ci şi că era remarcabil de nevătămat.

Maşina rămăsese înfiptă cu fundul în sol. Botul şi volanul împingeau

înspre scaune, sau invers, însă nu atât de puternic încât picioarele să-i fie prinse sau retezate. Toate geamurile erau sparte, aşa că apa din maşină începuse să se scurgă afară. Însă rezistenţa bordului şi a parbrizului probabil o împiedicase să se scurgă de tot, astfel încât cantitatea rămasă acţionase ca o protecţie suplimentară pentru trupul lui Harry, contrabalansând contorsionarea şasiului. Apa era puternică. Motivul pentru care peştii nu erau zdrobiţi în adâncul oceanului de presiunea care putea aduce şi un tanc blindat la dimensiunile unei cutii de conserve era acela că trupurile peştilor erau alcătuite majoritar dintr-o substanţă care nu putea fi distrusă, indiferent de presiunea la care era supusă: apă.

Harry închise ochii şi derulă restul filmului în minte.

Cum atârnase de scaun, incapabil să desfacă centura de siguranţă sau să se strecoare pe sub ea, deoarece atât centura, cât şi mecanismul de prindere erau distruse. Se uitase în jurul lui şi avusese impresia că vede în oglinda laterală spartă două cascade de apă care veneau spre el. Reuşise să desprindă un ciob de oglindă. Ciobul era ascuţit, dar mâinile lui tremurau atât de tare, încât i se păruse că durase o veşnicie să taie centura de siguranţă.

Se izbise de volan şi de ceea ce rămăsese din airbag, îşi vârâse ciobul de oglindă în buzunarul hainei în caz că mai avea nevoie de el, după care ieşise cu mare prudenţă prin geamul parbrizului, sperând că maşina n-o să cadă peste el. După care străbătuse înot mica distanţă de la bolovanul negru la malul din partea dreaptă a râului, se căţărase pe mal şi abia atunci îşi dăduse seama că îl dureau groaznic pieptul şi genunchiul stâng.

Probabil că adrenalina şi băutura acţionaseră ca un analgezic, aşa că înţelese că durerea avea să se înrăutăţească. Cum stătea acolo, atât de înfrigurat încât îşi simţea capul zvâcnind, simţise ceva cald curgându-i pe obraz şi în jos pe gât, aşa că scosese ciobul de oglindă şi văzuse că avea o tăietură mare în lateralul frunţii.

Privise în sus, către culmea dealului. Pini şi zăpadă. Coborâse 100 de metri de-a lungul râului, înainte de a găsi un loc unde panta părea suficient de puţin înclinată ca să poată fi urcată, şi începuse să-şi croiască drum în sus, însă genunchiul îi cedase şi se trezise alunecând pe un amestec de noroi şi zăpadă înapoi spre râu. Pieptul îl durea atât de tare încât îi venea să urle, însă rămăsese fără aer, aşa că nu reuşise decât să scoată un şuierat jalnic. Când deschisese din nou ochii, nu-şi dăduse

seama cât timp fusese leşinat, zece secunde sau câteva minute. Nu se putea mişca. Şi avea senzaţia că îi era atât de frig, încât muşchii n-aveau să-l asculte. Harry urlase către cerul albastru, inocent şi nemilos de deasupra lui. Supravieţuise unui accident grav doar ca să moară acolo, pe uscat?

Pe naiba.

Se ridicase cu greu în picioare, rupsese creanga unui copac uscat care zăcea pe jumătate în apa râului şi o folosise drept cârjă. După ce se chinuise să urce zece metri din panta aceea blestemată, dăduse peste o potecă printre peticele de zăpadă. Ignorând durerea atroce din genunchi, se îndreptase spre nord, împotriva curentului. Din pricina cascadei şi a clănţănitului propriilor dinţi, nu auzise niciun sunet de trafic de maşini, dar, după ce reuşise să ajungă mai sus, văzuse că şoseaua era în cealaltă parte a râului. Autostrada 287.

Văzu o maşină trecând pe ea.

N-avea de gând să moară îngheţat.

Rămăsese pe loc, respirând cu mare grijă, ca să evite durerea din piept.

Putea coborî din nou până la râu, pe care să-l traverseze, să oprească o maşină şi să se întoarcă în Oslo. Sau, şi mai bine, putea suna la biroul şefului poliţiei din Sigdal ca să îi roage să vină să îl ia. Poate că erau deja pe drum; dacă şoferul camionului văzuse ce s-a întâmplat, probabil că îi apelase deja. Harry îşi căutase telefonul. Apoi îşi amintise că acesta se aflase pe scaunul pasagerului, împreună cu sticla de Jim Beam şi pistolul, şi probabil că toate acestea zăceau înecate undeva în apele râului.

În acea clipă îi venise ideea.

Anume că avea o şansă.

Se întorsese de-a lungul potecii şi se oprise în locul unde se împiedicase şi căzuse. Se folosise de mâini şi de picioare ca să arunce zăpadă pe urmele lui. După care se îndreptase din nou spre nord, şchiopătând. Ştia că şoseaua urma cursul râului, iar dacă la fel se întâmpla şi cu poteca, atunci cabana lui Roar Bohr nu putea fi prea departe. Dacă îl ţinea genunchiul.

Genunchiul nu rezistase. Aşa că avusese nevoie de două ore şi jumătate.

Harry privi umflătura care ieşea în afară în ambele părţi ale bandajului

strâns.

Avusese parte de o noapte de odihnă şi se mai putea odihni câteva ore.

După care trebuia să îşi folosească piciorul rănit.

Îşi puse pe cap şapca de lână pe care o găsise în cabană, după care scoase din nou ciobul de oglindă ca să vadă dacă îi acoperea bandajul. Se gândi la Roar Bohr, care ajunsese din Oslo în Trondheim cu doar zece coroane. El n-avea deloc bani, însă distanţa de parcurs era mai mică.

Harry închise ochii. Şi auzi vocea din cap.

Mai încolo vom şti mai multe
Mai încolo vom înţelege de ce;
Fruntea sus, frate, trăieşte în lumină,
Vom înţelege totul încetul cu încetul.

Harry auzise de multe ori cântecul. Nu se referea doar la ideea că adevărul avea să iasă la iveală într-o zi. Se referea la cum cei care înşelau duceau vieţi fericite, iar cei înşelaţi sufereau.

48

Şoferiţa noului autobuz Eggedal Express către Oslo se uită la bărbatul înalt care tocmai urcase scara de acces în autobuz. Staţia era situată într-o zonă pustie a autostrăzii 287, iar bărbatul era îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj, aşa că şoferiţa presupuse că omul era un vânător care venise din Oslo ca să împuşte animale sălbatice. Însă erau trei detalii care nu aveau sens. Nu era sezon de vânătoare. Hainele lui erau cu cel puţin două măsuri prea mici, iar pe cap avea un bandaj care se ivea de sub marginea şepcii lui negre de lână. În plus, omul nu avea bani de bilet.

— Am căzut în râu, m-am rănit şi mi-am pierdut telefonul mobil şi portofelul, zise el. Locuiesc la o cabană şi trebuie să ajung în oraş. Îmi puteţi da o factură?

Ea îl privi, gândindu-se la situaţie. Bandajul şi hainele păreau să susţină povestea lui. Iar autobuzul expres către Oslo nu avusese succes până atunci; oamenii păreau să prefere în continuare să ia cursa locală către Åmot, de unde să ia mai departe autobuzul expres care venea din oră în oră, aşa că era o mulţime de locuri libere. Întrebarea era ce anume avea să-i provoace ei mai multe necazuri: scoaterea individului din autobuz sau acceptarea lui înăuntru?

Probabil că el îi observase ezitarea, deoarece îşi drese glasul şi adăugă:

— Dacă pot împrumuta un telefon de la dumneavoastră, o pot suna pe soţia mea să mă aştepte în staţia de autobuz cu bani.

Ea se uită la mâna lui dreaptă. Văzu proteza care ţinea loc de deget mijlociu şi era confecţionată dintr-un soi de metal cenuşiu-albăstrui. Pe degetul alăturat omul purta o verighetă. N-avea nici cea mai mică intenţie să lase acea mână să-i atingă telefonul.

— Luaţi loc, zise ea, după care apăsă un buton şi uşa se închise în urma lui cu un şuierat.

Harry porni şchiopătând către spatele autobuzului. Observă că ceilalţi pasageri, cel puţin cei care auziseră discuţia lui cu şoferiţa, evitau să îl privească. Ştia că se rugau în tăcere ca acest individ uşor ciudat, care arăta ca venit direct de pe câmpul de luptă, să nu se aşeze lângă ei.

Găsi o banchetă dublă liberă.

Se uită pe geam la pădurea şi peisajul din jur. Se uită la ceas,

remarcând că obiectul se dovedise demn de reclamele sale: putea rezista celor mai multe şocuri, inclusiv celor provocate de o cascadă. Ora 16:55. Avea să ajungă în Oslo imediat după lăsarea întunericului. Iar asta îi convenea de minune. Îl împungea ceva chiar sub coasta dureroasă. Îşi strecură mâna în haină şi mută puţin ţeava pistolului High Standard, pe care îl luase din cabană. Închise ochii când trecură pe lângă parcarea unde întorsese maşina. Simţi cum autobuzul şi pulsul lui încep să capete viteză.

Văzuse răspunsul într-un moment de claritate. Cântecul acela, cu versul *Vom înţelege totul* nu fusese o piesă de puzzle, ci o uşă care se deschisese în beznă şi îi arătase lumina. Nu întregul tablou, nu contextul, ci suficient cât să vadă că povestea n-avea sens, că lipsea ceva. Sau, mai exact, că fusese ceva adăugat. Suficient cât să se răzgândească şi să tragă de volan.

Îşi petrecuse ultimele 24 de ore punând totul cap la cap. Iar acum era destul de sigur că ştia ce se întâmplase. Îi fusese relativ uşor să-şi imagineze cum putuse fi manipulat locul faptei de către cineva care deţinea cunoştinţe despre metode de identificare. Şi cum fusese plantată arma crimei cu sângele lui Rakel în colecţia lui de albume, deoarece doar doi oameni intraseră în apartamentul lui după crimă. Mai rămânea doar să dovedească fie manipularea scenei crimei, fie plantarea dovezii.

Mai greu îi fusese să găsească motivul.

Harry îşi scotocise mintea după indicii, după o explicaţie. Iar în acea dimineaţă, când zăcea pe jumătate treaz pe patul din cabană, când descoperise în fine explicaţia – sau ea îl găsise pe el – o desconsiderase la început ca pe un nonsens. Imposibil! Însă se gândise îndelung la ea. Oare era posibil? Era posibil ca totul să fie atât de simplu, încât motivul să fie evident încă din noaptea aceea în care stătuse în pat în apartamentul Alexandrei?

Sung-min Larsen se strecură nevăzut pe un scaun din spate în centrul de conferinţe din noul sediu Kripos de pe Nils Hansens vei nr. 25.

În faţa lui se vedea o adunare neobişnuit de mare de ziarişti şi fotografi, chiar dacă acea conferinţă de presă fusese convocată în afara orelor de lucru. Probabil că Ole Winter se asigurase că cineva avea să răspândească numele care îi atrăsese pe toţi acolo: Harry Hole. Acum, Winter stătea alături de Landstad – cel mai nou favorit al său – în spatele mesei de pe scenă şi îşi verifica ceasul. Probabil că doreau să sincronizeze

începutul conferinţei cu apariţia ştirii pe unul dintre canalele TV. Lângă Winter şi Landstad era un alt detectiv din echipă, şefa unităţii de analiză criminalistică, Berna Lien. În dreapta, la ceva distanţă de ceilalţi, Katrine Bratt. Părea stingheră şi se uita fix la nişte hârtii din faţa ei. Sung-min se îndoia că exista ceva relevant în ele sau că măcar le citea.

Îl văzu pe Ole Winter trăgând aer în piept şi umflându-se la propriu. Winter îşi schimbase costumul vechi şi ieftin cu unul nou, pe care Sung-min crezu că-l recunoaşte din reclama companiei suedeze Tiger. Bănuia că fusese special cumpărat după ce Winter discutase cu recent numita şefă de PR a poliţiei, care părea să aibă oarece gusturi în materie de modă.

— Bun-venit la conferinţa de presă. Mă numesc Ole Winter şi, în calitate de şef al echipei de anchetă preliminară, aş vrea să vă prezint informaţii despre dosarul Rakel Fauke, în care am înregistrat progrese şi pe care acum – după multă muncă de echipă – avem încredere că l-am rezolvat.

Winter ar fi trebuit să facă o pauză pentru efect dramatic acum, îşi zise Sung-min. Însă detectivul continuă netulburat. Cine ştie, poate că aşa dădea publicului o impresie mai bună de profesionalism şi credibilitate. Din crimă nu trebuia să se facă un spectacol. Sung-min îşi notă ideea în minte, ca s-o folosească mai târziu. Într-o zi, el avea să stea în faţa lor. Dacă nu ştiuse asta înainte, acum era clar. Avea s-o dea jos pe maimuţa aia bătrână şi obosită de pe tronul pe care se instalase.

— Sperăm şi credem că anunţul nostru îi va linişti pe cei direct implicaţi, pe cei din jurul lor şi publicul în general, zise Winter. Din nefericire, se pare că persoana despre care am găsit dovezi care o leagă de uciderea lui Rakel Fauke s-a sinucis. Nu speculăm motivele acestui gest, dar nu ne putem împiedica să ne întrebăm dacă au avut legătură cu faptul că înţelesese că laţul întins de Kripos se strângea în jurul său.

Sung-min remarcă faptul că Winter spusese „persoana despre care am găsit dovezi care o leagă de uciderea lui Rakel Fauke” în loc de „suspectul”, „s-a sinucis” în loc de „este dispărută” şi „laţul se strângea” în loc de „eram pe punctul de a o aresta”. Şi că Winter emitea speculaţii în aceeaşi frază în care declara că nu face speculaţii. Sung-min remarcă, de asemenea, că alegerea altor cuvinte, mai prudente şi mai profesioniste, ar fi mers mai bine.

— Când spun „se pare că s-a sinucis”, continuă Winter, o fac deoarece

persoana în cauză este încă dispărută oficial. Unii dintre dumneavoastră aţi aflat probabil că o maşină s-a prăbuşit ieri-dimineaţă în râul care curge pe lângă autostrada 287. Acum putem anunţa public faptul că maşina aparţinea suspectului, Harry Hole…

În acel moment, Winter nu mai avu nevoie de o pauză pentru efect dramatic, căci fu imediat întrerupt de icnete, gemete şi exclamaţii dinspre mulţimea de reporteri.

Harry fu trezit de lumini intermitente şi descoperi că străbăteau tunelul Lysaker, ceea ce însemna că în curând aveau să ajungă la destinaţie. Când ieşiră din tunel, Harry văzu că afară se întunecase. Autobuzul urcă până în vârful dealului, după care coborî înspre Sjølyst. Harry văzu armada de ambarcaţiuni de mici dimensiuni din Bestumkilen. OK, nu chiar mici. Dacă ai fi avut bani să cumperi una dintre ele, cât te-ar fi costat taxele de administrare, întreţinerea şi navigarea în cursul sezonului de navigaţie în Norvegia? Nu era mai bine să închiriezi o ambarcaţiune pe durata celor câteva zile cât dura sezonul, pe care să o legi la ţărm la final şi să n-ai bătăi de cap?

Autobuzul în mare parte gol era tăcut, dar de pe scaunul din faţa lui se auzea bâzâit de muzică în căşti, iar în spaţiul dintre cele două scaune se vedea lucirea unui ecran. Era clar că autobuzul era dotat cu Wi-Fi, deoarece văzu că pe ecran apăreau ştirile de pe site-ul *VG.*

Se uită din nou înspre ambarcaţiuni. Poate că important nu era numărul de ore petrecute pe mare, ci ideea de proprietate. Faptul că în orice moment al zilei îţi puteai spune că exista o ambarcaţiune undeva acolo care era *a ta.* O ambarcaţiune atent întreţinută, scumpă, despre care ştiai că e admirată de cei care treceau pe lângă ea şi îţi rosteau numele, spunând că e a *ta.* În definitiv, oamenii nu sunt definiţi de ceea ce fac, ci de ceea ce deţin. Iar când pierd ceva, nu mai există. Harry sesiză încotro se îndreptau gândurile lui, aşa că şi le alungă din minte.

Privi ecranul dintre scaunele din faţa lui. Văzu că acesta stătea într-un unghi care reflecta chipul lui, deoarece, de unde stătea el, părea că faţa lui răvăşită se întindea pe întreg site-ul *VG.* Citi titlul de pe ecran. *Relatare LIVE de la conferinţa de presă: SUSPECTUL DE CRIMĂ HARRY HOLE DAT DISPĂRUT.*

Harry închise ochii, ca să se asigure că era treaz şi că nu-şi imagina

lucruri. Citi din nou titlul. Se uită la fotografie, care nu era o reflecţie a propriului chip, ci o poză luată de la cazul vampiristului.

Se lăsă pe spate pe scaun şi îşi trase şapca mai jos pe faţă.

La dracu', la dracu'!

Poza aia avea să apară peste tot în următoarele două ore. Avea să fie recunoscut pe stradă, deoarece în oraş un bărbat care şchioapătă, îmbrăcat în haine de camuflaj prea mici, este exact opusul unui om deghizat. Dacă era arestat acum, întregul lui plan se ducea naibii. Aşa că planul trebuia schimbat.

Harry încercă să raţioneze. Nu se putea mişca în voie, trebuia să pună mâna pe un telefon cât mai repede, să-i sune pe oamenii cu care trebuia să vorbească. Peste cinci sau şase minute autobuzul avea să ajungă în staţia terminus. Acolo exista o alee pietonală către Gara Centrală. În jurul gării, în mulţimea de acolo, printre drogaţi, cerşetori şi alte elemente excentrice ale oraşului, n-avea să iasă atât de tare în evidenţă. Mai important, după ce dezafectase toate telefoanele publice în 2016, firma de comunicaţii Telenor instalase – aproape ca o curiozitate – câteva telefoane de modă veche cu fise, iar unul era în Gara Centrală.

Însă chiar dacă reuşea să ajungă atât de departe, avea aceeaşi problemă.

Cum să ajungă din Oslo în Trondheim.

Fără un sfanţ în buzunar.

— Fără comentarii, zise Katrine Bratt. Nu pot comenta asupra acestui aspect în acest moment. Este o întrebare pentru Kripos.

Lui Sung-min îi părea rău de ea, văzând-o cum e bombardată cu întrebări de către reporteri. Arăta ca şi cum lua parte la propria ei înmormântare. Era expresia corectă? De ce presupunem că moartea înseamnă ceva mai rău decât viaţa? În mod clar Harry Hole nu gândise aşa.

Sung-min ieşi de pe rândul de scaune goale. Auzise destul. Suficient cât să înţeleagă că Winter obţinuse ce dorise. Suficient cât să nu-l provoace pe masculul alfa în viitorul apropiat. Cazul de acum avea să întărească şi mai mult poziţia lui Winter, iar acum, că intrase în dizgraţie, Sung-min trebuia probabil să se întrebe dacă nu venise vremea să caute un transfer în altă parte. Katrine Bratt părea genul de şef pentru care se vedea

lucrând. Lucrând împreună cu el. Putea prelua locul lăsat în urmă de Harry Hole. Dacă el era un Messi al detectivilor, atunci Hole fusese Maradona. Un trişor binecuvântat de divinitate. Şi oricât de tare ar fi strălucit Messi, n-avea să ajungă niciodată o legendă la fel de măreaţă precum Maradona. Sung-min ştia că, chiar dacă se confrunta cu rezistenţă în acele momente, poveştii lui avea să-i lipsească acea cădere în abis, tragedia suferită de Hole şi Maradona. Povestea lui avea să fie doar a unui succes plictisitor.

Kasko avea la ochi ochelarii lui de soare Oakley.

Îi şterpelise de pe pervazul unei ferestre dintr-o cafenea în care intrase ca să ia un pahar de carton pe care îl folosea la cerşit. Proprietarul ochelarilor de soare îi pusese pe pervaz ca să se uite atent la o fată de pe strada din faţa cafenelei. Soarele reflecta zăpada de afară, aşa că gestul de a-şi scoate ochelarii fusese un pic bizar. Probabil că individul dorise ca fata să vadă că o privea. Ei bine, gestul îl făcuse pe idiot să plătească pentru că se lăsase cotropit de hormonii de primăvară.

— Idiotul! gemu Kasko în direcţia nimănui şi a tuturor.

Îşi simţea coapsele şi fesele amorţite. Trebuia să plătească un preţ pentru că stătea toată ziua în fund pe o lespede dură de piatră, arătându-se suferind. În fine, chiar *suferea.* Şi venise vremea să-şi câştige doza de seară.

— Mersi! rosti el auzind o monedă căzând în paharul de carton.

Era important să arate că e în toane bune.

Kasko îşi pusese ochelarii de soare şi credea că aşa era mai greu de recunoscut. Nu se temea de poliţişti, le spusese tot ce ştia. Încă nu-l prinseseră pe David, iar dacă afla că el ciripise în faţa detectivului chinez, era foarte probabil să-l caute. Motiv pentru care avea sens să stea acolo, în mulţime, în faţa ghişeului de bilete din Gara Centrală, un loc în care nimeni nu te putea ameninţa cu moartea. Şi poate că amestecul de vreme decentă de primăvară şi reducerea întârzierilor trenurilor sporise buna dispoziţie a trecătorilor. Lăsaseră în mod clar mai mulţi bani decât de obicei în paharul de carton din faţa lui. Primise nişte mărunţiş chiar şi de la câţiva puşti din gaşca de lângă treptele care coborau spre peronul 19. Doza de seară era asigurată; nu trebuia să vândă ochelarii de soare în seara aia.

Kasko observă o siluetă în uniformă de camuflaj. Nu pentru că

şchiopăta, avea un bandaj pe sub şapcă şi părea în general neîngrijită, ci pentru că mergea într-un fel care încălca orice model de mers, dădea peste toată lumea, ca un răpitor care dă iama într-un banc de peşti care se hrăneau cu plancton.

Mai exact, silueta se îndrepta spre Kasko. Iar acestuia nu-i plăcea ce vedea. Oamenii care îi dădeau bani treceau *pe lângă* el, nu veneau *spre* el. *Venitul spre el* nu însemna ceva bun.

Individul se opri în faţa lui.

— Pot împrumuta câteva monede de la tine?

Vocea lui era la fel de răguşită ca a lui Kasko.

— Îmi pare rău, amice, zise Kasko. Va trebui să-ţi faci rost de propriile monede, mie abia dacă îmi ajung astea.

— Am nevoie doar de 20-30 de coroane.

Kasko râse scurt.

— Văd că ai nevoie de leacuri, dar, cum ţi-am zis, şi eu am nevoie.

Individul se ghemui lângă el. Scoase ceva din buzunarul hainei. O legitimaţie de poliţist. La dracu', nu din nou. Individul din poza de pe legitimaţie semăna vag cu bărbatul din faţa lui.

— Îţi confisc posesiunile obţinute din cerşit ilegal într-un loc public! zise străinul, întinzând mâna după paharul de carton.

— Nu confişti nimic! ţipă Kasko, înşfăcând paharul şi strângându-l la piept.

Câţiva trecători se uitară la ei.

— Îmi dai chestia aia mie, zise străinul. Sau te duc la secţie, te arestez şi n-o să mai ai parte de doză până mâine-seară. Cum îţi surâde o astfel de noapte?

— Faci mişto, drogat nemernic ce eşti! La votul din Consiliul Orăşenesc din 16 decembrie 2016, ambele propuneri de interzicere a strângerii de fonduri în locuri publice, inclusiv prin cerşetorie, au fost respinse.

— Mhm, făcu străinul, prefăcându-se că se gândeşte la cele auzite.

Se apropie de Kasko, ferindu-l de oamenii care treceau pe lângă ei, şi şopti:

— Ai dreptate. Am făcut mişto de tine. Dar chestia asta e tare serioasă.

Kasko făcu ochii mari. Individul îşi băgase mâna în haina de camuflaj şi scosese un pistol pe care îl ţinea acum îndreptat spre el. Un pistol imens şi zgomotos în toiul orei de vârf din Gara Centrală! Tipul trebuia să fie

complet sărit de pe fix. Bandajul din jurul capului şi nenorocita aia de cicatrice de la gură până la ureche. Kasko ştia prea bine ce le făcea lipsa drogurilor unor oameni altfel normali – văzuse recent ce poate face o bară de fier, iar tipul din faţa lui avea o armă. Până la urmă, trebuia să vândă ochelarii de soare.

— Ţine, gemu el, dându-i individului paharul.

— Mersi.

Omul îl luă şi se uită înăuntrul lui.

— Cât ceri pe ochelari?

— Cum?

— Ochelarii de soare. Individul scoase toate bancnotele din pahar şi i le oferi. Ajunge?

După care îi smulse ochelarii lui Kasko, şi-i puse la ochi, se ridică şi porni şchiopătând prin mulţime, către vechea cabină telefonică din faţa chioşcului 7-Eleven.

Mai întâi, Harry îşi apelă căsuţa vocală, tastă codul de acces şi verifică dacă Kaja Solness nu lăsase vreun mesaj care să indice că încercase să răspundă apelurilor lui. Singurul mesaj era de la Johan Krohn, care îi spunea cu voce tremurată: *Te rog să păstrezi discreţia în legătură cu acest mesaj. Svein Finne s-a apucat de şantaj. La adresa mea. Şi a familiei mele. Eu… ăă, te rog, sună-mă. Mersi.*

Va trebui să apeleze la altcineva, căci eu sunt mort, îşi zise Harry, uitându-se cum înghite aparatul telefonic monedele.

Sună la informaţii. Obţinu numerele de telefon de care avea nevoie, pe care şi le notă pe dosul palmei.

Primul număr la care sună era al Alexandrei Sturdza.

— Harry!

— Nu închide. Sunt nevinovat. Eşti la lucru?

— Da, dar…

— Cât de mult ştiu ei?

O auzi ezitând. O auzi luând o decizie. Îi relată un scurt rezumat al discuţiei ei cu Sung-min Larsen. Când termină, părea aproape să izbucnească în plâns.

— Ştiu cum par lucrurile, zise Harry. Dar trebuie să mă crezi. Poţi face asta?

Tăcere.

— Alexandra. Dacă credeam că am ucis-o pe Rakel, m-aş fi deranjat să revin din morţi?

Altă tăcere. Apoi un oftat.

— Mersi, zise Harry. Îţi aminteşti acea ultimă seară când am fost la tine?

— Da, pufni ea. Sau nu.

— Eram întinşi în pat. Mi-ai cerut să folosesc un prezervativ, deoarece erai convinsă că nu vreau un alt copil. A sunat o femeie la telefon.

— Ah, da, Kaja. Urât nume.

— Corect, zise Harry. Acum trebuie să-ţi cer ceva la care sunt sigur că nu vrei să răspunzi.

— Bine?

Harry îi puse o întrebare cu răspuns de tip da sau nu. O auzi pe Alexandra ezitând. Aproape că îi ajungea ca răspuns. După care ea zise „da”. Harry avea acum ce îi trebuia.

— Mersi. Un ultim lucru. Pantalonii ăia cu sânge pe ei. Poţi analiza sângele?

— Sângele lui Rakel?

— Nu. Îmi curgea sânge de la încheieturile mâinilor, aşa că e şi sângele meu pe pantaloni dacă îţi aminteşti.

— Da.

— Bine. Vreau să analizezi sângele meu.

— Al tău? Pentru ce?

Harry îi explică ce anume urmărea.

— O să ia ceva vreme, zise Alexandra. Să spunem o oră. Te pot suna undeva?

Harry se gândi câteva secunde.

— Trimite rezultatele prin mesaj text lui Bjørn Holm.

Îi dădu numărul lui Bjørn, după care închise.

Băgă alte monede în aparatul telefonic, observând că acesta le înghiţea mai rapid decât putea el vorbi. Trebuia să fie mai eficient.

Ştia numărul lui Oleg.

— Da?

Vocea lui părea distantă. Fie din pricina distanţei, fie deoarece se gândea la altceva. Sau poate amândouă.

— Eu sunt, Oleg.

— Tată?

Harry simţi nevoia să înghită în sec.

— Da, răspunse el.

— Visez, zise Oleg.

Nu părea un protest, ci doar o afirmaţie raţională.

— Nu visezi, zise Harry. Asta dacă nu cumva visez şi eu.

— Katrine Bratt zicea că ai căzut cu maşina într-un râu.

— Am supravieţuit.

— Ai încercat să te sinucizi.

Harry auzea uimirea fiului său vitreg începând să se transforme în furie.

— Da, răspunse Harry. Credeam că am omorât-o pe mama ta. Dar în ultima clipă am înţeles că asta mi s-a impus să cred.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea multe de explicat şi n-am destui bani. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

Pauză.

— Oleg?

— Sunt aici.

— Casa e a ta acum, ceea ce înseamnă că poţi verifica online consumul de electricitate. Arată consumul din oră în oră.

— Şi ce-i cu asta?

Harry îi explică de ce anume avea nevoie şi îi spuse să trimită rezultatele printr-un mesaj text lui Bjørn Holm.

După ce termină, inspiră adânc şi apelă numărul Kajei Solness.

Telefonul sună de şase ori. Era pe punctul de a închide şi aproape tresări când îi auzi vocea.

— Kaja Solness.

Harry îşi umezi buzele.

— Aici e Harry.

— Harry? N-am recunoscut numărul.

Părea stresată. Vorbea repede.

— Am încercat să te sun de câteva ori de pe telefonul meu, zise Harry.

— Da? N-am verificat. Eu… eu trebuie să închid. Crucea Roşie. A trebuit să las totul baltă, aşa se întâmplă când eşti în aşteptare.

— Mhm. Acum unde te mai trimit?

— Către… s-a întâmplat totul atât de repede că nici măcar nu-mi

amintesc numele locului. Cutremur. O insulă din Pacific, o călătorie al naibii de lungă. De-asta nu te-am sunat înapoi, de atunci stau practic într-un avion de transport.

— Mhm. Te aud ca şi cum ai fi în apropiere.

— Telefoanele sunt de bună calitate. Ascultă, sunt în toiul unei misiuni. Ce doreai?

— Am nevoie de un loc unde să dorm.

— Apartamentul tău?

— Prea riscant. Am nevoie de un loc unde să mă ascund. Îţi pot explica mai târziu, dar am nevoie repede de un alt loc.

Harry vedea grămada de monede subţiindu-se rapid.

— Stai aşa!

— Cum?

Pauză.

— Du-te la mine, zise Kaja. Adică la mine acasă. Am lăsat o cheie sub preş.

— Pot dormi la Bjørn.

— Nu! Insist. Vreau să te duci acolo. Zău.

— Bine. Mersi.

— Excelent. Ne vedem în curând. Sper.

Harry rămase privind în gol înaintea lui câteva secunde după ce închise. Se trezi uitându-se la un ecran de televizor montat deasupra tejghelei unei cafenele care ieşea cu mesele până pe pavaj. Imaginile prezentau un filmuleţ cu el intrând în Tribunalul din Oslo. Tot de la cazul vampiristului. Harry se întoarse rapid cu faţa înapoi spre telefon. Formă numărul lui Bjørn, pe care îl ştia pe dinafară.

— Holm.

— Harry.

— Nu se poate, zise Bjørn. E mort. Cine eşti?

— Nu crezi în stafii?

— Am întrebat cine eşti?

— Sunt persoana căreia i-ai dăruit albumul *Road to Ruin.*

Tăcere.

— Mie continuă să-mi placă mai mult *Ramones* şi *Rocket to Russia,* zise Harry. Dar ideea a fost al naibii de bună.

Harry auzi un zgomot. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că

era un plâns. Nu un plâns de copil, ci unul de adult.

— Sunt în Gara Centrală, zise Harry, prefăcându-se că nu auzise nimic. Sunt căutat, am un genunchi rănit, n-am niciun sfanţ şi am nevoie de transport gratuit până pe Lyder Sagen.

Harry auzi o respiraţie grea. Apoi un „fir-ar să fie” mormăit. După care Bjørn Holm vorbi cu o voce subţire şi tremurândă pe care Harry n-o mai auzise niciodată înainte.

— Vin acolo cu copilul. Katrine e la o conferinţă de presă la Kripos. Dar…

Harry aşteptă.

— Aduc şi copilul, trebuie să se obişnuiască cu maşinile. Intrarea dinspre zona de magazine în 20 de minute?

— Câţiva oameni s-au uitat deja cu atenţie la mine, poţi ajunge în 15?

— Încerc. Aşteaptă lângă tax…

Vocea îi fu întreruptă de un ton prelung. Harry îşi ridică privirea. Consumase ultima monedă. Îşi băgă mâna în interiorul hainei şi îşi masă pieptul şi coasta lovită.

Harry stătea ferit în faţa intrării de nord în Gara Centrală din Oslo când autoturismul Volvo Amazon roşu al lui Bjørn trecu pe lângă mulţimea de taxiuri în aşteptare şi se opri. Câţiva taximetrişti care discutau între ei aruncară o privire bănuitoare către noul venit, ca şi cum ar fi crezut că maşina de epocă era un taxi care lucra la negru sau, mai rău, un Uber.

Harry porni şchiopătând către maşină şi se urcă pe scaunul din dreapta al pasagerului.

— Salutare, fantomă, şopti Bjørn, aşezat, ca de obicei, în poziţia lui pe jumătate întinsă. Către locuinţa Kajei Solness?

— Da, zise Harry, dându-şi seama că vorbitul în şoaptă se datora scaunului de bebeluş fixat pe bancheta din spate.

Ieşiră pe drumul înspre Spektrum, unde Bjørn îl convinsese pe Harry să se ducă la un concert în onoarea lui Hank Williams cu o vară înainte. După care Bjørn îl sunase pe Harry în dimineaţa concertului ca să-l anunţe că era la maternitate şi travaliul începuse ceva mai devreme. Şi că el bănuia că micuţul era dornic să iasă cât mai repede ca să se poată duce cu tatăl lui să audă primele cântece ale lui Hank Williams.

— Dom’şoara Solness ştie că te duci la ea? întrebă Bjørn.

— Da. Mi-a spus că a lăsat o cheie sub preş.

— Nimeni nu lasă chei sub preş, Harry.

— Vom vedea.

Lăsară în urmă Bispelokket şi clădirile guvernamentale. Trecură pe lângă pictura murală *Ţipătul* şi pe lângă Blitz, apoi pe lângă Stensbergatta, pe unde Bjørn şi Harry trecuseră înspre apartamentul lui Harry mai devreme în noaptea crimei. Când Harry fusese atât de beat încât n-ar fi observat nici măcar explozia unei bombe. Acum se concentra cât putea de bine, auzind fiecare modificare a sunetului motorului, fiecare scârţâit al scaunelor şi chiar respiraţia aproape tăcută a copilului pe bancheta din spate, când opriră la semafor pe Sporveisgata, în apropiere de Biserica Fagerborg.

— Va trebui să-mi povesteşti la momentul potrivit, zise încet Bjørn Holm.

— O s-o fac, răspunse Harry, auzind cât de ciudat sună propria voce.

Trecură prin Norabakken şi virară spre Lyder Sagen.

— Aici, zise Harry.

Bjørn opri maşina. Harry nu se mişcă.

Bjørn aşteptă câteva secunde, apoi opri motorul. Se uitară amândoi la casa întunecată din spatele gardului.

— Ce vezi? întrebă Bjørn.

Harry ridică din umeri.

— Văd o femeie înaltă, puţin peste 1,70 metri, dar toate celelalte legate de ea sunt mai mari ca mine: o casă mai mare, mai inteligentă decât mine, moralitate mai bună.

— Te referi la Kaja Solness, sau ca de obicei?

— De obicei?

— La Rakel.

Harry nu răspunse. Se uită la ferestrele negre din spatele crengilor ca nişte degete de vrăjitoare ale arbuştilor. Casa nu-i spunea nimic. Însă nu părea adormită. Părea că îşi ţine respiraţia.

Se auziră trei note muzicale scurte. Chitara electrică a lui Don Helms interpretând *Your Cheatin' Heart.*

Bjørn îşi scoase telefonul din buzunarul hainei.

— Mesaj text, zise el, dând să-şi bage telefonul la loc.

— Deschide-l, îi ceru Harry. E pentru mine.

Bjørn se conformă.

— Nu ştiu ce e cu mesajul ăsta sau de la cine e, dar scrie aici benzodiazepină şi flunitrazepam.

— Mhm. Substanţe obişnuite în cazurile de viol.

— Da. Rohypnol.

— Îi poate fi injectat unei persoane adormite, iar dacă doza e suficient de puternică, persoana va fi dusă cel puţin patru-cinci ore. Nici măcar n-ar sesiza dacă e legată fedeleş şi mutată de colo-colo.

— Sau violată.

— Chiar aşa. Dar ceea ce face flunitrazepamul atât de eficient în cazurile de viol este faptul că provoacă amnezie. Pierdere completă a memoriei, victima nu-şi aminteşte absolut nimic despre cele întâmplate.

— Motiv pentru care nu se mai produce.

— Dar se vinde pe străzi. Şi cineva care a lucrat în poliţie ar şti de unde să facă rost.

Se auziră din nou cele trei note muzicale.

— Iisuse, dar a început ora de vârf, zise Bjørn.

— Deschide-l şi pe ăsta.

Se auzi un scâncet dinspre bancheta din spate şi Bjørn se întoarse să se uite la scaunul de bebeluş. Apoi respiraţia copilului se linişti la loc şi Harry văzu cum încordarea părăsea trupul lui Bjørn, iar acesta îşi butona telefonul.

— Mesajul spune că a crescut consumul de electricitate cu 17,5 kilowaţi pe oră între orele 20 şi 24. Ce înseamnă?

— Înseamnă că persoana care a ucis-o pe Rakel a făcut-o în jurul orei 20:15.

— Cum?

— Am discutat recent cu un tip care a folosit aceeaşi şmecherie. A dat peste o fată când era beat şi a ucis-o, a băgat-o în maşina lui şi a mărit temperatura în maşină ca să menţină cadavrul cald. Voia să-i păcălească pe paramedici să creadă că fata murise mai târziu decât în realitate, la o oră când el nu mai avea o cantitate ilegală de alcool în sânge.

— Nu te pot urmări, Harry.

— Ucigaşul este prima persoană care apare în înregistrări. E cel care ajunge pe jos. Ajunge la Rakel la 20:02, o omoară cu un cuţit de pe stativul din bucătărie, măreşte temperatura termostatului la care sunt conectate

toate radiatoarele de la parter, după care pleacă fără să încuie uşa. Vine mai târziu la mine, iar eu sunt încă atât de dus încât nu observ că sunt drogat cu Rohypnol. Bagă arma crimei între albumele de pe raft, găseşte cheile Fordului Escort, mă urcă în maşină şi mă duce la locul crimei, unde mă cară înăuntru. De-asta înregistrarea e atât de lungă şi pe ea pare să fie o persoană voluminoasă sau cineva cu haina fluturând pe lângă ea care intră încovoiată. Ucigaşul mă cară ca pe un rucsac. „Aşa cum cari pe cineva căzut", a spus Bohr despre cum procedau în Afganistan şi Irak. După care am fost pus jos în balta de sânge de lângă Rakel şi lăsat să mă descurc singur.

Bjørn îşi scărpină barba roşie.

— Măi să fie! Dar n-am văzut pe nimeni părăsind locul faptei.

— Făptaşul ştia că voi fi sigur că eu am ucis-o pe Rakel după ce mă trezeam. Iar asta presupunea ca eu să găsesc ambele seturi de chei în casă şi uşa încuiată pe dinăuntru. Fapt care m-ar fi dus la concluzia că doar eu aş fi putut comite crima.

— O variantă a misterului camerei încuiate?

— Exact.

— Deci…?

— După ce ucigaşul m-a aşezat lângă Rakel, a încuiat uşa pe dinăuntru şi a părăsit scena printr-una dintre ferestrele de la subsol. E una singură fără bare. Nu ştia de camera video de afară, dar a avut noroc. Camera e activată de mişcare, însă pe ea nu apare nimic, deoarece ucigaşul s-a deplasat prin beznă, prin capătul îndepărtat al aleii, când a părăsit scena. Noi am presupus că a fost probabil o pisică sau o pasăre şi nu am dat importanţă înregistrării.

— Vrei să spui că totul a fost făcut… ca să te inducă în eroare?

— Să mă determine să cred că am ucis-o pe femeia pe care o iubeam.

— Iisuse, dar asta e mai rău decât orice condamnare la moarte, e tortură. De ce…?

— Exact despre asta era vorba. O pedeapsă.

— Pedeapsă? Pentru ce?

— Pentru trădarea mea. Mi-am dat seama de asta când eram pe punctul de a mă sinucide şi am dat drumul la radio. *Mai încolo vom şti mai multe…*

— *Mai încolo vom înţelege de ce,* intonă Bjørn, dând încet din cap.

— *Fruntea sus, frate,* zise Harry. *Trăieşte în lumină. Vom înţelege totul încetul cu încetul.*

— Frumos, zise Bjørn. Mulţi cred că e un cântec al lui Hank Williams, dar de fapt este una dintre puţinele versiuni de cover înregistrate de el.

Harry scoase pistolul. Îl văzu pe Bjørn agitându-se neliniştit pe scaunul lui.

— Nu e înregistrat, zise Harry, înşurubând amortizorul pe ţeava armei. A fost cumpărat pentru E14, un serviciu de informaţii desfiinţat. Nu poate fi atribuit nimănui.

— Te gândeşti să…

— Bjørn dădu nervos din cap înspre casa Kajei – să-l foloseşti?

— Nu, replică Harry, dând pistolul colegului său. O să intru fără el.

— De ce mi-l dai mie?

Harry se uită lung la el.

— Pentru că tu ai ucis-o pe Rakel.

49

— Când l-ai sunat pe Øystein la barul Jealousy devreme în noaptea crimei şi ai aflat că sunt acolo, ai ştiut că o să rămân pe loc o vreme.

Bjørn ţinea strâns pistolul şi se uita la Harry.

— Aşa că te-ai dus în Holmenkollen. Ai parcat Volvo-ul Amazon ceva mai departe, astfel încât vecinii sau alţi martori să nu observe şi să-şi amintească de maşina neobişnuită. Ai pornit pe jos către casa lui Rakel. Ai sunat la sonerie. Ea a deschis uşa, te-a văzut şi evident ţi-a dat drumul înăuntru. Atunci nu ştiai că eşti înregistrat de o cameră video, bineînţeles. Credeai că toate erau în regulă. Nu existau martori, nu se întâmplase nimic neprevăzut, cuţitele erau tot acolo unde fuseseră şi data trecută când ne-ai vizitat, când eu încă locuiam acolo. Iar eu mă aflam în barul Jealousy şi beam. Ai luat cuţitul din stativ şi ai ucis-o. Eficient şi fără plăcere, căci nu eşti un sadic. Dar cu suficientă brutalitate ca eu să ştiu că ea a suferit. După ce a murit, ai ridicat temperatura termostatului, ai luat cuţitul, ai venit la barul Jealousy, mi-ai turnat Rohypnol în pahar când eu mă băteam cu Ringdal. Pe urmă m-ai înghesuit în maşina ta şi m-ai dus acasă. Rohypnolul lucrează rapid, aşa că eram complet dus când ai parcat maşina lângă Escortul meu, în spatele clădirii. Ai găsit cheile de la apartament în buzunarul meu, mi-ai lipit mâna de cuţit astfel încât acesta să aibă amprentele mele, după care ai plantat cuţitul în apartamentul meu, între albumele The Rainmakers şi Ramones, locul potrivit pentru Rakel. Ai căutat cheile maşinii mele până ce le-ai găsit. Când coborai scara, ai dat peste Gule, care se întorcea de la muncă. Asta nu făcea parte din plan, dar ai improvizat bine. I-ai spus că m-ai băgat în pat şi plecai spre casă. Ajuns în parcare, m-ai mutat din Amazon în Escort, după care ai condus Escortul până la Rakel. Ai reuşit să mă scoţi dinăuntru, deşi ai avut nevoie de ceva vreme. M-ai cărat în spinare pe scara de la intrare, ai intrat cu mine pe uşa descuiată şi m-ai lăsat jos în balta de sânge de lângă Rakel. Ai şters orice urme ale prezenţei tale acolo, după care ai ieşit din casă prin fereastra de la subsol. În mod clar zăvorul ferestrei nu putea fi acţionat din afară. Dar tu te-ai gândit şi la asta. Bănuiesc că de acolo te-ai dus acasă. Prin Holmenkollveien, pe Sørkedalsveien, către Majorstua. Evitând locurile cu camere de supraveghere, taxiurile cu plată cu cardul, orice te-

ar fi putut da de gol. După care ai aşteptat, cu staţia de emisie-recepţie aproape de tine, urmărind anunţurile. De-asta tu ai fost primul la locul faptei, chiar dacă erai în concediu de paternitate, când s-a anunţat descoperirea cadavrului unei femei la adresa lui Rakel. După care ai preluat conducerea. Ai dat ocol casei căutând rute posibile de evadare, o acţiune la care ceilalţi nu se gândiseră după ce constataseră că, atunci când o găsiseră pe Rakel, intrarea principală era deschisă. Ai coborât în subsol, ai pus zăvorul la fereastră, după care ai urcat în pod pentru a păstra aparenţele, apoi te-ai întors şi ai spus că totul era încuiat. Ai vreo obiecţie până acum?

Bjørn Holm nu răspunse. Se ghemuise în scaun, uitându-se cu ochi sticloşi în direcţia lui Harry, dar părând incapabil să se concentreze.

— Ai crezut că ai scăpat. Că ai comis crima perfectă. Nimeni nu te-ar putea acuza de lipsă de ambiţie. Bineînţeles că lucrurile au luat-o un pic razna când ai văzut că mintea mea reprimase amintirea de a mă fi trezit în casa lui Rakel. Reprimase convingerea mea că am ucis-o după ce am văzut că uşa era încuiată pe dinăuntru. Reprimase că eliminasem orice dovezi ale prezenţei mele acolo, luasem camera video şi aruncasem cardul de memorie. Nu-mi puteam aminti nimic. Însă asta n-avea cum să mă salveze. Ascunseseşi arma crimei în apartamentul meu ca poliţă de asigurare. Dacă nu-mi recunoşteam vinovăţia şi nu mă pedepseam singur suficient de tare, dacă lucrurile evoluau în direcţia în care eu aş fi părut că vreau să scap, atunci ai fi aranjat cu discreţie ca poliţia să vină cu un mandat de percheziţie ca să descopere cuţitul. Însă când ai văzut că eu chiar nu-mi amintesc nimic, te-ai asigurat că găsesc cuţitul plantat de tine. Ai vrut să devin propriul meu torţionar. Aşa că mi-ai dat un nou album, ştiind exact unde anume în colecţia mea îl voi aşeza, căci îmi cunoşteai sistemul de ordonare. Iar *Road to Ruin* al trupei Ramones şi-a servit perfect scopul. Aş spune că nu ţi-a făcut niciun fel de plăcere perversă să mi-l oferi la înmormântare, dar… – Harry ridică din umeri – aşa ai procedat. Iar eu am găsit cuţitul. Şi am început să-mi amintesc.

Bjørn deschise şi închise gura.

— Numai că în tot acest aranjament au început să apară treptat goluri, continuă Harry. Am descoperit cardul de memorie cu înregistrările camerei video. Ţi-ai dat seama atunci că exista pericolul real să fii identificat şi demascat. M-ai întrebat dacă ceea ce se afla pe card a fost

copiat înainte de a-mi spune să-ţi dau cardul. Am crezut că îmi ceri asta, deoarece ţi-era mai uşor să trimiţi conţinutul mai departe. Numai că tu voiai doar să te asiguri că pui mâna pe singura copie existentă, ca să poţi distruge sau modifica înregistrările, astfel încât să nu poţi fi recunoscut. Când, spre uşurarea ta, ai văzut că înregistrările nu prea dezvăluiau nimic, ai trimis cardul unui expert 3D, dar fără ca numele tău să fie implicat. Privind retrospectiv, e lesne de văzut acum că ar fi trebuit să mă întreb de ce nu mi-ai cerut mie să trimit direct cardul expertului.

Harry se uită la pistol. Bjørn nu îl ţinea cu degetul pe trăgaci, ci de apărătoarea trăgaciului, ca şi cum pistolul era o probă pe care nu dorea să-şi lase amprentele.

— Ai cumva… Ai vreun reportofon deschis la tine?

Vocea lui Bjørn suna ca a unui somnambul, ca şi cum gura lui era plină de ghemotoace de lână.

Harry clătină din cap.

— Nu că ar conta, zise Bjørn cu un zâmbet resemnat. Cum… cum ţi-ai dat seama?

— Datorită chestiei care ne-a legat dintotdeauna pe noi doi, Bjørn. Datorită muzicii.

— Muzicii?

— Chiar înainte să intru în camion, am deschis radioul şi l-am auzit pe Hank Wiliams şi viorile alea. Ar fi trebuit să fie pe un post hard rock. Cineva schimbase postul. Altcineva în afară de mine folosise maşina. Iar când am ajuns în râu mi-am dat seama şi de altceva, de ceva legat de scaun. Am lămurit lucrurile abia când am ajuns la cabana lui Bohr. Am simţit de prima dată când m-am urcat în maşină după moartea lui Rakel, când aveam de gând să mă duc în Nordstrand. Şi atunci am avut impresia că ceva nu era în regulă. Atunci chiar mi-am muşcat degetul fals, aşa cum faci când nu-ţi aminteşti ceva. Acum ştiu că era spătarul scaunului. Când m-am urcat în maşină a trebuit să-l ajustez, să-l ridic. Uneori trebuia să-l ajustez când Rakel şi cu mine împărţeam maşina, dar de ce ar fi trebuit să mai ajustez scaunul unei maşini pe care n-o conducea nimeni în afară de mine? Şi pe cine cunosc eu, care să ţină scaunul dat atât de mult pe spate, încât stă aproape în poziţie orizontală?

Bjørn nu replică. În ochi i se citea aceeaşi expresie distantă, ca şi cum asculta ceva care se petrecea în propria lui minte.

Bjørn Holm se uită la Harry, îi văzu gura mişcându-se, înregistră cuvintele, dar nu sunau cum ar fi trebuit. Se simţea ca şi cum ar fi fost beat, ca şi cum ar fi urmărit un film, ca şi cum ar fi fost scufundat în apă. Însă totul se întâmpla în realitate, doar că între el şi cuvinte exista un filtru, ca şi cum cuvintele nu-l priveau cu adevărat pe el.

Ştiuse de când auzise vocea lui Harry cel mort la telefon. Ştiuse că fusese descoperit. Iar asta fusese o uşurare. Da, uşurare. Dacă pentru Harry fusese o tortură gândul că o omorâse pe Rakel, pentru Bjørn fusese un iad. Căci el nu doar crezuse, *ştia* că o omorâse pe Rakel. Şi îşi amintea aproape fiecare detaliu al crimei, retrăind-o aproape continuu, fără pauză, ca o bătaie monotonă la tobă pulsându-i în tâmple. Iar cu fiecare bătaie revenea acelaşi şoc: nu, nu visez, chiar am *făcut-o!* Am făcut ce am visat, ce am plănuit, ce eram convins că va readuce cumva echilibrul într-o lume scăpată de sub control. Am ucis ceea ce Harry Hole iubea mai mult decât orice, aşa cum Harry ucisese – distrusese – singurul lucru preţuit de mine.

Evident, Bjørn remarcase atracţia lui Katrine faţă de Harry; toţi cei care lucraseră îndeaproape cu ei o remarcaseră. Ea nu negase, dar susţinuse că ea şi Harry nu fuseseră niciodată împreună, nici măcar nu se sărutaseră vreodată. Iar Bjørn o crezuse. Pentru că era naiv? Poate. Însă în primul rând pentru că dorea să o creadă. În plus, lucrurile se întâmplaseră demult, iar acum ea era cu Bjørn. Sau aşa crezuse el.

Când suspectase el prima dată ceva nelalocul lui?

Să fi fost atunci când îi sugerase lui Katrine ca Harry să fie unul dintre naşii copilului şi ea respinsese imediat ideea? Nu avusese o explicaţie mai bună decât că Harry era instabil, nu-i putea încredinţa nicio responsabilitate în creşterea micuţului Gert. Ca şi cum rolul de naş ar fi însemnat şi altceva în afară de un gest făcut de părinţi faţă de un prieten sau o rudă. Iar ea nu prea avea rude, iar Harry era unul dintre puţinii lor prieteni comuni.

Aşa că Harry şi Rakel veniseră la botez ca nişte oaspeţi obişnuiţi. Iar Harry fusese ca de obicei, stătuse retras într-un colţ, discutând fără entuziasm cu oricine îl aborda, uitându-se la ceas şi la Rakel, care era adesea adâncită în conversaţii cu diverse persoane, şi făcându-i semn din jumătate în jumătate de oră lui Bjørn că ieşea afară la o ţigară. Rakel fusese cea care îi întărise bănuielile lui Bjørn. O văzuse tresărind când se

uitase la bebeluş, îi auzise uşorul tremur din voce când le spusese părinţilor ce minune de copil aduseseră pe lume. Şi, nu în ultimul rând, îi remarcase expresia îndurerată când Katrine îi dăduse bebeluşul în timp ce ea rezolva ceva. O observase pe Rakel întorcându-se cu spatele la Harry, ca el să n-o vadă nici pe ea, nici chipul bebeluşului.

Trei săptămâni mai târziu primise un răspuns.

Folosise un beţişor de urechi ca să ia o mostră din saliva copilului. Trimisese mostra la Institutul Medico-Legal fără să specifice în legătură cu ce caz o cere, ci doar că era un test ADN supus regulilor uzuale de confidenţialitate privind testele de paternitate. Era în biroul lui din Unitatea de Criminalistică din Bryn când a citit rezultatele care arătau clar că el nu putea fi tatăl lui Gert. Însă femeia cu care vorbise, de origine română, spusese că găsiseră o potrivire cu altcineva din baza de date. Tatăl era Harry Hole.

Rakel ştiuse. Katrine ştiuse, evident. Şi Harry ştiuse. De fapt, poate că Harry nu ştiuse. El nu era un bun actor. Doar un trădător. Un prieten fals. Ei trei contra lui. Dintre cei trei, era o singură persoană fără de care nu putea trăi. Katrine.

Oare Katrine putea trăi fără el?

Bineînţeles!

Până la urmă, cine era Bjørn? Un expert criminalist plinuţ, şters, anodin, care ştia mai multe lucruri despre muzică şi filme şi care, în câţiva ani, avea să ajungă un expert criminalist obez, şters şi anodin, care avea să ştie şi mai multe lucruri despre muzică şi filme. Care, la un moment dat, îşi schimbase fesul rasta cu o şapcă banală şi care cumpărase o mulţime de cămăşi de flanelă. Care se lăsase convins că fuseseră alegeri personale, lucruri care spuneau ceva despre dezvoltare personală, despre un nivel de conştientizare la care doar el ajunsese, deoarece, evident, toţi oamenii sunt speciali. Asta până ce privise în jur la un concert Bon Iver şi văzuse o mie de copii ale sale; înţelesese atunci că aparţinea unui grup de oameni care urau mai mult decât alţii, cel puţin teoretic, tot ce însemna apartenenţa la un grup. Era un hipster.

Iar în calitate de hipster ura hipsterii, mai ales hipsterii bărbaţi. Era ceva lipsit de consistenţă, lipsit de masculinitate în legătură cu dorinţa aceea idealistă şi visătoare de a căuta mereu naturalul, originalul, autenticul; în legătură cu încercarea hipsterului de a părea un pădurar

care locuieşte într-o cabană de lemn şi îşi procură singur hrana, dar care în realitate continua să fie doar un băieţel protejat care considera, destul de corect, că viaţa modernă îi furase masculinitatea, lăsându-l doar cu senzaţia de neajutorare. Lui Bjørn i se confirmase această bănuială despre sine în timpul unei petreceri de Crăciun cu foştii lui colegi de gimnaziu din Toten, când Endre, fiul înfumurat al directorului şcolii, care studia sociologia în Boston, îl numise un „hipster ratat” tipic.

Endre îşi dăduse pe spate coama de păr negru cu un zâmbet şi îl citase pe Mark Greif, care scrisese un articol în *New York Times* în care spunea că hipsterii compensau lipsa de realizări sociale şi profesionale prin pretenţia de superioritate culturală.

— Şi într-o astfel de postură te avem pe tine, Bjørn, un angajat al statului, trecut de 30 de ani, în aceeaşi slujbă pe care o aveai cu zece ani în urmă, gândindu-te că, dacă ai părul lung şi porţi haine de fermier care arată de parcă au fost achiziţionate la mâna a doua de la Armata Salvării, încă te mai poţi ridica deasupra colegilor mai tineri, tunşi scurt, care au urcat în ierarhie cu ani în urmă.

Endre rostise toate acestea într-o singură propoziţie lungă, fără pauze de respiraţie, iar Bjørn ascultase şi se gândise: să fie adevărat, asta mă defineşte? Ca să ajungă aşa abandonase el, fiu de fermier, câmpurile roditoare din Toten? Ca să ajungă un conformist militant efeminat şi ratat? Un ofiţer de poliţie eşuat, nostalgic, căutând o imagine care să contrazică asta? Care îşi foloseşte rădăcinile – o maşină veche, Elvis şi eroi ai muzicii country vechi, tunsoare din anii 1950, cizme din piele de şarpe şi dialectul – ca să se întoarcă la ceva autentic, solid, dar la fel de onest ca un politician din vestul Osloului care îşi scoate cravata, îşi suflecă mânecile şi spune „o să” şi „trebuie” de câte ori poate în discursuri electorale prin fabrici.

Poate. Sau, dacă nu acesta era întregul adevăr, poate că era o parte. Dar îl definea? Nu. Îl definea la fel de puţin precum faptul că avea păr roşcat. Ce îl definea era faptul că era un ofiţer criminalist al naibii de bun. Şi încă ceva.

— Poate că ai dreptate, replicase Bjørn când Endre făcuse o pauză de respiraţie. Poate că sunt un ratat jalnic. Dar sunt amabil cu oamenii. Iar tu nu eşti.

— Ce naiba, Bjørn, te-ai *ofticat?*

Endre râsese şi îşi pusese mâna camaradereşte pe umărul lui, zâmbind conspirativ către publicul lor, ca şi cum era un joc la care participau toţi şi ale cărui reguli Bjørn nu le înţelesese. OK, poate că Bjørn băuse un pic prea mult din licoarea artizanală pe care o serveau din motive care ţineau mai degrabă de nostalgie decât de preţ, dar în acele clipe, pentru o secundă, simţise de ce era în stare. Simţise că ar fi putut înfige un pumn drept în rânjetul sociologic al lui Endre, spărgându-i nasul şi văzându-i frica în ochi. Bjørn nu participase niciodată la bătăi în adolescenţă. Niciodată. Aşa că nu avusese nicio idee cum era să se bată înainte de a intra la Academia de Poliţie, unde învăţase câteva lucruri despre lupta corp la corp. Nu ştiuse faptul că cea mai sigură modalitate de a învinge într-o bătaie era să loveşti primul, cu agresivitate maximă, acţiune care încheia rapid nouă din zece bătăi. Ştia asta, *voia* s-o facă, dar era în stare? Care era pragul dincolo de care recurgea la violenţă? Habar n-avea, nu fusese niciodată într-o situaţie în care violenţa să pară soluţia potrivită. Aşa ca atunci. Endre nu reprezenta o ameninţare fizică, iar prin bătaie nu se ajungea decât la scandal şi la eventuale plângeri la poliţie. De ce dorise oare atât de mult să o facă? Să simtă faţa celuilalt în pumnii lui, să-i vadă sângele ţâşnind din nas, să vadă frica pe chipul lui Endre?

În acea seară, când se dusese la culcare în camera copilăriei sale, Bjørn nu putuse să doarmă. De ce nu făcuse nimic? De ce se mulţumise să îngaime că nu e ofticat, de ce aşteptase ca Endre să-şi ia mâna de pe umărul lui, mormăind ceva despre nevoia de un alt pahar cu băutură, după care se dusese să discute cu alţii, înainte de a părăsi petrecerea? Insultele ar fi putut fi motivul real. Băutura artizanală ar fi putut fi scuza pentru o bătaie la o petrecere; în Toten era acceptabil. Şi totul s-ar fi terminat cu un pumn. Endre nu era un bătăuş. Dacă ar fi ripostat, toată lumea l-ar fi încurajat pe el, pe Bjørn. Pentru că Endre era un înfumurat şi totdeauna fusese aşa. Iar toată lumea îl iubea pe Bjørn. Nu că asta îl ajutase cine ştie ce.

În clasa a noua, Bjørn devenise în fine suficient de curajos ca s-o invite pe Brita la un film la cinematograful local din Skreia. Directorul cinematografului luase decizia uimitoare de a prezenta concertul filmat al trupei Led Zeppelin, *The Song Remains the Same.* Trecuseră 15 ani de la lansarea lui pe piaţă, dar asta nu-l deranja pe Bjørn. Se dusese să o caute pe Brita şi o găsise în spatele toaletei fetelor. Stătea acolo plângând şi îi

mărturisise printre suspine lui Bjørn că se culcase cu Endre în weekend. Şi acum, în pauza dintre ore, prietena ei cea mai bună să îi spună că ea şi Endre erau împreună. Bjørn o liniştise pe Brita cât putuse de bine, apoi, fără cine ştie ce preambul, o întrebase dacă vrea să meargă la cinematograf. Ea se uitase lung la el şi îl întrebase dacă auzise ce-i spusese. Bjørn replicase că auzise, însă lui îi plăceau atât Brita, cât şi Led Zeppelin. În prima clipă ea rostise un „nu” îmbufnat, însă imediat după aceea se răzgândise şi îi spusese că i-ar plăcea să meargă. La cinematograf, Bjørn aflase că Brita o invitase şi pe buna ei prietenă, împreună cu Endre. În timpul filmului, Brita îl sărutase pe Bjørn, mai întâi în cursul piesei *Dazed and Confused,* apoi la mijlocul soloului de chitară al lui Jimmy Page din piesa *Stairway to Heaven,* aducându-l pe Bjørn în pragul acelui rai. Cu toate astea, când rămăseseră din nou singuri şi el o condusese acasă, nu mai existaseră niciun fel de sărutări, ci doar un scurt „Noapte bună”. O săptămână mai târziu, Endre încheiase relaţia cu cea mai bună prietenă a Britei şi revenise la Brita.

Bjørn purtase, evident, toate acestea cu el de-a lungul timpului. Trădarea pe care ar fi trebuit să o sesizeze, lovitura de pumn care nu venise. Iar acea lovitură inexistentă confirmase cumva ceea ce Endre spusese despre el, că singurul lucru mai rău decât ruşinea de a nu fi bărbat era frica de a fi bărbat.

Exista oare vreo diferenţă clară între atunci şi acum? Exista vreo legătură întâmplătoare, explozia recentă de furie era ceva care se acumulase în el şi avea nevoie doar de o umilinţă nouă ca să se declanşeze? Însemna crima comisă acea lovitură de pumn pe care el nu reuşise să i-o administreze lui Endre?

Umilinţa. O resimţise ca pe un pendul. Cu cât se simţea mai mândru ca tată, cu atât fusese umilinţa mai mare când realizase că bebeluşul nu era al lui. Mândria simţită când părinţii şi cele două surori ale lui îi vizitaseră pe mamă, bebeluş şi tată în spital şi Bjørn le zărise încântarea de pe chipuri. Surorile lui deveniseră mătuşi, iar părinţii lui, bunici. Nu că n-ar fi fost deja, căci Bjørn era cel mai tânăr membru al familiei şi ultimul care să aibă un copil, dar mândria exista oricum. Ei nu fuseseră deloc siguri că el avea să ajungă vreodată părinte. Mama lui nu crezuse niciodată că stilul lui de viaţă avea să-l ajute cumva în acest sens. În plus, o iubeau pe Katrine. În cursul primelor vizite în Toten, atmosfera fusese uşor

încordată, căci atitudinea directă şi deschisă de Bergen a lui Katrine se ciocnise de comportamentul reţinut şi taciturn tipic celor din Toten. Însă Katrine şi părinţii lui reuşiseră să ajungă la un compromis, iar în timpul primului prânz de Crăciun de la fermă, când Katrine coborâse la masă după ce depusese un efort considerabil ca să arate bine, mama lui Bjørn îi dăduse fiului un ghiont şi se uitase la el cu un amestec de admiraţie şi uimire, o expresie care părea să-l întrebe: cum ai reuşit *tu* să pui mâna pe aşa ceva?

Da, se simţise mândru. Mult prea mândru. Poate că şi ea observase. Iar mândria, care fusese greu de mascat, poate că o determinase şi pe Katrine să-şi pună aceeaşi întrebare: cum de a reuşit *el* să pună mâna pe mine? După care îl părăsise. Deşi nu aşa descria el cele întâmplate – fusese mai degrabă o pauză, o întrerupere temporară a relaţiei lor, provocată de un acces de claustrofobie. Oricare alt motiv ar fi fost de neconceput. Iar în cele din urmă, ea se întorsese. Se întâmplase câteva săptămâni mai târziu, poate câteva luni, nu-şi mai amintea exact, îşi ştersese din minte acea perioadă, dar imediat după ce rezolvaseră cazul vampiristului. Katrine rămăsese imediat însărcinată. Ca şi cum ieşise din hibernare sexuală, iar Bjørn se trezise gândindu-se că poate acea pauză nu însemnase un lucru rău, că poate oamenii aveau nevoie de o perioadă de separare din când în când, ca să-şi dea mai bine seama ce aveau împreună. Un copil conceput în bucuria împăcării. Aşa văzuse el totul. Iar apoi se plimbase prin Toten cu copilul, arătându-l familiei, prietenilor, chiar şi rudelor mai îndepărtate ca pe un trofeu, o dovadă a bărbăţiei sale pentru oricine se îndoise de el. Fusese o prostie, dar oricui îi este îngăduit să se comporte prosteşte o dată sau de două ori în viaţă.

După care urmase umilinţa.

O umilinţă de nesuportat. Ca atunci când stai în avion în timpul decolării sau aterizării, iar canalele înguste din nări şi urechi nu reuşesc să egalizeze presiunea, astfel încât capul e pe cale să explodeze, *vrea* să explodeze, orice doar să scape de durerea care se înrăutăţeşte chiar când crezi că a atins apogeul. O durere care te înnebuneşte. Vrei să sari din avion, să te împuşti în cap. O ecuaţie cu o singură variabilă: durerea. Şi cu moartea ca singur numitor comun eliberator. Moartea ta, a altora. În confuzia lui, crezuse că durerea lui – ca diferenţa de presiune – putea fi compensată de durerea altora. De durerea lui Harry Hole.

Se înşelase.

Uciderea lui Rakel fusese mai uşoară decât crezuse. Poate pentru că o plănuise atâta vreme, pentru că îşi concepuse planul cu atâta migală. Îl rulase în minte de atâtea ori, încât atunci când lucrurile se petrecuseră în realitate, simţise că totul continua să se întâmple în mintea lui şi că el era doar un spectator care privea totul din afară. Cum spusese Harry, coborâse pe jos pe Holmenkollveien, dar nu către Sørkedalsveien. Cotise la stânga şi intrase pe Stasjonsveien, apoi pe Bjørnveien, după care străbătuse străzi mai mici către Vinderen, unde un pieton dădea mai puţin de bănuit. Dormise bine în prima noapte şi nu se trezise nici măcar când Gert începuse să plângă isteric pe la 5 dimineaţa, conform lui Katrine. Probabil de epuizare. În a doua noapte, nu mai dormise la fel de bine. Însă ceea ce făcuse începuse să se aştearnă bine în sufletul lui abia luni, când îl văzuse pe Harry la locul faptei. Simţise atunci că este spectator la incendierea unei biserici. Lui Bjørn îi apăruseră în minte imaginile de la incendiul de la Biserica Fantoft din 1992, un incendiu provocat de un satanist la ora 6 dimineaţa, în cea de-a şasea zi a celei de-a şasea luni. Catastrofele aveau mereu în ele un element de frumuseţe, ceva care te făcea să nu-ţi mai iei privirea de la ele. În vreme ce zidurile şi acoperişul ardeau, din foc răsărea scheletul bisericii, în forma lui reală, lipsit de orice podoabe.

Văzuse acelaşi lucru petrecându-se cu Harry în zilele de după moartea lui Rakel. Şi nu-şi putuse lua privirea de la asta. Harry fusese dezgolit până la fiinţa lui interioară şi jalnică. El, Bjørn, devenise un piroman fascinat de spectacolul distrugerii celuilalt. Însă pe măsură ce privea, începuse să sufere şi el. Ardea şi el. Ştiuse de la început că aşa se va întâmpla? Îşi turnase în mod conştient ultimele resturi de benzină peste el şi stătuse atât de aproape de Harry, încât să fie şi el distrus în incendiul bisericii? Sau crezuse că Harry şi Rakel aveau să dispară şi el va trăi mai departe cu familia devenită doar a lui, întreagă?

Întreagă.

Biserica Fantoft fusese reconstruită. Deci se putea. Bjørn inspiră adânc.

— Ştii că toate astea sunt doar rodul imaginaţiei tale, Harry? Un radio de maşină şi ajustarea unui scaun, asta e tot ce ai. Oricine te putea droga. Iar cu istoricul tău de abuz de substanţe nu e deloc improbabil să te fi drogat singur. N-ai absolut nicio dovadă.

— Eşti sigur? Cum rămâne cu acel cuplu care spune că a văzut un bărbat solid străbătând Holmenkollveien pe jos la 23:45?

Bjørn clătină din cap.

— N-au fost în stare să ofere o descriere. Iar dacă li se arată poze cu mine, nu li se va declanşa nicio amintire, deoarece bărbatul văzut de ei purta o barbă neagră falsă, ochelari şi şchiopăta.

— Mhm. Bine.

— Bine?

Harry încuviinţă încet.

— Dacă crezi că n-ai lăsat niciun fel de urme, atunci e bine.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

— Nu trebuie să ştie mulţi oameni.

Bjørn se uită lung la Harry. Nu era nicio urmă de triumf în ochii lui. Nicio urmă de ură faţă de omul care îi omorâse iubirea vieţii. Nu vedea în acei ochi decât vulnerabilitate. Goliciune. Ceva apropiat de simpatie.

Bjørn se uită la pistolul pe care i-l dăduse Harry. Înţelese acum.

Ei ar şti. Harry. Katrine. Era suficient. Suficient cât să-i fie imposibil să meargă mai departe. Dar dacă totul se oprea acolo, dacă Bjørn punea capăt lucrurilor acolo, atunci nimeni altcineva nu trebuia să ştie. Colegii lui. Familia şi prietenii lui din Toten. Şi, mai important decât toţi, băiatul lui.

Bjørn îşi înghiţi nodul din gât.

— Promiţi?

— Promit, zise Harry.

Bjørn încuviinţă. Aproape că zâmbi la gândul că avea să obţină în fine ce-şi dorea. Că ţeasta lui avea să explodeze.

— Acum o să plec, zise Harry.

Bjørn dădu din cap înspre bancheta din spate.

— O să… o să-l iei pe flăcău cu tine? E al tău.

— E al tău şi al lui Katrine, răspunse Harry. Da, ştiu că sunt tatăl lui. Dar nu ştie nimeni asta. Şi aşa vor rămâne lucrurile.

Bjørn rămase cu privirea fixată înainte.

În Toten era un loc frumos, o culme de pe care câmpurile păreau valuri galbene care se unduiau într-o noapte de primăvară luminată de lună. Acolo, un tânăr cu permis de conducere putea sta în maşina lui ca să sărute o fată. Sau putea sta singur, cu un nod în gât, visând că sărută o

fată.

— Dacă nu ştie nimeni, tu cum ai descoperit? întrebă Bjørn, fără să fie cu adevărat interesat de răspuns, doar ca să mai amâne despărţirea câteva secunde.

— Prin deducţie, răspunse Harry Hole.

Bjørn Holm zâmbi obosit.

— Bineînţeles.

Harry coborî din maşină, desprinse portbebeul de pe bancheta din spate şi îl scoase afară. Se uită la copilul care dormea. Care nu bănuia nimic. Toate lucrurile pe care nu le ştim. Toate lucrurile de care vom fi scutiţi. Propoziţia simplă rostită de Alexandra în noaptea în care Harry refuzase prezervativul oferit de ea.

Doar nu vrei un alt copil, nu?

Un alt copil? Alexandra ştia foarte bine că Oleg nu era fiul lui biologic.

Un alt copil? Ea ştia ceva ce el nu ştia.

Un alt copil. O vorbă scăpată, o simplă greşeală. În anii 1980, psihologul Daniel Wegner susţinuse că subconştientul se asigură constant că nu dezvăluim lucruri pe care vrem să le ţinem secrete. Însă când secretul ţâşneşte din subconştient, acesta informează partea conştientă a creierului şi o forţează să se gândească la secret. Iar din acel moment, e doar o chestiune de timp până ce adevărul iese la lumină din greşeală.

Un alt copil. Alexandra comparase ADN-ul de pe beţişorul de urechi de la Bjørn cu baza de date cu toate profilurile ADN ale ofiţerilor de poliţie care lucraseră la locul faptei, ca să nu apară confuzii dacă îşi lăsau ADN-ul la locul faptei. Nu numai că avea la dispoziţie ADN-ul lui Bjørn şi putea elimina posibilitatea ca el să fie tatăl, ci mostrele ADN ale ambilor părinţi, astfel că descoperise două potriviri: Katrine Bratt şi Harry Hole. Ăsta era secretul pe care jurământul de confidenţialitate depus o împiedicase să-l spună altcuiva în afară de persoana care ceruse analiza, Bjørn Holm.

În noaptea în care făcuse sex sau avusese cumva contact sexual cu Katrine Bratt, Harry fusese atât de beat încât nu-şi mai amintise nimic. Sau, mai exact, îşi amintise ceva, dar crezuse că fusese un vis. Începuse să bănuiască ceva când remarcase că ea îl evita. Şi când Gunnar Hagen – nu Harry – fusese rugat să fie naşul copilului, chiar dacă el era în mod cert un prieten mai apropiat de Katrine şi Bjørn. Nu, nu fusese în stare să elimine

posibilitatea că s-ar fi petrecut ceva în acea noapte, ceva care stricase lucrurile între el şi Katrine. Cum se stricaseră lucrurile între el şi Rakel când, după botez, chiar înainte de Crăciun, ea îi întorsese întreaga viaţă pe dos întrebându-l dacă făcuse sex cu Katrine. Iar el nu avusese bunul-simţ să nege.

Harry îşi amintea cât de dezorientat fusese când ea îl dăduse afară şi ajunsese să stea pe patul de hotel cu o geantă în care se aflau câteva haine şi obiecte de toaletă. În definitiv, el şi Rakel erau adulţi cu aşteptări realiste, se iubeau cu toate slăbiciunile şi idiosincraziile, le era *bine* împreună. De ce ar fi renunţat ea la toate astea din cauza unei greşeli, ceva ce se întâmplase, se terminase şi nu avea consecinţe pentru viitor? O cunoştea pe Rakel şi nu avea sens.

Atunci descoperise ceea ce Rakel aflase deja şi nu-i spusese. Că acea noapte generase consecinţe, că bebeluşul lui Katrine era al lui, nu al lui Bjørn. Când avusese ea prima bănuială? La botez, când văzuse bebeluşul. Dar de ce nu-i spusese, de ce păstrase totul pentru ea? Simplu. Adevărul nu ajuta pe nimeni, distrugea lucrurile pentru mai mulţi oameni decât o făcuse deja: pentru Rakel însăşi. Iar cu aşa ceva Rakel nu putea trăi. Cu faptul că bărbatul cu care ea împărţea patul şi viaţa – dar cu care nu avea un copil – avea un copil care trăia printre ei, pe care aveau să-l vadă mereu.

Semănătorul, cel care însămânţează. Cuvintele lui Svein Finne din înregistrarea din faţa bisericii catolice răsunaseră în ultimele ore în mintea lui Harry, ca un ecou care nu se estompa. *Pentru că eu însămânţez.* Nu. El, Harry, era cel care însămânţa.

Se uită cum Bjørn răsuceşte cheia în contact şi dă drumul la radio cu o singură mişcare automată. Motorul porni, apoi îşi găsi ritmul, torcând fericit cu maneta de viteze în punctul mort. Iar prin deschizătura geamului pasagerului se auzi vocea lui Rickie Lee Jones plutind peste vocea lui Lyle Lovett pe piesa *North Dakota.* Maşina intră în viteză şi plecă încet de pe loc. Harry se uită după ea. Bjørn, care nu putea conduce fără să asculte muzică country. Ca ginul cu apă tonică. Nu putuse s-o facă nici măcar când Harry zăcea drogat pe scaunul din dreapta, când se îndreptau spre casa lui Rakel. Poate că nu era chiar aşa bizar. Probabil că Bjørn îşi dorise companie. Nu se mai simţise niciodată atât de singur ca atunci. *Nici măcar acum,* îşi zise Harry. Pentru că o văzuse în ochii lui Bjørn înainte ca maşina

să plece de pe loc. Uşurarea.

50

Johan Krohn deschise ochii. Se uită la ceas: 6:05. Crezu că urechile lui se înşelaseră şi se rostogoli să adoarmă din nou, dar auzi sunetul iarăşi. Soneria de jos.

— Cine e? mormăi Frida somnoroasă de lângă el.

Ăsta este diavolul însuşi care vine să-şi încaseze plata, îşi zise Johan Krohn. Finne îi dăduse 48 de ore ca să-i lase răspunsul la mormânt, iar termenul expira în acea seară. Nu mai avea cine să apese soneria. Dacă avea loc o crimă şi era nevoie urgentă de un avocat al apărării, oamenii sunau la telefon. Chiar şi vecinii sunau dacă doreau ceva.

— Probabil că e ceva în legătură cu munca. Culcă-te la loc, dragă, mă duc să deschid.

Krohn închise ochii câteva secunde şi încercă să respire adânc şi calm. Nu dormise deloc bine, se uitase în gol toată noaptea, în timp ce creierul lui rumega aceeaşi întrebare: cum naiba putea să-l oprească pe Svein Finne?

El, maestrul tactician al instanţelor de judecată, nu reuşise să găsească un răspuns.

Dacă aranja ca Finne să pună mâna pe Alise, se transforma în complice la o infracţiune. Ceea ce constituia în sine ceva rău, atât pentru Alise, cât şi pentru el. Dacă devenea complice, Finne căpăta o poziţie de forţă atunci când – deoarece nu încăpea îndoială că avea să existe un când – avea să revină cu noi pretenţii. În afară de cazul în care ar fi reuşit cumva să o convingă pe Alise să facă sex cu Finne, evident, astfel încât să fie un act voluntar. Era posibil? Şi ce ar fi trebuit să-i promită lui Alise în schimb? Nu, nu, era o idee imposibilă, la fel de imposibilă precum cea sugerată spontan de Frida ca modalitate de rezolvare a problemei în cazul imaginar: angajarea unui asasin care să-l elimine pe Finne.

Ar fi fost mai bine să-i mărturisească Fridei greşeala? O mărturisire. Adevărul. Izbăvire. Ideea îl făcea să se simtă eliberat. Însă nu era decât o slabă adiere de vânt sub soarele arzător al unui deşert unde orizontul era lipsit de orice speranţă. Ştia prea bine că ea avea să-l părăsească. Firma, victoriile în instanţă, privirile admirative, petrecerile, femeile, ofertele, la naiba cu toate. Frida şi copiii, ei erau tot ce avea, aşa fusese mereu. Dacă

Frida sfârşea singură, dacă nu-i mai aparţinea lui, nu spusese Finne mai mult sau mai puţin explicit că avea să pună laba pe ea? Dacă priveai astfel lucrurile, oare nu avea el obligaţia morală să păstreze secretul şi să se asigure că Frida nu-l părăsea, pentru siguranţa ei? Ceea ce însemna că trebuia să-l lase pe Finne să pună mâna pe Alise, iar data viitoare când Finne… Oh, ajunsese să se lovească de ditamai nodul gordian! Avea nevoie de o sabie. Numai că el nu avea sabie, ci doar un stilou şi o gură mare.

Îşi coborî picioarele din pat şi le vârî în papuci.

— Mă întorc repede, zise el.

Pentru sine şi pentru Frida.

Coborî la parter şi traversă holul către uşa de stejar.

Iar când deschise uşa, ştiu că trebuia să aibă răspunsul pregătit pentru Finne.

O să-l refuz, după care o să mă împuşte. Foarte bine, îşi zise Johan Krohn.

În clipa aia îşi aminti că Finne folosea un cuţit, aşa că se răzgândi.

Un cuţit.

Îşi despica victimele.

Şi nu le omora, ci doar le rănea. Ca o mină antipersonal.

Le mutila pentru tot restul vieţii lor, o viaţă pe care victimele erau obligate să o trăiască, chiar dacă moartea ar fi fost de preferat. Pe terasă, Finne susţinuse că violase o tânără din Huseby. Fata episcopului. Oare fusese o ameninţare subtilă la adresa copiilor lui? Finne nu riscase nimic recunoscând violul. Nu numai deoarece Krohn era avocatul lui, ci pentru că dosarul fusese prescris. Krohn nu-şi amintea de niciun caz de viol, însă îl ţinea minte pe episcopul Bohr, despre care oamenii spuneau că murise de inimă rea din cauză că fata lui se sinucisese aruncându-se în apele unui râu. Avea şi el de gând să se lase terorizat de cineva care îşi făcuse un scop în viaţă din distrugerea altora? Johan Krohn reuşise întotdeauna să găsească o justificare socială, profesională şi uneori chiar şi emoţională ca să se lupte pentru clienţii lui. Acum, însă, renunţase. Îl detesta pe bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii. Îşi dorea din toată inima, dar şi cu întreaga minte, ca nemernicul de Svein Finne să aibă parte cât mai rapid de o moarte nu neapărat lipsită de suferinţă. Chiar dacă asta însemna să-l tragă după el.

— Nu, mormăi Krohn pentru sine. Spun nu, ticălosule.

Când deschise uşa, încă se mai întreba dacă să înjure sau nu.

Se holbă la omul din faţa lui, care îl măsura cu privirea. Simţi aerul rece al dimineţii pe piele şi îşi dădu seama că nu-şi luase halatul; stătea acolo având pe el doar boxerii pe care Frida i-i dăruia mereu de Crăciun şi era încălţat cu papucii primiţi de la copiii lui. Krohn fu nevoit să-şi dreagă glasul înainte de a scoate un sunet:

— Harry Hole? Dar nu eşti…

Poliţistul, dacă el era, clătină din cap şi zâmbi trist.

— Mort? Nu prea. Dar mi-ar trebui un avocat al naibii de bun. Şi am auzit că şi tu ai avea nevoie de ajutor.

Partea a patra

51

La restaurantul Statholdergaarden era ora prânzului. Pe trotuarul de afară, un tânăr cântăreţ ambulant îşi suflă în degete înainte de a începe să cânte. *O slujbă solitară,* îşi zise Sung-min Larsen, urmărindu-l pe tânăr. Nu auzea ce interpreta sau dacă o făcea bine. Omul era singur şi invizibil. Poate că ceilalţi cântăreţi ambulanţi mai în vârstă care dominau Strada Karl Johan îl exilaseră pe bietul tânăr acolo, în zona Kirkegata, aparent mai puţin profitabilă.

Îşi ridică privirea când chelnerul deschise şervetul ca un steag în bătaia vântului, înainte de a aşeza bucata de damasc alb în poala Alexandrei Sturdza.

— Ar fi trebuit să fac un efort, zise ea râzând.

— Se pare că ai făcut.

Sung-min zâmbi şi se lăsă pe spătarul scaunului, în vreme ce chelnerul repetă acelaşi gest cu şervetul lui.

— Cu asta? rosti ea, arătând cu ambele mâini înspre fusta ei strâmtă. Astea sunt hainele mele de lucru. Nu-mi place să mă îmbrac la fel de informal precum colegii mei. Însă *tu* ai făcut clar un efort. Parcă te duci la o cununie.

— Tocmai am fost la o înmormântare, replică Sung-min, observând că Alexandra tresare, ca şi cum ar fi fost pălmuită.

— Bineînţeles, rosti ea încet. Îmi pare rău. Bjørn Holm?

— Da. L-ai cunoscut?

— Da şi nu. Era criminalist, am discutat din când în când la telefon. Se spune că s-a sinucis?

— Da, replică Sung-min.

Nu exista nicio îndoială. Maşina lui Bjørn Holm era parcată pe marginea unui drum de pe o culme, de unde se vedea întreaga regiune agricolă Toten, nu departe de casa lui natală. Portierele încuiate, cheia în contact. Câţiva fuseseră nedumeriţi când Bjørn Holm fusese găsit pe bancheta din spate, împuşcat în tâmplă cu un pistol a cărei serie nu putea fi urmărită. Însă văduva, Katrine Bratt, le explicase anchetatorilor că idolul lui Holm, un oarecare Cumva-Williams, murise tot pe bancheta din spate a maşinii. Şi nu era deloc neobişnuit ca un criminalist să aibă acces la o armă fără

proprietar înregistrat. Biserica fusese plină de membri ai familiei şi colegi, atât de la Sediul Central al Poliţiei, cât şi de la Kripos, deoarece Bjørn Holm lucrase pentru ambele instituţii. Katrine Bratt păruse stăpână pe sine – de fapt, mult mai stăpână pe sine decât atunci când se întâlniseră la Norafossen.

După ce scăpase eficient de şirul de oameni care îi prezentau condoleanţe, Katrine venise la el şi îi spusese că umbla zvonul că nu era fericit la locul de muncă. Chiar acesta fusese termenul folosit, rostit cu accentul ei distinct de Bergen. *Fericit.* Şi îi mai spusese că ei doi ar trebui să aibă o discuţie. Katrine avea un post liber care trebuia ocupat. El avusese nevoie de câteva secunde să priceapă că ea se referea la cel al lui Harry Hole. Şi atunci se întrebase dacă nu era o impoliteţe din partea ei să recruteze oameni imediat după înmormântarea soţului şi să-i ofere lui Sung-min slujba unui om care era în continuare doar dat dispărut. Dar era de presupus că ea avea nevoie în acele clipe de orice subiecte posibile ca să-şi ia gândurile de la cei doi. Sung-min îi spusese că se va gândi la ofertă.

— Sper că toate astea pot fi suportate de bugetul Kripos, deoarece din bugetul de la anatomopatologie e imposibil, zise Alexandra când chelnerul aduse la masă primul fel, despre care le spuse că era compus din scoici, maioneză cu piper negru, creson Ghoa şi un sos din unt de soia.

— Oh, cred că voi putea justifica cheltuiala dacă tu respecţi promisiunea pe care ai făcut-o la telefon.

Alexandra Sturdza îl sunase în seara precedentă. Fără prea multă ceremonie, îi spusese că avea informaţii despre cazul Rakel Fauke. Că îl suna deoarece implicaţiile erau sensibile, iar ea decisese că poate avea încredere în el după prima lor întâlnire. Însă prefera să nu discute la telefon. Sung-min îi propusese să ia prânzul. Rezervase o masă la un restaurant despre care ea ghicise corect că nu putea fi acoperit din bugetul Kripos. Trebuia să plătească masa din banii lui, însă îşi spusese că era o investiţie înţeleaptă, o modalitate de a întreţine un contact profesional la Institutul Medico-Legal, contact care s-ar fi putut dovedi util dacă şi când ar fi avut nevoie de o favoare. O analiză ADN prioritară. Ceva de genul ăsta. Undeva în mintea lui se formase gândul că povestea era mai complicată de atât. Cât de complicată? Nu avusese timp să se gândească prea mult la asta. Sung-min aruncă o privire înspre cântăreţul ambulant de afară, al cărui spectacol era în plină desfăşurare. Oamenii

treceau pe lângă el şi nu-i acordau nicio atenţie. Hank. Ăsta fusese numele rostit de colegul lui. Hank Williams. Urma să-l caute pe Google când ajungea acasă.

— Am analizat sângele lui Harry Hole de pe pantalonii pe care îi purta în noaptea crimei. Conţine Rohypnol.

Sung-min îşi luă privirea de la cântăreţul ambulant şi şi-o concentră asupra ei.

— Suficient cât să scoată un om din circulaţie vreo patru-cinci ore, continuă ea. Asta m-a determinat să mă gândesc la ora crimei. Datele medicale au redus intervalul la 22-2. Dar asta s-a bazat pe temperatura corpului. Au existat şi alţi indicatori, cum ar fi decolorarea zonelor din jurul rănilor, care sugerează că e posibil – Alexandra îşi ridică arătătorul în aer, care părea şi mai lung din pricina unghiei vopsite în roz aprins –, şi repet că *e posibil,* ca omorul să fi avut loc mai devreme.

Sung-min ţinea minte că ea nu avea unghiile date cu ojă data trecută când se întâlniseră. Oare şi le făcuse acum special?

— Aşa că am verificat la furnizorul de electricitate pentru casa lui Rakel Fauke. Consumul a crescut cu 70 de kilowaţi între orele 20 şi 24, iar asta sugerează o creştere a temperaturii interioare; dacă asta s-a petrecut în living, înseamnă o creştere a temperaturii cu cinci grade. Medicul ofiţer spune că, dacă aşa au stat lucrurile, atunci ar fi modificat ora decesului între 18 şi 22.

Sung-min clipi. Citise undeva despre creierul uman că poate procesa doar 60 de kilobiţi de date pe secundă. Iar asta-l transforma într-un computer foarte slab. Însă capacitatea lui de a lucra cu o asemenea viteză depindea de modul în care erau organizate datele stocate în el. Cele mai multe concluzii trase de oameni se bazează pe amintiri şi tipare şi pe folosirea acestora, iar nu pe generarea de gânduri noi. Poate că de aceea îi lua şi lui atât timp ca să proceseze informaţiile primite. Trebuia să genereze gânduri noi. Complet noi. Auzi vocea Alexandrei ca venind de undeva de foarte departe:

— Din câte a declarat Ole Winter în presă, Harry Hole s-a aflat într-un bar, înconjurat de martori, până la 22:30. Corect?

Sung-min privi îndelung langusta din farfuria lui. Aceasta îi răspunse cu o privire dezinteresată.

— Aşa că întrebarea este aceea dacă ai avut vreodată şi pe altcineva în

vizor? Cineva pe care l-ai fi putut ignora fiindcă avea un alibi pentru ora presupusă a morţii lui Rakel. Dar care s-ar putea să nu aibă alibi pentru intervalul 18-22.

Sung-min se ridică în picioare, moment în care îşi dădu seama că uitase de şervet, care căzu pe jos.

— Va trebui să mă scuzi, Alexandra. Te rog, termină-ţi prânzul. Eu trebuie să… Trebuie să rezolv nişte lucruri. Într-o altă zi, putem… tu şi cu mine putem…

Văzu din zâmbetul ei că puteau.

Plecă de la masă, îi dădu şefului de sală cartea de vizită şi îl rugă să-i trimită nota de plată, apoi se grăbi să iasă afară. Cântăreţul ambulant interpreta un cântec pe care Sung-min îl mai auzise, ceva despre un accident, o ambulanţă şi Riverside, însă el nu era interesat de muzică. Cântece, versuri, nume, dintr-un motiv oarecare niciunul dintre acestea nu se lipeau de el. Îşi amintea însă fiecare cuvânt, fiecare clipă a transcrierii interviului cu Svein Finne. Ajunsese la maternitate la 21:30. Cu alte cuvinte, Svein Finne avusese la dispoziţie trei ore şi jumătate în care s-o ucidă pe Rakel Fauke. Problema era că nimeni nu ştia unde se afla Finne. Ca atare, de ce fugea acum Sung-min?

Fugea deoarece era mai rapid aşa.

Ce mai conta dacă era mai rapid, în condiţiile în care toată lumea încerca deja să-l găsească pe Svein Finne?

Sung-min dorea să încerce mai mult. Şi era mai bun la asta. Şi extrem de motivat.

În curând, nemernicului de Ole Winter avea să îi stea în gât marea lui victorie de echipă.

Dagny Jensen coborî din metrou la staţia Borgen. Rămase locului câteva clipe, uitându-se înspre Cimitirul de Vest. Nu se ducea acolo; habar n-avea dacă avea să mai intre vreodată într-un cimitir. În schimb, porni pe jos de-a lungul Skøyenveien către Monolitveien, unde coti la dreapta.

Trecu pe lângă casele albe de lemn aflate în spatele gardurilor verzi. Păreau atât de pustii. Era după-amiază, într-o zi de lucru. Oamenii erau la muncă, la şcoală, făceau diverse, erau activi. Ea era statică. În concediu medical. Dagny nu-l ceruse, dar psihologul şi directorul şcolii îi spuseseră să-şi ia câteva zile libere ca să-şi revină şi să vadă cum se simţea *cu*

adevărat după atacul suferit în toaleta femeilor. Ca şi cum i-ar fi păsat *cuiva* cum se simţea ea cu adevărat!

În fine, măcar ştia cât de groaznic se simte.

Îşi auzi telefonul bâzâind în geantă. Îl scoase şi văzu că era sunată din nou de Kari Beal, garda ei de corp. Era deja căutată. Apăsă pe tasta de respingere şi tastă un mesaj: *Scuze. Nu e niciun pericol. Am nevoie de ceva timp singură. Te contactez când termin.*

Cu 20 de minute mai devreme, Dagny şi Kari Beal erau în centrul oraşului, când Dagny spusese că vrea să cumpere nişte lalele. Insistase ca ofiţerul de poliţie să aştepte afară când ea intrase în florărie, despre care ştia că are o ieşire spre strada învecinată. De acolo, Dagny se dusese în staţia de metrou din spatele Stortinget şi luase prima garnitură spre vestul oraşului.

Se uită la ceas. Îi spusese să fie acolo la ora 14. Pe care bancă să se aşeze. Să poarte ceva diferit de ceea ce purta de obicei, ca să fie recunoscută mai greu. În ce direcţie să se uite.

Era o nebunie.

Era ce era. O sunase de pe un număr anonim. Ea răspunsese şi nu fusese în stare să închidă. Iar acum, era ca hipnotizată şi îşi pierduse orice voinţă proprie, făcea exact ce îi poruncise el, individul care o folosise şi o înşelase. Cum era posibil aşa ceva? N-avea răspuns la asta. Doar că în interiorul ei avea probabil ceva despre care habar n-avea că exista. O nevoie animalică.

În fine, era ce era. O persoană rea, la fel de rea ca el, iar acum îl lăsa să o tragă în jos cu el. Îşi simţi inima bătând mai repede. Oh, dorea deja să fie acolo, unde avea să fie purificată prin foc. Dar oare el avea să vină? *Trebuia* să vină! Dagny îşi auzi pantofii ţăcănind tot mai apăsat pe asfalt.

Şase minute mai târziu era pe poziţie, pe banca despre care i se spusese.

Ora 13:55. Putea vedea Smestaddammen. O lebădă albă plutea pe apă. Capul şi gâtul păsării formau un semn de întrebare. De ce trebuia să facă asta?

Svein Finne mergea pe jos. Cu paşi lungi, calmi. Mergea aşa, în aceeaşi direcţie, de ore întregi, căci mersul îi lipsise în anii petrecuţi în închisoare. În fine. Atâta pagubă! Avu nevoie de mai puţin de două ore ca să ajungă

pe jos de la cabana pe care o descoperise în Sørkedalen, în centrul oraşului Oslo, dar impresia lui era că cei mai mulţi oameni ar fi avut nevoie de trei ore.

Cabana se afla deasupra unui perete vertical de stâncă. Deoarece în stâncă erau înfipte bolţuri, iar el găsise frânghie şi carabiniere în cabană, bănuia că era folosită de cei care făceau căţărări. Însă era încă zăpadă, iar apa rezultată din topire se scurgea pe peretele de granit roşu şi cenuşiu-negricios când soarele strălucea pe cer, iar el nu văzuse niciun căţărător. Însă remarcase urme de urs. Atât de aproape de cabană, încât cumpărase ce era nevoie şi aranjase o capcană cu exploziv. Când ultimele porţiuni de zăpadă aveau să se topească şi apăreau căţărătorii, el avea să-şi găsească un adăpost mai departe în pădure. Să vâneze. Să pescuiască în lacuri. Doar cât avea nevoie. A ucide fără să ai nevoie de hrană însemna crimă, iar el nu era un criminal. De-abia aştepta.

Trecu prin tunelul pietonal cenuşiu şi mirosind a urină de sub intersecţia cu Smestad, ieşi la lumina zilei şi merse mai departe către lac.

O văzu imediat ce intră în parc. Nu că ar fi recunoscut-o de la o asemenea distanţă – chiar şi cu vederea lui ageră –, dar îi recunoscu postura. Cum stătea pe bancă. Aşteptând. Probabil un pic speriată, mai mult excitată.

Nu se duse direct spre bancă, făcu un ocol ca să vadă dacă locul nu era supravegheat de poliţişti. Aşa proceda mereu când vizita mormântul lui Valentin. Trase repede concluzia că era singur în această parte a lacului. Cineva stătea pe o bancă în partea cealaltă, dar era prea departe ca să audă sau să vadă ceea ce urma să se întâmple, şi oricum n-avea timp să intervină. Deoarece ceea ce urma să se întâmple avea să se desfăşoare rapid. Totul era pregătit, scena era montată şi el era gata de acţiune.

— Bună, zise el apropiindu-se de bancă.

— Bună, răspunse ea, zâmbind.

Părea mai puţin înfricoşată decât se aşteptase. Însă, bineînţeles, n-avea de unde să ştie ce urma să se întâmple. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că erau singuri.

— Văd că întârzie puţin, zise Alise. Se mai întâmplă, mai ales dacă eşti un avocat de succes.

Svein Finne zâmbi. Fata era relaxată, credea că Johan Krohn avea să li se alăture. Probabil că asta îi explicase Krohn ca s-o convingă că trebuia să

stea pe o bancă lângă Smestaddammen la ora 14. Ea şi Krohn urmau să se întâlnească cu Svein Finne, dar din cauză că el era căutat de poliţie, întâlnirea nu putea avea loc la birou. Toate astea fuseseră scrise în biletul pe care Finne îl găsise înfipt într-un cuţit în faţa mormântului lui Valentin, bilet semnat de Johan Krohn. Avocatul folosise un cuţit superb, iar Finne îl băgase în buzunar pentru colecţia lui. Avea să-i fie de folos la cabană. După care deschisese biletul. Krohn se gândise cam la toate amănuntele, pentru ca după aceea el şi Finne să fie liberi. În afară de consecinţele oferirii propriei amante lui Finne, evident. Krohn nu ştia încă, dar n-avea să o mai poată iubi vreodată pe Alise cum o iubise înainte. Şi n-avea să fie niciodată liber. În definitiv, Krohn încheiase un pact cu diavolul şi, cum ştia toată lumea, diavolul era în detalii. Finne n-avea să-şi mai facă griji vreodată în privinţa obţinerii lucrurilor de care avea nevoie, indiferent că era vorba de bani sau de plăcere.

Johan Krohn continua să aştepte în maşina lui din parcarea pentru vizitatori de la Hegnar Media. Ajunsese devreme şi nu trebuia să fie la lacul din parc, de cealaltă parte a şoselei, înainte de 14:05. Scoase un pachet nou de Marlboro, coborî din maşină – deoarece Fridei nu-i plăcea mirosul de tutun în maşină – şi încercă să-şi aprindă o ţigară. Mâinile îi tremurau prea tare, aşa că renunţă. Foarte bine, oricum decisese să renunţe la fumat. Îşi privi din nou ceasul. Planul era ca el să obţină două minute. Nu luaseră contact direct, era mai sigur aşa, însă în mesaj scrisese că nu avea nevoie decât de două minute.

Urmări minutarul cu privirea. Gata. Ora 14 fix. Johan Krohn închise ochii. Evident, era oribil, ceva cu care trebuia să trăiască tot restul vieţii, dar până la urmă singura soluţie posibilă.

Se gândi la Alise. Prin ce trebuia să treacă în acele momente. Avea să supravieţuiască, dar evident că avea să fie bântuită de coşmaruri. Totul din pricina deciziei lui, fără să-i spună o vorbă. O înşelase. El, nu Finne, îi făcuse asta lui Alise.

Se uită din nou la ceas. Peste un minut şi jumătate avea să intre în parc, să spună că întârziase puţin, să o liniştească cât putea, să sune la poliţie, să se prefacă revoltat. Corecţie: nu trebuia să se prefacă nicicum. Avea să ofere poliţiei o explicaţie adevărată în proporţie de 90%. Iar lui Alise avea să-i ofere o explicaţie 100% mincinoasă.

Johan Krohn îşi zări propria reflecţie în geamul maşinii. Ura ce vedea. Singurul pe care îl ura mai mult era Svein Finne.

Alise se uită la Svein Finne, care se aşezase pe bancă alături de ea.

— Ştii de ce ne aflăm aici, Alise?

Avea o bandană roşie legată în jurul părului negru, în care se vedeau doar câteva fire albe.

— În mare, da, răspunse ea.

Johan îi spusese doar că avea legătură cu cazul Rakel Fauke. Iniţial se gândise că aveau să aducă acuzaţii în faţa poliţiei pentru rănile produse clientului lor de către Harry Hole în buncărul din Nordstrand. Însă când îl întrebase, Johan îi răspunsese scurt că era vorba de o mărturisire şi nu avea timp să-i explice mai mult. Şi o ţinuse aşa în ultimele câteva zile. Fusese rece. Distant. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut crede că începea să nu mai fie interesat de ea. Numai că ştia. Îl mai văzuse comportându-se aşa, în timpul scurtelor perioade când îl asaltau mustrările de conştiinţă, când el îi sugera o pauză în relaţie, spunând că trebuie să se concentreze asupra familiei şi firmei. Da, încercase. Iar ea îl oprise. Şi nici nu fusese nevoită să încerce prea mult. Bărbaţii. Sau, mai exact: băieţii. Asta pentru că de multe ori avea impresia că ea era persoana mai matură dintre ei doi, că el era doar un băieţel supradimensionat, dotat cu un creier juridic de excepţie şi cam atât. Chiar dacă Johan încerca să joace rolul stăpânului faţă de sclavă, ştiau amândoi că situaţia era exact pe dos. Însă ea îl lăsa să-şi joace acel rol, aşa cum o mamă face pe prinţesa înspăimântată când copilul ei pretinde că e un căpcăun.

Nu că Johan n-ar fi avut şi calităţi. Avea. Era amabil. Galant. Loial. *Era.* Alise cunoscuse bărbaţi care aveau mult mai puţine scrupule în a-şi înşela soţiile decât Johan Krohn. Cu toate astea, chestiunea care începuse să o îngrijoreze nu era legată de loialitatea lui faţă de familie, ci de ce obţinea ea din toate astea, până la urmă. Nu, nu avusese un plan bine gândit când începuse relaţia cu Johan, nu era atât de calculată. Ca tânără stagiară, fusese evident copleşită de faimosul avocat căruia i se permisese să pledeze la Curtea Supremă când abia începuse să se bărbierească şi care ajunsese partener la una dintre cele mai tari firme din oraş. Alise fusese pe deplin conştientă de ceea ce ea, o absolventă mediocră, putea oferi

unei firme juridice şi ce însemnau aspectul şi tinereţea ei pentru un bărbat matur. Într-un final (Johan încetase să-i mai corecteze expresiile englezeşti şi începuse să le copieze), motivele pentru care cineva alege să înceapă o relaţie reprezintă o combinaţie de factori raţionali şi aparent iraţionali (Johan ar fi evidenţiat că factorii conduc la un *produs,* nu la o *combinaţie).* Era greu de ştiut care variantă era mai corectă şi poate nici nu era atât de important. Mai important era că ea nu mai era deloc sigură dacă era o combinaţie bună. Poate că obţinuse un birou ceva mai mare decât alţii aflaţi la acelaşi nivel şi poate cazuri *puţin* mai interesante, pentru că lucra cu Johan. Însă prima ei anuală era aceeaşi, o valoare simbolică pe care o primeau şi ceilalţi angajaţi care nu erau parteneri. Şi nu primise niciun indiciu că se putea aştepta la mai mult. Şi chiar dacă Alise ştia câte parale fac promisiunile bărbaţilor însuraţi de a-şi părăsi nevestele şi familiile, Johan nu se deranjase niciodată să facă astfel de promisiune.

— În mare, da, repetă Svein Finne zâmbind.

Ea observă dinţii lui maronii. Însă mai observă că nu fuma, din felul cum îi mirosea respiraţia, fiind atât de aproape de chipul ei.

— 25 de ani. Şt-ştii că ai trecut de cea mai propice perioadă de a avea copii?

Alise făcu ochii mari. De unde îi ştia vârsta?

— Cea mai bună vârstă e de la finalul adolescentei până la 24 de ani, zise Finne, cu ochii alunecând pe formele ei.

Da, alunecând, îşi zise Alise. Ca un obiect fizic, ca un melc care lasă o dâră mucilaginoasă în spatele lui.

— De la această vârstă încolo cresc riscurile de sănătate şi probabilitatea de avort spontan, în timp ce calitatea spermei bărbaţilor rămâne aceeaşi de-a lungul vieţilor lor, continuă Finne, îndreptându-şi una dintre mânecile cămăşii de flanelă.

Apăsă un buton din lateralul ceasului său digital.

Nu-i adevărat, îşi zise ea. Citise că, prin comparaţie cu un bărbat de vârsta ei, şansa unui bărbat de peste 41 de ani de a lăsa o femeie însărcinată era de cinci ori mai mică. Şi de cinci ori mai mare pentru a concepe un copil care să sufere de o formă oarecare de autism. Cercetase online. Fusese invitată de Frank, împreună cu un cuplu de studenţi, într-o excursie la munte. Când ea şi Frank fuseseră împreună, lui îi plăcuse prea mult să petreacă, fără să aibă vreun obiectiv clar sau note mari, iar ea îl

catalogase drept un băiat de bani gata fără un scop în viaţă. Se înşelase, căci Frank se descurcase surprinzător de bine la firma de avocatură a tatălui său. Însă ea nu-i răspunsese nici acum la invitaţie.

— Consideră că acesta este cadoul meu şi al lui Johan Krohn pentru tine, zise Finne, desfăcându-şi haina.

Alise îl privi neclintită. Se gândi că el urma s-o atace, însă respinse imediat ideea. Johan avea să apară dintr-o clipă în alta, iar ei se aflau într-un loc public. Nu era nimeni în imediata vecinătate, dar vedea pe cineva stând pe o bancă, de cealaltă parte a lacului, cam la 200 de metri distanţă.

— Ce… începu Alise, fără a putea continua.

Svein Finne o prinsese strâns de gât cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi dădea haina la o parte.

Alise încercă să respire, dar nu reuşi. Penisul lui erect era curbat, ca un gât de lebădă.

— Nu-ţi fie frică, nu sunt ca alţii. Eu nu ucid, zise Finne.

Alise încercă să se ridice de pe bancă, să scape de braţul lui, însă mâna lui era ca o gheară care i se încolăcise pe gât.

— Nu, dacă faci ce-ţi spun. Mai întâi, *priveşte,* zise Finne.

Individul continua să o ţină cu o singură mână şi stătea acolo, cu picioarele desfăcute, dezbrăcat, ca şi cum dorea ca ea să-i vadă penisul, să vadă ce avea să primească. Iar Alise se uită. Văzu gâtul lebedei albe, cu venele umflate şi un punct roşu care se plimba în sus.

Ce era chestia aia? Ce *era?*

Apoi capul penisului explodă şi ea auzi un sunet înfundat, ca atunci când băteai o bucată prea groasă de carne cu ciocanul de şniţele. Simţi o ploaie caldă pe faţă şi îi intră ceva în ochi – îi închise şi auzi un zgomot de tunet abătându-se peste ei.

Pentru o clipă, Alise crezu că ea ţipa, dar când redeschise ochii văzu că Svein Finne era cel care urla. Îşi dusese ambele mâini la pântece, sângele îi ţâşnea printre degete şi el o fixa cu ochi mari, şocaţi, acuzatori, ca şi cum ea îi făcuse asta.

După care punctul roşu reapăru, de data asta pe faţa lui. Alunecă peste obrazul lui ridat, în sus, către ochi. Alise văzu punctul roşu oprindu-se pe albul ochiului lui. Şi poate că şi Finne văzuse. Şopti ceva ce ea nu înţelese până ce el nu repetă.

— Ajutor!

Alise înţelese ce urma, aşa că închise ochii şi reuşi să-şi protejeze faţa cu o mână, înainte de a auzi din nou sunetul, de data asta mai degrabă ca o pocnitură de bici. După care, cu mare întârziere, ca şi cum focul fusese tras de la o distanţă foarte mare, veni acelaşi zgomot de tunet.

Roar Bohr privi prin lunetă.

Ultimul foc tras aruncase ţinta pe spate, după care alunecase într-o parte de pe bancă şi zăcea acum pe pietrişul aleii. Mută luneta. O văzu pe tânăra femeie alergând pe alee către Hegnar Media, o văzu îmbrăţişând strâns un bărbat care îi venise în întâmpinare. După care bărbatul scoase un telefon şi începu să tasteze, ca şi cum ar fi ştiut exact ce avea de făcut. Probabil că aşa era, dar ce ştia Bohr?

Doar atât cât dorea să ştie.

Doar atât cât îi spusese Harry Hole, cu 24 de ore în urmă.

Că îl găsise pe individul pe care Bohr îl căuta de atâţia ani – informaţia apăruse în timpul unei discuţii cu o sursă despre care Harry spusese că era de foarte mare încredere; Svein Finne susţinuse în faţa acelei surse că o violase pe fata episcopului Bohr cu mulţi ani în urmă, în Mærradalen.

Cazul depăşise de mult limita de prescripţie, bineînţeles.

Însă Harry avea ceea ce numise „o soluţie”.

Aşa că îi spusese lui Bohr doar ce avea nevoie să audă. Ca atunci când era în unitatea E14. Ora 14, Smestaddammen, pe aceeaşi bancă pe care stătuseră Harry şi Pia.

Roar Bohr deplasă luneta şi văzu pe cealaltă parte a lacului o femeie îndepărtându-se rapid. Ea părea să fie singura martoră. Închise fereastra pivniţei şi lăsă puşca jos. Se uită la ceas. Îi promisese lui Harry Hole că avea să termine treaba în două minute de la sosirea ţintei şi se ţinuse de cuvânt, chiar dacă cedase ispitei de a-l lăsa pe Svein Finne să ştie ce-l aşteaptă când se dezbrăcase şi rămăsese expus. Folosise aşa-numitele gloanţe frangibil, adică gloanţe fără plumb, care se dezintegrează şi rămân în trupul ţintei. Le folosise nu pentru că avusese nevoie să fie fatale, ci pentru ca experţii în balistică ai poliţiei să nu găsească un proiectil care să se potrivească vreunei arme sau vreun punct de impact pe sol, care să le permită să-şi dea seama de unde fuseseră trase focurile de armă. Pe scurt, aveau să stea acolo privind neajutoraţi către un deal plin cu circa 1000 de case, fără a avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă să caute. Se

terminase. Îl împuşcase pe netrebnic. În sfârşit o răzbunase pe Bianca. Roar se simţea extaziat. Da, doar aşa putea descrie ce simţea. Încuie puşca în rastelul de arme şi se duse să facă un duş. Pe drum se opri şi îşi scoase telefonul din buzunar. Apelă un număr. Pia răspunse la al doilea apel.

— S-a întâmplat ceva?

Roar Bohr zâmbi.

— Nu. Mă întrebam dacă ai vrea să ieşim la cină în seara asta?

— Să ieşim la cină?

— A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta. Am auzit lucruri bune despre Lofoten, restaurantul ăla pescăresc de pe Tjuvholmen.

O auzi ezitând. Era suspicioasă. Îi urmări în minte şirul gândurilor către acelaşi „De ce nu?” pe care îl gândise şi el.

— Bine, acceptă ea. O să…

— Da, o să rezerv o masă. Ce zici de ora 20?

— OK. Sună foarte bine, răspunse Pia.

Închiseră şi Roar Bohr se dezbrăcă, intră în duş şi dădu drumul la apă. Apă caldă. Voia să facă un duş cu apă caldă.

Dagny Jensen părăsi parcul pe acelaşi drum pe care venise. Se gândea cum se simţea *cu adevărat.* Fusese mult prea departe ca să vadă detaliile celor întâmplate de cealaltă parte a lacului, dar văzuse destul.

Da, se lăsase convinsă de cererea aproape hipnotică a lui Harry Hole, dar de această dată el n-o dezamăgise, se ţinuse de promisiune. Svein Finne ieşise din viaţa ei. Dagny se gândi la vocea groasă, răguşită a lui Hole de la telefon, când îi explicase ce urma să se întâmple şi de ce ea nu trebuia să povestească nimănui, niciodată. Şi chiar dacă simţise o anume emoţie, ştiind că nu putea rezista tentaţiei, întrebase de ce şi dacă o credea genul de persoană pe care o distra o execuţie publică.

— Nu ştiu ce anume te distrează, replicase el. Dar ai spus că nu e suficient să-l vezi *mort* ca să nu te mai bântuie. Că ai nevoie să-l vezi *murind.* După tot ce ţi s-a întâmplat din cauza mea, îţi datorez asta. Acceptă sau refuză.

Dagny se gândi la înmormântarea maică-sii, la tânăra preoteasă care spusese că nimeni nu ştie ce se află dincolo de pragul morţii, ci doar că aceia care l-au trecut nu s-au mai întors niciodată.

Însă Dagny Jensen ştia acum. Ştia că Finne era mort. Şi mai ştia cum se

simte *cu adevărat.*

Nu se simţea extraordinar.

Dar se simţea mai bine.

Katrine Bratt era aşezată la birou şi privea în jur.

Împachetase ultimele lucruri pe care voia să le ia acasă. Părinţii lui Bjørn erau acasă şi aveau grijă de Gert, iar ea ştia că orice mamă bună ar fi vrut să ajungă înapoi cât de repede posibil. Însă Katrine voia să mai aştepte puţin. Să-şi tragă sufletul. Să extindă această pauză de la durerea sufocantă, întrebările fără răspuns, suspiciunile chinuitoare.

Putea gestiona durerea mai uşor când era singură. Când nu avea senzaţia că era urmărită, nu trebuia să se abţină de la a râde de ceva ce făcuse Gert sau de la a spune ceva greşit, cum ar fi că abia aştepta primăvara sau ceva de genul ăsta. Nu pentru că părinţii lui Bjørn ar fi reacţionat negativ – erau oameni de bun-simţ şi înţelegeau. De fapt, erau minunaţi. Însă Katrine sigur nu era. Durerea era acolo, reuşea să o alunge când nu era nimeni prin preajmă care să-i amintească mereu că Bjørn era mort. Că Harry era mort.

Bănuiala nerostită pe care ştia că ceilalţi o nutreau, dar n-o arătau. Anume că ea trebuia să fie, într-un fel sau altul, motivul pentru care Bjørn îşi luase viaţa. Numai că ea ştia prea bine că nu era aşa. Pe de altă parte, totuşi: ar fi trebuit să ştie că era ceva în neregulă cu Bjørn când el o luase complet razna după ce auzise că Harry murise? Ar fi trebuit să ştie că era mai mult de-atât, că Bjørn se lupta cu ceva mai profund, cu o depresie puternică pe care reuşise să o ascundă până aflase de moartea lui Harry? Nu fusese doar picătura care umpluse paharul, ci picătura care făcuse întreg barajul să se reverse. Ce ştim noi cu adevărat despre oamenii cu care ne împărţim patul şi viaţa? Chiar mai puţin decât ştim despre noi înşine. Lui Katrine i se părea o idee nedigerabilă, dar impresiile pe care le avem despre cei din jur exact asta sunt: impresii.

Se alarmase când Bjørn i-l dăduse pe Gert fără să vrea să discute.

Katrine abia se întorsese acasă după îngrozitoarea conferinţă de presă cu Ole Winter, într-o casă pustie, fără vreun mesaj care s-o anunţe unde se aflau Bjørn şi Gert, când sunase cineva la sonerie. Ridicase interfonul şi îl auzise pe Gert plângând, aşa că deblocase accesul în cazul în care Bjørn îşi uitase cheile, după care apăsase butonul ca să deschidă uşa de la

stradă. Însă nu auzise zgomotul încuietorii, ci doar un bebeluş plângând aproape de interfon. După ce îl strigase pe Bjørn de câteva ori, fără să primească vreun răspuns, coborâse.

Portbebeul de maşină Maxi-Cosi cu Gert era pe trotuar, chiar în faţa uşii.

Katrine se uitase în susul şi în josul străzii Nordahl Brun, dar nici urmă de Bjørn. După cum nu văzuse pe nimeni la intrările întunecate ale caselor de vizavi, deşi asta nu însemna neapărat că nu era nimeni acolo. După care prin minte îi trecuse o idee: că nu Bjørn sunase la sonerie.

Îl dusese pe Gert în apartament şi apelase numărul lui Bjørn, însă primise mesajul automat că telefonul era închis sau în afara semnalului. Îşi dăduse seama că era ceva în neregulă şi îi sunase pe părinţii lui Bjørn. Din simplul fapt că îi apelase instinctiv pe ei, în loc să-l sune pe unul dintre prietenii sau colegii lui Bjørn din oraş, înţelese instantaneu cât de îngrijorată era.

Părinţii lui o liniştiseră, spunându-i că avea să o sune în curând cu o explicaţie plauzibilă, însă din tonul mamei lui, Katrine simţi că şi aceasta era îngrijorată. Poate că şi ea observase că Bjørn nu păruse să fie în apele lui în ultima vreme.

Ai putea crede că un criminalist ajunge să accepte în cele din urmă că există lucruri şi întrebări la care nu se vor găsi niciodată răspunsuri şi că viaţa mergea înainte. Ca Harry. Ca ea. Katrine nu ştia dacă, din perspectivă profesională, era un avantaj sau un inconvenient, însă un lucru era cert: pentru viaţa de dincolo de profesie, sigur era un dezavantaj.

Începea deja să îi fie groază de săptămânile şi lunile de nopţi nedormite care o aşteptau. Nu din cauza lui Gert. Puştiul dormea şi se trezea la ore fixe. Activitatea neîncetată a creierului ei în întuneric avea s-o împiedice să doarmă.

Katrine trase fermoarul genţii cu dosare şi hârtii pe care trebuia să le ia acasă, porni spre uşă, stinse lumina şi dădu să iasă din încăpere, când telefonul de pe biroul ei începu să sune.

Ridică receptorul.

— Sung-min Larsen sunt.

— Minunat, rosti Katrine, cu o voce lipsită de intonaţie.

Dacă apelul însemna că el se decisese să-i accepte oferta de a lucra la Serviciul de Investigaţii Criminale, nu-şi alesese prea bine momentul.

— Sun deoarece… E un moment bun?

Katrine privi pe fereastră către Botsparken. Copaci goi, iarbă maro, veştejită. Nu peste mult timp în copaci aveau să crească frunze şi boboci înainte ca iarba să se înverzească. Iar după toate astea, avea să vină vara. Sau aşa se spunea.

— Da, răspunse ea, auzindu-se singură cum nu reuşea să pară entuziastă.

— Tocmai am fost martorul unei coincidenţe remarcabile, zise Larsen. Azi, ceva mai devreme, am primit informaţii care aruncă o lumină nouă asupra cazului Rakel Fauke. Şi tocmai ce am primit un telefon de la Johan Krohn, avo…

— Ştiu cine e Krohn.

— Spune că este în Smestaddammen, unde el şi asistenta lui stabiliseră să se vadă cu clientul lui, Svein Finne. Şi că Svein Finne tocmai a fost împuşcat şi ucis.

— Cum?

— Habar n-am de ce Krohn m-a sunat pe mine, mi-a spus că o să-mi explice mai târziu. Oricum, cazul ţine de Poliţia din Oslo, de aceea te-am sunat pe tine.

— O să transmit informaţia agenţilor de serviciu, zise Katrine.

Văzu o căprioară furişându-se de-a lungul peluzei din faţa Sediului Central al Poliţiei şi îndreptându-se către vechea închisoare, Botsfengselet. Aşteptă. Observă că şi Larsen aştepta.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că a fost o coincidenţă, Larsen?

— Mi se pare ciudat că Svein Finne a fost împuşcat la doar o oră după ce am primit informaţii care arată că el a revenit ca suspect în cazul Fauke.

Katrine îşi lăsă geanta din mână şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului.

— Vrei să spui…

— Da, vreau să spun că sunt în posesia unei informaţii care arată că Harry Hole e nevinovat.

Katrine îşi simţi inima bătând tare. Sângele năvălea prin corpul ei. Iar în ea se trezi altceva, ceva care zăcuse în amorţire până atunci.

— Când spui „sunt în posesia unei informaţii”, Larsen…

— Da?

— Sună ca şi cum încă nu ai transmis această informaţie şi colegilor tăi.

Corect?

— Nu chiar. Ţi-am transmis-o ţie.

— Mie nu mi-ai transmis decât concluzia ta că Harry e nevinovat.

— O să ajungi şi tu la aceeaşi concluzie, Bratt.

— Zău?

— Am o sugestie.

— Mi-am zis eu că ai.

— Haide să ne întâlnim la locul crimei şi să pornim de acolo.

— Bine. Vin cu agenţii de serviciu.

Katrine îl sună pe ofiţerul de serviciu, apoi îşi înştiinţă socrii printr-un mesaj că avea să întârzie. Cât aştepta răspunsul lor, privi din nou spre Botsparken. Căprioara dispăruse. Răposatul ei tată, Gert, îi spusese că prădătorii vânează orice. Orice, oricând. Mănâncă orice şi se luptă cu oricine. Şi că unii detectivi aveau instinct de prădători în ei, alţii nu. Katrine simţea în acea clipă instinctul ei de prădător trezindu-se din hibernare.

52

Sung-min Larsen era deja la faţa locului când Katrine ajunse în Smestaddammen. Ţinea între picioare un câine care tremura, ca şi cum încerca să se ascundă. De undeva se auzea un sunet vag, dar insistent, ca o alarmă de ceas.

Se duseră spre cadavrul care zăcea lângă o bancă. Katrine îşi dădu seama că sunetul de acolo venea. Iar acel cadavru era al lui Svein Finne. Mortul fusese împuşcat în pântece şi prin ochi, însă nu existau plăgi de ieşire prin spate sau prin cap. Probabil fusese folosită muniţie specială. Chiar dacă Katrine ştia că nu e cazul, avea impresia că sunetul monoton care venea dinspre ceasul mortului se intensifica.

— De ce nimeni n-a… începu ea.

— Amprente. Am o declaraţie preliminară a unui martor, dar ar fi bine de ştiut sigur că nimeni altcineva nu i-a atins ceasul, răspunse Sung-min.

Katrine încuviinţă. Apoi îi făcu semn că ar trebui să se îndepărteze.

Agenţii de serviciu începură să înconjoare locul cu bandă de izolare. Sung-min îi povesti Katrinei ce aflase despre succesiunea evenimentelor de la Alise Krogh Reinertsen şi şeful ei, Johan Krohn, care se aflau de cealaltă parte a lacului, împreună cu o mulţime mică de gură-cască curioşi. Îi spuse că îi alungase acolo ca să îi ţină departe de bătaia puştii, deoarece nu putea fi exclusă complet ipoteza că Svein Finne fusese doar o victimă la întâmplare, iar atacatorul căuta acum alte victime.

— Hmm, făcu Katrine, uitându-se înspre panta dealului. Noi doi ar trebui să ne găsim acum chiar în bătaia puştii, dar nu credem cu adevărat asta, nu?

— Nu, răspunse Sung-min.

— Deci ce crezi tu? întrebă Katrine, aplecându-se să mângâie câinele.

— Eu nu cred nimic, dar Krohn are o teorie.

Katrine încuviinţă.

— Câinele tău s-a speriat de cadavru?

— Nu. A fost atacat de o lebădă când am ajuns aici.

— Bietul de el, zise Katrine, scărpinând câinele în spatele urechilor.

Simţi un nod în gât, ca şi cum era ceva familiar în privirea plină de încredere a animalului.

— Krohn ţi-a explicat de ce te-a sunat pe tine anume?

— Da.

— Şi?

— Cred că ar trebui să discuţi chiar tu cu el.

— Bine.

— Bratt?

— Da?

— Cum am mai spus, Kasparov a fost câine poliţist. E-n regulă dacă începem să căutăm direcţia din care a venit Finne?

Katrine se uită la animalul care tremura.

— Pot cere ca unitatea canină să fie aici în jumătate de oră. Presupun că ăsta e unul dintre motivele pentru care Kasparov a fost pensionat.

— L-au lăsat şoldurile, răspunse Larsen. Dar îl pot căra în braţe dacă se dovedeşte că drumul e lung.

— Zău? Dar nu cumva simţul olfactiv al câinilor slăbeşte pe măsură ce îmbătrânesc?

— Puţin, zise Larsen. Cam la fel ca la oameni.

Katrine se uită lung la Sung-min Larsen. Oare se referea la Ole Winter?

— Dă-i drumul, zise ea, bătându-l uşor pe Kasparov pe cap. Spor la vânătoare!

Ca şi cum ar fi recunoscut îndemnul ei, câinele începu să dea din coada pe care până atunci şi-o ţinuse în jos.

Katrine înconjură lacul.

Krohn şi asistenta lui arătau palizi şi înfriguraţi. Începuse să bată un vânt uşor, dar rece dinspre nord, genul de adiere care oprea temporar gândurile locuitorilor oraşului despre primăvară.

— Va trebui să-mi relataţi totul din nou, de la început, zise Katrine, scoţându-şi carneţelul.

Krohn încuviinţă.

— Totul a început cu câteva zile în urmă, când Finne a venit să mă vadă. Brusc m-am trezit cu el pe terasa casei mele. Voia să-mi spună că el a omorât-o pe Rakel Fauke, să-l ajut dacă şi când aveaţi să începeţi să-l urmăriţi.

— Şi Harry Hole?

— După crimă l-a drogat pe Harry Hole şi l-a abandonat la locul faptei.

S-a jucat cu termostatul ca să pară că Rakel a fost ucisă după sosirea lui Hole acolo. Motivul lui Finne era acela că Harry Hole îi împuşcase fiul când încerca să-l aresteze.

— Nu zău?

Katrine nu ştia de ce, dar nu înghiţea povestea.

— Finne v-a spus cum a intrat în casa lui Rakel Fauke? Uşa era încuiată pe dinăuntru.

Krohn clătină din cap.

— Pe coş? N-am nici cea mai vagă idee. L-am văzut pe omul ăsta apărând şi dispărând în cele mai inexplicabile moduri. Am fost de acord să mă întâlnesc cu el aici, deoarece voiam să se predea singur poliţiei.

— Cine credeţi că l-a împuşcat pe Finne? Şi de ce? Krohn ridică din umeri.

— Un om ca Svein Finne, care ataca şi copii, îşi face mulţi duşmani în închisoare. A reuşit să rămână în viaţă acolo, dar ştiu că unii dintre cei care au fost eliberaţi abia-l aşteptau să iasă. Astfel de oameni au adesea acces la arme de foc, din nefericire, iar unii ştiu să le mânuiască foarte bine.

— Aşadar avem o mulţime de suspecţi potenţiali, cu toţii executând pedepse pentru infracţiuni serioase, iar unii chiar pentru crimă. Asta vreţi să spuneţi?

— Asta vreau să spun, Bratt.

Nu încăpea îndoială că Krohn era un povestitor convingător. Poate că scepticismul lui Katrine se baza pe faptul că auzise prea multe poveşti de-ale lui în instanţă. Se uită la Alise.

— Am câteva întrebări, dacă nu aveţi nimic împotrivă?

— Nu încă, rosti Alise, ducându-şi braţele la piept. Abia după ce trec şase ore. Studii noi arată că retrăirea experienţelor dramatice înainte de trecerea acestui interval creşte riscul de traumă pe termen lung.

— Iar noi avem un ucigaş care devine mai greu de prins cu fiecare minut care trece, replică Katrine.

— Nu e responsabilitatea mea. Eu sunt avocat al apărării, zise femeia, cu voce tremurată, dar cu o expresie de sfidare în ochi.

Katrine o compătimea, dar nu era momentul să se poarte cu mănuşi.

— În cazul ăsta, ţi-ai făcut jalnic meseria, deoarece clientul dumitale e mort. Şi nu eşti avocat al apărării, eşti o tânără absolventă de Drept care

şi-o trage cu şeful, crezând că aşa ajunge mai sus în ierarhie. Nu vei ajunge. Şi nu te ajută deloc să faci pe dura cu mine, bine?

Alise Krogh Reinertsen se uită lung la Katrine. Clipi. O primă lacrimă apăru pe obrazul tinerei.

Şase minute mai târziu, Katrine avea toate amănuntele. Îi ceruse Alisei să închidă ochii, să retrăiască în minte primul foc de armă şi să rostească „acum” când lovise glonţul şi iarăşi „acum” când auzise zgomotul ca de tunet. Era peste o secundă între cele două momente, aşa că focul fusese tras de la cel puţin 400 de metri depărtare. Katrine se gândi la locurile de impact ale gloanţelor. Organele genitale ale bărbatului, apoi unul dintre ochi. În mod clar nu fusese un accident, ci o execuţie. Ucigaşul trebuia să fie un asasin priceput sau să aibă pregătire militară. Nu puteau exista mulţi astfel de oameni care să fi fost la închisoare în acelaşi timp cu Svein Finne. Probabil niciunul, la prima vedere.

Şi o bănuială, aproape o speranţă – nu, nu chiar, doar o dorinţă vagă încolţi în mintea ei. Dar dispăru imediat. Însă întrezărirea acestui adevăr alternativ lăsă ceva cald şi liniştitor în urmă, precum credinţa de care se agaţă cei religioşi, chiar dacă intelectul o respinge. Pentru câteva secunde, Katrine nu mai simţi vântul nordic; privea parcul din faţa ei şi şi-l imagina în plină vară, insula cu salcia plângătoare, florile, insectele bâzâind, păsările cântând. Va putea să îi arate toate acele lucruri în curând lui Gert. Apoi o izbi un alt gând.

Poveştile pe care avea să i le spună lui Gert despre tatăl lui.

Cu cât Gert avea să crească, cu siguranţă avea să-şi dorească să afle mai multe despre el.

Era un lucru care avea să-l facă fie mândru, fie ruşinat.

Era adevărat că prădătorul din ea se trezise. Iar un prădător, cel puţin în teorie, putea străbate întreaga planetă ca să-şi caute prada. Însă cât de departe era dispusă să meargă? Poate că găsise deja tot ce avea nevoie.

Auzi ceva. Nu, nu era un sunet. Liniştea.

Ceasul de pe cealaltă parte a lacului. Se oprise.

Simţul mirosului la un câine este, în mare, de 100.000 de ori mai dezvoltat decât la om. Conform unui studiu recent citit de Sung-Min, câinii puteau face mai mult decât să miroasă. Organul lui Jacobson, situat în cerul gurii câinelui, permite acestuia să detecteze şi să interpreteze

feromoni inodori şi alte informaţii nelegate de miros. Asta însemna că un câine – în condiţii perfecte – poate urmări dâra de miros lăsată de om şi o lună mai târziu.

Condiţiile nu erau perfecte.

Cel mai rău era faptul că dâra de miros pe care o urmau se înşira de-a lungul asfaltului, ceea ce însemna că fusese contaminată de alţi oameni şi de alte animale. În plus, nu prea exista vegetaţie de care particulele de miros să se agaţe. Pe de altă parte, atât zona Sørkedalsveien, cât şi aleea de asfalt – care trecea printr-o zonă rezidenţială – nu aveau un trafic la fel de intens ca în centrul oraşului. În plus, era rece afară, ceea ce ajuta la conservarea urmei. Însă cel mai important era că, în ciuda norilor mari care veneau dinspre nord-vest, nu plouase deloc de când Svein Finne trecuse pe acolo.

Sung-min se încorda de fiecare dată când se apropiau de o staţie de autobuz, convins că dâra avea să se termine acolo, că acela era locul unde Finne se dăduse jos dintr-un mijloc de transport.

Însă Kasparov continua să meargă întins, trăgând de lesă, părând să fi uitat cu totul de dureri. Pe pantele care urcau înspre Røa, Sung-min începu să regrete că nu-şi schimbase costumul cu un echipament de alergare.

Însă era tot mai excitat nervos pe măsură ce asuda mai mult. Mergeau aşa de aproape o jumătate de oră şi devenea tot mai improbabil ca Finne să fi utilizat vreun mijloc de transport, pentru ca apoi să meargă atât de mult pe jos până la locul de întâlnire.

Harry se uită peste Fiordul Porsanger, către mare, spre Polul Nord, către sfârşit şi început, locurile unde exista probabil un orizont în zilele mai senine. Însă în acea zi marea, cerul şi pământul erau contopite în nebuloasă. Parcă se afla sub o cupolă imensă, alb-cenuşie, iar liniştea era ca de biserică, singurele sunete fiind ţipetele ocazionale ale unui pescăruş şi marea care plescăia încet lovindu-se de barca cu vâsle în care erau bărbatul şi băiatul. Şi vocea lui Oleg:

— ...iar când am ajuns acasă şi i-am spus mamei că am ridicat mâna în clasă şi am spus că Bătrânul Tjikko nu e cel mai bătrân copac din lume, ci copacul cu cele mai vechi rădăcini, ea a râs aşa de tare, încât am crezut că va începe să plângă. După care a spus că noi trei avem astfel de rădăcini.

Nu i-am zis nimic, dar nu credeam că poate fi adevărat, pentru că tu nu eşti tatăl meu, aşa cum rădăcinile sunt părinţii Bătrânului Tjikko. Însă pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama ce a vrut să spună. Că rădăcinile sunt ceva care creşte. Că atunci când noi stăteam acolo şi vorbeam despre… nu ştiu, despre ce vorbeam? Despre Tetris. Patinaj. Trupe care ne plăceau amândurora…

— Mhm. Şi pe care amândoi…

— …le uram. Atunci ne cresc rădăcini. Aşa ai devenit tu tatăl meu.

Oleg zâmbi.

— Mhm. Un tată rău.

— Prostii.

— Crezi că am fost un tată mediocru?

— Un tată *neobişnuit.* Cu note proaste la unele subiecte, dar cu cele mai bune note la alte subiecte. M-ai salvat când te-ai întors din Hong Kong. Dar ce e amuzant e că îmi amintesc cel mai bine chestiile mărunte. Ca atunci când m-ai păcălit.

— Eu te-am *păcălit?*

— Când am reuşit în fine să-ţi bat recordul la Tetris, te-ai lăudat că ştii toate ţările din atlasul lumii aflat în bibliotecă. Şi ştiai exact ce avea să se întâmple după aceea.

— Ei bine…

— Am avut nevoie de câteva luni, dar la momentul la care colegii s-au uitat ciudat la mine când am menţionat de Djibouti, cunoşteam numele, drapelele şi capitalele tuturor ţărilor din lume.

— Aproape ale tuturor.

— Tuturor.

— Nu. Credeai că San Salvador era ţară şi El Salvador…

— Nu începe.

Harry zâmbi. Exact asta făcuse. Zâmbise. Ca o primă rază de soare după luni de întuneric. Chiar dacă în faţa lui se afla o nouă perioadă de întuneric, acum, că se trezise, aceasta nu putea fi mai rea decât cea lăsată în urmă.

— Ei îi plăcea asta. Să ne asculte vorbind, zise Harry.

— Chiar aşa?

Oleg privi spre nord.

— Venea cu cartea pe care o citea sau cu lucrul ei de mână şi se aşeza

aproape de noi. Nu ne întrerupea conversaţia şi nici nu se amesteca, nici măcar nu se ostenea să asculte ce vorbeam. Spunea că îi place sunetul conversaţiei, că era sunetul bărbaţilor din viaţa ei.

— Şi mie îmi plăcea sunetul ăla, zise Oleg, trăgând undiţa spre el, astfel încât vârful acesteia se undui înspre suprafaţa apei. Tu şi mama. După ce mă duceam la culcare, lăsam uşa întredeschisă ca să vă ascult. Vorbeaţi în şoaptă şi se părea că deja v-aţi cam spus totul, că vă înţelegeaţi unul pe celălalt. Că nu mai era nevoie decât de un cuvânt-cheie din când în când. Chiar şi aşa, o făceai să râdă. Era un sunet atât de liniştitor, cel mai bun pe care să adormi.

Harry chicoti. Tuşi. Se gândi că pe o asemenea vreme sunetul ajungea departe, poate până pe ţărm. Trase de propria undiţă.

— Helga spune că n-a văzut niciodată doi adulţi mai îndrăgostiţi decât voi doi. Că speră ca şi noi să fim ca voi.

— Mhm. Poate că ar trebui să spere la mai mult de atât.

— Mai mult de atât?

Harry ridică din umeri.

— Urmează o replică pe care am auzit-o de la prea mulţi bărbaţi: mama ta merita ceva mai bun decât mine.

Oleg schiţă un zâmbet.

— Mama ştia ce primeşte şi te voia pe tine. Doar că a avut nevoie de pauza aia ca să-şi aducă aminte. Ca voi doi să vă amintiţi de rădăcinile Bătrânului Tjikko.

Harry îşi drese glasul.

— Ascultă, poate că a venit vremea să-ţi spun…

— Nu, îl întrerupse Oleg. Nu vreau să ştiu nimic despre motivul pentru care te-a dat afară. Te superi? Şi nu vreau să ştiu nimic nici despre restul.

— Bine, zise Harry. Tu ştii cât de multe vrei să afli.

Asta îi spunea şi lui Rakel. Ea îşi făcuse mai degrabă un obicei din a cere informaţii cât mai puţine.

Oleg îşi plimbă mâna pe marginea bărcii.

— Restul adevărului e dureros, nu-i aşa?

— Da.

— Te-am auzit noaptea trecută prin cameră. Ai dormit ceva?

— Mhm.

— Mama a murit, nimic nu poate schimba asta, deocamdată mi-e

suficient să ştiu că altcineva e vinovat, nu tu. Dacă voi descoperi că am nevoie să ştiu mai multe, poate îmi vei povesti mai târziu.

— Eşti înţelept, Oleg. Ca mama ta.

Oleg rânji şi se uită la ceas.

— Ne aşteaptă Helga. A cumpărat nişte cod.

Harry se uită la găleata goală din faţa lui.

— Deşteaptă femeie.

Îşi scoaseră undiţele din apă. Harry se uită la ceas. Avea bilet de avion pentru un zbor de după-amiază către Oslo. După asta habar n-avea ce urma să mai fie; planul făcut cu Johan Krohn nu mersese mai departe.

Oleg puse vâslele în furcheţi şi începu să vâslească.

Harry îl privi. Se gândi la vremea când el vâslea cu bunicul în faţa lui, zâmbind şi dându-i mici sfaturi. Cum să-şi folosească trunchiul şi să-şi îndrepte braţele, cum să vâslească cu întreg corpul, nu doar cu bicepşii. Cum trebuia să o ia uşor, să nu se chinuie niciodată, să-şi găsească un ritm propriu, căci o ambarcaţiune care înaintează în mod egal pe apă se deplasează mai repede chiar şi cu mai puţină energie depusă. Cum trebuia să simtă cu fesele bancheta ca să fie sigur că stă pe mijlocul ei. Că totul se rezuma la echilibru. Că nu trebuia să se uite la vâsle, ci să-şi ţină privirea aţintită asupra dârei de apă, semnele a ceea ce se întâmplase îţi arătau încotro te îndreptai. Numai că, spusese bunicul, îţi spuneau surprinzător de puţine lucruri despre ceea ce urma să se întâmple. Asta o hotăra următoarea vâslire. Bunicul lui îşi scotea ceasul de buzunar şi îi spunea că, odată ajunşi la ţărm, vor privi înapoi înspre drumul făcut ca la o linie continuă de la punctul de plecare la cel de sosire. O poveste, cu scop şi direcţie. „Ne-o amintim ca şi cum ar fi fost aici şi nicăieri altundeva, iar scopul nostru a fost ca barca să ajungă la ţărm”, spunea bunicul. Numai că punctul de sosire şi destinaţia dorită erau două lucruri diferite. Nu că unul ar fi fost mai important decât celălalt. Ajungem acolo unde ajungem şi nu poate fi o consolare ideea că ne-am dorit să ajungem acolo unde am ajuns, sau că pe întreg parcursul ne-am îndreptat spre asta. Însă amintirile noastre fragile sunt ca o mamă care ne spune cât de isteţi suntem, că vâslitul nostru a fost curat şi înşiruit cu logică în povestea călătoriei. Ideea că am fi putut devia de la curs, că ajungem să nu mai ştim unde ne aflăm sau încotro ne îndreptăm, că viaţa este doar o înşiruire haotică de lovituri aiurea de vâslă este atât de neatrăgătoare, încât preferăm să rescriem

povestea în retrospectivă. De aceea oamenii care par să fi avut succes şi li se cere să vorbească despre asta spun adesea că e vorba de visul – singurul – pe care l-au avut de mici de a reuşi în domeniul în care au reuşit. Iar o asemenea declaraţie e probabil onestă. Probabil că oamenii şi-au uitat toate celelalte visuri, cele care n-au fost întreţinute, cele care s-au estompat şi au dispărut. Cine ştie, poate că am conştientiza haosul coincidenţelor care ne alcătuiesc vieţile dacă – în loc să scriem autobiografii – ne-am fi scris dinainte prezicerile legate de viaţă şi de modul în care credeam că aveau să evolueze vieţile noastre. Am putea uita complet de ele, doar ca să le scoatem la iveală mai târziu, pentru a vedea la ce am visat cu adevărat.

Ajuns într-un asemenea punct, bunicul lui ar fi tras o duşcă lungă din sticla de la şold, după care s-ar fi uitat la băiat, la Harry. Iar Harry s-ar fi uitat în ochii grei ai bătrânului, atât de grei încât păreau gata să-i cadă din orbite. Harry nu se gândise la asta atunci, dar se gândi acum – bunicul stătuse acolo pe bancă sperând că nepotul va avea o viaţă mai bună ca a lui. Că va evita greşelile comise de el. Dar, poate, şi că într-o zi, când băiatul avea să devină adult, avea să stea la fel pe o bancă, uitându-se la fiul, fiica, nepotul lui cum vâslesc. Şi o să le dea câteva sfaturi. Avea să constate că unele erau de ajutor, altele uitate sau ignorate. Şi avea să-şi simtă pieptul umflându-se şi gâtul încordându-se, într-un amestec ciudat de mândrie şi simpatie. Mândrie, deoarece copilul era o versiune mai bună a lui însuşi. Simpatie, deoarece copilul mai avea multe dureri de înfruntat înaintea lui, însă vâslea cu convingerea că cineva, poate el însuşi sau bunicul lui măcar, ştia încotro se îndreptau.

— Am avut un caz, zise Oleg. Doi vecini, prieteni din copilărie, care s-au bătut la o petrecere. Nu existaseră niciodată probleme între ei înainte. Fiecare s-a dus acasă, după care, a doua zi de dimineaţă, unul dintre ei, profesor de matematică, s-a înfiinţat la uşa celuilalt cu o rangă în mână. După aceea, vecinul l-a acuzat pe profesorul de matematică de tentativă de omor, spunând că fusese lovit la cap înainte de a reuşi să închidă uşa. L-am interogat pe profesorul de matematică. Stăteam acolo şi mă gândeam: nu se poate aşa ceva, dacă el e în stare de crimă, atunci cu toţii suntem. Şi nu e deloc aşa. Nu?

Harry nu răspunse.

Oleg se opri din vâslit câteva clipe.

— La fel am crezut când mi s-a spus că cei de la Kripos au dovezi contra ta. Am crezut că nu poate fi adevărat. Ştiu că ai fost nevoit să omori oameni la datorie ca să-ţi salvezi propria viaţă sau pe a altcuiva. Dar o crimă premeditată, genul de crimă după comiterea căreia ştergi toate dovezile… Nu puteai face aşa ceva, nu?

Harry se uită la Oleg, care aştepta răspunsul. Băiatul ajuns aproape bărbat, cu drumul vieţii încă înaintea lui, cu şansa de a deveni un om mai bun decât el. Rakel avusese mereu o notă de îngrijorare în voce când îi spunea cât de mult îl admira Oleg şi cum încerca să îi copieze în cele mai mici detalii felul în care mergea, cu tălpile uşor ieşite în afară, ca Charlie Chaplin. Cum folosea cuvintele şi expresiile speciale ale lui Harry, de genul *indubitabil.* Cum copia felul în care Harry îşi freca ceafa atunci când gândea intens. Cum repeta argumentele lui Harry despre drepturile şi limitele statului.

— Bineînţeles că nu aş fi putut să o fac, zise Harry, scoţându-şi ţigările din buzunar. Trebuie să fii un anumit soi de om ca să plănuieşti o crimă cu sânge-rece, iar tu şi cu mine nu suntem aşa.

Oleg zâmbi. Părea aproape uşurat.

— Pot să-ţi fur o…

— Nu, tu nu fumezi. Continuă să vâsleşti.

Harry îşi aprinse o ţigară. Fumul se înălţă drept în sus, apoi pluti înspre est. Harry miji ochii înspre orizontul care nu exista acolo.

Krohn păruse teribil de nedumerit stând în uşă, îmbrăcat doar cu boxerii şi în papuci. Ezitase o clipă înainte de a-l invita pe Harry înăuntru. Se aşezaseră în bucătărie, unde Krohn îl servise pe Harry cu un espresso fără gust de la un aparat negru. Harry a vrut să se asigure că tot ce urma să-i spună avea să stea sub semnul confidenţialităţii şi încrederii, apoi i-a povestit tot.

Când a terminat, ceaşca de cafea a lui Krohn rămăsese neatinsă.

— Deci tu vrei să-ţi cureţi numele. Dar fără menţionarea colegului tău, Bjørn Holm, zise Krohn.

— Da. Mă poţi ajuta?

Johan Krohn se scărpină în bărbie.

— O să fie dificil. Cum ştii, poliţiştilor nu le place să renunţe la un suspect dacă nu au altul. Iar ceea ce avem noi, o analiză de sânge de pe o

pereche de pantaloni care arată că ai fost drogat cu Rohypnol şi consumul de electricitate care arată că termostatul a fost pornit şi apoi oprit, sunt doar factori circumstanţiali. Sângele putea proveni dintr-o altă ocazie, curentul electric putea fi folosit într-o altă cameră, aşa că astea nu demonstrează nimic. Noi avem nevoie de… un ţap ispăşitor. Cineva care nu are alibi. Cineva care are motiv. Cineva care să fie acceptat de toată lumea.

Harry observă folosirea pluralului de către Krohn, ca şi cum formau deja o echipă. Se mai schimbase ceva în Krohn. Faţa lui căpătase un pic de culoare, omul respira mai profund, pupilele i se dilataseră. *Ca un carnivor care a înşfăcat prada, care e şi a mea,* îşi spusese Harry.

— Există conceptul greşit că un ţap ispăşitor trebuie să fie nevinovat. Însă scopul ţapului ispăşitor nu e acela de a fi nevinovat, ci de a-şi asuma vina, indiferent ce a făcut. Chiar şi cu legile actuale, vedem că acuzaţii care trezesc dezgustul publicului, dar care sunt doar tangenţial vinovaţi au parte de pedepse disproporţionat de severe, continuă avocatul.

— Trecem la subiect?

— La subiect?

— Svein Finne.

Krohn se uitase lung la Harry. Apoi aprobase scurt din cap, ca pentru a arăta că se înţelegeau unul pe celălalt.

— Cu această informaţie nouă, Finne nu mai are alibi pentru ora crimei, căci nu ajunsese la maternitate atunci. Şi mai are şi motiv: te urăşte. Noi doi ne putem asigura că un violator în libertate ajunge după gratii. În plus, nu este un ţap ispăşitor nevinovat. Gândeşte-te la toate suferinţele pe care le-a provocat. Ştii că Finne a recunoscut… nu, *s-a lăudat* că a atacat-o pe fata episcopului Bohr, care locuia la doar câteva sute de metri de aici.

Harry îşi scoase pachetul de ţigări din buzunar, din care trase o ţigară îndoită.

— Spune-mi cu ce te are Finne la mână.

Krohn izbucni în râs. Îşi duse ceaşca la gură ca să camufleze râsul.

— N-am timp de jocuri, Krohn. Haide, spune tot.

Krohn înghiţi în sec.

— Bineînţeles. Îmi cer scuze, n-am dormit. Hai să ne bem cafeaua în bibliotecă.

— De ce?

— Nevastă-mea… Sunetul nu ajunge atât de departe de acolo.

Sunetele erau camuflate în bibliotecă de cărţile care se înşirau de-a lungul pereţilor, de la podea până la tavan. Harry ascultă dintr-un fotoliu adânc din piele. De această dată era rândul lui să nu se atingă de cafea.

— Mhm, făcu el după ce Krohn termină. Trecem peste partea în care o dăm cotită?

— Bineînţeles, zise Krohn, care îşi pusese o haină de ploaie, amintindu-i lui Harry de un pervers care obişnuia să hălăduiască gol printr-un petic de pădure din Oppsal, când Harry era mic. Øystein şi Harry se furişaseră până la individ şi trăseseră în el cu pistoale cu apă. Însă Harry îşi amintea bine expresia de amărăciune din ochii umezi şi bovini ai tipului înainte ca ei să fugă şi cum după aceea regretase ceea ce făcuseră, fără să ştie exact de ce.

— Nu vrei ca Finne să fie închis. Asta nu l-ar opri să-i povestească nevestei tale ce ştie. Îl vrei pe Finne eliminat. Pe vecie.

— Aşadar…

— Prinderea lui Finne în viaţă e problema ta. Problema mea e aceea că, dacă reuşim cumva să dăm de el, e posibil să aibă un alibi pentru intervalul 18-22 despre care noi să nu ştim. Poate că a fost cu femeia gravidă în orele de dinainte de a ajunge la maternitate. Nu-mi imaginez că ea s-ar supăra dacă Finne ar fi omorât, evident.

— Omorât?

— Lichidat, terminat, anihilat.

Harry trase un fum din ţigara pe care şi-o aprinsese fără să ceară voie.

— Prefer omorât. Chestiile nasoale merită denumiri nasoale.

Krohn râse scurt, amuzat.

— Vorbeşti despre crimă cu sânge-rece, Harry.

Harry ridică din umeri.

— Crimă, da. Cu sânge-rece, nu. Dacă vrem să gestionăm bine povestea asta, trebuie să răcorim atmosfera. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Krohn încuviinţă.

— Bine, zisese Harry. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

— Pot lua o ţigară de la tine?

Harry îi dădu pachetul.

Au stat apoi în tăcere, urmărind fumul cum se ridică spre tavan.

— Dacă… începu Krohn.

— Şşşt.
Krohn oftă.
Ţigara lui ajunsese aproape de filtru când Harry vorbi din nou.
— Am nevoie de o minciună de la tine, Krohn.
— Da?
— Trebuie să declari că Finne a mărturisit că a ucis-o pe Rakel. Iar eu o să chem alţi doi oameni să susţină asta. Unul lucrează la Institutul Medico-Legal. Celălalt e un lunetist. Niciunul dintre voi nu va cunoaşte numele celorlalţi. Bine?
Krohn încuviinţă.
— Bine. Trebuie să-i scriem o invitaţie lui Finne, în care să-i spunem când şi unde se va întâlni cu asistenta ta, invitaţie pe care trebuie să o laşi la mormânt cu ceva ce o să-ţi dau eu.
— Cu ce anume?
Harry trase un ultim fum din ţigară, pe care o stinse apoi în ceaşca de cafea.
— Un cal troian. Finne colecţionează cuţite. Dacă avem noroc, va fi suficient să omoare orice speculaţie din faşă.

Sung-min auzi o cioară undeva printre copaci când îşi ridică privirea înspre peretele abrupt de stâncă din faţa lui. Apa de la gheaţa care se topea desena dungi negre pe granitul cenuşiu care se înălţa la peste 30 de metri deasupra lui. El şi Kasparov mergeau de aproape trei ore şi era limpede că animalul resimţea acum durere. Sung-min nu ştia dacă loialitatea sau instinctul de vânător îl mâna înainte, dar chiar şi când ajunseseră la capătul potecii noroioase de pădure şi se uitau la podeţul fragil care traversa cursul de apă înspre zăpada şi pădurea din cealaltă parte, câinele trăgea de lesă ca să-şi continue drumul.
Sung-min zărise urme de paşi în zăpada de pe cealaltă parte, însă trebuia să-l ducă în braţe pe Kasparov peste podeţ, ţinându-se de balustrada de frânghie cu o singură mână. Se trezi întrebându-se: şi după aia ce urmează? Pantofii Loake cusuţi manual ai lui Sung-min erau îmbibaţi de apă şi distruşi, însă acum se punea întrebarea cât de departe putea el ajunge cu tălpile de piele alunecoase pe terenul abrupt şi acoperit de zăpadă de pe cealaltă parte a apei. Se ghemuise în faţa lui Kasparov, îşi frecase palmele una de alta şi privise în ochii obosiţi ai

bătrânului câine.

— Dacă tu poţi, atunci pot şi eu!

Kasparov scâncise şi se agitase puţin când Sung-min îl luase în braţe şi traversase podeţul, însă reuşiseră să ajungă în partea cealaltă.

Acum, după 20 de minute de mers alunecos, drumul le era blocat de peretele de stâncă. Sau nu? Sung-min se luă după urmele care duceau în lateral şi văzu o frânghie uzată şi alunecoasă legată de un trunchi de copac aflat undeva sus pe peretele aproape vertical. Apoi observă că frânghia mergea mai departe printre copaci şi că existau nişte trepte săpate în sol care creau o potecă. N-avea cum să se caţăre pe frânghie cu Kasparov în braţe.

— Scuze, prietene, dar chestia asta te va durea, zise Sung-min, îngenunchind.

Aşeză labele din faţă ale câinelui în jurul gâtului lui, apoi se întoarse şi-i prinse bine picioarele strâns în jurul trupului său folosind cureaua.

— Dacă nu vedem nimic sus, ne întoarcem. Promit.

Sung-min prinse frânghia şi îşi încordă picioarele. Kasparov începu să urle când se văzu atârnând neajutorat de gâtul stăpânului, ca un rucsac. Dădu din picioarele din spate şi zgârie sacoul costumului lui Sung-min.

Treaba merse mai repede decât se aşteptase Sung-min. Se treziră brusc în vârful stâncii, cu pădurea întinzându-se în faţa lor.

La 20 de metri mai încolo se vedea o cabană roşie.

Sung-min îl eliberă pe Kasparov, însă, în loc s-o ia direct pe cărarea care ducea spre cabană, câinele se ghemui între picioarele stăpânului, scâncind.

— Haide, n-ai de ce să te temi, zise Sung-min. Finne e mort.

Sung-min zări nişte urme mari de animal. La ele reacţiona Kasparov? Făcu un pas înspre cabană. Simţi o sârmă lipită de picior, însă era prea târziu, şi înţelese că picase într-o capcană. Se auzi un şuierat şi Sung-min mai avu timp să vadă un licăr luminos venind dinspre obiectul încărcat cu explozibil care zbură în faţa lui. Închise ochii din instinct. Când îi redeschise, fu nevoit să-şi dea capul pe spate ca să vadă obiectul care se înălţa spre cer, lăsând în urma lui o dâră subţire de fum. Apoi se auzi o bubuitură surdă când racheta explodă, şi chiar dacă afară era lumina zilei, văzu jerba de lumini galbene, albastre şi roşii ca un Big Bang miniatural.

În mod clar, cineva dorise să fie avertizat dacă se apropia ceva de

cabană. Poate chiar să sperie intrusul. Îl simţi pe Kasparov tremurând lipit de piciorul lui.

— Sunt doar artificii, zise el, bătându-l uşor cu palma pe Kasparov. Dar mersi de avertisment, prietene.

Sung-min se duse către terasa de lemn din faţa cabanei.

Kasparov îşi regăsise curajul şi trecu pe lângă el, spre uşă.

După cadrul despicat al uşii, lângă broasca de la intrare, Sung-min realiză că nu era nevoie să o spargă. O împinse şi păşi înăuntru.

Constată imediat că în cabană nu existau curent electric şi apă. Se vedeau frânghii atârnând de cârlige prinse foarte sus pe pereţi, probabil ca să împiedice şoarecii să le roadă. Însă se vedea mâncare pe bancheta de lângă fereastra care dădea spre vest.

Pâine. Brânză. Şi un cuţit.

Nu de genul scurt, de uz general, cu mâner maro, peste care dăduse când cercetase trupul lui Finne. Cel din cabană avea o lamă lungă de vreo 15 centimetri. Inima lui Sung-min începu să bată mai tare, aproape la fel cum bătuse când o văzuse pe Alexandra Sturdza intrând în Statholdergaarden.

— Ştii ce, Kasparov? şopti el, uitându-se la mânerul din stejar şi gulerul din corn al armei. Cred că iarna e pe terminate.

Nu încăpea îndoială. Avea în faţa ochilor un cuţit de bucătărie Tojiro. Era cuţitul căutat.

53

— Ce să vă dau? întrebă barmanul îmbrăcat în alb.

Harry îşi plimbă privirea de-a lungul sticlelor cu alcool de pe rafturi, apoi şi-o pironi asupra ecranului tăcut al televizorului. Era singurul client din barul bizar de tăcut. Tăcut pentru aeroportul Gardermoen, oricum. O voce monotonă anunţa ceva la una dintre porţile de îmbarcare din depărtare, iar pe podea răsuna o pereche de tocuri. Era sunetul unui aeroport care avea să-şi închidă în curând porţile. Însă mai existau încă opţiuni de zbor. Ajunsese acolo cu zborul dinspre Lakselv, via Tromsø, cu o oră înainte şi, având doar bagaj de mână, se dusese în zona de tranzit în locul celei de sosiri. Opţiunile pe care le avea la dispoziţie erau Berlin, Paris, Bangkok, Milano, Barcelona sau Lisabona. Avea suficient timp, iar ghişeul de bilete al companiei SAS era încă deschis.

Se uită la barman, care îi aştepta comanda.

— Dacă mă întrebi, aş dori ceva sonor, zise Harry, arătând spre ecranul televizorului unde se vedeau Katrine Bratt şi şeful de la Informaţii, Kedzierski, un bărbat cu păr bogat şi ondulat, aşezaţi în sala de conferinţe de la etajul patru al Sediului Central al Poliţiei. În josul ecranului rula un singur text: *Suspectul de crimă Svein Finne, împuşcat de un lunetist necunoscut în Smestad.*

— Îmi pare rău, zise barmanul. Toate televizoarele din aeroport trebuie date pe mut.

— Nu mai e nimeni aici în afară de noi.

— Astea sunt regulile.

— Cinci minute, doar asta. Îţi dau 100 de coroane.

— Iar eu nu accept mită.

— Mhm. N-ar mai fi mită dacă aş comanda un Jim Beam, după care ţi-aş da un bacşiş pentru că am fost servit extraordinar de bine?

Barmanul schiţă un zâmbet. Se uită mai atent la Harry.

— Tu nu eşti scriitorul ăla?

Harry clătină din cap.

— Eu nu citesc, dar maică-mea te place. Pot face un selfie cu tine?

Harry dădu din cap înspre ecran.

— Bine, acceptă barmanul, aplecându-se peste tejghea cu telefonul în

mână şi făcând o poză cu ei doi înainte de a apăsa pe butonul telecomenzii. Sonorul crescu puţin în intensitate şi Harry se aplecă înainte ca să audă mai bine.

Chipul lui Katrine Bratt părea să strălucească de fiecare dată când se declanşa un bliţ. Katrine asculta cu atenţie o întrebare din public, pe care microfonul nu o putea amplifica bine. Răspunse reporterului cu voce clară şi fermă:

— Nu pot oferi detalii, însă repet: în timpul investigaţiei asupra uciderii lui Svein Finne de azi, Poliţia din Oslo a descoperit dovezi elocvente că el a fost responsabil de uciderea lui Rakel Fauke. Arma crimei a fost găsită în ascunzătoarea lui Svein Finne. Iar avocatul lui Finne a declarat poliţiei că acesta îi mărturisise că el a ucis-o pe Rakel Fauke, după care a plantat dovezi care să-l incrimineze pe Harry Hole. Da?

Katrine îndreptă degetul spre cineva din sală.

Harry recunoscu vocea Monei Daa, reporterul de la *VG.*

— N-ar trebui ca Winter să fie aici ca să explice cum de el şi Kripos s-au lăsat păcăliţi atât de tare de Finne?

Katrine se aplecă spre pădurea de microfoane din faţa ei.

— Winter va răspunde când cei de la Kripos vor susţine propria conferinţă de presă. Poliţia din Oslo îi va trimite tot ce are despre legătura lui Finne cu cazul Rakel Fauke; suntem aici în primul rând pentru uciderea lui Svein Finne, caz care este responsabilitatea noastră exclusivă.

— Aveţi vreun comentariu asupra modului în care Winter a gestionat cazul? întrebă din nou Daa. El şi cei de la Kripos au ieşit public cu acuzaţii de crimă împotriva unui ofiţer de poliţie nevinovat şi decedat, care a lucrat aici, la Serviciul de Investigaţii Criminale.

Harry o văzu pe Katrine oprindu-se în clipa când era pe punctul de a răspunde. O văzu înghiţind în sec. Venindu-şi în fire. După care rosti:

— Poliţia din Oslo nu se află aici ca să-i critice pe cei de la Kripos. Dimpotrivă, unul dintre detectivii Kripos, Sung-min Larsen, a fost esenţial în ceea ce pare a fi identificarea cu succes a ucigaşului lui Rakel Fauke. Ultima întrebare. Da?

— *Dagbladet.* Spuneţi că n-aţi identificat un suspect pentru omorârea lui Finne. Sursele noastre ne-au spus că el fusese ameninţat de oameni cu care a fost în închisoare şi care au fost eliberaţi între timp. Investighează cumva poliţia această pistă?

— Da, rosti sec Katrine, uitându-se la şeful de la Informaţii.

— Vă mulţumim că aţi venit, rosti Kedzierski. Nu mai avem nicio conferinţă de presă planificată, dar o să…

Harry îi făcu semn barmanului că auzise destul.

O văzu pe Katrine ridicându-se. Probabil că se ducea acasă. Probabil că cineva avusese grijă de Gert în locul ei. Copilul care stătuse în portbebeul pentru maşină zâmbind, abia trezit din somn, uitându-se la Harry în vreme ce acesta îl transporta pe străzile oraşului. Apăsase pe butonul soneriei de la apartamentul lui Katrine, simţise ceva în jurul degetului arătător şi privise în jos. Degetele mici şi palide ale bebeluşului arătau ca şi cum se agăţaseră de o bâtă de baseball. Ochii aceia albaştri, cu privire intensă, păruseră că-i poruncesc să nu plece, să nu-l lase singur acolo. Îi spuneau lui Harry că el avea nevoie de un tată acum. Peste puţin timp, la adăpostul unei intrări întunecate de vizavi, o urmărise pe Katrine venind şi fusese pe punctul de a ieşi la lumină. Şi pe punctul de a-i spune totul. De a o lăsa pe ea să decidă pentru amândoi. Pentru toţi trei.

Harry se îndreptă de spate pe scaunul de bar.

Văzu că barmanul aşezase lângă el un pahar cu ceva maroniu în el. Harry studie paharul. *Un singur pahar.* Ştia că e vocea interioară de care nu trebuia să asculte. Care îi spunea: *Haide, meriţi o mică sărbătoare!*

Nu.

Nu? Bine, atunci nu ca să sărbătoreşti, ci ca să-ţi arăţi respectul faţă de morţi, să ţii un toast în amintirea lor, nemernic lipsit de onoare şi de inimă ce eşti!

Harry ştia prea bine că, dacă începea să discute cu vocea aia, avea să piardă.

Privi tabela de plecări. Se uită la pahar. Katrine era în drum spre casă. Putea pleca de acolo, să ia un taxi. Putea suna din nou la soneria ei. Putea aştepta în lumină de data asta. Ar fi înviat din morţi. De ce nu? Nu se putea ascunde pentru totdeauna. Acum, că nu mai era suspect, de ce ar fi făcut-o? Un gând îi trecu prin minte. În maşină, sub gheaţa din râu, îi trecuse ceva prin minte. Ceva care apoi se pierduse, întrebarea era: ce le putea el oferi lui Katrine şi lui Gert? Adevărul şi prezenţa lui aveau să le facă mai mult rău decât bine? Dumnezeu ştia. Dumnezeu ştia dacă el inventase aceste dileme ca să-şi ofere un pretext pentru a pleca. Se gândi la degeţelele înfăşurate în jurul degetului lui. La acea privire poruncitoare.

Gândurile i se întrerupseră când îşi simţi telefonul vibrând. Scoase aparatul şi se uită lung la el.

— Kaja sunt.

Vocea ei suna la fel de aproape. Poate că Oceanul Pacific nu era atât de îndepărtat.

— Bună. Cum te descurci?

— A fost o nebunie. Abia m-am trezit. Am dormit 14 ore. Stau în faţa cortului, pe plajă. Soarele de-abia răsare. Arată ca un balon roşu care se umflă încet, iar peste câteva clipe îşi va lua zborul de pe linia orizontului.

— Mhm.

Harry se uită la pahar.

— Tu cum eşti? Cum te descurci cu starea de trezie?

— Era mai uşor când dormeam.

— O să-ţi fie greu cu perioada asta de doliu. Mai ales că acum l-ai pierdut şi pe Bjørn. Ai oameni în jurul tău la care să poţi…

— Doamne, da.

— Nu, n-ai, Harry.

Habar n-avea dacă ea simţea că el zâmbeşte.

— Am nevoie doar de nişte decizii, zise el.

— De-asta m-ai sunat?

— Nu. Te-am sunat să-ţi spun că am pus cheia la loc. Mersi că m-ai lăsat să stau acolo.

— Te-am lăsat să stai… repetă ea, după care oftă. Cutremurul a distrus multe din puţinele clădiri care erau aici, dar e incredibil de frumos, Harry. Frumos şi plin de ruine. Frumos şi plin de ruine, te-ai prins?

— De ce anume?

— Îmi place când e frumos şi plin de ruine. Ca tine. Şi eu sunt un pic o ruină.

Harry bănuia încotro se îndrepta discuţia.

— Nu poţi lua un zbor până aici, Harry?

— Către o insulă din Pacific care tocmai a fost distrusă de un cutremur?

— Către Auckland, Noua Zeelandă. Vom coordona efortul internaţional de acolo şi pe mine m-au numit şefa securităţii. Plec cu un avion de transport în după-masa asta.

Harry privi spre tabela de plecări. Bangkok. Poate că mai existau zboruri directe de acolo către Auckland.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Kaja.

— Perfect. Cât crezi că îţi ia…

— Un minut. După aia te sun înapoi, bine?

— *Un* minut? zise Kaja părând fericită. Bine, pot să rezist atât.

Încheiară conversaţia.

El încă nu se atinsese de paharul din faţa lui.

Putea să dispară. Se putea afunda în întuneric. În acea clipă, în minte îi reapăru gândul care fugea mereu de el de când fusese în maşina scufundată sub gheaţă. Îi fusese frig. Înspăimântător de frig. Şi se simţise singur. Dar mai simţise ceva. Simţise liniştea. Atât de multă pace.

Se uită din nou la tabela de plecări.

Locuri unde un om se putea face nevăzut.

Din Bangkok putea pleca spre Hong Kong. Mai avea încă nişte relaţii acolo, aşa că putea obţine o slujbă fără prea multe dificultăţi, poate chiar una legală. Sau se putea îndrepta în cealaltă direcţie. America de Sud. Mexico City. Caracas. Unde să dispară cu adevărat.

Harry îşi frecă ceafa. La bilete se închidea peste şase minute.

Katrine şi Gert. Sau Kaja şi Auckland. Jim Beam şi Oslo. Treaz în Hong Kong. Sau Caracas.

Harry băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo cubul mic, albastru-cenuşiu, de metal. Se uită la punctele de pe laturile lui. Inspiră adânc, îşi făcu palmele căuş şi scutură zarul. Îi dădu drumul să se rostogolească de-a lungul tejghelei barului.

JO NESBØ

CRIME

Harry Hole se întoarce ca să-l vâneze pe ucigașul care i-a bântuit întreaga carieră

Harry Hole nu e într-o situație bună. Rakel, singura femeie pe care a iubit-o vreodată, a rupt definitiv relația cu el. Detectivul a primit o nouă șansă în poliția din Oslo, la un birou pentru anchete vechi nerezolvate, când el ar vrea să se ocupe de cazuri despre care bănuiește că au legătură cu Svein Finne, un violator și ucigaș în serie, la condamnarea căruia a contribuit demult. Acum Finne e liber, după două decenii de închisoare, și — crede Harry — pregătit să continue de unde rămăsese.

Situația se înrăutățește și mai mult când detectivul se trezește, după o noapte grea, cu sângele altcuiva pe mâini. Acesta e doar începutul unui adevărat coșmar, mai cumplit decât tot ce și-a putut imagina vreodată.

Oare creează cineva personaje negative mai înfiorătoare decât Jo Nesbø?

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-2180-9

